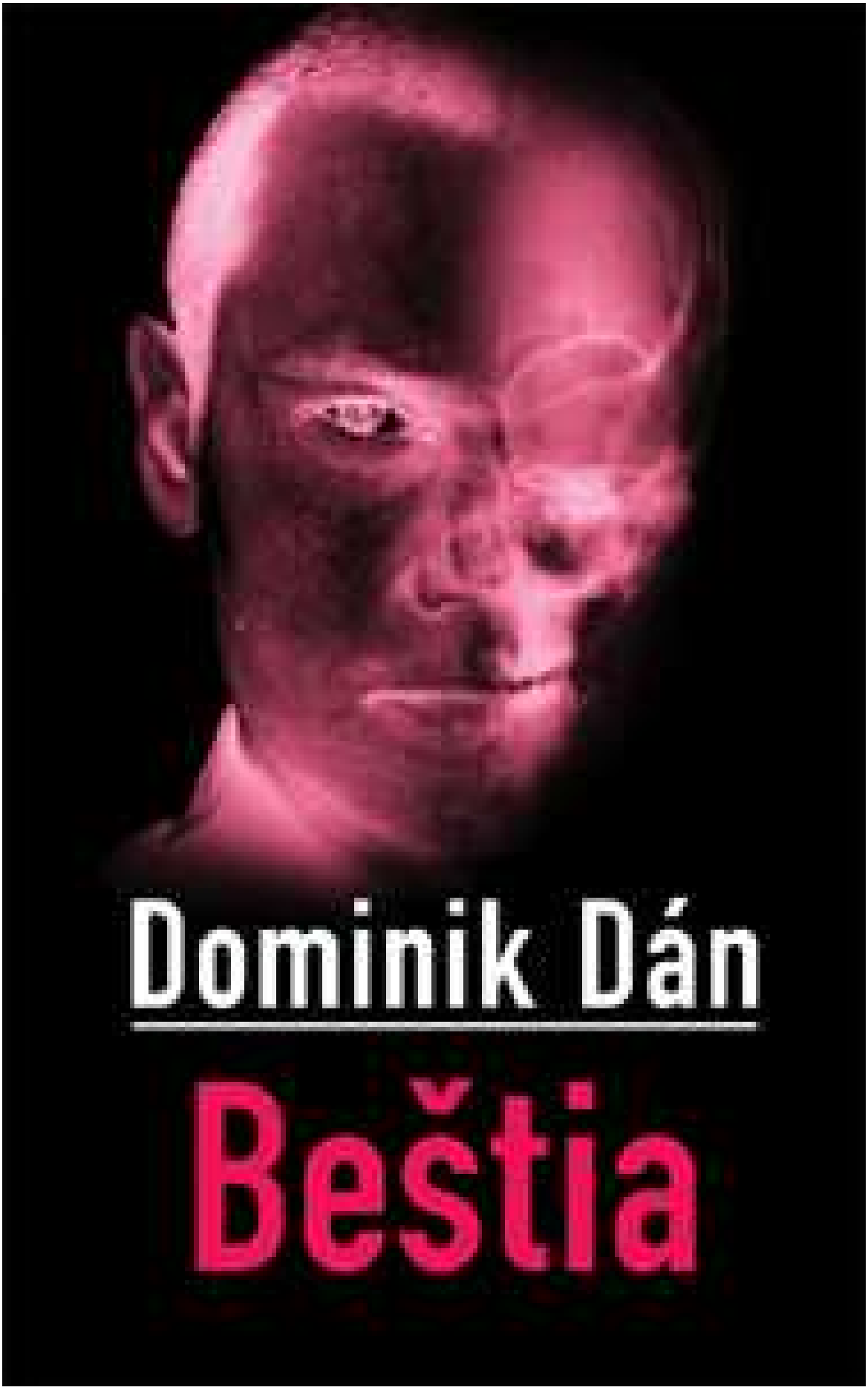

Dominik Dán
Beštia

Dominik Dán

Beštia

Venujem dcéram Sandrinke a Karin.

Za priatel‘ské rady, neocenitel‘nú pomoc a za všetko, čo pre mňa v živote vykonal, ďakujem komisárovi Jozefovi Schmidtovi, ktorý celý život zasvätil boju proti najt‘ažším zločin com, a napriek tonu ostal taký, aký je.

JUDr. Jozefovi Vachálkovi d‘akujem za pomoc pri zhromažd‘ovaní faktických údajov a odborné konzultdcie.

PROLÓG

JÚN 1965

Bosé chlapča v zašpinenej košeli a s holým zadkom pobehlo po priedomí, kopancom zahnalo drzého psa od konzervy prenikavo páchnucej po rybičkách v oleji, skontrolovalo jej obsah, a keď sa presvedčilo že je prázdna, presným hodom zasiahlo psí ňufák. Pes zaskučal, stiahol chvost a odbehol.

„Karol, sem pot! Kde si zase, v kerej onej... nebehaj! Zase capneš, odereš sa a mna mamka ma vyláta... aj za teba! Sem pot, ci hovorím!“ Chlapec sediaci na betónových schodoch pred domom poočku strážil mladšieho brata a pozoroval dážďovku na schodíku, zvíjajúcu sa v smrtel‘nej agónii. Už hodnú chvíľu sa ju snažil prepichnúť tenkou slamkou, ale mrcha nie a nie postáť! Zvíjala sa a krútila, z rozdrásaného ústneho otvoru jej vytekala krv a žltkastý obsah vnútorností. Odrazu čosi chruplo, napnutá koža nevydržala tlak a ostrý koniec slamky vbehol do dážďovky, až mu myklo rukou. Sústredene sa prikrčil a zabudol aj na brata a celý svet. Pomaličky, opatrne posúval slarnku centimeter po centimetri a vôbec si neuvedomoval, že z úst sa mu nevdojak vysúva jazyk a špička zlostne šibrinkuje z boka na bok a občas aj von a dnu. Ostrý hrot si prekliesnil cestu utýraným tvorom a na konci opäť narazil na odpor. Chlapec odborne s trpezlivosťou hodinárskeho učňa pootočil slamkou... a znova... a podarilo sa! Víťazoslávne zodvihol mazl‘avý špíz a chvíľu sa ním kochal. Vôbec mu nevadilo, že mu po prstoch steká smradľavý sliz, natrávenlé blato, krv a vnútornosti popravenlej obete. Bol taký zabraný do katovania, že si nevšimol matku na prahu dverí ani dvoch závozníkov, ktoní opodiaľ nahadzovali na korbu zásobovacieho auta prázdne pivové sudy. Zmeraveli v nemom úžase.

„Chamrad‘!“ povedal jeden zo závozníkov, naložil posledný sud, zhnusene si odpľul k ošarpanému domu a nasadol. Auto ťažko naštartovalo, hustým naftovým dymom zamorilo dvor aj deti a odfrčalo po ďalší náklad.

Chlapec ho počul. Počul a rozumel mu... a rozumel aj mým slovám, ktorými ich ľudia občas častovali, keď‘ s matkou chodili okrajovými štvrťami Nášho Mesta. Nerobili nič zlé, iba sa v kontajneroch snažili nájsť to, čo im odoprela núdza a čo druhí už aj tak nepotrebovali. Nekradli. Aj keď si to mnohí o nich mysleli, nekradli! Silno zamrkal a odchádzajúce auto tiež odprevadil pľuvancom.

„Chazmro kar!“ dodal a až potom si všimol matku apaticky opretú o zárubňu. Oči sa im stretli.

„Mama, prečo nás gadžovia nemajú radi?“

„Lebo sme Cigáni. Cigánov nemá nikto rád, synček môj, iba naši. Pamätaj si to, Ondrík! Od gadžov sa drž ďalej, keď vyrastieš, sám uvidíš, čo sú zač... drž sa od nich radšej d‘alej... hovorím ti.“

Chlapec chápavo pokýval hlavou, aby sa mamka nestrachovala, pohľadom fľochol po bratovi, čije ešte celý, a hrdo jej ukázal dážď‘ovku.

„Pozri...“

„Prečo si to urobil, Ondrík?‘

„Ja som... chcel som.. .“ vyjachtal a previnilo zvesil hlavu. Naozaj nevedel, prečo to urobil. Ked‘ našiel dážď‘ovku, bezmyšlienkovite do nej kopol, ale netrafil. Špica sandálu ju minula o nepatrný kúsok, odrazila sa od zeme a iba ju oškrela. Cez malú trhlinku presakovalo trochu krvi a lepkavá žltkastá tekutina. Červ sa zvíjal v bolestnej agónii. Ondrík si to spočiatku nevšímal a vybral sa cez dvor k bratovi, ktorý vystrájal na múre z nepálených tehál a vel‘mi ľahko si mohol zlomiť nohu alebo ruku. Odrazu sa zarazil a... zvážnel. Pred očami sa mu zatmelo, dvorček aj s neposedným bratom zmizol, kdesi z hlbky podvedomia sa vynorila krvavá doráňaná dážďovka, jej kŕčovité pohyby, v zátylku pocítil príjemné mravčenie a... potom mu niekto pošepol, aby ju dokončil. Nejaký hlas. Nebolo to jasné, hlas nepatril žiadnej konkrétnej osobe, nevedel by ani povedať, či bol mužský alebo ženský, či bol milý aleho

nepríjemný, či ho prosil alebo rozkazoval... Bolo to jednoducho vnuknutie, a pretože ho nevedel opísať a pochopiť sám, ani sa nepokúsil vysvetliť to matke. Poslúchol a vrátil sa, zodvihol dážďovku, chvíľu si ju prevaľoval na dlani, potom ju šmaril o zem a zodvihol nohu... Nie! To nie je ono!! Chcelo by to... Zašliapnuť je málo! Hlas presne a razantne diktoval panovačným tónom, čo treba urobiť. Ondrík chvíľu nerozhodne stál a nechápal, čo od neho chce. Hlas mu šepkal... aby... nešliapal, vraj je to málo... aby... strčil... aby do nej... niečo strčil... aby do nej niečo strčil... niečo strčil... aby do nej...
Našiel slamku, zubami jej vylepšil hrot, strčil ju do nej...
a mal pri tom zvláštny pocit, akoby to tak malo byť, teraz a navždy... akoby to bolo úplne normálne a malo to tak byť! Odteraz už vždy... Keď skončil, srdce mu divoko poskakovalo, dych mal prerývaný a plytký, na čele sa mu leskli kropaje potu a krútila sa mu hlava. Trvalo to iba krátku chvíľu... potom... sa vrátil pred rodný dom na ušliapanú hlinu dvora,
k bratovi a k mamke, ktorá ho podistým mala veľmi rada.
Precitol.
„Ondrík, aj dážďovku stvoril sám Pán Boh, ako všetko živé na tomto svete, a narobil sa s ňou rovnako ako s nami. Nezaslúži si, aby si sa takto rúhal a vysmieval sa mu. Všetci sme stvory Božie a každý má rovnakú chuť žiť, rozumieš mi? Máš už desať, musíš vedieť, čo je dobré a čo nie...“ karhaba ho matka a rukou mu zašla do hustej čiernej štice.
Rýchlo pokýval hlavou, aby zmiernil jej rozhorčenie. Aj tak nerozumel.
„Každého živého tvora bolí, keď mu ubližujú... aj dážďovku, ako keď na teba pľujú, alebo keď ťa otec... rozumieš? Už nikdy neubližuj živým tvorom, nepatrí sa to! Sľubuješ?“
„Ano... mamička.“
„Už nikdy...“
„Sľubujem, už nikdy...“
Ale nebol si celkom istý...

JÚN 1990
Policajná stanica niekde na predmestí Mníchova
„Náme?“ Na policajtovi bob vidieť, že už má všetkého plné zuby a koniec služby by privítal ako vykúpenie z pekla, ale lenivé ručičky nástenných hodín ukazovali iba pol tretej ráno a do konca šichty ostávalo ešte dobrých päť hodín.
„Náme!? Frštenzíí? Šajze!“ opakom ruky si zotrel z čela pot a pohľadom prepálil vychudnutého chlapíka seciiaceho na tvrdej drevenej stoličke. V policajnej úradovni bolo osem kancelárskych stolov. Nočná smena obsadila iba polovicu. Kolegovia písali správy, alebo sa iba tak povaľovali. Ostatní buď pekne spinkali doma, abebo čelili besnej páľave niekde v bare s krígľom božsky vychladeného piva. Toho roku prišlo leto akosi predčasne a jazyk horúceho vzduchu priniesol do západnej Európy saharské teploty a sucho. Čo malo kúsok zdravého rozumu, zaliezalo do chládku, tým šťastnejším trčali z vody iba hlavy. Tým menej šťastným trčali z policajných uniforiem, v ktorých sa škvarili vo vlastnej šťave. Služobné ventilátory robili, čo mohli, ale márna lásky snaha... dusno a horúčava neprestávali ani v noci.
„Náme... du!“ čo s človekom, ktorý nevie po nemecky ani vlastné meno!
„Johan, vykašli sa naňho! Nevidíš, že ti nerozumie ani slovo? Je to nejaký zapráskaný Turek, alebo niečo podobné... navyše je nametený, tak čo od neho chceš? Prezrel si ho?“
„Nic, načo?“
„Možno má u seba nejaké doklady, alebo...“

„Aufštén... vstaň!“ Johan podišiel k prestrašenej zhrbenej kreatúre a zdrapil neboráka za ramená. Nasilu ho postavil a poklepal mu po vreckách na riftiach. Potom pobúchal hánkami po stole a naznačil mu, aby z vreciek všetko vyložil. Pochopil. Pomaly a komicky opito začal

vykladať, mince, hrebeň, vreckový nožĺk...
Johan nasrdene schmatol poskladaný hárok papiera.
„Čechoslovák, nie Turek! O-n-d-r-z-e-j... počkaj, nic! Ond-rej... boh sa v tých českých menách vyznaj! Je z Domova pre azylantov vo Furholzene pri Freisingu... a má priepustku.“
„Kam?“ prejavil trochu záujmu kolega a nalíal si minerálku.
„Urad krajskej rady Freising mu vydal povolenie k pobytu s podmienkou, že sa smie pohybovať len v okrese Freising.“
„Tak čo tu, doboha, robí?! A prečo je taký tmavý, keď nic je Turek?
„Asi Róm... český Róm! Teraz ich sem zdrhajú tisíce. Utečenci!“
„Akí utečenci?! Socializmus sa u nich skončil pred pol rokom, tak akí utečenci!? Banda jedna, robiť, to ani bohovi, tak prišli kradnúť!“
„Alebo zbierať tie milióny mariek porozhadzované po chodníkoch... to si myslia tito nímandi o Nemecku!“
Chlapík ml‘andravo zareagoval na známe slovo a konečne sa pokúsil komunikovať.
„Kajne čeko... ich bi.. ich bm Slovakiše... ich bm Sbovakaj... ich...“
„Ruhe! Drž hubu, ty! Karl!! Prečo ho vlastne predviedli?“
„Lebo sa o druhej v noci potuloval podnapitý po predmestí a hliadke sa zdal podozrivý, na otázky neodpovedal, doklady neukázal, razilo z neho... tak ho zbalili!“
„A čo my s ním?“
„Neviern, zoberieme mu odtlačky a odfotografujeme hoa...“
„Kašli na to! Johan, je hic na skapanie, a ty sa chceš otravovať s takýmto smradom? Prezrime ho, či niečo neukradol, a kopnime ho do riti, to bude najrozumnejšie!“
„Neviem, mali by sme...“ Johan nedokončil, lebo zazvonil telefón. Zodvihol a pohodlne vyvalený na stoličke vyštekol obligátne jáá bite, ale okamžite vyskočil na rovné nohy a prekvapenému kolegovi naznačil, aby bol chvíľu ticho, lebo...
„Ja, ja vohl... áno... jste... rozumiem... pán komisár!“ koktal a skoro zasalutoval. Chaoticky zalovil v papieroch na stole, našiel pero a načmáral pár údajov. Potom položil. Celou váhou sa oprel o hranu stola a so strhaným výrazom oznámil kolegom: „Boha... chalani! Máme vraždu!“ a zmučene sa zložil späť na stoličku.
ti šibe?“ chlapi v služobnej miestnosti spozorneli.
„Nie, hoci teraz by som maródku na hlavu prijal všetkými desiatimi, bohuprisám... chlapci, čo má ruky-nohy presun na Karlingerstrasse osem... prízemný byt... zavraždená štyridsaťročná žena... počkajte... tu to mám, Helena Stillikeová... je to náš rajón, musíme zabezpečiť miesto činu do príchodu kriminálky a papalášov, volal komisár a je nasratý, radšej si pohnime!“
Kreatúra zhrbená na nepohodlnej stoličke nenápadne vzhliadla a prekvapene sledovala zmeny v správaní policajtov. Niektorí očerveneli, mí sa začali potit‘, potiaci sa potili ešte viac, dvierka skriniek trieskali a na stoly padali opasky s puzdrami, šiltovky, putá, nepriestrelné vesty... niekto mu nasypal do dlaní hŕbu mincí, hrebeň aj nožík, čiesi ruky ho vystrčili von na chodník, kde zmátene uhýbal náhliacim sa policajtom... Ozvalo sa búchanie dverí na autách, nervózne štartovanie a hvízdanie pneumatík.. Ondrej ostal sám. Stál sám na okraji neznámeho mesta, kde všetci rozprávali po nemecky a nikto mu nerozumel ani slovo. Veci si nastrkal do vreciek, rozpačito pokrčil ramenami, ešte raz fľochol na vysvietený nápis POLIZEI, nechápavo pokrútil hlavou a vykročil. Nohy bez ponožiek ho omínali vo vyčaptaných poltopánkach. Žiadny z policajtov si nevšimol, že je bosý. Prešiel dve križovatky, zabočil za roh nejakého domu a o chvíl‘u sa ocitol na mieste, kde ho zbalili. Podišiel k smetnému košu, opatrne sa rozhliadol a ked‘ sa uistil, že ulica je prázdna, zalovil v jeho smradlavých útrobách. Vybral vreckovku zviazanú do uzlíka a zvedavo ju poťažkal v dlani. Obsah zacinkal a muž sa spokojne usmial. Rozviazal uzlík, cípy ovisli ako lupene zvádnutej ľalie a v dlani mu zasvietila žltá kópka. Retiazka, náušnice, náramok... znovu uzlík zviazal a schoval ho pod

košel‘u. Rozhliadol sa a vykročil. Chcel sa dostať za mesto, kde tušil zberný tábor pre emigrantov, v ktorom občas dávali aj priepustky...

Komisár mníchovskej kriminálky Wilhelm Knapp stál uprostred obývačky a vyvaľoval oči na posteľ pri stene. Neveril vlastným očiam. Na prasatá v l‘udskej koži, čo dokážu bezcitne zabiť človeka a siahnuť na niečo, čo im nepatrí a na čo nemajú právo, si už zvykol, videl už všeličo... ale toto?! Mladý kolega v uniforme s brigadírkou pod pazuchou strnulo hl‘adel pred seba, potom sa mu pohli vnútornosti a radšej vybehol von.
„Prepáčte... kristepane...“ zaúpel a zmizol v kríkoch.
Ležala rozvalená na posteli, namiesto hlavy krvavá kaša s vyčnievajúcimi kosťami. Pravé oko mala rozbité, druhé meravo civelo kdesi pod stôl. Zlepené chuchvalce vlasov pokrývali celý vankúš. Ruky ležali pozdlž tela. Nohy naširoko roztiahnuté... na pravej boli omotané nohavičky. Nočná košel‘a vyhrnutá až k prsiam. Veľké krvavé škvrny v kontraste s bielymi plachtami.
Súdny lekár skončil obhliadku, energicky si stiahol nikavice a zhlboka si vzdychol. Chvíl‘u váhal, akoby tomu ešte stále neveril, potom spustil.
„Vražedný nástroj je tam!“ ukázal ku kreslu, kde stála hranatá železná tyč na jednom konci obalená vlasrni a krvavou kožou. „Rozmery rán zodpovedajú profilu tyče a stopy na nej hovoria za všetko! Je to vražedný nástroj. Vrah vošiel cez okno...“
„Ale no tak! Pán doktor!“ ohradil sa komisár. „Pátrať budeme my, nie?“
„To je v poriadku, pán komisár!“ zaprotestoval detektív z mníchovskej kriminálky. „Kým ste prišli, poobzerali sme sa tu a pod oknom sme našli čerstvé odtlačky poltopánok číslo štyridsaťdva. Podrážka má dezén hlboký jeden a pol milimetra. Stopy nie sú presušené, čo v tejto horúčave znamená, že nie sú staršie ako páf hodin. Povedali sme to aj doktorovi...“
„Takže...“ pokračoval lekár a snažil sa ignorovať kornisárov nedôverčivý pohľad, „srnrť nastala asi pred piatimi až šiestimi hodinami... hoci... myslím si, že asi skôr ako neskôr. Vrah ju zabil asi dvoma, možno tromi údermi do pravej hornej časti hlavy, ale takýrni razantnýrni, že polámal lebečné kosti a úplne poodtŕhal mäkké tkanivo a kožu. Evidentne spala, žiadne stopy zápasu a obrany. Údery sú zasadené s mimoriadnou razanciou svedčiacou o... no, to si nechám až po pitve! Pysky...“ detektív sa nahol k hlave a pozoroval tvár, „tie dolné, pán kolega... sú podráždené a odchýlené, na ochlpení sú kvapky... bola znásilnená. Ak budeme mat‘ šťastie... uvidíme! Možno nájdeme aj spermie! Viac nám povie pitva a expertízy, páni, zatial‘ sa porúčam.“
„Pán doktor, predtým, alebo potom?“
„Potom. Žiadne stopy zápasu. Prekvapil ju v spánku a zabil ju, až potom ju znásilnil.“
„Nekrofil?“
„Neviem, asi nie. Nekrofília je úchylka, pri ktorej postihnutých vzrušujú mŕtvoly, tento potreboval niečo viac... potreboval kulisu.., krv... smrť... sex až potom, ked‘ sa nabažil krvou, to nie je charakteristická črta nekrofílie.“
„Možno nechcel krv a to ostatné, možno chcel iba kefovať, a ked‘ mu nedala, pritvrdil...“
„Nie, pán kolega, to nie! Neprehováral ju, ona spala! Možno by aj súhlasila, za pár peňazí... ako tak pozerám na ten byt... možno aj za pár drobných, ale evidentne sa jej nepýtal! Ona spala a vrah išiel na istotu... riajprv krv a potom sex! Dovidenia, páni, uvidíme sa na pitve!“ a odišie] nervózne si šúchajúc prsty, akoby chcel zotrieť neviditel‘né stopy nechutnej scenérie. Detektiv podišiel k železnej tyči a opatrne ju zodvihol. Komisár neprotestoval, podriadený mal rukavice. „Ktoré hovädo chodí na návštevu s trojkilovou železnou tyčou... cez okno? Bože, to zas bude prípad!!“ Pohľad mu padol na stôl. Nedopitá fl‘aša vodky, jeden vodový pohár, porozhadzované soletky, v umelej miske zvyšky večere. „Asi fakt nebol na vohl‘adoch, je tu iba jeden pohár.“

„Vráť ju na miesto, ešte sme nefotografovali," upozornil ho kolega a otvoru vel'ký čierny kufor, aký používajú knminalistickí technici na celom svete. Vybral cedul'ky s číslami, fotoaparát a strieborný prášok na odtlačky prstov. Čakal na komisárov pokyn. Vošiel policajt v uniforme, rozhliadol sa, posteli venoval krátky vydesený pohl'ad a zamieril ku Knappovi.
„Niečo máme, pán komisár! O tri domy nižšie prerábajú záhradný plot. Je tam pristavený kontajner na tuhý odpad. Uplne na vrchu... na kope betónovej sutiny je dvadsaťjeden hranatých železných tyčí dlhých pol metra. Zobudili sme správcu, potvrdil nám, že v plote mali dvadsaťdva kovových tyčí, ktoré držali vodorovné drevené laty. Všetky odrezali a nahádzali do kontajnera, chcú robiť nový plot z betónových tvárnic. Aj bez expertízy je jasné, že táto tu je tá chýbajúca... presne sa zhoduje rozmer a aj farba aj... proste všetko. Vrah ju vybral z kontajnera a..."
„Ďakujem, seržant, ostatné si už vyšetríme Sami, dobrá práca, pokračujte..."
„Rozumiem, pán komisár!" zasalutoval a odišiel.
Komisár si povolil kravatu, ktorá mu v besnom teple spósobovala neznesiteľné muky, zotrel si pot z čela a práve sa chystal dať pokyn technikom, aby začali, keď si vši- mol mladého kolegu v uniforme, ktorému pred chvíl'ou prišlo zle.
„Lepšie?"
„Ano... prepáčte... to teplo... viete, ja som ju poznal..."
„Výborne! Poďme von..."
Zapálili si a mladý policajt s úl'avou vyfúkol dym. Dvaja detektívi, ktorí už tušili, že im tento prípad prischne, ich nasledovali. Prvotné informácie o obeti sú základným odrazovým mostíkom a nechceli o ne prísť.
„Helena je alkoholička, čistá sociálka... vidíte, ako žije... žila! Špina a hnus! Slobodná, pred rokom jej súd odňal Natáliu... dcéru, asi šesť-sedem ročnú, odvtedy pije ešte viac. Poznám ju, pretože tu robím okrskára a musel som spolupracovať s kurátorom pri odoberaní dieťaťa, vlieklo sa to vyše roka... spoznali sme sa, pomáhal song jej zohnať si prácu, ale... nešlo to! Keď sa rozbehla, vydržala aj týždeň v kuse... a všetko... tvrdé, víno, pívo.., to bob jedno. Za týždeň zjedla dva rožky a jednu paštiku... zato vyslopala... more, čo vám budem hovoriť. Keď nebo]o čo, pila okenu..."
„Vravel si, že je slobodná... a to dieťa? S kým ho má?" detektívi už pracovali na plné obrátky.
„To je podľa mňa celkom zaujímavé! Heinz, jej bývalý druh, býva v unimobunke na smetisku pri výpadovke na Meinhoff... pätnásť minúť autom, ale on ho nemá, takže necelá hodinka peši! Podobný osud, hoci nedávno som ho videl vykladať tehly... ale iba príležitostná práca, nič trvalé! Žili spolu tri-štyri roky... pred pol rokom sa rozišli." „Žije s niekým?"
„Prosím vás!! V unimobunke na smetisku?! Je to čudák, sám ako prst."
„Ale žľazy mu fungujú, nie?"
„Žľazy?"
„No nič, my sa na neho pozrieme! Je tam viac unimobuniek?"
„Tri. Dve sú vyhorené a tá jeho je čerstvo natrená na zeleno. Na dvere mu už neostalo, tak ich dohnusil Žltou... takou nechutnou... nemôžete sa pomýliť!"
„Šéfe, my padáme..."
„Choďte, chlapci, a prineste niečo! Ráno máme na krku novinárov a riaditel'... no však viete, tak padajte a prineste niečo!!"
Komisár sa vrátil a unaveným pohľadom blúdil po jedinej miestnosti chudobne zariadeného bytu. Ako tieň ho sledoval okrskár, čo všeličo vedel...
„Ešte jedna vec, pán komisár... Helena mala pamiatku po matke. Retiazku, náušnice a náramok. Nikdy ich nepredala, nech na tom bola akokoľvek zle, mala ich zviazané v takej ušpinenej vreckovke tam hore v skrini. Bob to zlato, nič úžasné, ale predsa ten zlato..."
Technik si pristavil stoličku a prehodil pár zvyšných uterákov a posteľnú bielizeň. Výsledok sa dal očakávat'. Skriňa bola dokorán už pri ich príchode a väčšina obsahu boba

porozhadzovaná po zemi.
„Nič! Bol tu!“ skonštatoval technik a zliezol zo stoličky. „Takže nielen vrah a násilník, ešte aj zlodej!“ vzdychol si komisár a potl‘apkal okrskára po ramene. „Dobrá práca, kolega, fakt dobrá... spomeňte si ešte na niečo, čokoľvek, všetko sa môže hodit‘...“
„Iste, pán komisár... budem sa snažiť!“
„Snaž sa, snaž... aj my sa...“
„Šéfe!“ ozval sa druhý technik, ktorý obhliadal mŕtvolu. „Pozrite!“
Nadvihol paplón a pod zadkom nebohej sa objavila čierna hrča. Kolega nelenil a urobil fotografiu. Presunul sa bližšie a urobil ešte jednu z iného uhla. Potom už len sledoval, ako kolega vyt‘ahuje jednu ponožku, potom druhú.
„Sú to čierne ponožky, pán komisár! Pánske... veľké!“
„No a čo, keď‘ vel‘ké?! Ludia tohto typu si nemôžu vyberať, nosia, čo nájdu!“ „Nie, pán komisár, pozrite sem! Tu dole v skrini má starú krabicu od topánok plnú ponožiek, pár sme už rozbalili, všetko jej veľkosť, päť a pol... má malé nohy. Tieto sú...“ opatrne rozprestrel ponožky na postel‘nej plachte a pribožil pásmo, „... osmičky! Veľkosť štyridsaťdva, sú pánske! Nie sú jej!“
„Tak pod‘me na to, chlapci!“ vzdychol si komisár. „Asi toho bude viac, čo nás tu dnes prekvapí!“
Začalo svitať a horúčava sa začala stupňovat‘. Prileteli prvé muchy a prišli aj traja pracovníci televízneho štábu a zopár novinárov. Detektíví si museli švihnúť, inak im znečistia mftvolu, a to by sa chlapcom na pitevni určite nepáčilo.
„Heinz, tak ešte raz... ale už ma neštvi, jasné! Kde si bol dnes v noci?! Kde a kto ti to m6že dosvedčiť?! A syp, le..„Páni, prosím vás, ako vám to mám povedať? Spal som
a ako vždy sám!! Včera som mal celkom dobré rito... vynášal som sutinu a železá na oprave plota na Karlingerstrasse...“
„To je kúsok od tvojej bývalej, nie?“
„... áno, je, ale ani som ju nevidel! Robil som až do tmy a správca ma vyplatil až tesne pred desiatou! Zastavil som sa v supermarkete a kúpil som si pivo, niečo na večeru a cigarety. Videla ma pani Wernerová, vždy platím u nej.
O jedenástej som už bol doma... tedáá... v unimobunke, najedol som sa, vypil som asi štyri pivá... počúval. som RS dva, to je rozhlas...“
„Vjeme, čo je RS dva, ty tĺk! Pýtam sa ťa, kto ti to môže dosvedčiť!?“
„Kto? No, nikto, bol som sám! Počúval som Joachim šou, to je...“
„Vjeme, čo je Joachim šou, ty tĺk! Pýtam sa ťa, kto ti to môže dosvedčiť?“
„Kto? No, nikto, bol som sám! Počúval som Joachim šou až do polnoci a potom som išiel spať! Dnes ráno som mal dorobiť ten plot.., ale ste ma zobrali a...“
„Čo sa stalo tvojej bývalej, vieš?“
„Co sa stalo?... som sa chcel práve spýtať... čo sa stalo?“
„Vieš?“
„Nie!“

„Kedy si ju videl naposledy?“
„Naposledy? Hocikedy. Keď jdem okolo, tak sa zastavím... nepíšem si to... aúú!“
„Zastavíš sa za ňou hocikedy, keď jdeš okolo, ale včera nie, čo?! A bol si pár metrov od nej celý deň, ale určite si sa za ňou nezastavil, čo?! Asi si istý, čo?! A my ti to máme zožrať, čo?! Neser...“
Bob úmorné teplo a ani ventilátory, ani sľubne sa vyvíjajúci prípad nemohli znížiť napätie a dusnú atmosféru na mníchovskej kriminálke. Komisár informoval riaditel‘a a ten informoval novinárov, že podozrivého už majú a nebude trvať dlho a prípad beštiálnej vraždy so sexuálnym motívom bude vyriešený a spoluobčania budú môcť opäť spokojne spávať pri

otvorených oknách, pretože kto *by* v tej horúčave vydržal pri zavretých?!
„Tááák znova, kde si bol dnes v noci a kto ti to...“
„Ani na jednej tyči nie sú jeho odtlačky,“ komisár nespal celú noc a bolo to na ňom vidieť. Ostatní boli na tom podobne. Prvý deň po vražde zabili vypočúvaním Heinza a zhromaždovaním stôp z miesta činu.
„Pri práci používal robotnícke rukavice, robil s karbo frézkou a v noci si ich vzal tiež, preto v celom byte nenechal odtlačky. Je to jej bývalý druh, nezabúdajte na to! Pozná ju, všetky jej zvyky, a to dokonale, presne vedel, kedy sa nadrbe, a presne vedel, kedy zaľahne, a presne vedel... jednoducho, je to jej bývalý druh, vedel o hej všetko! Vedel, kde je zlato! Celý deň robil pár metrov od hej, možno ju aj zahliadol, ako išla z obchodu, alebo... bohvie odkiaľ. Oči prenieslí signál do mozgu, alebo do toho, čo tam ostalo, žlazy signalizovali, že sú plné, a to už poriadne dlho, kúpil si pivo, roztatáril hormóny a išiel na vec. Auto nemá, ale tie vzdialenosti sa dajú pohodlne obehať aj peši. Chlapi, je to on, to mi nikto nevyhovorí! Je to on. Detektívi z oddelenia vrážd sedeli na nočnej porade u šéfa a snažili sa, až sa im z kečiek parilo. Parilo by sa, aj keby sa nesnažili, ale chceli už ísť domov a trochu sa vyspať. Tí dvaja, čo vyfasovali Heinza, mali smolu, odskáču si to až do polnoci a potom ich niekto vystrieda... ak dovtedy nezmäkne. Už by mal... užil si svoje...
„Vražedný nástroj pochádza z plota, to je potvrdené! Heinz ich odpílil viac ako pobovicu, to je už tiež potvrdené.

Správca ho vyplatil o desiatej, potvrdené! Predavačka ho videla o pol jedenástej a potvrdila, že u nej platil. Potom sme už v prdeli!“
„On je v prdeli, šéfe! Nemá alibi! Nikto ho nevidel...“
„Ale nikto ho nevidel ani na mieste činu a my mu musíme dokázať vinu, a nie on nám nevinu, to si zapamätajte, inak nás prokurátor. okrem toho, register má čistý, jedna zavinená dopravná nehoda na motorke, keď bol ešte chlapec... to je slabé, páni! Ani náznak násilia, zvrátenosti, úchylky... pozná ho celá štvrť, žije na srnetisku, to je fakt, ale chytí sa každej ponúknutej roboty a robí poctivo, to máme zistené! Žije ťažko a na okraji spoločnosti, ale... žije férovo, dokonca som počul o panej, čo mu dáva príležitostne strážiť dve decká na noc a nikdy s ním nemala problémy... okúpe sa u nich, dajú mu na holiča, operú mu... jednoducho poznajú ho a nepasuje to k nemu.
„Šéfe, mám tu výsledky z prehliadky unimobunky!“ zahulákal detektív od dverí, sotva prekročil prah.
„No!?“ komisár nedočkavo povytiahol obočie.
„Nič! Žiadne zlato...“
„Choď s tým do...“ komisár si poutieral tvár mentolovou vreckovkou, nervózne ju pokrčil a nacvičeným pohyborn hodil pod stól do koša.
„Tak Znovu! Čo jeho topánky?“
„Nosí robotnícke bagandže... čierne, kožené s oceľovou špicou... vel‘kosť desať. Má babu ako medveď. V unimobunke sme našli ešte jedny tenisky, tá istá veľkost‘. Žiadne poltopánky číslo... vlastne, aj tak by ich neobul...“
„Šajze... chlapi! Kedy už prídu tí dvaja z pit...“ dvere sa opäť rozleteli a vošli dvaja spotení chlapi, čo vyfasovali v tej horúčave ozaj nezávideniahodnú prácu.
„No konečne! Kde ste tak dlho? Ešte bolo bavorské kolienko, dortmundská dvanástka?“
„Nie, šéfe, ideme rovno z patológie! Máme ho!“
V kancelárii to zašumelo.
„Profesor Bauer vám odkazuje, že mbže použiť tú novú metódu... počkajte... tu to mám... volá sa DNA! Je to... deoxy... ribonucleic... acid... čo po našom znamená dezoxy... ribonukleová kyselina.., boha! A je to!“ chlap sa zvalil na stoličku, zrejme ho jachta nie odborných názvov vyčerpalo. Všetci napäto čakali, nikto ani nehlesol. Chlap si myslel, že už má pre dnešok

odrobené, ale keď videl nechápavé výrazy v ich očiach, spustil. „Nóó... našli sme spermie... priamo v pošve, a už z nich robia ten... oný... reťazec. Vraj máme tomu debilkovi zobrať kry a priniesť ju profesorovi...“
„Krvi sú tam vedrá... v tom by nebol problém...“
„Porovnajú ten... reťazec, a vraj ak je to on, tak to na deväťdesiatdeväť percent zistia! Bohovskí machri, keby ste videli ten nový labák! A tie baby, jedna laborantka mi...“
„Kašli na to, teraz máme mé starosti! DNA ešte nie je dôkaz, súdy ho stále nechcú akceptovať, ale nám povie veľa, už som o tej metóde počul. Skúsime to a uvidíme...“
Druhý deň zatelefonoval profesor Bauer. Komisár napäto počúval.
„Páchateľ má krvnú skupinu A Rh faktor negativ. Zo spermií, ktoré zanechal na mieste činu, to nebolo ťažké zistiť. Výskum genetických ochorení priviedol kolegov biológov na myšlienku preskúmať nosičov dedičných vlastností...“
„Pán profesor, prosím vás... ja budem musieť referovať vyššie... viete, oni tornu asi ťažko porozumejú...“
„Iste, iste! Prepáčte! Takže vám to poviem zjednodušene. Z troch miliárd bázových párov nukleotidov, ktoré tvoria samotnú podstatu protismernej závitnice DNA v dvoch ret‘azcoch, sme schopní vyšetriť úsek približne sto párov, ale to stačí! PochopiteYne, ak rozprávame o genórnovej DNA. Mitochondriálna DNA by vás iba popliet„Myslíte?“
„Iste! Verte odborníkovi. Jednoduchšie sa to už nedá! Metódou vertikálnej elektroforézy za použitia polyakrylamidového gélu dostaneme rebríček DNA znakov, takzvané anety...“
„Dobre, pán *profesor...*“
„Už sme na konci! To je vlastne v princípe všetko. Rozdiel reťazca vyšetrovanej vzorky oproti štandardu určuje konkrétrieho človeka, a je to znak nenapodobitel‘ný a jedinečný pre každého z nás! Dajte mi nejaký biologický materiál a ideme na to! Nemusí to byť kry alebo spermie! Stačí nám vlas, kost‘, zub, koža, čokoľvek... čo je nositeľom dedičných vlastností jedinca. Chromozómy ako zhluky DNA... vlastne, to sa vás až tak netýka! V našom prípade bola analýza zjednodušená a výsiedok bol jasný hneď na začiatku. Žiadny rozbor DNA ani nebol nutný, pravda, pokial‘ hovoríme o vašom podozrivom. Heinz má krvnú skupinu AB pozitiv a tým je povedané všetko. Nie sú to jeho spermie! Rozbor DNA zo spermií význam má, to mi verte! Ak sa vám podarí nájsť ďalšieho podozrivého a bude mať krvnťi skupinu A Rh faktor negatív, podl‘a DNA ho buď vylúčime, alebo potvrdíme s presnosťou ria deväťdesiat deväť celých deváť desatín percenta! Je to presnejšia metóda než daktyloskopia, alebo čokoľvek, čo sme doteraz robili!“
„Ďakujem, pán profesor,“ povedal komisár a položil. Chvíľu apaticky civel na potiaceho sa kolegu, a keď sa mu dramatická odmlka zdala dosť dlhá, stroho mu oznámil:
„Kopníte ho do... nech dorobí ten plot a zmizne mi z očí...“ „Ja by som to nerobil, šéfe! Vy im veríte? Lepšieho už nezoženieme...“
„Budeme musieť, chlapci... budeme musiet‘... veda je kurva vec!“ smutne si zaboril strhanú tvár do dlaní a sám pre seba si zašomral: „... a vie o tom aj riaditeľ!“

AUGUST 1990
Tá istá policajná stanka niekde na predmestí Mnichova.
páni, týmto považujem dnešnú inštruktáž za skončenú, má niekto nejaké otázky? Nie? Tak potom poďme na to! Nezabudnite, že nastupujete do nočnej a treba si vziať baterky a reflexné vesty.., je dvadsaťdva dvadsať, stretneme sa tu o päť tridsať, motohliadky nech majú dotankované vozidlá, pešie hliadky spíšu hlásenia zo *služby...* a aby som nezabudol, stále hl‘adáme vraha Heleny Stillikeovej, tak všetko podozrivé preveriť a hlásiť... lovu zdar!“
seržant zabuchol papierové dosky a úkrokom sa otočil od kecpultu. Chlapi s hrkotom vstávali a kontrolovali si výstroj, niektorí sa náhlili k automatu, aby stihli poslednú kávu, mí sa šomrajúc na neznesitel‘né horúčavy a najnovšiu prehru Bayernu presúvali k autám, ktoré ako vždy po poobednej službe neboli poriadne dotankované.

„Johan, ty si bol vtedy v službe, ked‘ ju našli, nie?“
„Bol, lebo netrávim celé leto na dovolenke pri mon ako niektorí!!“
„Johan, no táák, koľkokrát si sa bol vyšabľovať, povedz kamarátomľ‘
„Nemám kamarátov, otravuje to život a zdržuje pri práci! Senem na vás, ste iba banda kolegov a známych, a s tým sa dá žiť, hoci vo vašom prípade...“
„Johan, vraj si ju... kým prišla kriminálka...“
„Dvakrát, a myslel som pni tom na... no nechajme to tak, ako sa má Klára?“
„Johan, ja ťa...“ „Áále čo!? Tak do mŕtvoly by si ma pustil, ale do svojej starej nie, čo? Mne sa to má páčiť a tebe nie!? Ako som povedal, senem na vás...“
„Johan, neondej sa! Nevidíš, že mu dnes nedala a je plný energie? Nemôže jebať, tak len podjebáva... Johan, počkaj!“ kolegovia sa rehotali a na uzrnierenie potYapkávalí hrdinu poslednej brutálnej vraždy po ramenách. Hrdina sa rehotal tiež, lebo policajti sú už raz takí. jedno či v Nemecku, v Japonsku, či na Severnom póle. Je to *v* nich, musia držať‘ spolu, lebo služba je ťažká a cudzí sa ich nezastane. Stres treba ventilovať, ako sa len dá. Čím bližšie ku kosti... tým lepšia partia.
Johan nasadol do auta a kolega za volantom ho pochválil: „Ale si mu dal! To s jeho starou... dnes si bodoval, šprtáš po večeroch, alebo si skrytý talent?“
„Kašli na to a poďme už...
Vyrazili do obvodu, rýchlosťou kroku prešli milionársku štvrť a zabočili do okrajových častí mesta. Okná spustili, lakte vystrčili von... vysielačka šušťala a počula skomolené útržky dialógov prerušované atmosférickými poruchami. Schyľovalo sa k búrke a všetci túžobne očakávah ochladenie. Zjedli hamburger, vypili kolu, rozohnali stádo prostitútok... to všetko počas jazdy a pred polnocou prišli na prvé kontrolné stanovisko. V nočnej službe museli prejsť tri, každú párnu hodinu, a okrem toho museli byť stále na príjme, keby niečo...
Na kontrolu nikto neprišiel, a tak pokračovali v mľandravej jazde po meste. Opäť prešli milionársku štvrť a za stierače zastrčili tri pokuty za parkovanie na tráve. Pomohli manželskému páru otvoriť dom so zaseknutou zámkou a slušne, ale nepresvedčívo odmietli pozvanie na kávu. Chvíľu nato schladili opitého manžela, čo túžil riešiť manželské problémy práve tú noc. O trištvrte na dve sa zvrtli a zamierili k druhému kontrolnému stanovišťu...
„Robur dvadvatri, Robur dvadvatri, tu Robur... príjem... chlapci, vyzerá to, že máme ďalšiu vraždu...“

Ilke prudko zaklonila hlavu, ťažko prehltla a takmer neprekonatel‘ný pocit zvracania spláchla multivitamínovým džúsom. Neznášala lieky a akékoľvek šteklenie v krku ju okamžite napínalo. Navyše, tieto sa nedali pohrýzt‘, boli horké ako všetky lieky proti bolesti. Hlavu sklonila na prsia a chvíl‘u počkala, kým sa útroby upokoja. Zmučeným pohľadom skontrolovala nástenné hodiny a zhrozene zistila, že uplynulo iba tridsaťtri minút, odkedy prehltla poslednú. Tretia by už mala zabrať! O týždeň má krajský prebor, tréner s ňou počíta, ale namiesto tvrdého tréningu leží doma a skučí od bolesti. Doktor Hausner jej síce sl‘úbil, že to nebude trvať dlho, ale mýlil sa! Už to trvalo dlho!! Šestka vpravo dole! Za posledné dva dni znenávidela číslo šesť, ako sa len dá! Raz sa jej sparingpartner pomýlil a narniesto obranného kopu urobil útočný. Trafu ju do brucha, až odletela do opačného rohu. V hlave jej zahučalo a bolesť sa rozstrekla po celom tele. Na röntgene zistili, že má zlomené dve rebrá. Musela tri dni ležať v nemocnici na pozorovaní, či nemá vnútorné krvácanie. To bob nič oproti tornu, čo prežívala teraz! Jeden zub oproti dvom zlomeným rebrám. Ani porovnať sa to nedalo! Doktor Hausner jej zub vyŕtal, vyčistil hnis a dal tam vložku, vraj, ešte sa bude dať zachrániť, lenže asi sa tam tvorili plyny, alebo si tam všetci čerti založili detašované pracovisko, lebo bolest‘ sa zväčšovala a už presahovala únosnú mieru. Trénera mali skvelého, okrem techniky kopov a úderov ich naučil aj sebaovládať sa a potláčať bolesť, naučil ich

absorbovať a eliminovať stres a narastajúcu paniku pri prudkých úderoch, ktoré vyvolávajú vlnu bolesti a nutkanie zutekať z boja a zašit‘ sa do bezpečia. Vysvetlil im, ako potlačiť prirodzené reflexy živočícha ohrozeného útokom, ako potlačiť pud sebazáchovy a bojovať až do konca, hoci by bol duel vopred prehratý. Nič nepomáhalo! Proti bolesti zubov neexistuje tréning, žiadna príprava nepomáha...
Zúrivo chmatla po telefóne a stlačila tlačidlo opakovanej vol‘by.
„Kurváá!!“
„Ilke, preboha! Nesmieš sa tomu poddávať, doktor asi vie, čo robí!!“
„Hovno vie! Bolí to jeho, alebo mňa!? Vraj ho zachráni, že to vyčistí a prejde to!! Hovno! Včera som mu povedala, aby ho vytrhol, dnes som ho už prosila!! Nie, vraj sa zíde kvöli mostíku... ja ho jebem!! Dopijem túto fľašu, zložím a idem za ním, a to ti garantujem, že to nerozchodí!! Videla si už zubára s dvomi zubami v papuli?? Tak takého z neho spravím, to si píš!!“
„IIke, čo piješ?“
„Tequilu.“
„Zlatú?“
„Striebornú! Prečo? Myslíš, že zlatá by pomohla?“ „Nie... asi nic. Iba tak.. sa pýtam.“
„Prídeš mi s ňou pomöcť?“
„Nic, vieš... že... Ingemar...“
„Vjem, ja iba tak... strašne to bolí... prepáč, že ťa otravu„Neotravuješ... cítim s tebou. Chcela som ti povedať...“
„Čo?“ že sme kamošky, tak sa usmej, svet nic je až taký...“ „Áále, serie rna to... všetko! Všetko! Ešte aj to blbé rádio sa mi pokazilo, ani len Nočný pokec si nemôžem pustiť!“
„Vezmi skrutkovač a otvor zadný panel, teba to nemusím učiť! Ty si ma to učila, nic?“
„Viem, vjem, už som vzala, otvorila som... je to niečo vazne)sle...
Trkotali a Ilke sa sem-tam zdail, že bolesť ustupuje, ale asi iba preto, aby mohla prísť v novej vlne a ešte silnejšie zaútočiť na nervovú sústavu. Občas zanadávala, občas si poplakala a najlepšia kamoška z práce trpela s ňou. Na to sú najlepšie kamošky, aby trpeli a aby občas požičali stovku, ked‘ sa víkendový rozpočet vyšmykne spod kontroly a v pondelok nie je ani na slaný rožok.
A nie aby si cvičila! Dnes sa vykašli na kickbox aj na celý svet! Piješ, dopuješ... neblbni, jasné!? Máš iba jedno srdce a... nielen srdce!“
„Kozy mám dve...“
„S kozami si zacvič, kedy chceš... alebo nechaj Waltera, ale srdce máš naozaj iba jedno, tak bacha!“
„Je to mumák...“
„Aj to sa spraví, vydrž! Najprv zub, potom preteky a nakoniec Walter, všetko dáme do poriadku, len vydrž a neblbni. Hoď do seba ešte jedného Pablita, zatni zuby a... prepáč, tak som to nemyslela... ako hovorím, vydrž a skús zaspať, ráno pójdem k tornu zubárovi s tebou a zub jednoducho vytrhneme a ak sa bude štorcovať, tak nejaké mu vyrazím sama, ok?“
„Ok.

„Vydržíš? Sľubuješ?“
„Vydržím!“
„Tak fajn! Dobrú noc, a ak by bolo najhoršie, zavolaj, riskneme to na pohotovosti.., ale iba ak by bolo ozaj zle, jasné?“
„Jasné, díky, čau.“
„Čau.“
Položila a ticho si zašomrala:„... ale ozaj zle bolo už pred hodinou...“ a opäť si naliala. Opatrne sa napila a naklonila hlavu, aby tvrdý alkohol prepláchol ubolené ďasná. Nakoniec

hlasno preglgla a zhnusene sa striasla. Vystrúhala ubolenú grimasu, zliezla z postele, l‘ahla si na brucho a prudko sa vzopäla. Váha celého tela spočívala na špičkách nôh a na troch prstoch rúk. Chvíl‘u sa koncentrovala a rýchlo urobila desať kľukov a hneď potom ešte desať. Namiesto úl‘avy sa dostavila krčovitá bolesť a v ubolených ústach cítila každý úder srdca. Vstala, jedna papuča nie a nie poslúchnuť, a tak ju zúrivo odkopla do kúta a krivkajúc zamierila do kúpel‘ne.

V tieni prerastenej tuje stál muž a jeho tmavá pokožka a vlasy splývali s temnotou dvorčeka, na ktorom slabé žlté svetlo z jediného otvoreného okna na prízemí modelovalo desivé tiene. Stál a ani sa nepohol už vyše hodiny. Pred chvíľou to vyzeralo, že si už-už l‘ahne, ale potom začala piť a telefonovať a jej uvrešťané neznesitel‘né bliakanie nemalo konca-kraja. Stál trpezlivo ako hradná stráž pri bráne. Trpezlivosť bola jeho výhoda, priúčal sa jej odmalička, pretože chlapec tmavší než všetci ostatní na ulici inú možnosť nemá.
Stál a ani sa nepohol... ani ťažká železná rúra z plota mu neprekážala a držal ju stále *v* tej istej ruke, len aby neopatrným pohybom nenarobil hluk. Ešteže tie nemecké ploty stoja za starú belu, vykývať rúru trvá v týchto končinách pár sekúnd... Konečne zložila... opäť si naliala... preboha, čo to stvára?! Ona... ona... cvičí! Toto museli robit‘ na vojne, ked‘ chceli dostať od mazáka list z domu.., ale prečo to robí ona? A dobrovol‘ne?! Za list tridsať kl‘ukov, za pohl‘adnicu dvadsat‘. Tmavší páťdesiat a tridsať... vždy bol zvýhodňovaný a mal viac než ostatní. Nevadilo mu to, bol trpezlivý a len sa usmieval. Urobil by ich aj sto, telo mal ako oceľovú pružinu potretú čokoládou a fyzickú záťaž znášal s úsmevom. Mazák šaleb od zlosti, ale nepomohol si. Nakoniec sa dočkal. Po roku sa aj on stal mazákom a na prvej vychádzke toho chlapca zbil tak, že skončil na ošetrovni. Škoda, že mu vtedy vytrhli z rúk tú násadu z lopaty!
„Ty debil, ti drbe!!? Skoro si ho zabil, keby sme ti nevytrhli ten papek, tak skončíš v Sabinove, hovádo blbé...“
kvičali chalani z cimry, ale bob mu to fuk. Bol spokojný a akoby... ukojený... keď videl jeho rozsekaný ciferník a potoky krvi, rinúce sa z úst a nosa, mal pocit, ako ked‘s Angelou...
Žena v byte na prízemí docvičila a zaliezla pod sprchu. Jasne počul zurčiacu vodu. Veľmi pomaly a opatrne preniesol váhu na druhú nohu a železnú rúru si preložil do druhej ruky. Uvoľnené prsty skrivil kŕč, dva-trikrát zovrel a uvoľnil päsť a boli opäť v poriadku. Len pomaly a opatrne. Neprezradiť sa.
Vyšla z kúpel‘ne, babičkovsky ružová nočná košel‘a jej padala až po členky. Videl, ako niečo prehltla, vypila pohárik a opáť si naliala... tak už zalez, zalez do postele, lebo,..
Nebol by si ju všimol, keby sa chlapča na bicykli nevyvalilo na chodníku a nerevalo, akoby ho z kože drali. Bolo mu čudné, že rodičia nechajú chalana vonku tak neskoro, a bohvie kde vlastne boli, keď sa k nemu nikto nemal... Koleno krvácalo, chalan rumádzgal, a tak prikľakol a... prikl‘akla aj ona. Papierovou vreckovkou mu utrela kry, z kabelky vybrala dezinfekčný sprej a opatrne strekla. Okolie rany sa sfarbilo do oranžova, chlapec zaryčal, Sadol na bicykel a zdrhal čo najd‘alej od sadistickej ošetrovateľky. Vstali takmer naraz, ona sa previnilo usmiala, pokrčila ramenami a niečo mu povedala. Nerozumel, a tak sa tiež usmial. Schovala sprej, on jej galantne podal nákupnú tašku a ešte ju aj oprášil od špiny. Sledoval vzďal‘ujúcu sa líniu jej bokov... Pekná baba. Mohutná.
Krv malého chlapca voňala ako mamina štrúdl‘a, keď ju horúcu a pariacu sa vytiahla z rúry Najväčšia slasť, akú v živote zažil... presnejšie, ako chlapec. Ked‘ vyrástol, prišli aj d‘alšie. Škoda, že mamka čarovala so štrúdl‘ou tak zriedka... voňala a leskla sa presne ako fľak krvi na spotenej pokožke. Človeku sa až slinky zbiehali. Normálny človek nemôže odolat‘, normálny človek musí... privoňať, nežne sa poláskať, oliznúť a... Pocítil mravčenie v zátylku, zatmelo sa mu pred očami a... nedal na seba dlho čakať a prišiel... hlas... pošepol mu, aby ju

dokončil a aby strčil... aby ju dokončil a strčil... aby ju dokončil a strčil... aby strčil...
Vykročil za ňou.
Konečne zhasla.
Stál a ani sa nepohol. Bol trpezlivý, veľrni trpezlivý.
Krytý nepreniknutel‘nou tmou urobil pár drepov, rúru si oprel o koleno a rozcvičil si prsty. Ešte chvíľu čakal. Chcel mat‘ istotu, vlastne musel mať istotu! Prekvapenia a nepredvídatel‘né náhody mohli znamenat! katastrofu a... už sa tam nechcel dostať. Amnestia mu pomohla, pol roka slobody si užíval plnými dúškami, ale už sa tam nechcel dostat!. Jediná možnost!, ako tornu zabrániť, je dôslednosť a opatrnosť a... trpezlivosť. Na tú sa spoliehal v prvom rade.

Stál a ani sa nepohol... potom... po dlhom, veľmi dihom čase pomaly vykročil.
Krídla prízemného okna boli dokorán a slabý vánok iba kedy-tedy rozvlnil záclonu. Nazrel dovnútra a zbadal ju ležať na posteli pri náprotivnej stene. Nehlučne sa prehupol do izby, podišiel k nej a oboma rukami zovrel chladnú tyč. Zodvihol ruky a nevdojak sa postavil na špičky. Precitla, zamrvila sa a otvorila oči.
„Was ist pasiert... wer sind sie?“
Udrel. Rúra z celej síly dopadla na temeno, odrazila sa ako tenisová raketa a vyletela do výšky. Prvý úder jej zdeformoval polovicu hlavy. Koža sa roztrhla, kosti povolili. Opäť sa napriahol. Za rúrou sa ťahala kry, koža aj vlasy. Na stene sa objavil červený pás, ako keď maliar v tranze ffka štetcom. Prudko sa mykla, ruky vyleteli do výšky, nohy sa pokrčili a telo sa zavlnilo ako huspenina. Drvivý úder jej vtlačil hlavu do vankúša, pootočil ju na bok a izbou zaznel suchý praskot lámaných kostí.
Udrel znovu. Z celej sily. Rúra dopadla na ucho a čeľusť. Vyrazil jej zub. Asi už nebolel. Vyrazil jej ich všetky. Neprotestovala. Traf ju zle. Časť úderu sa preniesla na vankúš, rúra tnu vypadla z rúk. Ostrý cengot sa rozľahol izbou, dvorom, Nemeckom, Európou... mal pocit, že ho museli počuť všade. Na stolíku zbadal skrutkovač. Pevne ho zovrel a zasmečoval. Z krku ostala trčať iba rukoväf. Ked ju vytiahol, za lesklou oceľou vystrekol malý gejzírik a keď ochabol, objavil sa ďalší... a další... a menší... a ďalší... menší.., krvavý gejzír sa zmenu na potôčik a o chvíľu prestal tiecť aj ten. Srdce to nevydržalo... l‘udské srdce... Niečo podobné by nevydržalo ani srdce mamuta.
Ilke zomrela.
Ale to nebol koniec.
Muž sa zhlboka nadýchol a zacítil vôňu domova a maminej kuchyne. Krásne voňala. Lesklá voňavá krv mu pripomenula dážďovku, mazáka z vojny, Angelu... Usmial sa. Mal pocit, že koná správne, že takto by to malo byť... už navždy! Odhodil paplón a vyhrnul jej nevkusnú ružovú košel‘u. Vyhrnul jej ju až ku krku a prsia ako svet sa rozbehli každé svojou cestou. Pokrčil jej nohy v kolenách a tú, čo neposlúchala zakliesnil do zmotaného paplóna. Rozopol si nohavice, stiahol slipy a... zaklonil hlavu... Čakal. Bol trpezlivý, veľmi trpezlivý... Čakal, či príde.
Zaklonil hlavu ešte viac a pocítil príjemné mravčenie v zátylku. Pred očamí sa mu zatmelo a odletel niekam preč, ďaleko, karn odlietajú všetci normální a my ostatní im môžeme iba ticho závidieť.
„Tak už to do nej strč a dokonči ju... strč a dokonči! Strč a dokonči!! Strč a dokonči!!! Koľkokrát ti to mám opakovať, ved iba na to čakáš, tak sa nepretvaruj a rob, čo ti kážem...“ prišiel a poradil mu. Nesklamal ho a poradil... priatel‘ a radca, na akého sa dá vždy spoľahnúť. Hlas.
Muž si siahol do rozkroku a vyrazilo mu dych. Mal pocit, akoby sa žeravou dlaňou dotkol obnaženého mozgu. Nahol sa nad Ilke a posúvajúc sa stále vyššie a vyššie ju požiadal: „Drž

už hubu, áno?“
Po dlhej dobe zažil niečo... akoby sa mamina štrúdľa spojila s voňavou...

„Johan, aj vtedy to bolo také?“ pýtal sa kolega, čo zažil niečo podobné prvýkrát v živote.
„Presne, ako z kopírky.“
„Kurva.., skoro som
„To nič, to je normálne! Na toto musíš mať železné nervy a plechový bachor. V živote som nič podobné nevidel... vlastne, minule.., ale to je... ako z kopírky... teda... prepáč... asi už blbnem a táramI“ Johan zavrel oči a zhlboka dýchal. Utrel si čelo premočenou vreckovkou a snažil sa zahnat! mdloby. Všade bob plno policajtoV, každý sa tlačil, kričal a gestikuloval. V snahe pomôcť zavadzali jeden druhému. Horúčava rástla... príšerná atmosféra.
„Pani Waczková, a prečo ste jej zazvonili tak neskoro?“ Johan sa radšej venoval susedke než zavraždenej Ilke, na ktorú sa nedalo ani pozriet‘.
„Ja mám postel‘ pri stene, čo susedí s jej bytom a... viete, občas mi ide na nervy, to jej večné rádio.., no, chúd‘atko, už ho nebude.., no a počula som nejakú strašnú ranu, chcela som ju *ísť* pozriet‘, chodí teraz po lekároch... chodi.. la.., ale starý ma prehovorjl, aby som neblbla, že bohvie, čo som počula... on pozeral futbal, nepočul nič, tak som si chcela znovu ľahnút‘, ale flakon jec mi to nedalo, no uznajte, čo ked‘ jej prišlo zle a zakrútila sa jej hlava a spadla a.., no zvonila som a ona nič, a to nikdy nespravila, vždy otvorila, aj v noci.., tak som vydurila starého, aby to obehol cez dvor a.,. nazrel cez okno a našiel ju... chúd‘atko...“ Johan prikyvoval, ale nevnímal ju. Pred očami mal pokrútené údy bezmocne visiace z postele. Videli ju iba cez okno, ale to stačilo... kužely svetla služobných bateriek bolj nemilosrdné.
„Kde je komisár?“ spýtal sa kolegov, čo práve vystupovali z auta. Z tretieho, alebo štvrtého a o chvíl‘u prídu ďalšle a blikajúce majáky a hlasná vrava prilákajú aj pracovníkov inštitúcií, o spoločnost‘ ktorých teraz vóbec nestáli. Čas bežal a vrah sa im vzďal‘oval každou minútou a.., Johana to štvalo, chcel... ho chytiť a.., ale bez komisára nemohli, bez oddelenja vrážd, ktorému prípad patril, nemohli.
„ide, už im dali vediet ale kedy sa pozbierajú...“
„Ja jdem dnu!“ rozhodol sa Johan.
„Čo si na hlavu? Komisár ťa roztrhne, ak im to tam pošliapeš. Čo ťa žene, chceš jej dať umelé dýchanie, alebo čo? Ani nie je kam!“
„Ja neviem, ja by som...“
Nič by nemohol! Bola to iba bezmocná svedomitosť policajta presvedčeného, že zlí ľudia by mali ísť do väzenia a slušní by sa mali pokojne prechádzat‘ po meste a v noci spať hoc aj s dokorán pootváranýmj dverami a oknami bez obáv, že...
Sotva ohradili miesto činu páskami, prišla televízia. Johan nevedel pochopit‘, kto ich tak promptne informuje, občas pomohli, ale väčšinou iba zavadzali a otravovali. Reportérka urobila prudký predklon, aby podliezla pásku, celý štáb za ňou stuhol, pre[ože pod nebezpečne kratučkou minisukňou zbadali to, čo túžili vidieť, odkedy k nim nastúpila, ale zachovali sa ako profesionáli a po chvíli sa pustili do práce ako hfstka perfektne zohraných mravcov. Búchali dverami, naťahovali káble, skúšali kamery a reflektory... Policajta, čo sa jej postavil do cesty, skoro udrela mikrofónom a hnala sa k dverám. Johan jej vyšiel v ústrety.
„Vy tu velíte?“ predbehla ho reportérka.
„Dobrý večer,“ začal Johan, lebo vedel, že ráno by sa mohol ocitnúť na titulných stranách novín s titulkami o policajnej brutalite a porušovaní práva verejnosti na prístup k informáciám, „nie, ja len...“
„Chcem hovoriť s veliteľom!“
„Už je na ceste, zatiaľ vám musím stačiť ja! Som...“
„Potrebujeme urobiť nejaké dokumentačné zábery, ktoré by jasne vystihli atmosféru...“
„Slečna, predovšetkým vás musím požiadať, aby ste sa presunuli za pásku, toto je policajný

priestor a až do odvolania doň...“
„My sme z televízie,“ povedala zbytočne a sledovala, aký to urobí dojem. Nebol taký, ako čakala, a tak pokračovala, „... verejnosť má právo!“
Blížil sa bordový bavorák. Auto zastalo disciplinovane pred farebnou páskou a vystúpili z neho štyria muži. Buchli dvere a vodič namieril na palubnú dosku. Ozvalo sa hlasné pod‘ piť a vykročili. Jeden mal v ústach špáradlo, druhý si zapálil, kým ešte mohol, tretí si o nohavice vyleštil jablko a s nechutným mľasknutím doň zahryzol... Rýchlymi pohľadmi mapovali okolie a vrývali si do pamätl detaily. Prišli chlapci z vrážd a začali pracovať, sotva sa ich podrážky dotkli rozhorúčeného asfaltu. Johanovi odl‘ahlo.
Komisár Wilhelm Knapp s tromi kolegami zamierili po chodníku k novinárke.
„Som...“ začala, pretože pochopila, že Knapp preberá velenie.
„Vy dvaja,“ Knapp ukázal na dvojicu v uniforme postávajúcu pri dverách, „odprevadíte slečnu za pásku a postaráte sa, aby do vymedzeného priestoru nevkročila ani noha!“ Odstúpil, premeral si ju ako exponát na výstave voskových figurín, pohl‘ad *sa* pristavil pri kolenách a napokon zašomral: „Ani takáto pekná nie...“ a viac si ju nevšímal.
„Moment! Verejnosť má právo...“ chlapci v uniforme nelenili, vzali ju pod pazuchy, urobili s ňou čelom vzad a v okamihu bola za páskou. Slušne zasalutovali, zvrtli sa na podpätkoch a ukážkovým poradovým krokom odkráčau. Obligátna bitka o miesto činu bola dohraná s obligátnym koncom.
„Šajze... desať minút! Desať minút skór a sme vnútri! To je smola! No nič, pokračujeme ako zvyčajne. Chalani, zábery na doni a ulicu, nech vidieť majáky a uniformy, ja k tomu niečo naživo nakvákam a vy zatiaľ zobudíte pár susedov, nech povedia, aká bola bezúhonná, poctivá, pracovitá, slušná... a tak podobne, nech verejností naki mime uši! Poďme! Nespite, o chvíľu je tu konkurencia a nebude sa tu dat‘ pohnúť‘ reportérka bola vo svojom živle.
Johan zasalutoval a komisár mu podal ruku. To sa nestávalo často.
„Opäť vy?“
„Ano, pán komisár, služba...“
„V poriadku, čo sa tu stalo? Máte už prehľad?
Johan mu porozprával všetko od prvého hlásenia vo vysielačke až po výpoveď susedy, ktorá ju s manželom objavila.
„Všetko ste tam vzadu pošliapali, však?“
„Pán komisár, nejako sme museli nazrieť dovnútra, aby sme zistili, či treba volať rýchlu pomoc, čo je vlastne s ňou... nič sme nepošliapali, boli sme opatrní a našli sme stopy... opäť poltopánky... ako minule.., jeden a pol milimetra hlboký dezén...“ Johan jachtal, hoci nemal dôvod ospravedlňovať sa. Postupoval podľa predpisov. Záchrana života je na prvom mieste, až potom to ostatné!
„Dobre, dobre, potom... si to preberieme. Chlapci, ideme na to...“
Knapp stál opretý o zárubňu a neveriaco krútil hlavou. Už asi desiaty raz sa spýtal: „Čo je to za sviňu!? Jedno mi povedzte, čo je to za sviňu, čo toto dokáže?!!“
Ani raz mu nikto neodpovedal. Súdny lekár sa babral s mtvolou, technici fotografovali, detektívi prekutávali byt.

„Prečo je všade toľko krvi?“ otázku adresoval lekárovi. „Pán komisár, prerazil jej krčnú tepnu... asi... tu! Týmto skrutkovačom. Srdce bilo až do poslednej chvíle a vypumpovalo z nej všetko. Je skoro zelená, však to vidíte! Musí to byť prasa, máte pravdu! Všeličo som už videl, ale toto! Ako minule... vliezol cez okno, rúrou jej rozbil hlavu.., vidím dva.., možno tri údery, upresním po pitve... potom jej prerazil tepnu a... podľa všetkého ju znásilnil. Potrebujem ju clostať čo najrýchlejšie k nám, ak nechal spermie, máme šancu, ale potrebujem ju rýchlo!“
„Dobre, chalani, poďme k mftvole... potom dorobíme byt!“ Komisár vydával pokyny, chlapci sa snažili a robota rýchlo odsýpala. Skončili fotografovanie a popís s číslami, zaistili stopy a...
„Pán komisár, pozrite sem!“ keď jej roztiahli ruky, v pravom podpazuší našli špinavÚ bielu

ponožku.
„Dve čierne sme našli minule, teraz jedna... prezreli ste ju poriadne? Ano? Tak potom dnes iba jedna biela! Čo to znamená? Dáva nám znamenia, hrá sa s nami? Chce niečo naznačiť?“ Komisár dnes chrlil otázky jednu za druhou a nikto sa ani nesnažil na ne hľadať odpovede. Stáli a premýšľali. Ponožková kombinácia vŕtala všetkým v hlavách...
„Jeden a pol mesiaca a ponožkový vrah je tu opäť! Páni, tretiu už nerozchodíme! Je načase niečo robiť! Počúvam!“ Knapp viedol poradu a chlapi z mníchovského oddelenia vrážd mali hlavy v smútku. Nikto ani necekol. Mali odtlačky topánok číslo osem, DNA a modus operandi, všetko rovnaké. V podstate ho mali... len ho chytiť.
„V prvom prípade sme okrem bývalého manžela.., no, toho Heinza... odobrali DNA osemnástim podozrivým mužom, expertízy ich jednoznačne vylúčili. Jediným pozitívom z vyhodnotení DNA je, že si môžeme byť istí, že je to jeden a ten istý páchateľ. Ale nemôžeme brať krv každému, koho stretneme na ulici, alebo predvolať všetkých, čo majú krvnú skupinu A. Z určitého uhla pohľadu sme na tom dobre, vieme, koho hľadáme, ale v skutočnosti sme na tom... no, ako vždy! Ten chlap je v riti... priestore, a my ho musíme vypátrať, takže vlastne... sme tam aj my... chápeme sa?“ skúsil zhodnotiť situáciu jeden zo starších detektívov a ostatní s ním nerno súhlasili.

„Policajný prezident prikázal posilniť služby, musíme zdvojnásobjť nočné hliadky. Z analýzy, ktorú sme vypracovali, vyplýva, že pracuje v noci, presnejšie okolo polnoci a chodí po okrajových štvrtiach. Do bytu vstupuje cez okno, a preto sú najohrozenejšie prízemné byty. Všade je teplo ako v pekle a otvorené sú prakticky všetky okná a celú noc, takže sa môžeme aj naklonovať, aj tak ich všetkých neustrážíme! Navrhujem, aby sme sa rozliezli po periférii a sledovali flákačov po všetkých kútoch. Zainteresujeme všetky zložky polície a dobrovoľníkov.. viete akých. V oboch prípadoch si obeť vyhliadol a sledoval, musíme ho vymáknuť na postriežke, inak nás predbehne,“ konštatoval komjsár.
„Na to by sme potrebovali armádu, sledovať všetky prízemné byty..“ oponoval detektív.
„Vjem, je to lovenie v mútnych vodách, ale kým nevymyslíme niečo lepšie, alebo kým sa opäť neprejaví a neprezradí, nemáme inú možnosť. Budeme musjeť stiahnuť chlapcov z dovoleniek. Kto nie je v cudzine...“ Komisár mal starosti a chlapci chápali, že neobyčajné vraždy si vyžadujú aj neobyčajné opatrenia. Chápali, ale... aj tak si pofrflali.
„Čo tie zlaté šperky?“ skúsil komisár.
„Nákresy máme, našli sme ich aj na jej fotografiách... rozposlali sme to všetko po celom Nemecku, pátrame v Záložnjach a klenotníctvacl nič. Zlatá retiazka, náušnice, dva náramky, dva prstene. Žiadna ručná práca, všetko z obchodu, žiadne markanty.. sú ich tisíce... Vieme iba, že kradne ako straka... okrem iného! Priťahuje ho zlato... a prachy, šlohol jej celú výplatu. To je všetko.“
„Čo zlato z prvej vraždy?“
„To isté! Pátrame po záložniach.“
„Čo vražedné nástroje?“
„Ako som povedal, je to jeden a ten istý. Modus operandi ako z učebnice. Druhá rúra vážila štyri osemdesiat.. päť... skoro päť kilogramov, a bola z plota novostavby sto metrov od miesta činu. Tá prvá bola z búračky. Bene, čo nájde, musí byť silný a šľachovitý, so železom narába ako s pierkom a lozí cez okná ako panter...“
„Čo tie ponožky?“ skúsil komisár na koniec.
„Nič. Analýza kože a chlpov potvrdila, že obe zabil ten istý chlapík a nechal nám ich... asi na pamiatku! Alebo niečo symbolizujú. Možno je vadný. V podstate o ňom vieme veľa... iba ho nájsť!“
„Tak poďme na to... kým nám neutečie...“
Johan behal po kancelárii a balil veci. Vytúžená dovolenka. Ešte dve hodiny a opol ôsmej

vyletí z tejto smradl‘avej barabizne a tri týždne ho neuvidia! Dovolenka na Kanároch! Niečo našetril, žena dostala v banke mimoriadnu odmenu, pozliepali dovedna, čo sa dalo, a ide sa! Posledná nočná je ako... ako... posledná železná gula padajúca z nohy a miznúca v hlbočine s predchádzajúcimi. Posledná je posledná! Všetko zahodíš za hlavu, povinnosti, rutinu, príkazy, hlásenia, výkazy, formuláre... Ešte dve hodiny!
„Johan, robíš niečo?“ spýtal sa vedúci zmeny a dvere, ktoré nestihol zachytit‘, tresli o stenu. Ako gong, čo velí borcom nastúpiť do ringu.
„Balím...“
„Tohto treba vypočuť, chytili ho pred chvíľou pri trafike... plné vrecká cigariet...“
„Boha! Končím! Balím! Idem na dovolenku.., to tu fakt nie je nikto?“
„Nie je! Všetci šliapu ulice a striehnu...“
„Doboha!“
Muž si sadol na stoličku, ruky zložil do lona a hlavu sklonil na prsia. Trpezlivo čakal. Johan sa zahľadel, prelistoval potvrdenie z domova azylantov a prižmúril oči.
„O-n-d... dúú!! Ty si tu už bol! Moment mal... počkaj!“ Johan zalistoval v starých záznamoch a našiel ten, čo pred vyše mesiacom osobne urobil.
„Pamätám si ťa! Vtedy si bol ožratý, ako zákon káže! Dnes kradneš! Ty zmrd český, načo si sem prikvitol, aby si kradol a zbíjal a robil hovadiny!?“
Muž vzhliadol a zareagoval na jediné slovo, ktorému rozumel.
„Ich bm kaine čeko... ich bm slovakiše... slovakáj...“
„Ruhe, du! Chlapi, potrebujem tlmočníka, inak ho nevypočujem... doriti! O chvíľu odchádzam na dovolenku!“
Tlmočník prišiel presne o hodinu a pol. Johan vypočul cudzinca a oznámil mu, že sa dopustil priestupku tým, že ukradol kartón cigariet v hodnote neprevyšujúcej požadovanú hranicu pre trestný čin. Preto ho nezavrú hneď, ale až po prejednaní priestupku pred komisiou, ktorá dov[edy zistí, či sa podobného priestupku nedopustil v jednom roku dvakrát, alebo či spósobená škoda skutočne nepresahuje hranicu požadovanú pre trestný čin. Ak nic, bude... písomne napomenutý, bude mu udelená pokuta, bude... Idiotské zákony! Johan dobre vedel, že za krádež jablka sa kedysi odtínala pravá ruka a vinník bol vykopaný pred mestské brány a nesme! sa už v meste nikdy ukázať. To boli zákony! To boli časy! To sa žilo policajtom a všetkým slušným ľuďom v meste! Lenže teraz je dvadsiate storočie, ľudia sú plní lásky, nehy a humanizmu a... kradnúť sa móže... aj... zabíjať, ale... to Johanovi ani nenapadlo, už chcel byť na Kanároch...
Spísal zápisnicu, mužovi vrátil doklady a všetky veci porozkladané po stole a na záver ho poučil.
„Dobre ma počúvajte! Teraz sa vrátíte do zberného tábora a tam vám dajú vedieť, kedy sa dostavíte pred pnestupkovú komisiu. Jasné?! Tá vám oznámi, aký trest si odpykáte a kde! Asi len pokutu... vzhl‘adom ku vzniknutej škode... Počas vyšetrovania sa nesmiete vzdialiť z tábora, je vám to jasné?!! Služobnou poštou bude o vašom priestupku informovaný riaditeľ zberného tábora. Až do skončenia vyšetrovania nesmiete opustiť tábor! Ako cudzinec, voči ktorému je vedené priestupkové konanie, sa nebudete möcť slobodne pohybovať! Ďalej...“ bolo toho veľa, čo museli nemeckí policajti zapísať‘, poznačiť, zaevidovať a nahlásiť... ale administratíva je všade rovnaká...
Johan ho vykopol aspoň pred policajnú stanicu. Za brány mesta nemohol. Zo zberného tábora mu totiž oznámili, že takých sú tam teraz stovky a nemôžu pne každého behať autom. Ani sa tornu nečudoval. Na začiatku deväťdesiatych rokov sa diali čudné veci... aj v Nemecku. Zbalil sa a o pol desiatej odišiel na dovolenku. Nasratý ako policajt dve hodiny po fajronte.
Muž opäť stál sám na okraji neznámeho mesta, kde všetci rozprávali po nemecky a nikto mu nerozume! ani slovo. Veci si nastrkal do vreciek, rozpačito pokrčil ramenami, ešte raz fľochol na nápis POLIZEI, nechápavo pokrútil hlavou a vykročil. Vedel, že niečo nic je v poriadku,

ale netušil čo. Boli akísi čudní,.. títo policajti! Doma by dostal aspoň po papuli, ale tu... Zahol za roh a kývol na prechádzajúci taxík. Vodič prudko pribrzdil a prirazil k obrubníku. Nahol sa k okienku a... chcel niečo povedať. Vodič zvraštil obočie a vyštekol: „Neiii!“ Muž sa trpezlivo usmial. Poznal to odmalička. Mama mu to často trpezlivo vysvetľovala a naučila ho, ako tornu čeliť. Siahol do vrecka a vytiahol bankovku...
Farba kože niektorých l‘udí rozladí, vystraší, aj rozzúri... farba bankoviek ich opäť upokojí a privedie na mé myšlienky. Taxikár sa usmial a prikývol.
„Bitte, bahnhoff...“ rozkázal muž a ešte raz sa Zo zadného sedadla obzrel na pochmúrnu budovu policajnej stanice. Taxikár bol profík, o pol hodiny bol pred mnichovskou železničnou stanicou a... nevydal mu.
Muž pri okienku pokladne povedal iba jedno jediné slovo.
„Amsterdam,“ a zaplatil. Mal z čoho.

SEPTEMBER 1990
Jazero Hoolemstorm, sedemnásť kilometrov južne od Amsterdamu.
Muž zalovil v mäkkej hune vo vedierku a vybral mäsitú dážďovku, ktorá už tušila, čo ju čaká, a pustila hlien. Metala sa... ale nič nepomáhalo, smrť sa blížila. Muž zovrel pery a jazyk nevdojak vystrčený proti sychravému vetru posúval z jedného kútika úst do druhého. Napichol ružové telo, špicatá ocel‘ prerazila útroby a žltkastá tekutina a trocha krvi mu vystrekli na prsty. Nevšímal si to... muselo to tak byť! Každý to tak *robí*... jednoducho to tak muselo byť! Žiadny vnútorriý hlas mu nič nešepkal... všetci rybári to tak robili, tak to urobil aj on! Napichol ju na háčik...
Šéf amsterdamského oddelenia vrážd Ivar van der Helff sa zaklonil a po očku skontroloval, či vnuk sediaci na deke je v bezpečnej vzdialenosti od závažia. Keď sa uistíl, švihol a laminát nabitý energiou katapultoval dážd‘ovku a závažie na takých šesťdesiat, možno sedemdesiat metrov... to by malo stačit‘! Tam sú všetky tie mrchy, čo minulý týždeň ušli a smejú sa mu dodnes! Počkajte, potvory šupinaté! Ivar prudko zatiahol a párkrát nervózne navijakom napol vlasec. Potom uložil udicu na vidlice, zavesil policajta a unavený sa vyvalil do rybárskeho kresla, ktoré si pamätalo už...
Zazvonil mobil.
„Thomas... prosím ťa...“
Chlapec vstal, nechtiac rozkopol farebné kocky uložené na deke a neistým krokom štvorročného dieťaťa zamieril k batohu. V hrubej páperovej bunde vyzeral ako Michelin z reklamy na pneumatiky.
„Dedo, toto?“ ukázal mu mobil.
„Ááno, chlapča šikovnučké... toto, len to prines sem nepotkni sa na tých kockách... mater ti mohla da radšej farbičky... no, daj sem... ďakujem ti, vnúčik... si ty len hlavička, celý dedo, ce-lý de-do!! Niečo z teba bude... niečo z teba predsa len bude.. neboj sa nič, vnúčik môj!!“
Mrzuto pozrel na blikajúci displej a hlas sa mu zmenu. Maznavý tón prešiel do úradného.
„Prosím!“
Počúval. Dvakrát povedal áno, raz nie. Dotelefonoval a mobil schoval do vnútorného vrecka bundy. Sedel a civel na hrebene vlniek. Okolo vládlo ticho, mier, pokoj a svornosť medzi tvormi...
Potom povedal: „Preboha živého...“ a namáhavo vstal. Jeden netvor to všetko pokazil...
„Pán vrchný inšpektor, ničoho sme sa zatial‘ nedotkli, čakali sme na vás,“ bolo to úplne samozrejmé a vrchný inšpektor Ivar van der Helff to aj očakával, ale odznieť to muselo, bola to rutina. Uniformovaní policajti museli strážiť miesto činu až do príchodu šéfa oddelenia vrážd a po jeho príchode mu museli podat‘ hlásenie. Potial‘ to bola rutina... to ďalej už malo od nej ďaleko. Postrelených, prestrelených , podrezaných, dopichaných... všelijakých zavraždených mali v zoznamoch, ale niečo takéto... to si nepamätal nikto z nich. Bola to žena.

Kedysi to bola žena...
„Najprv zariaďte, aby sa všetci s fotoaparátmi a mikrofónmi stiahli za policajné pásky!“
„Prepáčte, pán vrchný inšpektor, ale starosta mesta povolil...“
„Starosta mesta bude povoľovať za policajnou páskou, ja budem rozkazovať vnútri... je to jasné!?“
„lste... pán vrchný inšpektor... jste... chlapci... tých reportérov...“
Van der Helff nečakal na ich reakcie a ostré protesty a zamieril do prízemného bytu. Jeho chlapi už boli na mieste a pracovali.
„Kol‘ko nás je?“
„Štyria. Je sobota...“
„Nehovor!? Krista... ja že sú Vianoce?!“
„Prídu ešte traja a... prokurátorka... Inge Holgertová...“
„To nie! To nemyslíš vážne!? Prečo?“
„Prepáčte, ale starosta stihol rozvíriť kampaň, ako keby boli voľby už zajtra... sám jej volal!“
„Čo stihol nasľubovať?“
„Vraj, aby sa ľudia nebáli a že o týždeň je vrah za mrežami, vraj sa o to osobne postará... aj za cenu personálnych zmien...“
„Idiot! Keby ju videl, tak by sa posral do gatí, ale na díaľku bude sľubovať... a štvať proti nám... poďme, kým príde tá krava,..“
Išli, videli... nezvíťazili. Nedalo sa. S niečím takým sa ťažko zápasí. Aj profesionál, aj amatér musí uznať, že...
„Doktor, čo nám poviete?“
„Pán vrchný inšpektor, toto... ja neviem, ale... ak tú sviňu chytíte, tak sa na ňu prídem pozriet‘, niečo podobné som ešte nevidel! Podlaha je už urobená, podte d‘alej... pozrite sem... teraz sme ju vážili! To hovädo si prinieslo šest‘kilogramovú dlažobnú kocku... rozbil jej hlavu na kašu a potom ju... jednoducho ju znásilnil! Hoci... znásilnil.., to je súlož s prekonaním odporu, a ona už... uznajte sám! Pozrite sa sem!“ Doktor odkryl paplón a vrchný inšpektor uvidel ženské telo zakončené niečím čudným... malo nohy, pokrčené a roztiahnuté, malo ruky, malo trup, malo krk... a nemalo hlavu. Hrča vlasov, kaša z kostí, mozgu, kože a tkaniva... videl aj zuby... porozhadzované kade-tade, dole pri kl‘účnej kosti bol... áno, bol to jazyk, deformovaný a prehryznutý na dvoje.., ucho našiel tiež... ležalo na koberci, oči... nevidel, ale keď doktor nadvihol chumáč vlasov v rohu vankúša...
„Tak dosť! O čo tu ide?“ van der Helff viedol amsterdamské oddelenie vrážd trinásť rokov, pri práci si potrpel na presnost‘ a korektnosť. Bol zodpovedný a zodpovedal sa aj nadriadeným. Duchov a fantómov neznášal! Toto vyzeralo na... fantóma bez ducha. Mimovol‘ne prižmúril oči a doktor mu chce! podať ruku, ale uvedomil si, že má krvavé rukavice, tak iba priskočil... lnšpektor sa usmial a pokračoval.
„Kombinujem, neomdlievam... a lapám po dychu! Prečo by mala byť aj zneuctená?“
„Pozrite sem!“ Doktor zasvietil luminiscenčnou baterkou do rozkroku a kto bol nablízku, zízal. „Vidíte toto? A... toto? Tie lesklé kvapky v ohanbí! Na chlpoch sa semeno správa ako inovať na telegrafnom dróte. Zhlukuje sa do kvapiek, kondenzuje a vysychá. Semeno a všetky sekréty, aj ženské! Preto ju potrebujem dostať čo najskór na stôl. Ak nám nechal semeno, máme stopu. Aj nemeckí koIegovia už robili analýzu DNA v nejednom prípade, robíme ju tiež, ale zatiaľ to súd neuznáva. Ak mi ju požičiate... mohol by som ju. ..,‘
„Už je... nie?“ skúsil mladší kolega, ale ako fór to nevyznelo najlepšie.
urobiť na DNA, a máme ho! Viete, o čom hovorím, nie?“
„Viem, už som o tom počul. Tak podme k nej, urobíme ju a potom si ju zoberte na pitvu, my dorobíme izbu a... možno sa ešte stretneme! Možno sme v...“
„Pán vrchný inšpektor, prišla pani prokurátorka“ hlásil od dverí policajt v uniforme.
no, tak už viete, kde sme...“

Inge Holgertová bola prokurátorka ako z učebnice. O pol hlavy vyššia než hocijaký chlap, prsia ako všetci ostatní.., možno o čosi menšie, chudá, zhrbertá, s nepeknou tvárou a so skobou namiesto nosa. Slobodná, žiadny muž ju nemal rád, bezdetná, žiadne dieťa ju nemalo rado, bez sprievodu, žiadny kolega ani kolegyňa ju nemali radi... všetci sa jej báli. Teraz, dva mesiace pred volbami, keď jej išlo o kreslo oblastnej prokurátorkY priam besnela. Postála na chodníku, aby jej vyziabnutá silueta vyznela ako spása priamo z nebies. Blesky a cvakanie fotoaparátov, to pred volbami zaujímalo ju, starostu a... ale to je asi na celom svete rovnaké.
„Treba sa zamerať na stopy na koberci a na podlahách“ spustila bez pozdravu hneď, ako zvozila uniformovaného policajta za rozopnutú košeľu,
„Už sine ich zaistili, pani prokurátorka.“ „Nesmiene zabudnúť na odtlačky prstov.“ „Už sine ich odobrali, pani prokurátorka.“ „Nie aby ste niečo pošliapali.“
„Nič sme nepošliapah, pani prokurátorka.“ „Kto už hýbal s mrtvolou a prečo?“ „Lekár, pani prokurátorka lebo je v práci.“ lnge Holgertová bola prokurátorka ako z učebnice... škoda, že tam neostala.
„Čo vlastne vieme?“ vrchný inšpektor zabil zvyšok soboty a celú noc v byte zavraždenej a nedeľné ráno trávil v kruhu svojich drahých... kolegov. Všetci ponocovali, a tak sa šéfovou kanceláriou niesla vóňa kávy, čaju, čerstvých piróžkov a... niekto dokonca obhrýzal husacie stehno a nechcel dať nikomu ochutnať. Chlapi mali plecia a boky omotané popruhmi a každému z nich ovísala pištoľ, putá a buď nůž, alebo slzný plyn. Niektorí mali pred sebou poznámkový zošit, ostatní iba šálku. Až na toho lakomca.
„Volala Sa...“
Zazvonil telefón. Šéf sa unavene ohlásil.
„Ako to vyzerá?“
„Sme v robote, pán riaditeľ, zatiaľ zhromažďujeme prvotné informácie.“
„Nie je vás tam privelʻa? Vieš, že teraz pred volbami si nemůžeme dovoliť pumpovať mestskú kasu o prachy na nadčasy.“
„Nie je. Vieš, že teraz pred volbami mi je mestská kasa ukradnutá práve tak ako hocikedy inokedy? Čo vyjde zajtra ráno v novinách, si nikto z nás nedá zarámovat ak chceme udržať verejnú mienku na uzde a zabrániť panike, musíme niečo zistiť do dvadsaťštyri hodín, inak... potrebujem tu každého, kto je len trochu ochotný a schopný. Ak páni z magistrátu nemajú peniaze na nadčasy, nech zariadia, aby sa vraždilo v pracovnom čase, aj mne by sa teraz lepšie vysedávalo pri jazere, kde ma, mimochodom, čakajú ryby ako konská ruka, a namiesto toho som tu! Sami sme si to nevymysleli, takže nás nechajte pracovať a to ostatné nechám na teba.“
„Výborne, ako vždy.., ty konská ruka... kone majú aj niky?“
„A nie!?“
Chvílʻa ticha, potom sa riaditeľ silene zasmial. „Aha... ahá!! Ty si ale... aby som nezabudol... sťažovala sa mi prokurátorka, vraj si s ňou jednal... no... akosi úsečne!“
„Urazil som
„To nie, ale vraj... akosi úsečne! Mala pocit, že ju tam nevidíte radi, či tak akosi to formulovala.“
„Odpovedal som celou vetou, presne a výstižne, ale ak je to málo, nabudúce budem používať súvetia. A to ostatné... to sa jej určite zdalo, kto by ju nemal rád?!“
„No... dobre, dobre. Tak sa snažte a priebežne ma informuj a... chlapi, držte sa, toto sme ešte v rajóne nemali! Ako správne hovoríš, ide o verejnú mienku! Verejnosť nesmie mať pocit, že robotu nezvládame, vieš, aký to může mať vplyv na... na... funkcie... No, však ty vieš! Večer sa zastavím... alebo až ráno, uvidím, ako mi to vyjde...“
Van der Helff položil slúchadlo a bez slova sa zahľadel na kolegu, ktorého prerušil. Nič z rozhovoru s riaditeľʻom nebolo také důležité, aby o tom musel informovať ostatných. Kolega pokračoval.

Mana Wolfová... páťdesiatšesťročná, rozvedená, nebýva v byte, kde sme ju našli, bola na návšteve, presnejšie, býva tam jej exmanžel s dcérou. Je invalid na vozíčku a dcéra ho v piatok ráno odviezla do kúpeľov. Dnes poobede sa vráti, už sme s ňou hovorili. Chovajú vzácne perzské mačky, majú štyni mladé, a tak požiadali matku, aby sa o ne dva dni starala. Mačatá sú veľmi malé, nedajú sa prevážať a samica má zápal, preto mama priišla späť do ich bytu. Ustlala si v obývačke na zemi na starých matracoch, aby bola stále pri nich. Vrah ju sledoval cez okno, našli sme stopy v tráve a v záhrade. Veľkosť topánok číslo štyridsaťdva. Jeden a pol milimetra hlboký dezén. Stál tam dlho, našli sme osem ohorkov. Do bytu vliezol cez terasu, z parapetu poskladal kvetináče a preliezol oknom. Neďaleko demolovali parkovisko, odtiaľ si priniesol... a to sa podržte, šesťkilogramovú dlažobnú kocku. To som ešte nezažil. Čo sa dialo potom, už môžeme iba dedukovať. Mana spala, vrah jej kameňorn rozmlátil hlavu.., ale tak... no... kto ste to videl, tak viete, kto nie, máte šťastie, to sa ani opísať nedá. Rozdrvil jej hlavu na kašu, ucho a spodná čeľusť sa oddelili, oči a mozog vyliezli...“
„No, to by hádam stačilo, o tom nám porozprávajú chlapci, čo boli na pitve, teraz sa sústreďme na jej styky, kontakty, na kolegov z práce...“
„To ešte nemáme zistené, ale máme niečo lepšie,“ detektív urobil dramatickú pauzu, aby bob každému jasné, že teraz príde bomba!
„No?“ postrčil ho šéf, keď to už s dramatizovaním preháňal.
„Máme svedka! Videu ho!“
„Boha! To hovoríš len tak!?“
„Mám to potvrdené iba pár minút... nechcel som šíriť falošné správy...“

„Raul, kol‘kokrát ťa ešte musím prosiť?!“
„Čo je zase?“
„Aké zase!? Aké zase!? Tie smeti! Už som ti to hovorila desaťkrát! Kôš smrdí ako žumpa, nahádžeš tam šupiny, kože, hlavy... všetko z tých poondených rýb a necháš to tu v kuchyni... si normálny?! A ešte aj po mne ziap, čo je zase!
„Dobre... dobre... už jdem.., zase...“
Raul si na cestu odpil piva, hlasno si odgrgol a namáhavo zložil nohy z gauča. Ajax nič nehrá! Vóbec nič! Budú radi, ak sa udržia v strede tabul‘ky, táto sezóna nebude stáť za veľa. Nedá sa na to pozerať! Gól nedali už dva zápasy... Radšej vynesie tie ryby... Nadvihol kryt smetného koša a... musel uznať, že má pravdu! Naozaj sa to nedalo vydržať. Smrdela celá kuchyňa. Vyšiel na chodbu a šúchajúc starými vyčaptanými papučami zamieril tmavou chodbou na dvor... Neprešiel ani pol cesty a všimol si, že dvere sú otvorené, hoci domovník sväto-sväte tvrdil, že zámku už dal opraviť! Nejaká sviňa im už do nej druhý- krát napchala zápalky... decká! Šľak aby ich trafil.., neznášal decká! Preto ich ani nemal, nepotreboval ich... stačili mu ryby a... tá stará koza. Prešiel na zadný dvor a ked‘ chce! vysypať smeti, všimol si pri stene ned‘aleko okna...
„Hééj, ty!“ Muž sa strhol, zvrtol sa ako lasica a bleskovo vybehol z dvora cez chodbu a.,. Raul nazrel a presvedčil Sa, že vybehol až na ulicu. Smradi, kedy už konečne prestanú chodiť oštiavať ich dvor? Prasatá... odkedy otvonh ten všivavý nočný bar, neprejde noc, aby nenašli na dvore... keby to aspoň boli klobásy ako z ich Rexa, bez problémov by sa dali nabrať na lopatku, ale... toto.., fuj! Prasatá!
Vysypal smeti a išiel sa presvedčiť. Nebolo tam nič, asi ho vyrušil priskoro... iba nejaký kameň. Podišiel bližšie. Dlažobná kocka! Zohol sa a... kristepane! Má aspoň päť kíl, ak nie viac! Krížové stavce sa pohli, zaboleli a upozornili ho na smutný fakt, že operácia asi nedopadla najlepšie... možno ho otvoria ešte raz a možno už nikdy nebude m8cť zodvihnúť ani len polliter... Strašná predstava!
„Senem na teba!“ ul‘avil si a zlostne napriahol nohou. Našťastie, včas si uvedomil, že medzí futbalovou loptou a žulovým balvanom je nenápadný rozdiel, a nechal ho radšej tak.

„Predstav si, zase som jedného načapal vzadu na dvorčeku, myslím, že v najlepšom, ešte nestihol... ale určite by sa, keby som ho neokríkol. Aj nejaký balvan si priniesol, debilko, asi namiesto papiera," referoval manželke, keď sa vrátil a poslušne zahlásil ukončenie rajónoV.
„Čo za balvan?"
„Taký... balvan, kocku..."
„Vyhodil si ho?"
„Si na nervy?! S mojimi platničkami?! Má aspoň pol tony!"
„Raul, nekecaj a okamžite ho vynes. Vieš, že sa starám, ako vjem, a sadím tam len tie najkrajšie kvety a stromčeky, a ty tam necháš takú opachu! Ktovie, čo všetko mi už zničil, sráč jeden! Nesimuluj a choď! Ked' m8žeš nosiť na rukách osemnásťročné kočky, odnesieš aj kamienok!"
„Nemá osemnásť! Je to stará rachetla! Mala devätnásť... dávno!"
„Pred dvoma mesiacmiľ'
Dávno! A zlomil sa jej opätok! Mal som ju nechať čvachtať sa v tom blate? Okrem toho, je ako pierko!"
„Ale oči jej svietili ako... starej... pierko s trojkami kozami!"
„Áále, no tak! Je to suseda a sama hovoríš, že l'udia by si mali pomáhaťľ'
„Odrazu, ako ti to vyhovuje.., tak sa zober a vyšmar ten šuter a pom6ž mi!"
„Choď do... no pozri!! Pozri!!! Práve dali gól! Góóól!!! Konečne!! Banda darmožráčov... konečne aspoň niečo... teraz nie! Teraz, keď je to taký napinák? Nemôžem, potom ho vyhodím... a nebuzeruj furt!"
A kameň tam ostal ležať.
„Pane... Raul... ak smiem?"
„lste!"
Raul, prečo si myslíte, že ten kameň s tým chlapíkom nejako súvisí?" spýtal sa detektív.
„Viete, moja žena je záhradník-amatér, stará sa o zadný dvorček a sadí a sadí... Včera som jej pomáhal s novou tujou, skončili sme večer asi okolo 6smej, skoro som zmeškal zápas... určite tam nebol!"
„Kedy ste boli vysypať smeti?"
„Neviem, mohlo byť pol desiatej, ani toľko... možno."

„Nikoho mého ste v dome nevideli? Myslím... cudzieho!"
„Nic, iba jeho! Preto si myslím, že patrili k sebe.., teda... ako ten muž a šuter! Určite ho priniesol on!"
„Potom ste ho už nevideli?"
„Nic! Ani vtedy, ani potom."
„Musel sa vrátiť a.,."
„Vy myslíte, že to on ju... zabil?"
Iste!"
„Preboha! Ja som si myslel, že sa prišiel vysr... prepáčte, chodia nám tam z baru naproti... prasatá... akoby v bare nemali záchody! Robia to naschvál... ako hovorím, prasatá! Takže on... s tým kameňom..." do zápisnice nepovedal, že ho zabudol vyhodiť. Keby bol tušil, že ním chce zabíjať... Ajax včera vyhral, skočil ešte do baru naproti, boli tam všetci, celá partia. Niečo popili...
„Pamätáte si tvár?"
„Nóó... trochu. Ale bola už tma."
„Ste schopný spraviť identikit?"
„Identikitu... asi... a čo to je?"
„Identikit! Náš kreslič bude maľovať a vy ho povediete. Nic na papier, ale na monitore. Z počítača vám vyberme vzory vlasov, očí, nosov... a tak ďalej a spolu ich poskiadáte, aby

vznikla tvár toho chlapa.“
„Aha! To by šlo...“
Ivar van der Helff držai v rukách hárok papiera a s povytiahnutým obočím sledoval počítačovú kresbu.
„Také oči?“ ncveriaco pokrútil hlavou.
„Asi Turek, budeme sa musieť zamerat‘ na cudzincov!“ doplnil detektív.
„To nic je dobré, dá sa mu veriť?“
„Prečo?“
„Či si ho nevymyslel. V poslednej dobe každú krádež, každé znásilnenie, každú vraždu... všetko spravili Turci. Ľudia si už na to akosi automaticky zvykli. Hádžu na nich všetko, je to pohodlné... Ak predstúpime pred verejnosť s takýmto identikitom, povedia si, že nevieme *s* prípadom pohnúť a vymysleli smc si Turka... lebo aj prc nás je to pohodlné! Neojebáva... ten svedok?“
„Ako to máme vedieť? Videl ho on, nie my!“
„Tak čo, rozhodnjte, dáme to do novín?“
„*Šéfe,* inú možnosť nemáme...“
„Asi máte pravdu... ale tie oči... tie oči... také... uhrančivé...“

Muž vystúpil na hlavnej stanici v Amsterdame, zhlboka sa nadýchol a užíval si slobodu... užíval si a dýchal z plných pl‘úc, bob to na ňom vidieť. Aj slastný úsmev od ucha k uchu... Vykročil a pred stanicou zaklopal na okno. Taxikár zložil noviny a nedóverčivo si ho premeral. Spýtal sa, prcčo otravuje. Muž pokrútil hlavou. Taxikár mu sprosto vynadal a poslal ho do... muž vybral z vrecka papierik a podal mu ho. Taxikár si prečítal názov dediny asi tridsať kilometrov od Amsterdamu. Tridsať tam, tridsať späť... dnes by už nemusel ani prstom pohnúť, aspoň by natrel tie ošarpané radiátory. Vyskúšal ho. Na papier napísal sumu a vrátil mu ho. Muž si prečítal taxu a opáť zalovil vo vrecku. Odrátal bankovky a ostatné schoval späť. Taxikár to postrehol. Pred taxikárom nikdy nedávajte bankovky späť! Muž nemal guldeny, dal mu marky a trafil skoro presne, ako burzový maklér... Na makléra nevyzeral... chamraď! Taxikár pokrútil hlavou, vystrčil palec a ukazovák a prudko nimi pošúchal. Eštc chvílü a začalo by sa dymiť. Muž vybral ďalšiu bankovku. Taxikár prerátal bankovky, a keď zistil, že už je bohato ziskový, neochotne kývol hlavou k zadným dverám.
Muž sa viczol krajinou ako z rozprávky. Prvý raz v živote videl ozajstný vetcrný mlyn, domčeky ako z obrázka... všetko zelené, ľudia pckní a oblečení tak farcbne, ako u nich na svadbe... raz za rok... cítil sa ako v rozprávke...
Na kraji dediny stála chalúpka. Najstaršia, najošarpanejšia... najškaredšia v dedine. Mužovi sa zdala prckrásna ako... z rozprávky. Taxikár zastavil a vysadil ho. Muž zbadal ženu...
„Helena, tu som!“ zreval a ona mu rozumela! Po dlhej dobe mu ľudia opáť rozumeli... Vzpriamila sa od detského kočíka a vybehla mu v ústrety. Zlepili sa ako dva magnety a ona s nohami pokrčenými v kolenách sa zavesená na jeho mocnom krku nechala točiť ako na kolotoči. Taxikár si odpľul cez okienko, niečo zašomral a širokým oblúkom sa pobral domov. Radiátory čakali.

„Prečo si nenapísal... alebo nezavolal, už máme mobil...“
„Čo?“
„No týto telefóny bez šnúry... u nás to ešte neny...“ „Rodnú sestru môžem prísť navštíviť aj bez listu... som si myslel...“
„Jasnačka! Preboha! To ja len tak, že by som niečo uvarila... jasnačka, že môžeš! Vitaj! Vitaj...“
Vyšiel švagor. Zodvihol bradu a zvysoka si ho premeral. Mračil sa. Prišli problémy. Poznali

sa.
Muž zalovil vo vrecku a v plátennom vaku a... sestre dal zlaté náušnice... a švagrovi fl‘ašu koňaku. Švagor váhal. Muž opäť zalovil vo vrecku a ukázal mu bankovky. Jednu podal švagrovi. Nebol chudák, nemusia sa báť, že sa im zavesí na krk.
„Tak pod‘... najeme sa... vlastne... vypijeme si...“
Tridsať kilometrov tam a späť. Premeral ich za posledný týždeň trikrát a vždy niečo priniesol. Bob čo fajčiť, aj vypiť... hodinky strelili... topánky švagrovi sedeli ako uliate, tak ich nestrelil...
V piatok sa vybral do Amsterdamu opäť...
Muž stál v okrajovej štvrti a čakal. Trpezlivo čakal, kedy starček konečne zavrie stánok a pójde domov. Potreboval cigarety... možno aj nejaké drobné nechá v kasičke... všetko sa zíde, len nech už dorobí účty a vypadne. Čakal trpezlivo, bol trpezlivý... mamka ho to naučila... Dvere za jeho chrbtom sa rozleteli a myklo ho, až si skoro cvrkol. Žena po páťdesiatke rozkopla dvere nie z roztopaše alebo zo zúrivosti... mala plné ruky. Lavór, v ňom pár obvázov a vata, cez ruku prehodený uterák. Zbehla po schodoch a usmiala sa na neho. Povedala mu, nech sa nehnevá, ale musí vyliať tú kry a celý ten hnus... a vyhodiť tampóny a obvázy... ich Mica má mladé a dostala zápal... stále krváca a nie a nie prestať... chúďatká malé, ani poriadne nekojí...
Muž nerozumel, ale intuitívne poodstúpil a žena mykla lavórom. Voňavá voda stiekla do kanála, ale chumáč vaty a kus obvázu sa zachytili na mreži. Žena položila lavór na múrik a zaklopala na dvierka trafiky. Starček jej ochot- ne podal balíček cigariet a krížovky a prosil ju, nech sa neospravedlňuje, pre domácich kedykoľvek, aj po záverečnej, kedykoľvek... aj nabudúce... Vzala si lavór a vrátila sa do bytu k chorej mačke. Z lavóra kvapkali na zem voňavé kvapky a značkovali mu cestu. Voňali... prekrásne...
Muž ju videl v prízemnom okne, prešla z kuchyne do izby s oknami do zadného dvora. Z baru oproti vyšli dvaja ožrani a vyrevujúc zamierili dole ulicou. Tma zhustla, už nebol večer, začala noc a od kanála stúpala hmla. Trafikant spočítal tržbu, pár drobných nechal v kase na ráno a skontroloval mreže. Odkráčal unaveným krokom, lebo práca to bob poctivá a únavná a opäť vydržal celý deň... bol rád, už ich nemal veľa pred sebou, cítil to. Zmizol v tme na opačnom konci ulice.
Muž ukrytý v tieni osamel. Skoro si cvrkol druhý raz, keď ho znenazdania niekto oslovil.
„Na nič mé sa nezmôžeš!? Okrádať starých ľudí?! Srab!!“ Hlas... ten známy Hlas zadunel, až rnuža rozbolela hlava a ušné bubienky mu pulzovali v rytme srdca. Mykol sa a poodstúpil.
„Tam sa pozri, ty sralo, na zem! Máš to zaseknuté na mreži...“
Muž podišiel ku kanálu a pričupol. Zodvihol krvavý obväz a privoňal. Zacítil vôňu domova... dážďovku... zbitého mazáka... Angelu... mama opäť niečo piekla... zatrnelo sa mu pred očami a bol opäť šťastný... bol doma. Potom zacítil mravčenie v zátylku a a keď sa postavil, vedel, že je s ním... priatel‘, prišiel a nenechal ho osamote, nenechal ho v tom samého... ozajstný priateľ... Hlas!
„Je tam na prízemí a ty tu dole na ulici... mumák! Čaká ťa... vieš, čo máš robiť, tak choď!“ V rozkroku pocítil horúcu vlnu a keď sa tam chcel poškriabať, naozaj si cvrkol. Zahol za dom a vzal si kamennú kocku. Potom sa postavil na zadný dvor a sledoval ženu, ako umýva mačku, krmi mačence a poočku sleduje televízor. Kameň si položil k nohám a trpezlivo čakal.
„Hééj, ty!“ vyrušil ho hromotIk so smeťami. Ale to nevadí! Na chvíl‘u si odbehne... ale ešte sa vráti... vydrž, srdiečko... ešte sme neskončili... ešte treba strčiť...

Ivar van der Helff čítal správu o obhliadke miesta činu. Dve čierne ponožky velkosti štyridsaťdva. Obe pod telom zavraždenej. Prečo? Je to jeho vizitka? Nepatrili zavraždenej, to už mali potvrdené. Čo tým chcel povedať? Netušil.., bude to asi ťažký prípad... a bude trvať dlho, kým ho vyriešia. Prečítal si aj dodatok o vzniknutej škode.

Dcéra sa vrátila domov z kúpeľov, kde nechala chorého a smútiaceho otca, a zistila, že ukradli hotovost‘, asi dvesto guldenov, čo mala v zásuvke nočného stolíka, náhrdelník, náušnice a dva prstene, čo dostala od strýka, otcovi ukradli slonovinovú hraciu skrinku, hodinky, fotoaparát a pokladničku. Pokladnička z kladivkovej ocele patrila spolku pre ochranu zvierat a našťastie bola prázdna. Minulý týždeň zaplatila predplatné za časopis a nájomné za klubovňu a nové členské príspevky ešte nestihla vyzbierat‘. Našťastie! Jej mama také šťastie nemala, vlastne... ani nevie, akú veľkú mala smolu, nechcú jej ju ukázať, ani identifikovať ju vraj netreba, hoci sa to bežne robí... niekto z rodiny by sa mal na ňu pozrieť... lekár odhrnie bielu plachtu z jej tváre a ona povie, že ááno, toto je moja mamina... ale oni nechcú, vraj netreba... asi mala fakt smolu. Mica prestala krvácať a mladé sa tiež vzchopili, mali šťastie, nič sa im nestalo, ale mamina...
Vrah vypil tri malé reklamné fl‘aštičky slivovice z otcovej zbierky... keby povedal, dali by mu ich, aj tých pár guldenov na pivo... Načo to spravil mamine, také niečo sa predsa nerobí... nemalo by sa!
Vyšetrujúci detektív mal vel‘kú trpezlivosť a riadnu dávku súcitu, keď jej vysvetľoval, čo všetko... sa jej mame stalo, čo všetko si musela vytrpieť, kým zomrela a vraj... potom... ani potom, vraj, nemala ešte pokoj... lebo...
Ako sa dá niečo takéto šetrne povedat‘ dcére?
Omdlela. Ešte sa jej to nestalo. Prvý raz v živote zažila teplú tmu, ktorá ju pohladila po zátylku a privrela jej oči... Na identifikáciu ju už potom vôbec nechceli vziať.
Šéf oddelenia vrážd odložil zápisnicu z miesta činu a vzal si expertízu z labákov. V pošve našli spermie... krvná skupina páchatel‘a je A Rh faktor negatív a materiálu bolo dosť aj na analýzu DNA. Ak dodajú od podozrivých materiál na porovnanie, majú ho!
Muž objal sestru, dal jej náhrdelník a prsteň, švagrovi dal fotoaparát a rozlúčil sa. Vyprevadili ho až na priedomie ku taxíku. Švagor sa opäť mračil. Už dávno im nebolo tak dobre. Pravidelný prísun cigariet, ft‘aše, peniaze...
„Helenka, musím...“
„Naozaj musíš odísť?“
„Musím! Idem domov! Tu skapal pes!“
„Iba pes?“ ustráchane sa mu zahiadela do hlbokých očí. Muž sa zvrtol a ešte im stihol zamávať cez zadné okienko. Taxikár ho odviezol späť na železničnú stanicu. Nasadol do vlaku a zamieril domov.
Doma ho už čakal...

OKTÓBER 1990
Hlas!
Krauz jasne počul, ako k nemu z diaľky dolieha hlas. Radil mu, aby strčil... aby si strčil... aby...
„Richard! Richáárd!!“ Burger ním potriasol mocnejšie a konečne ho prebudil.
„Hovorím, aby si si strčil tie smradláky do topánok! Kto to má fetovať!? Už si hore?“
„Som. Boha... tuším som si zdriemol!“
„Tušíš správne! Zaspal si. Preber sa a ideme na to!“ Krauz bol v práci už tridsaťdva hodín a po poslednom zo série výsluchov sa vyvalil do kresla a vyložil si nohy na stoličku. Po chvíli ho začali obchádzať driemoty, tak sa vyzul a urobil si pohodlie... Skúste vystavif na obdiv ponožky uváznené taký čas v lacných poltopánkach! Kolega Burger sa búru oprávnene. Otvoru okno a na stól si rozložil olovrant. Dlhým oblúkom hodil Krauzovi do lona balíček cigariet.
„Pod‘ a daj si, musíme ešte zabehnúť za starým...“ Od minulého rána naháňali chlapíka, čo dobodal manželku a vzal jej trojročného syna. Keby si ho zobral iba tak, nikto by mu nezazlieval, že spolu zašli na kolotoče, že boli v ZOO a potom mu kúpil zmrzlinu. Hoci... tú

zmrzlinu by mu asi zazlievali všetci, bol október! Lenže on ho nezobral do ZOO, zašil sa s ním bohvie kde a dobodaná matka chcela syna späť. Keď prezerali otcov nočný stolík, našli dve injekčné striekačky, ihly, lyžičku, liehový kahanec a v skladačke ostalo trochu bieleho prášku. To veci skomplikovalo.
Chlapci z vrážd s tým nemali skúsenosti. Necelý rok po revolúcii nemohli chápať pohromu, čo sa na nich ..
Začínali.
Všetko sa po revolúcii skomplikovalo a nikto nevedel, kam skôr skočiť. Niekto naivne pustil všetkých vagabundov z basy a keď raz ráno prišiel Burger do práce s tým, že včera stretol na pive Pikola, skoro sa podusili od smiechu.
„Ako sa ten zmrd dostal von, to už tým hore všetkým drbe?!‘ rozhorčovali sa starší detektívi, čo poznali Pikola ako nenapraviteľného bitkára, násilníka a lupiča. Naposledy, asi pred dvoxna rokmi, dobil sedemdesiatročllú ženu, čo mu nechcela dať kabelku. Skončila na áre so zlomenou sárikou, rukou a spodinou lebečnou a ošetrujúci lekár napísal odborný posudok tak odborne, že všetkým na súde bob jasné, že prežiba iba zázrakom. Dostal osem rokov, lebo to bob už... šiesty raz! Pustili ho. V tom čase púšťali všetkých.
Podporučík Richard Krauz nastúpil na Oddelenie vrážd pred rokom. Zo socialistického kriminalistu sa stal kapitalistický detektív, ani nevedel ako. Odovzdal stranícku knižku a preukaz SZM a povedali mu, že teraz môže pokojne pokračovať v práci a služobný preukaz mu nechajú. Vymenil dve knižky za jednu. Dobrý kauf... a ešte mu povedali, že sa nesmie rniešať do politiky, žiadne členstvo v stranách, ktorých bob odrazu ako maku, žiadne politické funkcie, žiadne politické aktivity... nemal s tým problémy, už dávno ho zaujímali iba vraždy a vrahovia. Starší kolega Burger mu povedal, že na Oddelení vrážd si robotu vždy nájdu! Často o tom debatovali. Možno ich remeslo má naozaj budúcnosť, hoci, ako tak počúval v televízu: „Ať míiír dááál zúťiústááává s touto krajinou...“ a svornosť a bratská láska nech je medzi nami... Pochybovačne krútil hlavou. Asi stavil na zdochýnajúceho koňa, keď sa dal naverbovať do mordpartie. Jeho remeslu už zrejme odzvonili, keď sa ľudia nebudú nenávidieť a zabíjať, ak sa budú iba objímať a pomáhať si navzájom... príde ochleba!! No, uvidí, možno rok-dva to ešte potiahne a potom sa dá na niečo mé, keď ich už nebudú potrebovať...
ZatiaT sa nenudili. Denne pribúdali zástupy sťažovateľov... „pustili ste ho z basy a znásilnil mi dcéru, opäť! Na súde hovorili, že ho päť rokov neuvidíme.., vykradli mi
dom, všetky obrazy, všetko... a boli to tí istí čo minulý rok... podrezal susedu, čo ak sa znovu objaví, prečo ho nechytíte a nezavriete, veď je nebezpečný... sused stále vŕ ta do panela a mňa z toho bolí hlava, tu máte potvrdenie od lekára, že mi spôsobuje migrénu a závrate, zavrite ho, a hneď...“
Veľa ľudí sa v tých pohnutých časoch sťažovalo. VB — Verejná bezpečnosť prestala existovať a nastúpila moderná Polícia! Noví ľudia, nové myslenie, noví velitelia... ale načo a pre koho, veď by sme sa mali všetci radovať a objímať sa a tešiť sa a milovať a... aspoň tak to hovorili v televízii.
Krauz zapichol smradl‘avé nohy do topánok a zhltol trochu neúdeného syra a rožok. Treba naháňať nebezpečného únoscu a zachrániť aspoň dieťa, ak už matka medzitým... Operačný dóstojník volal, že nadrogovaného chlapa *s* malým deckom videl na brehu rieky a smeroval do lodeníc a... ľudia, čo ho videli, hovorili, že sa správal veľmi podozrivo...
Išiel s deckom do lodeníc. Obetavý tata a uplakaný krpec. Rodinná idylka ako vyšitá. Predbehli ho a počkali si. O desiatej večer zavreli chlapa s absťákom a s krvavým nožom do chládku. Decko nemali komu vrátiť, lebo dobodaná matka zomierala v nemocnici, a kým vybavili kurátora a detský domov, bola polnoc.
„Vypadnite... tí, čo ste tu od včera rána, choďte domov, my to už dorobíme‘ rozhodol Alexander Mayor, novovymenovaný šéf Oddelenia vrážd.
Krauz s Burgerom vypili po pive v jednom z nočných barov, ktoré vyrastali ako huby po

daždi, a nočnými motohliadkami sa dali odviezť domov. Krauz sa osprchoval, skontroloval polročnú dcérku a očosi staršiu manželku. Skúsil do nej drgnúť, ale keď zavrčala, nechal ju radšej tak a ľahol si vedľa nej. Iba skúsil. Nevyšlo to, nevadí, aj zajtra je deň...
O pol štvrtej ráno zavolal operačný dóstojník Krauzovi domov. Mobily vtedy nemali. Pár ich videli u jugošov, čo sa sem nanominovali a podnikali so zmrzlinou... aj zmrzlinou.., ale také veľké tehly s polmetrovou vysúvacou anténou, to sa predsa nemôže chytiť! Blbec, čo to vymyslel, sa prerátal! Zvlášť, keď telefónne búdky boli na každom rohu a skoro v každej domácnosti telefón! Kto by vláčil také hebedo iba kvôli frajerine... a za tie prachy?! Len idiot!

Krauz bleskovo zareagoval a po prvom zazvonení zodvihol slúchadlo... neskoro, Sylvia už bola hore. Policajtské ženy majú iný spánok ako nepolicajtské... majú aj iný život a mé skúsenosti...
„Prosíím," zasipel čo najtichšie.
„Operačné... nazdar, prepáč, ale mám pokyn od tvojho šéfa! Máme mimoriadnu vraždu a vraj ak si aspoň trocha vyspatý a schopný... treba prísť do roboty..."
„Koľko je ho... už vidím, kristepane, keby ste ma nechali vyspať aspoň tri hodiny... to nemáte žiadny súcit a..."
„Na to ti... zvysoka! Tak ideš, alebo čo mám hlásiť šéfovi?"
„Že mu na to seriem, a dám mu to aj písomne..." Službukonajúci dôstojník na druhom konci drôtu zmeravel. Takéto čosi sa nesmelo... otázku položiť musel, pre prípad, že by bol dotyčný indisponovanlý ale odpoveď mala byť vždy predpisová a v súlade s potrebami spoločnosti a... bol zo starej školy, starý službukonajúci. Toto nečakal, to sa mu ešte nestalo.
„To... myslíš vážne?!" zhrozil sa.
„Jasnačka!"
„Krauz... poručík, ale..." chlapík si evidentne nevedel rady. Humoru nastupujúcej generácie zjavne nerozumel a staré predpisy s odmietnutím poslušnosti nerátali a na bleskové riešeniie nepredvídateľilen situácie nebol preškolený... takže...
„Boha! Chlape..."
„Neskuč! Pošli mi auto... už idem... a som podporučík."
„Dobre... o dvadsať minút," počuteľne sa mu ulľavilo. Teraz to už malo ten správny predpisový priebeh.
Krauz sa obliekol a snažiac sa nikoho nezobudiť odplížil sa do kúpeľne. S holením sa nezdržoval, zarastený policajt pbsobil podľa neho drsnejšie a neoblomnejšie, okrem toho, holenie neznášal, mal od neho vyrážky a tri hodiny mu horel krk. Umyl si zuby a v kuchyni sa zrazil s manželkou.
„Volám sa Sylvia a to malé... to sa volá Laura, je to tvoja dcéra... väčšia je tiež Sylvia, ak by ťa to zarážalo, tak to meno si jej vymyslel ty..."
„Ja viem..."
„Chceš fotografie... na cestu..."
„Bože, srdiečko... ja..." „Tak nám nechaj aspoň svoju," a odkráčala. Čaj sa minul, tak si otvoril pivo. Vypláchol si ústa, ale nevypľul. Natrel si maslom chleba a ledabolo naň poukladal diétnu salámu. Pusu si nedali. Robila sa, že spí, tak zbehol dolu. O tri minúty prišla nočná hliadka. Auto smrdelo prepotenými chlapmi a neumytými zubami. Spoza záclony za ním hľadel pár smutných ospalých očí. Keď Richard odišiel, ťažko si vzdychla, skontrolovala spiace deti a odovzdane si ľahla.
„Kapitán Krauz?" spýtal sa vodič chlapíka postávajúceho na okraji chodníka. Zbytočná otázka, kto iný by o tom nekresťanskom čase pobehoval po vonku?
„Ak mi doplatíš šesťsto korún hodnostné, tak benem!" „Prepáč, ale je ti to prd platné, či si kapitán, alebo nie, mám ťa odviezť do domova dóchodcov... sadaj!"
„Mám dvadsaťosem, nezmýlili ste sa?"
„Fóriky ťa prejdú, keď to uvidíš... inak medzi nami, nezávidím ti tvoj flek, také svinstvo som

už dávno nevidel... aspoň zarobíte, na tých vraždách?“
Nezarobili a humor ho naozaj prešiel.
Bola rozbitá.

Muž ju stretol na Nákupnej ulici. Z prvej súkromnej reštaurácie v centre mesta vynášala smeti z kuchyne. Z igelitového vreca jej vypadli krvavé papiere a celé vrece voňalo... krásne voňalo! Oslovil ju.
„Nie, ja nie som Inge, takú nepoznám, asi si sa pomýlil!“
„Nie, nepomýlil, ja som... vlastne Inge ani nehľadám, to mi iba tak vyhfklo... som sa ťa chcel opýtať, že či nechceš pomóct, s tým bordelom...“
by si mi pomohol?“
„Nó... daj sem!“
„Som Viera...“
Počkal ju po fajronte a keď‘ padla noc a poslední hostia opustili podnik, pritlačil si ju k boku a prešli sa nočným mestom.
„Si hladná?“
„Si na hlavu? Idem z kuchyne! Mám dve vysmážané stehná, dve cigánske a plný kelímek hranolkov...“
„Tak daj sem...“ najedol sa na lavičke pri rieke a za to jej dal cigaretu. V plátennom vaku mal nedopitů fľašu a tiež jej dal, lebo vyzerala kamarátsky. Počkal, kým nezmizli poslední cyklisti a oneskorené páry a... počkal... či nepríde. Nič. Hlas sa neozval. Voňala po oleji na vysmážanie a ani nebola porezaná.
Nič!
Tak ju spravil na lavičke. Živú.

Krauz podišiel k uniformovanej hliadke a ostýchavo sa spýtal: „Kde to je?“ Naštvaný policajt sa spýtal: „A ty si kto?“ Krauz zalovil v náprsnom vrecku a ukázal mu odznak.
„Choď po chodníku, hore za rohom je vchod, prízemie... uvidíš našich...“ na mieste neboli žiadne pásky, žiadni novinári, žiadni reportéri súkromných televízií... polícia pracovala v teréne bez obmedzenia a bez problémov. Pracovala bez strachu z masmédií a verejnej mienky... Nebola žiadna, ľudia mali necelý rok po revolúcii iné starosti.
Burger stál na chodbe a fajčil. Jediný policajt, ktorý si to mohol dovoliť na mieste činu. V ruke držal konzervu od starých rybičiek a ohorky poctivo hasil do nej. Ani Mayor, ani riaditeľ okresu, ani nikto z nadriadených mu nič nepovedal. Bol najskúsenejší a vedel, čo robí, a oni to vedeli tiež a dúfali, že tú hrôzu... no, nech robí, čo chce, len nech s tým pohne!
„Zavolajte Krauza,“ povedal, keď videl, s čím majú do činenia. Ani Mayor, ani ostatní šéfovia jeho rozhodnutiu nerozumeli... zobák s ročnou praxou na vraždách? Ti šibe?“ spýtal sa Mayor.
„Šaňo, chceš to robit‘ sám, alebo...“
„Prestaň! Aké sám... čo sám! Kto z nás robí sám?!“ „No vidíš! Správne! Sám nikto, ani ja nie! Ak si mám vybrať, tak benem mladého...“
„Si si istý? Máš to premyslené?“
„Ty ho nepoznáš, je pravda, že je tu krátko... to je *fakt*... ale ja mu vidím až do žalúdka. Drží hubu a maká. A maká dobre a... vidí dopredu a to tu budeme potrebovať... hovorím ti, zastav obhliadku a zavolajme Krauza, inak neručím za nič...“
Zastavili obhliadku miesta činu a počkali, kým sa milosťpán Krauz bude unúvať do práce... po dva a pol poctivo prespaných hodinách za posledné dva dni.
Burger stál na chodbe a fajčil. Fajčil stále. Podali si ruky. Keď to videl Mayor, tiež natiahol

ruku... akosi ostýchavo...
„Čo je?“ spýtal sa Krauz Burgera a ignoroval služobný postup a všetkých *šéfov* na mieste. Burger zaváhal, Mayor zdúpnel... ale Burgerovi sa to zapáčilo a prebral sa k životu. Prudkou záplavou slov zahnal služobné faux pas a tým vzal Krauza pod ochranné krídla. Nezaujímali ho banality, prešiel priamo k veci.
„Pozn, tu je zámka a dvere... nič! Asi vošiel mým vchodom... koberec v chodbe... pozn, nič! Ďalej sme nešli, zastavil som to, chcel sorn, aby si bol pri všetkom, asi to vyfasujeme my dvaja, tak by si to mal vidieť od začiatku... medzi nami, spal si?“ pošepol Burger.
„Trochu, ale žena ma zabije...“ pošepky odpovedal Krauz.
„Zvykne si... alebo... však uvidíš, z čoho je upletená. Moja drží už dvadsať rokov, dobrý materiál! Však vieš...“
Vedel. Navštevovali sa. U niektorých chlapov prerástla pracovná sympatia aj do osobnej a... ak sa to tak dá nazvať, aj rodinnej. Boli to pevné zväzky a rodili sa ťažko a dlho, ale boli spoľahlivé, rnimoriadne sporahlivé. Jediná vec, na ktorú sa môže človek v živote spol‘ahnúť, je úprimný pohl‘ad do úprimných očí... môžu byť aj kolegove. Hoci to znie sentimentálne, je to pravda...
Boli v starej ošarpanej budove domova dôchodcov. Nebol to vlastne domov v pravom slova zmysle, bolo to oddelenie nemocnice pre seniorov so stálou opaterou. Štvorposchodová budova projektovaná ako ubytovňa bola obklopená parkom, ktorý padal prudkým zrázom k hlavnej ceste. Jediná prekážka hluku a kontaktu s verejnosťou bol štrbavý rad tují a kopy hnijúcej pokosenej trávy, ktorú nemali kam odviezť. Priečelie domova tvonili súvislé rady balkónov. Prízemné boli sotva meter od zeme a okrem deduškov a babičiek s mohutnými plienkami by ich preskočilo aj bábätko s maličkými plienkami. Izba číslo trinásť boba na prízemí. Výhl‘ad z balkóna zakrýval hustý porast zelene. Lekár tvrdil, že to prospieva zdraviu.

Muž ju čakal aj druhý deň, a keď sa najedol, zobral ju domov. Čudovala sa, čakala, že aj dnes to bude na lavičke... namiesto toho ju zdrapil za ruku a vraj pod‘me! Zožral rezne aj ryžu... nech si dá, ved‘ je chlap, a fešák, iba oči má... také... divné? Uhrančivé! Čo sa v nich skrýva... Bohvie. AutobuSOm sa dlho viezli na kraj mesta.
„Ja musím ráno do roboty!“
„Kuš! Šak pójdem s tebou, né?ľ‘
Zobral ju do bytu pri chemičke. Aj z centra mesta boli vidieť obrovské komíny a čierny smrad, čo vypúšťali. Byty kedysi patrili robotníkom z továrne, ale časom sa to akosi pomiešalo a dnes tam býval kde-kto. Mama predala dom na dedine, načo by jej bol? Otec od nich odišiel už dávno, decká sa rozliezli po svete, dcéra v Holandsku, syn v Čechách, druhý sedel... potom ho zachránila amnestia, ale aj ten odišiel von... a keď sa vrátil, v rodnom dome boIi cudzí. Poradili mu, kde nájde mamku, a viac s ním nedebatovali. Našiel ju. Na kraji mesta v starom ošarpanom dome, kde sa na troch poschodiach tlačilo šesť rodín a šesťdesiat príbuzných. Všetko naši... žiadny gadžo. V suteréne si upravil pivniicu, nanosil nábytok od kontajnerov a keď to na neho prišlo, tak vybehol hore k matke a nemusel ako ostatní na trávu... aj tak to všade smrdelo!
Z Holandska jej priniesol slonovinovú hraciu skninku a dva zlaté prstene. Marky a guldeny vymenil a na začiatok to stačilo. Mamka kúpila múku a po dlhom čase napiekla štrúdľu. Dlho sa nevideli a na privítanie to bob to najlepšie. Cítil sa ako v nebi... kým nespomeflula...
„Škoda, že sa toho nedožila Angela...“
„Už zase!?“ vzkypel. „Dostala, čo zaslúžila!! Mamo... už ma... nes... už...“
„Dobre... dobre, ja len tak... škoda jej... nemusel si ju tak silno...“
Marna mala pravdu. Boba jej škoda. Dlho sa ľúbili, ale potom mu Hlas pošepol... bola jednou

z prvých, ktoré mu po „tom“ nepoďakovali... Dlho kopal, aby ju nenašli.
Dojedol a vyrazil. Vedel sa o rodinu postarať. Občas priniesol cigarety, občas fľašu... aj hodinky a značkovú čokoládu... Potom priviedol Vieru. Ako pomocná sila v kuchyni každý večer dostala zvyšky a jedli vysmážané a jedli grilované a jedli... nikto široko-ďaleko sa tak nemal. S Vierou spávali dole v pivnici, lebo mamka prenajímala zadnú izbu, keďže, ako sa hovorí, každá koruna dobrá!
Keď prvú noc vystúpili z autobusu, dostala strach. Chabé mihotavé svetlo okien odfŕčalo a obklopila ich tma.

„Ja... *asi* pójdem...“ skúsila nesmelo, ale ani sama tornu neverila. Za chrbtom jej žiarilo veľkomesto a pred ňou hola tma.
„Pod“ zdrapil ju za ruku a vtiahol ju do pivnice. Ani necekla. Nechcela dostať bitku a tak si dala dole kabát a rifle skór, ako stihol pribuchnúť dvere. Ked‘ si rozopol nohavice, skoro odpadla... niečo také ešte nevidela, a to videla už... Včera na lavičke bola tma, zdalo sa jej divné, že jej tam pchá ruku, ešte k tornu zovretú v päsf... teraz videla, že to nebola ruka... Nezbil ju, ani keď skončil, a to sa jej zdalo divné. Jemu nie. Keď zamkol dvere a rozopol si nohavice, znovu počkal, či nepríde. Zaklonil hlavu a čakal. Nič. Ani mravčenie v zátylku, ani tma pred očami... Hlas neprišiel. Voňala po oleji na vysmážanie... tak ju vykefoval ako včera na lavičke, ibaže bez náhlenia a trikrát.
Ráno ju odprevadil do mesta, pomotkal sa, obzrel si nové obchody, hlavne ochranu pred zlodejmi... žiadny nebol dokonalý a večer, keď si vyzdvihol Vierku, niesol aj on čo-to domov... Žili.
„Dnes budem končiť skôr,“ povedala mu raz, „máme denatri... detrani... striekajú také svinstvo proti švábom, príď už o ósmej..“
Muž stál opretý o stlp pouličného osvetlenia a sychravému počasiu sa bránil iba tenkým kabátom a priveľkou šiltovkou narazenou až na uši. Čakal ju. Čakal trpezlivo a bez pohnutia. Bol trpezlivý. Mesto sa vyprázdňovalo a kto ešte nebol pri kozube, ponáhl‘al sa, ako sa len dalo. Dve autá to s ponáhfaním sa prehnali. Narazili do seba pár krokov od neho a reflektor letiaci okolo mu skoro odtrhol hlavu. Vodič vystúpil, tackavo sa oprel o kapotu a zanadával. Druhý nevystúpil, a tak mu išli na pomoc... aj on.
Krásne voňal. Bol opretý o volant a nehýbal sa. Z hlavy sa mu rinul pramienok krvi, aj z krku sa mu rinul... Celá hlava mu krásne voňala... pomohol ho vytiahnuť a kým prišla sanitka, ešte sa ho párkrát nebadane dotkol.
Mužovi stále voňali ruky, a tak sa schoval do prítrnia klenutej brány a mazľavú v8ňu si rozotieral po dlaniach, ako keď si hráč pokru zohrieva prsty. Viera vyšla zadným vchodom a chvíľu postála, aby si oči privykli na prftmie. Ukázal sa jej. Zbadala ho a rezko k nemu vykročila. Dokonca si aj poskočila, je to fajn pocit, keď na človeka niekto čaká... Chcel jej vyjsť v ústrety, ale vtedy sa ozval:
„Dnes nemáme čas hrať sa na rodinku! Načo ju ťaháš so sebou!? Zbav sa jej, ale okamžite, máme prácu! Pozn sa na svoje ruky a,.. privoňaj... tááák... no vidíš! Tak poďme!ľ‘ Hlas bol neodbytný, autoritatíVny a neprípúšťal námietky.
„Máš večeru?“ v zátylku pocítil mravčenie.
„Ahoj! Som taká rada... mám! Jasnačka, že mám! Poďme na autobus...“
„Ukáž!“ vytrhol jej igelitku a vzal kus mása. Lačne si odhryzol a vrátil jej tašku. „Odnes to mamke a... zalez do pivnice! Prídem neskór...“
„Sama nejdem...“
Keď sa jej prestala točif hlava a spred očí zmizli hviezdičky, poslušne zamierila k autobusovej zastávke a bála sa aj obzrieť,
Muž zamieril k neďalekej nemocnici, lebo z okien vanula nádherná vôňa.

Krauz sa zamyslel a požiadal Burgera: „Nechoďme dovnútra! Ak ste nič nenašli na dverách a chodbe, poďme sa najprv pozrieť von.“
„Prečo?“ ozval sa Mayor.
„Sú dve možnosti, ako sa k nej mohol dostať. Buď dverami, mal kľúč, alebo šperhák, alebo ju ukecal a vpustila ho... alebo išiel cez balkón. Sme na prízerní, nie je to žiadny problém. Ak použil druhú cestu, musíme si švihnúť, lebo vonku začína pršať a všetko nám to rozmočí. Preto navrhujem vybehnúť von a nájsf, čo sa dá, a ak nič nenájdeme, tu v suchu sa m6žeme piplať až do rána...“
„Bleskom!“ povedal Burger a nikto neoponoval. Urobili rojnicu a v svetle bateriek prečesali trávnik pod balkónmi, kroviny a všetky prístupové cesty. Prešliapali chodníky a zašli až k hlavnej ceste. Keď sa vracali, seržant, čo močil kúsok bokom, zahrešil: „Kurva.., chlapi, ja som to ošťal...“
Nevadí, aj to sa stáva. Hlavné je, že to našli. V hustej spleti kríkov a bujnej zelene nebolo nič vidieť, ale kto chcel vojsť a napríklad močiť, musel odhrnúť spodné konáre. Boli tam. Sesť cigaretových ohorkov a štyri mince. Dva odtlačky špicatých topánok sa vryli do mákkej zeme a detektívi po chvíli zistili, že vrah nosí topánky číslo štyridsaťdva. Jemný dezén, rozmer zmerajú neskôr. Technik zapichol žltočierne číslo, všetko odfotografoval, pozbieral a do odtlačkov topánok nalial sadrovú zmes. Burger mal rukavice, a tak si jednu mincu vzal.
„Jednotka a nápis... Holand gulden. Ukáž tie ostatné!“
„To isté!“ hlásil technik a ani sa neunúval ukázať ich. Mayor neveriaco krútil hlavou. Krauz ukázal na ohorky.
„Skúste prečítať, čo je pri filtri‘ Technik vzal pinzetu a opatrne zasvietil na stlačený ohorok.
„Do-u-we Eg-berts... Dóve egbers... či ako sa to čita? Čo je to? Filter je akýsi pridlhý! Toto nie sú naše!“
„Holandské!“ ozval sa znalecky Krauz.
„Ako to vieš?“ skúsil Burger.
„Je to jeden z najznámejších svetových výrobcov fajkového tabaku. Holandská firma.“
„Toto sú cigarety!“
„Tak inovujú! Čo ja viem? Možno reklamné kusy! tažko povedať‘
Mayor sa zamyslel a potom pochybovačne v snahe zosmiešniť kriminalistické šteňa povedal: „Tak nám sem chodia vraždiť Holanďania! Škoda tej železnej opony... predtým sme si našich zabíjali sami! Okrem toho, kto povedal, že to má súvis s vraždou?“
Burger sa postavil na miesto nálezu a kývol na Mayora. Stáli rameno vedl‘a ramena a mali perfektný výhľad na rad balkónov v prízemí a na otvorený balkón na izbe číslo trinásť. Ich, krytých nepreniknuteľnou bariérou zelene nemohol vidieť z budovy nikto. Mayor uznanlivo pokýval hlavou a už nehovoril nič. Musel uznať, že Burger mal pravdu, zelenáč mal výborný postreh.
Muž vybehol strmým svahom a pomedzi riedke tuje zamieril do prítmia parku. Obzeral sa a snoril. Ani jeden stromček nebol priviazaný o kolík, chodníky boli vyasfaltované, bez jedinej dlažobnej kocky, nikde žiadny plot, žiadna tyč... Predieral sa húštinami a krytý hustou tmou mieril k chabo osvetlenej budove s balkónmi. Pár metrov od budovy ostal stáf. Pretlačil sa do stredu hustého kríka a zmeravel. Stal sa neviditeľným. Pozrel na svoju päsť. Musí to stačit‘... keď nie je nič lepšie, musí to stačiť! Zahľadel sa na balkóny a hodnotil ich rad radom... až ju zbadal. Ležala v posteli a čítala. Cez dokorán otvorený balkón jasne vidci čierny obal knihy a platinovo biele vlasy. Zovrel päsť a usmial sa. Trpezlivo stál a čakal. Bol trpezlivý, veľmi trpezlivý... Drepol si a zapálil si cigaretu. Bob priskoro, ešte sa svietilo vo viacerých oknách. Fajčil a čakal. Keď si vyberal tretiu cigaretu čosí mu vypadlo z vrecka a zacvendžalo. Nechcel svietiť zapaľovačom preto iba nahmatal pár mincí a ostatně nechal ich osudu.
Potom zhasla... aj ostatní zhasli. Všade zavládla tma a olovené mraky nízko nad zemou

sľubovali dážď.
Muž vykročil zo zelene, ktorá podľa lekárov blahodarne prospievala zdraviu.
Krauz počkal, kým technici prehliadli linoleum a malý koberec pod konferenčným stolíkom.
„Tu pri posteli dávajte pozor, ešte pozametáme napadanú hunu, ale na prvý pohl‘ad vidno, že je to humus spod kríkov. Labáky to potvrdia, uvidíte,“ rozhodli a vpustili detektívoV.
„Volal niekto lekára?“ spýtal sa Burger.
„Doktor je už na ceste!“ odpovedal mu policajt v uniforme, čo nemal odvahu a ani chuť prekročiť prah a iba zízal od dverí. Ostatní sa snažili udržať deduškov a babičky v izbách a mali nepríjemný pocit, že dnes v noci vstali aj na smrf chorí a úplne bezvládni. Zdravotnícky personál robil, čo mohol, ale v nočnej smene ich bob iba pár. Z horných poschodí schádzali ďalší zvedavci v županoch a zrazu tam bob priveľa ľudí. Všetci už vedeli, že starkú Rabajovú niekto zavraždil, a chceli pomôcť. Motali sa a zavadzali.
Burger sa zahl‘adel na Krauza a ticho sa spýtal: „V poriadku? Neutrálne bočné pohl‘ady, dýchaj a nehľaď na jedno miesto... na
„Oukej!“ zasipel detektiv a párkrát sa zhlboka nadýchol. Potom pomaly preniesol pohl‘ad z vankúša na ňu... Ležala na znak s nohami naširoko od seba. Paplón mala prehodený cez driek. Staroružová nočná košeľa vyhrnutá až k prsiam. Ruky vedľa tela, hlava na pravom ramene. Pravá polovica tváre bola fialová, bezzubé ústa a ucho plné krvi. Všade bob plno krvi. Koža vo vlasoch bola roztrhaná viacerými krátkymi ranami, ktoré sfarbili vankúš jasnočervenou farbou. Nos zlomený a vychýlený bokom. Na krku mala fialové fľaky.
„To sú prsty?“ spýtal sa Burgera. Ten si dlho zblízka prezeral stopy na krku. Keď sa postavil, iba prikývol
„Aj škrtená...“ verdikt nikto nekomentoval.
Krauz sa porozhliadol. Nechal Burgera s vyšetrovateľom, aby spolu s Mayorom rozhodli ako d‘alej. Nemocničná izba pre dve osoby. Druhá posteľ nebola rozostlaná. Niekto mal vychádzky, a to ho zachránilo, alebo... možno, keby boli dve, netrúfol by si, ale policajtom by to spánok asi nepredlžilo. Boli by teraz v inej izbe pri inej nešťastnici. V izbe boli dve skrine, jedna prázdna, v druhej bielizeň starej ženy. Nočný stolík pri nerozostlanej posteli bol prázdny, v druhom, pri zavraždenej našli pár drobností, ktoré chce mať ležiaci človek stále poruke. Na stolíku ležali okuliare, biblia v čiernej väzbe, pár kníh úhľadne uložených v dvoch radoch a zuby v pohári, tiež úhľadne uložené v dvoch radoch.
Vyšiel na chodbu a pristavil náhliacu sa sestričku: „Prosím vás... áno, vy! Prosím vás, kde je jej spolubývajúca?“
„Nemá spolubývajúcu. Babka trpela na pľúca, potrebovala čerstvý vzduch, vyžadovala neustále otvorené okno alebo balkón, inak sa dusila. Zima jej nevadila, ale uzavretá miestnosť veľmi. Nikto s ňou nechcel bývať, ostatní v jej veku sú príliš zimomraví a... netolerantní...“
„Vd‘aka, keby sme niečo potrebovalj?“
„Tam na konci za rohom je miestnosť sestier a primár je už na ceste, volala som mu hneď‘, ako sme ju našli.“
„Ako ste ju našli... keď sme pri tom...“
„O tretej mala brať nočné lieky, kolegyňa, čo mala službu na prízemí, ju našla.“
„Kedy ju videla naposledy?“
„Neviem, zavolám ju?“
„Ak vás môžem poprosiť ..“
Kolegyňa mala prekrásne nohy a o číslo menšia blúzočka jej obopínala bujné poprsie v snahe zakryť‘, čo sa nedalo. Uniforma zdravotnej sestry jej vyslovene sekla. Mladučká. Dvacina, možno dvadsaťdvojka. Krauz sa usmial a začal sa pýtať.
Videla ju o jedenástej a zhasla jej svetlo, lebo babka by čítala až do rána. Zhasla ho aj na dvoch susedných izbách a všetkým popriala dobrú noc. Niektorí mali šťastie a malí ju...
Potom bol pokoj až do tretej, keď‘ sa vybrala na obchôdzku a rozdať nočné lieky. Nie,

nevšimla si nikoho cudzieho. Nie, nikto v noci nekričal, vlastne, kričali všetci, Le.., tak normálne, niektorí od bolesti, mÍ zo sna, mí.., tak iormalne, ako v nemocnici, chápete? Nie, vonku nebola, to v nočnej nemusí. Nie, dvere sa nezamkýnajú, budova je .účasťou areálu a je tu pohyb celú noc... lekán, nočný pernál... občas pohrebná služba... nezamykajú... Ano, na políciu príde, ak to treba uviesť do zápisnice, tak príde...**,** po zmene.
Slušne pod‘akoval, milo sa naňho usmiala, zamávala mihalnicami a spýtala sa, či ešte niečo chce. Nasucho prehltol a radšej sa išiel venovať babke...
Prišiel doktor Lengyel. ááá, tak čo, tanečník, ako?“ pozdravil žoviálne Krauza, podali si ruky a Mayor prekvapene zodvihol obočie. On si s doktorom z Ústavu súdneho lekárstva ešte vykal. Nevedel, že doktor s detektívom sa zoznámili na policajnom plese, vypili si... najprv debatovali pri bare ako dvaja neznámi a oťukávali sa. Pnej wovali si prirodzenú spoločenskú úctu a ned6verčivosť. Vypitá vodka pomaličky účinkovala a nedóvera ustupovala, dialóg naberal na obrátkach a jeden povedal, že je lekár, a druhý, že je policajt. To akoby hovorili o počasí. Doktor skúsil ísť bližšie.
„Mám rád ľudí s otvorenou hlavou...“ „Vy ste psychológ?“
„Nie, patológ...“
„Aha...“ a obaja sa zasmiali. Prestali sa pretvarovať. Potykali si a vyložili karty na stól. Neskór zobrali do partie aj manželky... vlastné. Z plesu odchádzali ako štvorica rozjarených starých priateľov a nikto by neveril, že pred pár hodinami sa vóbec nepoznali. Skončili nadránom u doktora doma a liečili sa potom dva dni. Perfektuá akcia. Tie neplánované sú najlepšie, to je stará pravda.
„Čau... doktor! Toto tu je má muzika.., mé žrádlo, uvidíš!“ upozornil ho Krauz.
„Nestraš, lebo si cvrknem.., tak ukážte, čo to tu máte...“ Chodil od hlavy k pätám, posvietil si do nej, opatrne jej pokrátil hlavou a prezrel aj neporušenú ľavú stranu, potom sa zamyslel a privolal ich k telu.
„Chlapci, pozrite...“ ukazoval prstami v gumených rukaviciach a snažil sa nedotknúť ani jedného z nich, „zjavne prišlo ku kontaktu s vrahom a povedal by som, že k veľmi tesnému kontaktu, ak mi rozumiete. Nechcem predbiehať, ale vyzerá to na znásilnenie a zaškrtenie s mohutným a drastickým útokom na hlavu.., nástroj nevidím, buď ho odniesol so sebou, alebo použil boxer, alebo... má tvrdé päste a prstene. V každom prípade, ak ju tu začnem prevracať, postrácame z nej to najdôležitejšie, mikrostopy. Vlákna a chlpy z neho môžu byť všade na nej, ja by som to tu ukončil s konštatovaním, že ide o smrť zavinenú cudzou osobou a urobil by som pitvu, tam sa ukáže.“
„V poriadku,“ poďakoval vyšetrovateľ, „vaše konštatovanie mi pre začatie trestného stíhania stačí, o pitve sa dohodneme neskôr, ďakujem, pán doktor,“ a vzal ho nabok a dohodli si detaily.
Krauz sa vrátil k mŕtvole. Všimol si, že keď doktor pohol hlavou, spod našuchorenej nočnej košele v krčnom ohybe čosi vykuklo. Čosi biele.
„Máš čisté rukavice?“ spýtal sa čupiaceho technika. Ani nezodvihol zrak, podal mu igelitové vrecúško a ďalej vybaľoval veci z veľkého čierneho kufra. Krauz si natiahol rukavice, opatrne pootočil starenke hlavou a dvoma prstami vytiahol spod nočnej košele kus bielej látky.
Bielu ponožku.
Burger ho zbadal a prekvapene pristúpil, Mayor bol už na chodbe, ale keď postrehol Burgerov náhly návrat, vrátil sa tiež. Automaticky im padol pohl‘ad na zem. Pri posteli ležali úhľadne uložené papuče a v každej bola pokrčená modrá ponožka.
„Tretia ponožka...“ hlesol Mayor.
„Načo jej bola tretia ponožka?“ spýtal sa Burger.
„Nie je jej, nechal nám pozdrav...“
Pochybovačne na seba pozreli. Burger skrivil ústa a Mayor aj obočie. Vo filmoch to vídavali často, v živote ešte ani raz. Fantóm s podpisom, to zaváňalo teatrálnosťou, na akú neboli

praktici zvyknutí.
„Pozrite," nedal sa zelenáč, „je veľká, určite mužská, veľkosť tak osem-deväť. Babka má... pozrite, sotva polovičné. Nie je jej!"
Technik opatrne prevzal štafetu, vopchal ponožku do igelitového vrecúška a uzavrel ho gumičkou. Suchý zips ešte neexistoval, aspoň na policajných vrecúškach nie.
Burger si trel bradu a Mayor bol v rozpakoch ešte viac! Aj doktor sa pridal, hoci nerád.
„Zvláštne!" skonštatoval. „Máš dobrý postreh, Richard!"
„Trt makový, aj tak by sme ju našli, keď prídu havrani a naložia ju," to pripomenulo technikom, že mŕtvolu musia precízne zabaliť, aby im pohrebáci nepostrácali mikrostopy. Boli toho schopní, často sa stratili aj väčšie kusy...
„Môžeme začať s daktylkami?" spýtal sa jeden z technikov s jemným štetcom v ruke.
„Nie, nesmieme riskovať, že ju znečistíme a poprášime, počkajte, kým ju odvezú, choďte zatiai na balkón..." vyhnal ich Mayor. „Čo tie skrine, vieme, či niečo nechýba?"
„Nie, zabehnem za sestričkami, nech nám dajú podrobný zoznam jej vecí," ponúkol sa Krauz a ochotne vybehol plniť služobné povinnosti, ktoré si tak pohotovo sám naordinoval. Prišlo ďalšie auto so štyrmi detektívmi. Robota naberala obrátky.

Muž sa vrátil do pivnice a opatrne zavrel dvere. V nočnom autobuse stál úplne vzadu a pozeral sa z okna, aby mu nikto nevidel do tváre a aby si nevšimli, čo mal na kabáte... aj zo zastávky sa zakrádal, aby sa vyhol náhodným chodcom. Nestál o náhodných svedkov.
Viera ležala schúlená v posteli tak, ako prišla, a spala. Prebudil ju hluk, sadla si a ked' precitla, automaticky sa začala vyzliekať.
„Prestaň... prines vodu!"
„Prečo si krv.., je to krv, nie? Prečo si krvavý? Stalo sa ti niečo?"
„Dopravná nehoda. Dvaja šoféri sa zrazili a jeden to už asi nerozchodí. Robili sme, čo sa dalo, aj ja, ale nešlo to. Ani som sa nemal kde opláchnuť. Tak prinesieš tú vodu?!"
Umyl sa, vyčistil si kabát, košeľu a nohavice namočil do vedra. „Spi ešte, o chvíľu je ráno. Dnes ťa neodprevadím, nemám v čom, večer prines niečo na jedenie, a veľa, ostanem pár dní doma, tak sa staraj! Lahni si a spi už!!"
Kým sfúkol sviečku, všimla si, že z vrecka kabáta mu visí retiazka.

„Chlapci, máme tu vraždu ako z učebnice kriminalistiky, a keďže sa blíži koniec roka, budeme si musieť pohnúť, aby sme nakŕmili štatistiku a páchateľ neostal neznámy až do Silvestra," skonštatoval Mayor a dal pokyn Burgerovi.
„Edo, bol si tam celú noc, tak referuj, nech sú aj ostatní v obraze."
Začala sa bežná pracovná porada, ktorých chlapci absolvujú stovky. Burger zazíval, bob pol ósmej ráno a poriadne sa nevyspal už tri dni. Mal plán, chcel zapojiť zelenáča, nech sa prejaví.
„Aj Krauz tam bol, nech melie pántom on, ja si zatial' oddýchnem... spusť, ucho!" tresol ho dobrosrdečne po ramene a vel'avravne na neho pozrel. Richard zachytil pohľad, stotinu sekundy lúštil odkaz a ked' pochopil, chopil sa príležitosti. Mayor sa namosúrene pomrvil na stoličke, ale Burger ho prešťal, a kým si to uvedomil, Krauz naozaj spustil.
„Zavraždená mala osemdesiatosem rokov a chronické ochorenie pl'úc, bývala sama v prízemnej izbe číslo trinásť... naozaj smola... neustále potrebovala otvorené okno, abebo balkónové dvere. Z toho dóvodu bola v inkriminovanú dobu na izbe sama. Nikto zo zimomravého osadenstva s ňou totiž nechcel bývať. Vrah ju pozoroval, a našli sme aj miesto odkiaľ. Zanechal po sebe odtlačky topánok číslo štyridsaťdva s jemným dezénom, ohorky a mince. Zrejme mu vypadli, ked' vyberal zapal'ovač. Mince sú holandské, ohorky sú z holandských cigariet, čo nič neznamená, dnes môže mať takéto rekvizity kadekto..." posledné slovo Krauz zdôraznil a uštipačnosť umocnil pauzou, aby aj šéfovi bob jasné, že sem

nechodia vraždiť Holanďania. Burger sa usmieval popod fúzy a Mayor sa chcel oduť, ale rozmyslel si to. Uvod sa mu zatiaľ páčil, asi si len budú musieť na seba zvyknúť, a je na nás, ako tieto stopy vyhodnotíme. Pitva ešte beží, možno aj na tele nám nechal po sebe odkaz, ale to uvidíme až neskôr. Z toho, čo máme v rukách, teraz vjeme iba to, že si ju vystriehol, počkal, kým sa zhasne, to mu zariadila sestrička v nočnej sbužbe, a potom preliezol cez balkón a umlátil ju... asi päsťou, alebo boxerom, žiadny nástroj sme nenašli. Potom, alebo predtým ju škrtil, poradie a intenzitu zistíme na pitve. Potom ju spravil... sviňa!“
„Moment!“ Mayor nevydržal a skočil mu do reči. „Ako môžeš vedieť, že ju spravil potom!? Ved‘ sme predpokladali, že došlo k znásilneniu, a ked‘ sa bránila... ju zabil!“
„Šéfe, na mieste som nechcel polemizovať s kapacitami,“ opäť urobil uštipačnú pauzu. Mayora šl‘ak triafal a Burger sa usmieval popod fúzy, „ale všimol som si, že nechty mala dlhé, neupravené a starobou zatvrdnuté. Starecké pazúry, a nie nechty! Ostré a tvrdé ako nože. Boli úplne čisté! Skôr, ako ju zabalili, som si ich prezrel, boli čisté! Keby došlo k znásilneniu, boli by tam stopy. Koža, vlasy, krv... niečo z neho. Okrem toho, videli ste paplón? Bol prehodený cez driek, ale iba tak ledabolo a nebol krvavý... ktorý znásilňovač sa slušne opýta: Madam, môžem vás obnažiť... a tento paplón... ako nám zavadzia!! Dáme ho bokom, však, madam? Potom vám ho vrátim! No nic je to hovadina? Keby došlo k znásilneniu, bol by skrkvaný pod ňou a od krvi! Ale tento bol čistý! Nie! Nebobo to znásilnenie, verte mi! On išiel vraždiť, vystriehol si ju, vliezol dovnútra, strhol z nej paplón a ubil na smrť. Potom, ked‘ sa už nebránila a nemohla kričaf, mal dosť času na... na... to svinstvo a na prehľadanie izby a krádež! Potom ju prikryl. Tak to bolo!“
Burger sa usmieval popod fúzy, Mayor civel a chlapi mlčali. Šteňa!! A aký rečník! Aj so šéfom by sa hádal! Chlapi spýtavo pozreli na nadriadeného, a keď mlčal, skúsili to u Burgera. Konečne sa rozhýbal.
„Asi má pravdu... ponožku som si nevšimol ani ja a nechty... iba povrchne, priznávam, spoliehal som sa na výsledky pitvy... Paplón naozaj nebol taký krvavý, ako by mal byť pri znásilnení a bitke. Asi... to bob tak. Predbehol nás, zasran! Mal by som ti dať po papuli, mladý!“
„Ak to urýchli vyšetrovanie...“
„Prestaňte!“ Mayor hrab naštvaného, zvlášť na Krauza, ale v kútiku duše bol rád, že sa našiel niekto, kto by vedel... Nie, nahradiť starých to nie, to nechcel!! Hci to bolo motto tých rokov. On sám boj mladý a jedného starého vystriedal... a dobre vedel, že bez starých a skúsených detektívov to nejde. Chcel však nájsť niekoho, presnejšie tušil, že musí nájsť niekoho z mladších, kto by sa starším priblížil a vedel urobiť aspoň polovicu toho čo oni. S oddelením mal dlhodobé plány, a ak ich chcel uskutočniť, potreboval l‘udí ako Burger a Krauz. Zvlášť Krauz! Lenže bol mladý a drzý... hrozne drzý a neuznával subordináciu, a to Mayora štvalo. Zakladal si na svojej funkcii, dlho sa snažil, kým niečo v kariére dosiahol. S mladým budú problémy, tušil, že ešte na seba narazia.. Nakoniec urobil kompromis a povedal: „Čo si povedal, znie logicky, dobrá analýza! Za týchto okolností nemám problém s pridelením prípadu, zoberie ho Burger s Krauzom a nech sa blysnete! Uvidíme, pokiaľ vám dych vydrží! Ešte k tej krádeži... čo zmizlo?“
„Ruženec, kabelka s osobnými vecami a dokladmi, nejaké peniaze...“
Koľko?“
„Tisíc... zhruba.“
„Dobre, verzie?“ šéf sa zahľadel na Krauza, už nechcel Burgera, nech si to mladý vyžerie do konca!
„Po prvé, ako páchatel‘a by som vylúčil niekoho z rodiny, to zneuctenie... teda, ten akt na konci s tým nekorešponduje. Ak zistíme, že bola prachatá a išlo o dedičstvo, možno niekto z rodiny niekoho najal, ale to budeme musieť obehať a vyšetriť. Rodine sa budeme venovať tradične ako prvej. Po druhé, mohol to spravíť niekto, ako tornu výstižne hovoria sestričky, z

odkladačky, ale vzhl‘adom k fyzickým dispozíciám osadenstva... neviern! Jedine ak úchylný ošetrovateľ‘, a to by nebola zlá verzia! Po tretie...“ zaváhal. Chvíľu počkal. Nebola to uštipačná, ani teatrálna pauza, naozaj váhal. Chlapi si to všimli a vôbec si z neho nerobili žarty. Čakali a boli zvedaví, „... on to mal premyslené a... robilo mu to dobre.“
Nikto sa nezasmial. Burger, a na tom mu záležalo najviac, ho pozoroval spod obočia a potom mu dal pokyn. Neviditeľný pre ostatných, ale jasný pre nich dvoch, a tak ich dorazil.., za horúca!
„Kto si dá tú robotu, aby v nečase a v úplnej tme pozoroval babu, kým vyfajčí šesť cigariet, najrnenej? Kto jej rozmláti hlavu a uškrtí ju a potom ju... zneuctí? A kto si vybene babku a nespraví to kočke, ktorá mu pich zajtra vráti? Kto sa správa ako sviňa?“ počkal, pretrel si čelo a prezrel si ich rad-radom. „Chlapci, myslím, že tento nebol normálny. Máme tu maniaka, úchylného maniaka, čo má rád krv, sex, násilie a brutalitu. Ak ho nechytíme v čo najkratšom čase, zabije zase,“ nechtiac zarýmoval a zrnIkol. Ostatní čakali. Tak pokračoval. „Tretia verzia teda je, že je to premyslená vražda a máme proti sebe úchyla toho najhrubšieho zrna a boh nám pomáhaj!“
Mayor sa za stolom vzopäl, zaprel sa oň a spustil: „Tak moment, ak si myslíte, že sa z toho vyzujete a hodíte to na fantóma s bielou ponožkou...“
„Vidíte, na to by som zabudol... a zanecháva po sebe...“
Drž hubu! Žiadne výhovorky! Vraždy sme robili, robíme a robiť budeme a spravíme aj túto, nech si básnici ‘snívajú, o čom chcú, jasné?! Verzie sú premyslené, niektoré aj vierohodné, ale to posledné si... nechaj od cesty a nefantazíruj! Mňa budú na porade jebať za výsledky a nie za romány na térnu bu bu bu a všetci pod perinu!! Chcem, aby ste začali štandardným spôsobom, Edo!! Rodina, okruh známych, spolubývajúci, personál... ako vždy! Vy dvaja sa na obed zastavte po výsledky z pitvy a teraz vypadnite do terénu! O tretej tu a budem počúvať, a pozorne...“
„Ešte moment... *šéfe...*“ väčšina prekvapene vzhliadla. Toto neprežije! Skákať šéfovi do reči!
„Chceli by sme prejsť prvých dňoch čo najviac podozrivých, potrebovali by sme zo začiatku štyroch kolegov na pomoc...“ napodiv, nepretrhol ho.
„Edo, chcete tím?“ Mayorovi opäť vyletelo obočie. „Ja...“ uvedomil si, že odmietnutím by mladému podrazil nohy,,,... áno,“ dodal neisto.
„Dobre, máš ho mať. Založte vyšetrovací tím a vrhnite sa na to! O to viac výsledkov budem o tretej očakávať. Výber nechám na teba! Poďmeľ‘
Vypochodovali ako jeden a na chodbe sa do neho pustili.
ti drbe, mladý? Vieš, koľko je s tým písačiek a administratívy?! Založiť vyšetrovací tím!! Hovädo!! Si na hlavu... Krista... Edo... drbni mu ty, lebo to spravím ja a už to nerozchodí‘ takto a ešte všakovako inak mu prejavovali sympatie.
„Kušte a poďte k nám do kancľa, nebudeme to rozoberať na chodbe! Dohodneme sa...“ uzemnil ich Burger, ale tiež by ho najradšej...
Založiť vyšetrovací tím bola ošemetná vec. Naozaj to vyžadovalo veľa písačiek, spracovať návrh, plán, rozhodiť dvojice, naplánovať im robotu, denne písať hlásenia, aj vyhodnotenia z bežného vyšetrovania... o ostatných tajných operáciách a ich dokumentácii ani nehovoriac! Kto mal zdravý rozum, snažil sa tornu vyhnúť. Krauz zdravý rozum mal, za rok ho spoznali a prijali medzi seba aj napriek jeho nízkemu veku, ale toto irn nerezalo.
„Držte huby, Oto, aj ty... možno má pravdu! Spomeňte si, kedy sme mali podobný masaker v rajóne? Väčšina z vás si to ani nepamätá! Ja áno, v osemdesiatom prvom... ale to väčšina z vás ešte ťahala drevených káčerov po dvore, všakááno... tak ho nechajte a vypočujte ho dokonca!“
Burger mu dal šancu, ale Krauz už nemal o čom debatovať. Čo bolo treba, povedal, teraz, naopak, čakal pomoc od parťáka. Sedeli v kancelárii a nemuseli si prikladať servítky pred ústa. Takúto reakciu od kolegov nečakal. Zaodrhal a znechutene začal.

„Chalani, ja som... teda... iba dedukujem, neviem, prečo to nabralo taký rýchly spád a prečo ste naštvaní, ale ja som tam bol! Videl som to! Verte mi, to nie je náhoda, to je premyslená vražda. Previerky v rodine a na ubytovni nám hovno pomôžu, dvaja to nezvládneme. Tie prvé verzie som si vymyslel, aby som Mayorovi urobil radosť, ale v skutočnosti som v hĺbke duše presvedčený, že on sa ešte ukáže. Že...“
„Tak to by stačilo!“ rozhodol Oto Hanzel, jeden zo skúsenejších. „Ja mu to nežeriem, nech si mláti do stroja sám, my pod‘me po robote, Edo, začni a rozhoď nás, čo treba urobiť najskôr?“ Burger, hoci s nevôl‘ou, urobil, čo partia očakávala. Rozdelil prácu. Krauz si zapálil a snažil sa ignorovať, že ho ignorujú. V príručke si na strane sedemnásť našiel vzor návrhu na založenie vyšetrovacieho tírnu... na strane osemnásť hlásenie o založení tímu... na strane devätnásť hlásenie o príčinách založenia tímu... znechutene hodil príručku o stôl a vynadal si do volov. Najväčšia byrokratická hovädina je zakladať vyšetrovací tím na vraždu, keď treba robiť, a nie písať...

Muž sedel v rohu pivnice zabalený v deke a sotva sa Viera objavila, vlepil jej zaucho, až nadskočila.
„Kde v... kerej riti si bola tak dlho!!?“
„Po toni včerajšom striekaní... všetko smrdelo, som drhnúť v kuchyni... zdržala som sa...“
„Ja ťa... daj sem... čo si priniesla, daj to sem!!“
„Nič, nedalo sa. Nevarili sme, vedúci sa bál, vraj je všetko nastriekané, vraj budeme iba čapovať, tak sme dnes nevarili...“ pomaly ustupovala ku dverám, až kým sa na ne neprilepila lopatkami. Hrôza ju postavila na špičky. Dychčal jej do tváre, až musela odvrátiť zrak. V hlbokých čiernych očiach videla... Striasla sa v očakávaní najhoršieho, rezignovane vydýchla:
„Ale kúpila som ti... trochu jedla.. a pivo... a rožky... a...“
Daj to sem!“ vytrhol jej igelitku a jedlo chvatne porozhl po stole. Prestal si ju všímať a svaly na sánkach sa mohutne napínali. Vydýchla si. Bol iba hladný, nechcel jej ublížiť, určite by jej neublížil, bol iba hladný,
Keď je samec hladný... všetci sú rovnakí. Inak je to fajn chlap, občas mu uletí ruka, to je pravda, ale aj ostatné to ..i doma tak, všetky v kuchyni hovorili, že... Kým jedol, vyzliekla si kabát a vyzula si topánky. Unavená po celodennej drine túžila iba po jednom... Oči jej klipli a hlava klesla. Hlasno si odgrgol, dopil fľašu a surovo ju zvalil na posteľ. Pre ňu ešte nebol koniec pracovného dňa.

Muž dopísal a pozrel sa na hodinky. Jedna. Chrbát ho bolel, ruky mu tŕpli a žalúdok vysielal do celého tela signály o zanedbanlej látkovej výmene. Nevadí, ale stihol to. Bolol päť hodín, prakticky celé dopoludnie a podarilo sa mu spracovať celú administratívu, čo by inému zabralo dva dni. Bol to úctyhodný výkon, tlačidlo delete vtedy nepoznali, papier pokazený preklepmi musel jednoducho vyhodiť zo stroja a začať odznovu. Aj tak to zvládol. Založeniu vyšetrovacieho tírnu už nič nebránilo. Teraz iba formálny podpis od šéfa a od riaditeľa a ideme na to! A keď sa mu podarí ešte aj naobedovať, to bude sveta žiť! Chalani ho však štvali. Čakal viac rešpektu. Bol idealista a vedel, že po roku nemôže čakať stopercenltnú lokálnost, ale mal taký pocit, že už to prekonali a prijali ho medzi seba. Ucho zelené zrejme ostane uchom, až kým... niekoho nezmal‘uje do modra, fakt ho niekedy štvali! Nevadí, chce to trpezlivosť a trochu šťastia, nič viac iba trochu poondiateho šťastíčka. Keby sa mu tak podarilo chytiť tú sviňu!! Bolo by po uchu, aj po zelenej, vyfarbil by sa v iných farbách, páni! Burger bol na jeho strane a toho rešpektoval každý. To bolo na začiatok viac ako dosť. Neskuč a makaj, si na ťahu! Rozbalil si chleb, pohodlne sa vyvalil v kresle. Dvakrát si odhryzol, keď vošiel riaditeľ.
„Pán kolega, v kancelárii ste neostali preto, aby ste si váľali šunky, ale aby ste niečo vymysleli a dali to na papier. Nic je vám trápne, že vonku všetci behajú ako s nasolenou riťou

a vy si tu hoviete?!“
„Mám obed! Dva dsať minút na obed je, myslím, aj v zákone...“
„Čušte a robte, na fajront chcem...“ vyzúril sa, vypadol a ani nečakal na odpoveď.
„Chuj!“ uľavil si Kranz, ale až keď boli dvere zavreté. Znechutene si ešte raz odhryzol z chleba a zabalil ho do servítky. Opäť zaujal bojové postavenie za písacím strojom a prepísal poslednú stranu, na ktorej si všimol dve chyby. Veľmi ho to zdržovalo. Počítač by pomohol, ale prvé dva boli iba na ministerstve a nikto nevedel, ako sa zapínajú... Ďalšiu hodinu nevošiel nikto, ale neodhryzol si, keby náhodou...
Potom akoby sa s nimi roztrhlo vrece. Oto Hanzel, chudučký chlapík s nepredstaviteľne presnou muškou, a Ivan Mikovič, zvaný tlstý Váňa, zaplnili skoro celú kanceláriu a Burger nestačil uhýbať, aby nedošlo ku kolízii.
„Mladý, už si niečo zosmolil?“ začal Hanzel.
„Je to hotové!“
„Čo?“
„Všetko! Komplet návrh, plán, zameranie, obsadenie tímu, náplň práce...“
„Ukáž!?“
„Boha... chlapi, pozrite!“ žasol Váňa. Jemu by to trvalo tri dni. „Fakt to má hotové! Sekretárky si mal dve, alebo tri?“
„Osem! A poslednú som nestihol... teľce!“
„Tak poďme za *šéfom!“* rozhodol Burger.
Mayor si preštudoval písomné podklady, jemne ich pohodil pred seba na stól, akoby sa bál, aby sa nepoškodili, a zagánil na Krauza.
„V poriadku... ehm... ten rozbor stóp, jednotlivé verzie a modus operandi s predpokladanými aktivitami páchateľa do budúcna... dobrá práca! Máš talent, Krauz, ak ťa omrzí práca detektíva, uživíš sa ako spisovateľ, som si istý... dobrá práca, dá sa to čítať, je to jasné, je toho dosť, ale nie únavné, presné a logické... a čo je najhoršie, môže to byť pravda! Naozaj sa môže ešte prejaviť, hoci... nepredpokladám, ale pri našej práci nikdy nehovor nikdy, lebo sa to vypomstí, takže, benem,“ a podpísal to. „Tím je založený, vyšetrovateľ je informovaný a koordinuje prácu s vami, berte to vážne, budeme s riaditeľom požadovať výsledky, a to v najkratšom čase! Je vás šesť, tak robte, noste niečo! Tú sviňu... by som si aj ja rád vychutnal... držímn palce... Burger... Edo, je to na tebe!“
Nic, to nie! Je to Krauzova záležitosť, analytika bude robiť Richard
... ale to... nejde!“
“Ide! Nech sa zaučí!“
“Ale to nie je prípad na zaúčanie, je to príliš...“
Čo? Je príliš mŕtva, alebo tam bolo príliš veľa krvi, alebo... je príliš?“
„No...“
Tak vidíš! Je to vražda, a my vyšetrujeme vraždy, tak nedramatizuj, Šaňo! Richard bude robiť analytika a ja ti pomôžem a ostatní... tiež, tak žiadny strach, dohodnuté?“ Burger bol jeden z mála, čo mohli šéfovi hovoriť ty. Nezneužíval to. Šaňo vedel, že sú s ním a on je s nimi, a to bolo v tej dobe veľmi dôležité!
Rob si, čo chceš,“ rezignovali ale bol tak trochu aj rád, to Burger zahral na Krauza. Chcel sa presvedčiť či neblafuje a či naozaj niečo dokáže. Bol u nich krátko a ešte sa neprejavil a Mayor ho chcel konečne spoznať aby ho mohol zaradiť... hoci aj do prvej garnitúry, ak si zaslúži. „Čo sme zistili?“ prešiel na klasický pracovný tón. „Nebola majetná,“ referoval Burger, „ani nemala nijaké aktivity. Klasická babka jednou nohou v hrobe. Preverujeme alibi detí a vnúčat, vyzerá to na zbytočnú robotu a necháme na tom robiť iba dvoch. Ostatní sa vrhnú na personál, a bol by v tom čert, aby niektorý z ošetrovateľov abebo lekáov nebol úchyl! Ak nie, prejdeme staré známe firmy, násilníkov, lúpežníkov, úchylákov... hoci, ak si dobre spomínam, podobný prípad sme v poslednej dobe nemali, nemáme ani starých

páchatel‘ov s týmto rukopisom, možno niekto čerstvo prepustenlý z basy, možno... skúšame! Ak má pravdu mladý, že je to premyslená vražda, a nie lúpež so zlým koncom, tak potom tu máme premiéru a lovíme v mútnych vodách.“
„Čo pitva?“
„Smradľavá, prečo?“
„Neblbni a vysielaj, Edo!“
„Podľa Lengyela dostala najprv niekol‘ko rán do hlavy, do tváre. Spôsobili mdloby a bezvládnosť. Potom sa ju pokúsil zneuctiť, ale asi sa prebrala lebo ju začal opäť mlátiť, ale tentoraz do vlasovej časti vpravo, čo by svedčilo o l‘avákovi. Doktor našiel odtlačky prsteňov alebo boxera, iný nástroj nepoužil. Aby mal istotu, tak ju zaškrtil rukami, prekrížené palce polámali jazylku a ostatné prsty sú jasne odtlačené na ľavej aj na pravej strane krku. Potom ju zneuctil, našli sa spermie, na ohanbí dva čierne mužské chlpy tiež z ohanbia a na jej hrudi vlas. Mužský, čierny, nakrátko ostrihaný. Tuhý a na konci zahnutý, asi deformácia po strihaní. Poznáme krvnú skupinu, A Rh faktor negatív. To je všetko, čo sme schopný z biologických stóp vyčítať. Žiadny blondiak, ani hnedovlasý, hľadáme muža s krátkymi čiernymi vlasmi, veľkosť nohy osem. Nosí poltopánky číslo štyridsaťdva, na podrážke dezén hlboký jeden a pol milimetra. Fyzicky zdatný, bez problémov prelezie cez balkón a umláti babku ajncvaj. Fajčí a má vzťah k Holandsku, alebo bol s niekým, kto mu dal holandské cigarety a pár drobných. Je to dobrá stopa, ale príliš široký záber, uvidíme...“
„Dobre, viete o ňom takmer všetko, tak ho už priveď‘te, som na neho zvedavý a vy určite tiež, nie?“ rozhodol Mayor a usmial sa. V poslednej dobe to nerobil často. Burger vedel prečo, ostatní nie. Mayorova žena mala rizikové tehotenstvo a plod nebol celkom v poriadku... možno... možno sa lekán pochlapia a zachránia, čo sa bude dať, a možno... možno... Smrť je súčasťou života.. - Tak ľahko sa to hovorí cudzím, tak ťažko sa to prijíma vo vlastnej rodine, alebo ak má smrť udrieť tak blízko... aj keď ide o šéfa Oddelenia vrážd, kde zubatá sedí za stolom pri každej porade.

V kancelárii zasiahol Váňa Krauza labou do ramena a uznanlivo zašomral: „Chlape, Mayor musí mať s tebou veľké plány, ak ťa nechal robiť analýzu! V tvojom veku sa to často nestáva... no... uvidíme, ucho!“ a ponúkol mu banán, čo sa tiež nestávalo často... jeden nikdy nevie, čo sa z takého ucha vykľuje, tak prečo si neurobit‘ očko.

Prešiel prvý týždeň. Zistili, že babkina rodina nebola vel‘ká a nikto nemal motív zabiť ju. Pár chlapom preverili alibi a nechali ich tak. Lekári a mužská časť personálu boli všetko solídni a seriózni páni a buď mali alibi, alebo na to používali sestričky, ale babky... ťažko! Známi násilníci buď už zase sedeli, alebo mali tristo svedkov, že tú noc bol na severnom póle v bare a hrali korunový mariáš.
Nič.

Navštívili a zaplatili najlepších informátorov, rozhodili siete, rozdali bankovky... nič! Žiadna poriadna informácia. žiadna odozva. Nikto ho nepoznal a nikto ani netušil, kto by to mohol byť a o čo mu ide.
Nič.
Prešiel druhý týždeň. Nervozita stúpala a úlohy strácali konkrétnsť. Preverovali taxikárov, ktorí mohli v tom ise viezť niekoho okolo nemocnice, preverovali zdravotiicky personále ktorý bol v inkriminovanom čase na dovolenkách, na maródkach, kde kade... preverovali okolité krčmy, aké mali v čase vraždy osadenstvo, kto sa vzdialil, kto znenazdania prišiel, kedy mali záverečnlú, kto sa zdržal. Nič.

Prešiel tretí týždeň... aj štvrtý. Chlapi robili, čo mohli, nehľadeli na pracovný čas a voľno, vysedávali nad spismi do večera. Na striedačku robili aj v sobotu a nedeľu. Ich manželky prihrievali večere aj dva-trikrát za večer, a keď holi chlapi náhodou doma, tak si neustále telefonovali vymieňali si jeden lepší nápad za druhým. Vypočuli stovky l'udí, najazdili tisíce kilometrov, oslovili policajné oddelenia v celej republike...
NIČ

Prešiel november a na konci decembra na jednom z ranných nástupov rozhodol šéf, že sa asi zmýlili, že to nemá žiadnu súvislosť a nadväznosť na imé prípady, že to už nepokračuje, a nakoniec navrhol, aby zrušili vyšetrovací tím a že ďalej sa vraždе budú venovať iba Burger a Krauz a ostatní sa rozlezú po svojej robote.
Všetci vypadli a Krauza po dlhej dobe nechali v kancelárii osamote. Mal spracovať celú administratívu potrebnú na ukončenie činnosti vyšetrovacieho tímu a napísať vyhodnoteflie z ktorého by bob všetkým hore jasné, že si posledné dva mesiace nevál'ali šunky, ale že chytiť takú sviňu je naozaj čertovsky ťažká vec! Vlastne nemožná, a preto rozpúšťajú vyšetrovací tím.
Krauz si opäť naštudoval príručku, založil do písacieho stroja čistý papier, zhlboka sa nadýchol a končekmi prstov pohladil klávesy. Očami prebehol poznámky a ani nezačal čítať. Mal to v hlave, ale prsty akosi... Vstal a prešiel sa po kancelárii. Bob mu do plaču. Posledné dva mesiace riadili s Burgerom robotu šiestim detektívom, analyzovali výsledky a väčšinu roboty urobil skoro sám! Chlapi už dávno zistili, že nie je hlupák a že vie nielen odborne debatovať s technickým expertom z laboratórií, ale aj po latinsky s doktorom Lengyelom. Vedel zapôsobiť na ľudí a dobre ovládal psychológiu pracovného kolektívu. Nedopustil, aby sa prejavila ponorková nemoc a náznaky potlačil hneď v zárodku. Nebál sa *šéfov* a bol správne papulatý a ak k tornu pridal aj ostré lakte... Vedel sa za chlapov postaviť a vybaviť čokoľvek! Zvykli si na jeho všestrannosť a zneužívali ju. Bol všade a vedel o všetkom a všetko vybavil.., oni iba behali vonku a snorili za vrahom. Delba práce, ale vyhovovala všetkým a všetci boli spokojní... hoci... Nevedeli, kde je ich človek a kto to je, a to ich štvalo. Štvalo to aj šéfov, ale Krauza najviac. Mayor to videl a postupne menil názor na zelenáča, ktorý už nebol zelený. Krauz sa činil a upevňoval si pozície.
Sadol si za písací stroj a opäť sa dotkol klávesnice. Mal ukončiť existenciu vyšetrovacieho tírnu, ktorý bol jeho a Burgerovým dieťaťom a ktorý ešte neukázal, čo dokáže... Chvíľu váhal a napokon sa rozhodol!
„Senem na teba!“ povedal písaciemu stroju a tresol dverami. Vypadol do terénu a akosi podvedon-ie cítil, že by nernal písať, že je to jednoducho unáhlené rozhodnutie!
Pnišiel koniec roka a šumivé nápoje odpútali pozornosť od administratívy a podobných nezmyslov. Krauz čušal ako voš pod chrastou.
Ponožkový vrah sa viac neozval. Oddelenie vrážd zorganizovalo koncoročnú ožra... koncoročné vyhodnotenie práce spojené s občerstvením... a občerstvili sa, ako zákon káže. Okrem toho, že jeden vypľul umelý chrup a všetci ho lovili zo záchodovej misy a Váňa stihol od polnoci do rána napísať dva výhražné listy Gorbačovovi za to, že rozbil svetovú socialistickú sústavu, a Burger, bývalý predseda ZO KSS, rozdával všetkým bez výnimky staré stranícke známky a osobne ich každému lepil na čelo, sa počas vyhodnotenia nič zvláštne nestalo. Kým to šlo, horonili aj o nových prípadoch a Mayor stihol prečítať stručné vyhodnotenie práce za uplynulý rok a informovať tých pár, ktorých to zaujímalo, že za rok mali osem vrážd, dva pokusy o vraždu a tri podozrivé samovraždy, ktoré však do štatistiky nezapočítali. Objasnili šesť vrážd a jeden pokus, teda mali sedemdesiatpercentnú úspešnosť. Oproti minulému roku a dlhodobému priemeru to bolo celkom v normálne. Potom ho už prehlušili slovenskéé máámičkýÝÝ... tp sem šup tam, náám už je to fšecko jedno, a tak

neotravoval s číslami a tiež si nalial.
Začal sa rok 1991 a bol to zvláštny rok. Nový minister sa rozhodol zreorganizovať políciu a do priepasti zabudnu vrhnúť všetky skostnatené štruktúry. Ako sám povedal...‚ ani jeden socialistický náčelník neostane na svojom teste, ani jeden bývalý totalitný funkcionár‘ si nezachráni stoličku...“. a tak sa každý posunul o stoličku vyššie.
Bolo to obdobie sťahovania sa a premalovávana nápisov. Na mohutnom kamennom schodisku novovzniknutého policajného riaditel‘stva dávali prednosť úradníci náhliaci sa s plnými diplomatkami tým, čo vláčili stoly skrine hore, všade zavadzali kvetináče a roky nepresádzané kancelárske kvety, chodby dláždili voľne porozsýpané spisy... Vznikali nové oddelenia a z ich skratiek mal mišung každý, vrátane tých, čo ich vymýšľali. Zo starého odboru násilnej kriminality vzniklo samostatné Oddelenie vrážd a samostatné Oddelenie lúpeží a samostatné oddelenie... bolo ich ako maku. Všade bob treba nových vedúcich a zástupcov a funkcionlárov a sekretárky a... veľa nových tvárí sa motalo po chodbách a hľadalo niekoho, kto by ich prichýlil.
Aj na Oddelenie vrážd prikvitli... v jedno mrazivé januárové ráno napochodoval do kancelárie chudý chlapík **.** Suverénnym „Čaute, ja som Ivan Canis...“ si zakoledoval o výprask. Dostal by ho... za starých mládeneckých časov, keď si mladý Richard Krauz a Mirec Stehlík, neskôr zvaný Boss, očurávali hranice svojho územia, by ho dostal určite, ale dnes sa to už nenosilo, vyrástli a tak Ivan prežil bez bitky.
„Je to pravda... myslím, čo sa hovorí... som bývalý eštébák a chcem aby ste to vedeli odo mňa, na chodbové reči sa vyserte, ak chcete niečo vedieť, spýtajte sa ma priamo a ja vám odpoviem...“ Vedel odpovedať. Na každú otázku mal odpoveď.
Po nežnej revolúcii bol rok doma, ako všetci z bývalej ŠtB. Rok trvali previerky, ktorí sú použiteľní, ktorí nie. Canis mal šťastie, pracoval na odbore, ktorý sa zaoberal vonkajším nepriateľom ako Krauz neskôr zistil, budoval agentúru v západnom Nemecku a potom sa doma zaoberal... vlastne... je jedno, čím sa v skutočnosti zaoberal! Vtedy bob podstatné, že nepracoval na žiadnom z oddelení ŠtB, ktoré si za socializmu vybavovalo účty s farármi, utáranými riaditeľmi strategických podnikov, neposlušnými hercami a muzikantmi. jedným slovom s vnútorným nepriatel‘om, s ktorým si účty vybavovať bob treba. S eštébákmi z tých oddelení si chcel nový režim vybaviť účty prednostne... a nikdy sa mu to nepodarilo...
Ivan nastúpil na vraždy a prišli sa schovať aj d‘alší. Osušili si premočené krídla a frngli, ale Ivan ostal dosť dlho... a pomohol. Robil ako drak a vyznal sa, to musel uznať každý. Mal dobrú školu. Nebál sa nikoho a ničoho a nič nepovažoval za problém. Bol to živel a každú miestnosť, do ktorej vstúpil, zaplnil až po strop. Ovládal dva svetové jazyky, to na Oddelení vrážd dovtedy nepestovali. Vedel sa pohádať a ak bolo treba, vedel trpezlivo argumentovat‘ a vysvetľovať. Bol slušný a ohľaduplný, no znenazdanja sa vedel zmeniť na arogantného neochotného odroňa. Trpezlivo sa venoval problému celé dni a potom zatelefonoval, že si berie dva dni dovolenky, lebo sa mu nechce... Žil sám, bez rodiny a žil si po svojom, naozaj nič nepovažoval za problém. Nič, čo mu život postavil do cesty.. až na poslednú zákernosť, ale proti takej chorobe sa bojovat nedá...
Kým zomrel, stali sa s Krauzom priatelia na život a na smrť. A v ich zamestnaní sa to myslí doslova...
Krauz mu ukázal vol‘nú skriňu a potom spis. Rozoberali niektoré možnost-i, ktoré Krauzovi dovtedy nenapadli dosť ho to prekvapilo a neskôr aj štvalo. Rozanalyzovali zaistené stopy a doplnili ponožkárov profil o pár detailov. V tom bol Ivan majster. Profily mu nikdy nerobili problémy. Burger ich iba počúval a usmieval sa popod fúzy... ako to mal vo zvyku.
JANUÁR 1991
Muž ju zasa zmlátil, ale pretože sa to už stalo pravidlom, nepozastavovala sa nad tým ani ona, ani on. Posledným úderom jej rozťal peru a keď začala voňať, upokojil sa a prestal. Ovoňal si ruky a usmial sa. Postrehla to a okraj permy si pevnejšie pritiahla k brade. Zvádol a opustili

ho sily. Vóňa krvi ho opantala a ako nadrogovaný sa posadil na stoličku, lakte sťažka vyložil na stól a hlavu zaboril do mocných dlaní. Ustráchane na neho hľadela zabalená v perinách, kde hľadala posledné útočisko. Spakruky si utrela krvácajúce ústa a zhlboka si vydýchla. Pre dnešok by stačilo, ešte večer.., ale to už nebýva až také nepríjemné, práve naopak. Akurát po treťom čísle by už mohol dať pokoj, niekedy fakt nevládala...
Muž oddychoval ako po ťažkom boji a čakal... čakal, kedy príde. Už sa neozval dosť dlho! Ani si nepamätal kedy naposledy. Spočiatku si myslel, že mu ju dohodil On a že keď ju párkrát pretiahne a zbije, že mu ju dá, ale On asi nechce!. Zbil ju už veľakrát, vždy do krvi, vždy krásne voňala, ale napriek tornu, že ho čakal, neprišiel. Hlas neprišiel, a tak ju nechal žiť. Bil ju a... robil s ňou, čo chcel, a ona nosila z reštaurácie večere a boba rada, že má kde bývať a že sa má kto o ňu starať a že má muža, akého jej mözu baby z kuchyne iba závidieť. Keď ho prvýkrát videu, šťali z neho a aj jej to povedali, taký štramák, a tie Oči! Tie oči!! Také... uhrančivé, nebezpečné, zvodné... a aký je pri tom?.., aj hryzie? A čo lízing, vie to!?? No tak povedz! Viera!! Vierka, tak povedz!! Vyzerá bujne, taký samec! No tak povedz už! Povedala, že je bohovský, a keď večer krvácala z konečníka, dopriala by im ho, aj jednej, aj druhej, aj všetkým za radom! Potom už nechcela, aby ho očumovali, a *požiadala* ho, aby ju čakával kúsok ďalej a nechodil do kuchyne a na jej veľké počudovanie, poslúchol bez reptania. Fakt fajn chalan... niekedy. Naozaj bol riiekedy fajn chalan a poslušný, ale sem-tam sa mu zmenil lesk v očiach a bol divný a akoby.. stuhol a mal trhané pohyby, ako robot, ako zle naolejovaný robot a išla z neho hrôza... Radšej mu zakázala chodiť do kuchyne, aby baby niečo nevybadali a neboli zbytočné reči.
Hlas neprišiel, ani keď jej nožom narezal *na* chrbte kožu a pokúsil sa kúsok z nej odtrhnúť. Nešlo to a musel prestať, lebo začala vyvádzať ako nikdy predtým... asi to fakt bolelo. Cítil jej farbu a krásne voňala a keď neprišiel, pochopil, že táto má asi zostať živá a Hlas chce, aby sa o neho starala. *Tak* ju iba zbil a nechal ju tak.
„Čo máme žrať?“
„Ešte nič, je sobota, mám voľno.“
„Vidím, néé?!“
„Mohli by sme si ísť kúpiť.“
„Kúpiť! Ti jebe!? Zoženiem, čo chcem! Kúpiť! Čo to máš za blbé výrazy! Nakoniec ma pošleš pracovať, alebo čo z teba ešte vylezie? Neser ma!“
„Tak dobre, len sa upokoj, len... ja odbehnem, neboj sa, ja odbehnem a niečo kú... zoženjem... chceš kura, alebo rebrá... pečené, alebo...“
„To je jedno... pikuj!“
Muž sa obliekol a vyšiel za ňou. Bola už tma, *v* januári sa stmieva skoro poobede. Zababušil sa do kabáta, ruky skryl do hlbokých vreciek vystlatých novinami a vykročil k másiarovj. Bola tretia v rade a tak sa zašil do kúta a čakal. Jedna mala rozopnutú kabelku a druhá držala peňaženku tak nešikovne... pohol sa a nenápadne sa postavil do radu. Potom sa to stalo! Mäsiarov pomocník sa vymotal spoza závesu oddeľujúceho predajňu od zadných priestorov a priniesol bravčovú hlavu, evidentne nie z mrazáku, bola čerstvá. Teraz, po revolúcii sa súkromné bitúnky predbiehalj a zohnať čerstvé mäso nebol problém. Pomocník sa zahnal veľkou mäsiarskou sekerou a rozťal hlavu na dve polovičky. Identické dvojčatá. Musela byť zle odtečená, z hlavy a úst sa vyvalila kry, niečo bob už zrazené, ale mnoho vytieklo ako riedka vodovitá kaša. Kvapkala *z* drevenej dosky ako zle opravený kohútik. Krv zavoňala v celej predajni a...
„To by stačilo, nie? Videl si už dosť! Nažerieš sa potom, teraz máme robotu, tak sa zober a... nie!!! Nechaj ju tak a nič jej nehovor! Hádam jej nechceš prezradiť naše tajomstvo?! Alebo potrebuješ od nej priepustku? Nechaj aj tie peňaženky, ideme!“
Muž sa odtackal k dverám a ženám v predajni sa musel otočiť chrbtom, inak by videli slastný úsmev a hmlou zastreté uhrančivé čierne oči. Mravčenie v zátylku vidieť nemohli, cítil ho iba

on. Zamieril k dverám...
„Počkaj ma, už som na rade," prosíkala.
„Zalez do pivnice.., potom sa porozprávame." „Chvíľu, už to bude!"
„Povedal som... zalez!"
Tak poslúchla...
Začiatkom roka 1991 sa na zázrak demokracie a výsledky Nežnej revolúcie prišlo pozrieť zo západu vel'a rodín, ktorých korene nepopieratel'ne siahali k Tatrám, ale železná opona popretŕhala akékoľvek putá. Príbuzní boli oddelení celé roky. Potom sa zrazu dalo, a tak prišli. Stretli sa deti s rodičmi, švagor so švagrom, sestra so sestrou... chlapi si padli do náručia a často plakali ako malé deti.
Ján Žilinský žil vo Švajčiarsku a žil si dobre. Poctivo pracoval, manželka Anka tiež pracovala, a to v krajine helvétskeho kríža, čo zaručovalo pravidelný príjem a životnú úroveň, aká bude u nás o takých päť rokov, len treba vydržať a utiahnuť si na chvíľu opasky sl'ubovali v televízii. Prišli na návštevu rodnej vlasti. *Syn* Juraj prežil väčšiu časť zo štrnástich rokov vonku, ale ešte čo-to po našom vedel... lenže uložiť ich nemali kde. Sestra bývala v jednoizbovom byte a... hotel netreba, viem o príma ubytovni tu za rohom, kamoška tam robí správkyňu... všetko sa dá vybaviť!
„Janko, ty sa vyspíš u mňa a Anka s Jurkom pôjdu na ubytovňu!" a bolo rozhodnuté.

Muž sa túlal ulicami a čakal, kým ľudia zalezú a zaspia. Hustá tma sa miesila s chucbvalcami hmly a jedine vysvietené obchody a nezvyčajne plné pulty udržiavali kúpychtivých a kúpyschopných v uliciach. Štvali ho! Už by mohli zaliezť. Bola mu zima a v sychravom vetre sa mu z nosa vytrácala vôňa z mäsiarstva...
„Vydrž, už sme tam!" povedal Hlas, a tak kráčal a vypľúval sopl'avé sliny a sklonenou hlavou čelil nečasu.
Zastal pred ubytovňou, rady balkónov... kde-tu svetlo. Úzka ulička a široko-d'aleko ani živej duše. Žiadne obchody, žiadne výklady, nič. Ulica bez života. Rozhodol sa, že prispeje svojou trochou do mlyna. Na jedom balkóne dve okná, jedno do... asi do kuchyne a druhé do izby. Na prvom poschodí bola už tma, ale jedna dvojica okien nie a nie zhasnúť. Pohyb v izbe vrhal obrovských duchov na steny, a to ho priťahovalo. Postavil sa pod nízku striešku kryjúcu smetiaky a zapálil si. Použil trpezlivosť, použil to, čoho mal najviac. Cigariet mal menej, a tak sa nezdržoval, a keď zhasli, vyrazil.

Krauz sa vrátil až po tretej a šéf ho zvozil ako malého Joja. Richard iba stál a ako decko s rukami od atramentu zapieral, že by sa čo i len obtrel o kalamár!
„Myslel som si, že sme sa dohodli, pán kolega! Chcel som vidieť vyhodnotenie činnosti tírnu a nejakú rozumnú analýzu... už koncom roka bob neskoro..."
„Nestihol som."
„Nestihli, lebo ste si ani nesadli za stroj! Kde ste boli celý deň!?"
„Pátral som v teréne! Som detektív..."
„Senem vám na tituly! Príkazy tu udeľujem ja!! Toto..." „No tak, Šani!" zasiahol Burger.
„Rozoberaii sme to spolu s Richardom hore-dole, od začiatku po koniec a naopak... jednoducho... ešte by sme..."
„Tak moment! Už dávno sme sa dohodli, že to rozpustíme, a ty si nepovedal ani slovo! Teraz tu fabuluješ..."
„Čo robí?" spýtal sa Váňa tichučko suseda.
a dúfam, že ma nechceš nasrať! Viete dobre, že nemáme jeden jediný rozumný dóvod pokračovať! Viete dobre, že naše obavy sa nepotvrdili a jasne sme sa dohodli, že analýzu spracujete V tom zmysle, že sa nič nestalo a že ide iba o banálnu vraždu, a nie je dóvod na tímovú prácu a že budete pokračovat' vo dvojici! Je to tak?!"

„Je! Zabi nás!“ šplechol mu Burger do tváre nezvykle ostro. Šéf pochopil a sklapol. Hrdosť detektiva je magická vec, ktorej porozumie iba detektiv... Mayor detektív bol, a tak prestal. Ak sa rozhodli, tak sa rozhodli a čo robili celý deň, je vedľajšie. Sú to dospelí chlapi a vedia, čo musia... zvlášť Burger!
„Choďte!‘ kopol ich všetkých do zadku a bol rád, že sa o chvíl‘u stretne s manželkou a ak sa šťastie usmeje, o pár dní mu ju vrátia a doma si ju už ustráži. Krvácanie prestalo, testy nepotvrdili podozrenie... lekári sa pochlapili! Pokazené sviatky a Nový rok bez manželky sa nerátali, dobré správy po dlhej hospitalizácii vykompenzovali všetko! Primár bol super chlap! Čo mu donesie? Budú ešte aj v demokracii fungovať obálky? Nevyhodí ho? Alebo fľašu? Rodinu na dedine nemal, husi, kačky, zabíjačku, demižón... nemal odkiaľ... ale to sa už asi nenosilo! Za starých čias áno, každý poriadny polic... príslušník VB poznal najbližšieho predsedu JRD a čo-to sa vždy dalo odpísať, ale teraz!? Teraz by bol trápny... ktorý lekár by niečo také v demokracii vzal?! Možno obálku, možno... áno, ale kolko? Ešte to nerobil, a koho sa má opýtať? Chňapol po telefóne, vytočil číslo a vyštekol: „Príď‘ ku mne!“
Burger vtrhol bez zakbopania a hned‘ od dverí spustil:
„Šaňo, pozri! Po tom mladom sa vozíš zbytočne!“ „Sklapni! Kašli naňho!“ pošúchal si tvár, potom si ju nechal zohniať v dlaniach a až potom sa mu zahľadel do očí.
„Keby ju zajtra pustili, teda... koľko sa dáva primárovi? Ja som to... ešte...“
„Je u nás, u Virsíka? V nemocnici ministerstva?“ „Samo, kde by bola, veď si to vybavoval...“
„Dobre, že si mi to povedal! Zabil by ťa! Nech ťa to ani nenapadne! Hovädo!“ v kancelárii boli sami.
Mayor rozpačito pokrčil ramenani a unavenú, ubolenú hlavu by najradšej položil na klát, nech má pokoj a o šesť kíl menej! Kto sa v tom má vyznať?! Ešteže má Burgera, ten vie všetko! Virsík bol jeho kamarát a primár, čo asi neberie! No bóže, jeden!

Muž sa zaprel špičkami obnizolitový povrch steny a mocnými zábermi zdolával hromozvod. Svalnaté ruky bez najmenšej námahy zodvihli šlachovité telo a nohy zrýchlili stúpanie. Drevený kôl v zuboch mu sťažil dýchanie, ale inak mu nerobil žiadne problémy. Nevydal ani hláska, ani šramot, ani náznak... prehupol sa cez zábradlie a čupol si. Načúval. Dole v tmavej uličke sa nepohol ani tieň a v ubytovni bob tiež ticho ako v hrobe. Zaprel sa do balkónových dverí, opatrne pritlačil... ani sa nepohli. Vetračka nad dverami bola pootvorená. Kól zaprel o stenu a vyskočil hore, vyvesil pánty a opatrne otvoril. Vliezol dnu tichučko ako čierny panter a ocitol sa v kuchyni. Dvere do izby boji dokorán, vošiel... Preboha! Boli dvaja!! Ona... a chlapec.
„Môžeš to vyskúšať, vraj je to fajn! Chlapec... a mladučký! Másíčko... Ak si citlivka, tak nemusíš, ju máš ako na tácke a on... sa bude iba prizerať, ako chceš!“ Hlas sa usmial a nechal to na neho.
Zodvihol drevený kól dlhý ako noha a bez váhania udrel.
Krauz ležal v posteli a čumel do stropu. Mayor ho dost‘ vytočil, a neprávom! Nemal rád nespravodlivosť a cítil, že má pravdu, ale nevedel im to vysvetliť a nevedel ich presvedčiť, a vlastne... už o tom nebol ani sám presvedčený, a tak iba ležal a čumel do stropu, Sylvia vedľa neho hlas- no odfukovala a deti vedľa tiež...
Nespal. Nemohol. Trápilo ho znetvorené a znásilnené telo starej ženy, ktorá si taký koniec v6bec nezaslúžila, a spýtavé pohľady pozostalých, ktorí chceli vediet‘, kto a prečo to urobil. Aj on to chcel vedieť a chlapci v tíme Určite tiež, boji partia, dal by za nich ruku do ohňa a vedeli to aj oni. Už mu to aj dali najavo. Bol na najlepšej ceste stať sa plnohodnotným vraždárom, a keby sa im podarilo chytiť tú sviňu a korunovať prácu tírnu úspechom, bol by ich a oni jeho a šéf by sa rozplýval od blaženosti... a namiesto toho katastrofa! Vymyslel tím a vyšiel z toho ako idiot so sklonmi k panike. Hral sa na jasnovidca a nevyšlo to, ale... on hov tej izbe naozaj cítil... videl ho!! Keď to prvý raz povedal Burgerovi, dlho a skúmavo sa mu

zahľadel do očí a potom mu poradil niečo, čo...
„Ak to naozaj vidíš, trénuj to, aby si to nestratil. Je to schopriosť, ktorú má iba pár chalanov, je nás iba pár, ver mi! Abstraktné videnie je dar, nadanie postrehnúť príbeh je sen! Pre mnohých iba sen! Musíš cvičiť, aby si to nestratib. Trénuj priestorovú pamäť. Rozlož si po stole pár vecí, malých... pero, zápalky, gumu, spinku... a prikry ich uterákom potom ich treba pomiešať niekoľko možno aj odobrať, ale nesmieš vedieť ktoré. Potom odokry uterák a za tri sekundy si musíš zapamätať počet, vzájomnú polohu a zmeny pod uterákom. Keď to celé znova zakryješ, musíš recitovať z hlavy... ak to nejde, trénuj! Raz sa to musí podariť. Priestor, to je naša magická veličina, sme naň odkázaní a zmeny a detaily v ňom nás živia. Ak to máš v sebe, si náš, ak nie, ostaneš priemerný detektív až do smrti...“
Kašľ‘ať na Burgera! Bol schopný určiť polohu devätnástich z dvadsiatich predmetov a tím mu chceli zrušiť po dvoch mesiacoch! Vstal a išiel si na balkón zapáliť. Keď sa vrátil, na elektronickom budíku naskočila veľká zelená trojka. Nula pred ňou a dve za ňou. Nel‘ahol si, fakt ho dosť vytočil. Mayor nemal pravdu a vozif sa po ňom nebude! Obliekol sa a zbehol dole na nočný spoj. Uniforrne na vrátnici povedal nech pokojne spinkáš že on bude iba klepať hore na stroji.
„Ty si ten vraždár, však?“ spýtal sa vrátnik, keď si zapísal jeho meno do dochádzkovej knihy.
„Aký?“
„No... čo robí s Burgerom néé?“
„To áno,“ už aj vrátnici vedeli, že je za blbečka. „Budeš dlho?“
„Do rána.“
„Žena?“
„Muž!“
Chlapík z vrátnice ho pozoroVali až kým nenastúpil do výťahu a potom len neveriaco pokrútil hlavou. „Prasatá... vraždárske...“
Vyvetral kanceláriu, potom si zapálil a na papier v písacom stroji, ktorému už raz vynadali napísal vel‘kými písmenami VYHODNOTENIE PRACE VYSETROVACIEHO TIMU.
Zapísal sotva pobovicu, keď zazvonil telefón. Prekvapene sa strhol. Kto môže vedieť...
Váhavo zodvihol.
„Krauz?“ bol to operačný dôstojník a mal tichý a úctivý hlas. Ustráchaný. „Vrátrnica mi hlásila, že si v kancelárii...“
„.A?“
…niečo máme... asi pre vás... Plynárenská ulica, ubytovňa ZDROJ, prvé poschodie... je to asi šialene... inak sa to nedá nazvať... preboha ťa prosím... skoč tam... ostatných už obvolávame...“

Zodvihol drevený kôl dlhý ako noha a udrel. Chlapec sa mykol a hlava na vankúši sa neprirodzene ohla nabok. Druhý úder zlomil nalomené väzy a už sa ani nepohol. Z rozbitej hlavy sa vyvalila kry a vankúš jej bol v momente plný. Rubíny na zasneženej pláni. Žena sa posadila. Dve postele stáli v rohu izby. Dve hlavy pri sebe. Medzi nimi iba nočný stolík.
„Počkaj, ešte som neskončil,“ povedal jej a udrel. Bejzbalový úder ju zrazil späť na vankúš. Druhý rozdrvil lebku. Tretí bol pre istotu. Stiahol z nej paplón a prehodil ho cez chlapca. Nemal rád svedkov a bol hanblivý.
„Môžeme, vzduch je čistý!“ povedal Hlas.
Muž si rozopol nohavice a siahol do rozkroku. Bob to vždy rovnaké. Ostrá dýka do mozgu a pocit... pocit... fantastický a úchvatný a... neopísateľný pre tých, čo to nezažili. Niektorí fudia prichádzajú o vela, fakt nevedia, čo je dobré... Vyhrnul jej nočnú košeľu a pokrčil nohy v kolenách. Jedna neposlúchala, tak ju zaprel o stenu. Hlava jej krásne voňala, tak sa nad ňu sklonil, a keď‘ neprotestovala...

Potom jej vzal hodinky. Neprotestovala.

Krauz stál v prítmí uličky a civel na balkón na prvom poschodí. Odosobňoval sa a snažil sa povzniesť nad... nad všetko rušivé. Vo vnútri chcel byť ako on. Potreboval pochopiť jeho pohnútky, cítiť a myslieť ako on. Musí sa s ním stotožniť, inak ho nemôže sledovať. Hlas, ktorý k nemu doliehal, sa ho nástojčivo pýtal, či môže ísť hore.
„Nie!! Najprv vypnite maják a zacúvajte tam pod strechu, inak sa sem zbehnú davy a my potrebujeme pri práci pokoj... však aj vy, nie? Pán doktor, bol som už hore, nie je šanca na prežitie! Ja vjem, že musíte konštatovať smrť, ale v tomto prípade ešte počkajte, bol som tu prvý a ja rozhodujem!“
„Ste lekár? Ak ešte niekto žije...“
„Nie som lekár. Ak ešte niekto žije, tak by tam nemal ísť... lebo ho drbne! To ste ešte nevideli, ani vy... pán doktor. „Tak počkám...“ rezignoval, videl, že detektív nežartuje. Prišli policajti, obkolesili ubytovňu a uzavreli uličku. S hrôzou si šepkali, že vraj sú tam až dvaja a... zmasakrovaní! Prišli detektívi, Burger, šéf vraždárov a riaditeľ kriminálky tiež. Auto so švajčiarskou poznávacou značkou sfálo opodiaľ. Muž pri ňom zvracal a slzy mu tiekli potokom...
„Čo je to zač?“ spýtal sa niaditeľ.
„Manžel a... otec chlapca... zavolala ho správkyňa, ich známa. Sú to emigranti. Celá rodina prišla na návštevu, po dlhom čase. Nevmestili sa do bytu jeho sestry, tak žena a syn prespali v ubytovni. Správkyňa mu už povedala, čo sa stalo,“ referoval Mayor, ktorý prišiel skôr vlastným autom.
„Nech ho odvedú, nesmie to vidieť!“
„Nič nevidel, pán riaditeľ!“
„Nič nevidel a šabľuje! My to musíme vidieť a... čo máme robiť? Kde sú hranice ľudskosti?“
„Toto nemá sľudskosťou nič spoločné, pán riaditel! Ten, kto to spravil, je... nepriatel ľudstva... najväčší nepriateľ... nepriateľ ľudského rodu!!“
„Kto tu bol prvý?“
„Detektív Krauz, pán riaditeľ.“
„Kde...“
„Tu som...“ vynoril sa z prítmia uličky Krauz.
„Pán riaditeľ, detektív Krauz tu bol prvý, pracoval aj v noci a... Krauz, povedzte... teda... Richard, povedz... podaj hlásenie!“ Mayor to nemal ľahké, bolo toho na neho veľa. Aj doma, aj v práci... triasol sa od zimy a napätia.
Takže Richard! Odrazu! Zadosťučinenie v pohľade mladého detektiva bolo za tých okolností bezvýznamné a nepatričné a sám to velmi dobre vedel! Mal pravdu, ale nechcel ju mať! Jeho verziu museli potvrdiť dva zmarené ľudské životy, nechcel to takto! Mayor zmäkol, ale ani to nechcel! Nie takto!
„Bol som na pracovisku keď mi o štyri dvadsať volal operačný dôstojník...“
„Prečo ste boli v práci, mali ste nočnú smenu?“ „Nie, mal som... mal som pripraviť analýzu práce tímu a naplánovať... privstal som si, aby som stíhal...“ držal Mayora za gule, ale nestlačil.
„Áno, ten tím... počul som, vraj ste odviedli kus poctivej práce, ale vražda babky z nemocnice ostáva nevyriešena...
„Iste, ale práve kvôli tornu sme vyšetrovací tím zakladali, pán riaditeľ, aby sme zistili čo najviac informácií o páchateľovi a boli pripravení, keby udrel znova. Dnes už o ňom vieme mnoho detailov a ak to porovnáme *s* tým dnešným prípadom, opäť môžeme byť k nemu o kúsok bližšie!“
„Vy si myslíte, že je to ten istý páchateľ? Vy ste jasnovidec, Krojc?“
„Krauz, pán riaditeľ, Richard Krauz! Nie, pán riaditeľ jasnovidec, to nie! Ale.., modus operandi a ostatné okolnosti, ak dovolíte, vysvetlím...“
Keď skončil, muži mlčali. Múdro pokyvovali hlavami. Prehovoril riaditeľ kriminálky.

„Súhlasím! Váš tím má opodstatnenie o tom nebudeme polemizovať... iba.. mi napadlo... kol‘ko nevinných ľudí ešte musí zomriet‘, aby ste sa k nemu dostali dosť blízko?“
Krauz sklonil hlavu a bolo mu trápne. Riaditeľ mal pravdu. Funkcia riaditel‘a kriminálky v tej dobe ešte nepodliehala politickým a mým čachrom a tento bol starý praktik, odborník! Práci kriminalistu rozumel, lebo ju dlhé roky robil, a mal pravdu... a krutú. Ludia musia zomierať, aby detektivi postupovali krok za krokom k vrahovi tohto typu. Pochopil a Krauz nemal odvahu mu klamať a natierať med okolo úst. Riaditeľ poznal pravdu a vedel, že je iéo tom d‘alej hovorit‘, stačí naznačiť. Bol to naozaj starý praktik a skúsenosti a hrdosť bývalého detektíva mu nedovol‘ovali spochybňovat‘ prácu kolegov. Rozumel *im.* Rozumeli si. Rozumeli si aj mlčky. Bol to perfektný riaditel‘... Po prvých demokratických voľbách ho odvolali...
„Tak pod‘me hore!“ rozhodol nakoniec. Všetci ustráchane pozreli na balkóny.
Krauz *sa* zahl‘adel na Mayora a ten mu pohl‘ad opätoval. Debatovali bez slov. *Tak* čo bude s mojím tímom? Mal si pravdu! Uznávaš? Uznávam!... a díky, že si ma nepodrazil pred riaditel‘om... Richard! Takže Richard!? Už nie pán Krauz?! Vylez mi vieš kam, Richard! Aj ty mne! Ty?? No táák, šéfe!! Tak dobre, môžeš mi tykat ale nezneužívať!
Najpevnejšie vzťahy vznikali v práci, pod tlakom obrazov spoza hraníc l‘udského chápania a predstavivostj a boli to vzťahy na celý život. Zelené uchá sa prestali zelenať a stávali sa detektívmi, ak vydržali to množstvo červenej..
„Pod‘me!“ posúril ich Richard a napriek vážnosti situácie sa usmial. Burger to postrehol a bol tiež spokojný... ak sa to tak dá povedať!
„Nezabudnite na tie smetiaky,“ obrátil sa Krauz na jedného z technikov, „zober si pár chalanov v uniformách a uzavrite to tam. Je tam pár vajglov a odtlačky topánok s jemným dezénom, treba to zaistiť a poslať na expertízu.“
„V poriadku, postarám sa... chod‘te pokojne hore...“
To, čo našli na prvom poschodí, ich utvrdilo v presvedčení, že ani Krauz, ani Burger tak skoro o zamestnanie neprídu. Aj napriek televízii a hlúpostiam, ktoré v tom čase hlásala...

„Kde si bol tak dlho a... prečo si bez ponožiek v tejto zime?“
„Sklapni! Čo nedrichmeš?“
„Urobila som kura.“
„Daj sem!“
Jedol hltavo ako po namáhavej a dobre vykonanej práci.
„Prečo máš mokrú košeľu?“
„Čo ťa po tom?“
„Prečo máš roztrhnuté nohavice... a práve tam... medzi nohami?“
„Neprestaneš?“
„Tak sa najedz. ..,‘ Už sa poučila a vedela, že s hladným chlapom nie je rozumná reč. Nechá ho najesť a potom sa ho popýta.
„Najedz sa a... potom ti tie nohavice zašijem.“
Muž sa už tiež poučil a vedel, že si má dávať pozor na šaty. inak sa zašpinia a červená... tá voňavá červená.., je nápadná a môže mu spósobiť nemalé problémy. Preto si dal... na ubytovni... dole kabát a keď sa snažil stiahnuť nohavice, tesné neposlušné nohavice.., roztrhli sa mu v rozkroku. Na košel‘u nepomyslel, košeľa sa zafarbila. Na gohen, na hrudi a na ramene. Kry bola všade, na vankúši, na nej, na chlapcovi... a kým si to uvedomil, bob neskoro. Cestou v autobuse sa zakrútil do kabáta a nikto si nič nevšimol, ale domov tak prísť nechcel. Vystúpil o zastávku skór a zbehol príkrym svahom k riečke. Vyzliekol sa a košeľu vypral. Išlo to až prekvapivo rýchlo, aj keď voda bola l‘adová a tma nasiaknutá vlhkosťou. Chvíl‘u ho striasalo, ale ked‘ sa mokrá košeľa prehriala, triaška prešla. Bol húževnatý a odolný, veľmi odolný.

Najedol sa, vypil pivo, prezliekol si košeľu a keď ju chcela vziať a vyprať, capol ju po ruke. „Zalez do postele, hneď prídem...“

Miesto činu bob na prvom poschodí ubytovne. Kuchynka, malá chodbička a jedna jediná izba. Stiesnený priestor preplnený násilím, utrpením a krvou. Susedia nič nepočuli, nič nevideli... až nadránom ich zobudili policajné hliadky a hluk na chodbe. Ani o poschodie vyššie, ani na prízemí... nikto nič nevidel, nikto nič nepočul. Našla ich správkyňa, s Annou boli dohodnuté, že o štvrtej ich príde zobudiť, chceli cestovať na východ k rodine...
Technici našli pri posteli kópky blata a špinu z ulice. A drevený k61 opretý o nočný stolík ako výsmech ich nemohúcnosti. Žena mala rozbitú hlavu a tvár znetvorenú na nepoznanie. Ruky pozdlž tela. Nohy...
Chlapec bol zahádzaný paplónmi, keď ho odhrabali, našli telíčko s hlavou... narazenou na ramene. Všade iba červená krv, veľa krvi! Doktor Lengyel si zhlboka vzdychol: „Konštatujem smrť,“ nepokračoval, zdalo sa mu trápne čokoľvek dodať. Ani ostrieľaní harcovníci si nerobili žarty, nikomu nebolo do smiechu, aj prehovoriť sa báli. Stáli a zízali. Technik sa pokúsil fotografovaf, ale keď videl, čo narobil jeden jediný blesk s pietnou atmosférou na mieste činu, odložil fotoaparát a tiež čakal. Všetci čakali... akoby im chceli dať poslednú možnosť, aby sa so smiechom pozviechali, umyli si kečup a šípkový lekvár z rozstrapatených hláv a ukázali im dlhý nos. Potom by sa všetci plieskali po stehnách a smiali sa a rehotali nad vydareným vtipom a... a...
Nevstali a nesmiali sa. Mysleli to vážne. Boli naozaj mŕtvi. Matka a štrnásťročný syn. Po dlhej dobe sa vrátili domov... Vitajte!
„Nehýbte s nimi, je to zbytočné. Tu nezistíme nič! Zabalíme ich a prevezieme k nám, pokúsim sa nájsť čo najviac stóp... zrejme budeme mať aj spermie... ako minule.., dohodnite s krkavcami, aby mi ich priviezli čo najskôr a dozrite na nakladanie, nech sa neznehodnotia mikrostopy... vlastne... čoto trepem, veď... vy viete!“
Krauz Lengyela ignoroval a ešte kým doktor hovoril, vzal si čisté rukavice, podišiel k nej a prehmatal ju. Prehľadal ju od hlavy až k roztiahnutým nohám. Potom sa vrátil a postupoval oveľa precíznejšie. Nikto mu nepovedal ani slovo. Nikto ani netušil, či sa to môže, alebo nie. Neexistovala žiadna odborná literatúra, žiadne skriptá, poučky, žiadne predpisy... riadili sa intuíciou a spoliehali sa jeden na druhého. Vlastne boli radi, že sa niekto rozhýbal. Tak ho nechali, nech snorí.
„Sviňa... besná!“ povedal, keď ich našiel. Jedna bola v podpazuší, druhá pod ramenom. Tentoraz boli čierne.
„Nie šiesti, ale desiati!“ povedal Mayor o šesť hodín neskôr. „Mám tu písomný príkaz riaditeľa a ste oslobodení od všetkých služieb! Nechce od vás nič mé, len aby ste sa venovali vrahovi.., vrahovi... ako ho nazvať? Sviňa je slabé slovo, asi nemáme dosť drsný slovník... v každom prípade... tím sa neruší, naopak, rozširujeme ho o štyroch detektívov a máte k dispozícii tri vozidlá, techniku podľa uváženia, môžete disponovať okresnými nočnými hliadkami... pochopiteľne cez ich velitel‘ov, môžete...“ rozprával dlho a Krauz mal pocit, že ho povýšili na generála. Nikto už nereptal, keď povedal, že si tím predstavuje ako dve samostatné pracovné skupiny stmelené do jedného celku. Každá sa bude venovať jednej vražde. Informácie z prvej sa budú prelievať do druhej a naopak a to na pravideliiých pracovných poradách, najlepšie každé ráno. Každý člen tímu musí vedieť všetko a musí byť pripravený zaskočiť za kolegu na maródke alebo na dovolenke z ktorejkoľvek skupiny. Bude to piplačka. Čas hrá proti nim, ale na to si už zvykli. Ďalšiu zavraždenú ženu by im už novinári neodpustili a — kašľať na novinárov — ani vlastné svedomie nie!
Burger prikývol. Tým bob povedané všetko. „Tak si zrekapitulujme, čo vjeme...“ rečnil ako z veľkej knihy. Chlapi počúvali a Mayor tiež. Krauz sa ho už nebál, veď mu začal hovoriť Richard, tak čo? A on jemu šéfe... a nič sa nestalo, tak čo?!

Prvá vražda od samého počiatku niesla znaky abnormálneho konania. Zavraždená nemala v blízkom ani v širšom okruhu známych nepriatel‘a, ktorý by mal motív takýmto spôsobom sa jej zbavit‘. Navyše... to zneuctenie mŕtvoly ma... jednoducho hned mi napadlo, že klasické metódy vyšetrovania začínajúce u manžela a končiace pri synovcovi z tretieho kolena ziyhajú! Prevetrali sme prakticky celú rodinu, vypočuii sme celý zdravotnícky personál, preveriii sme recidivistov a všetkých, čo sa len mihli v okolí... výsledok nulový. Druhá, dvojnásobná vražda, ma v presvedčení iba utvrdila. Nemusím ani čakať na výsledky z iabákov, spermie budú od chlapa s krvou A Rh faktor negatív a chipy a vlasy budú čierne, tuhé... a bla bla bia a bia bia bia... Je to on! Vrátil sa. Pri prvej nám nechal jednu bielu ponožku. Teraz dve čierne. Prečo? Necháva nám odkazy? Hrá sa s nami? Čo znamená jedna biela a dve čierne ponožky? Symboiizujú niečo? Chce nám niečo naznačiť? Ani boh nevie!“ rozohnil sa a dochádzal mu dych. Všetci v miestnosti mu viseli na perách. Šlo mu to. Nechaii ho, nech sa vydýcha. „Musíme zmeniť taktiku a nedať mu možnosť opäť zaútočiť! V druhom prípade by som rutinu okoio rodiny úplne vynechal, boii tu iba chvíl‘u, motivy zo Švajčiarska neprichádzajú do úvahy, vybavili by si to s nimi tam, jednoducho, musíme zmeniť mysienie a celkový pohľad na situáciu. Máme proti sebe maniaka, či sa nám to páči, aiebo nie, je to zákerný vrah, možno choromyseľný a výber si robí náhodne. Asi ho niečo vyprovokuje, možno počasie, možno hádka s manželkou, možno ho naserie vedúci v práci...“ zahľadei sa na Mayora. Ticho prerušil Burgerov chichot.
„Choď do...“ ohradil sa Mayor. Chlapi sa konečne po dlhej dobe zasmiali.
možno zlyhajú iieky, možno psychoterapia. Niečo z toho zaúčinkuje... alebo zlyhá a ide do terénu. Plán je nasledovný... páni... dvaja preveria psychiatrické liečebne v kraji, systematicky jednu za druhou, potrebujeme všetkých prepustených, nedoliečených, liečených ambuiant— ne... diagnózy nám nadiktuje doktor Lengyel a poradí nám s výberom, možno nám dohodí aj konzultanta... budeme ho isto potrebovať. Dvaja sa vrhnú na recidivistov s násilníckymi sklonmi, potrebujeme zoznam všetkých prepustených za posledný rok, všetkých, čo nenastúpili na výkon trestu, všetkých, čo sú stíhaní na slobode. Dvaja vypracujú plán súčinnosti služieb s pešími a motorizovanými hliadkami, zainteresujeme uniformy, rozložíme sa po celej centrálnej časti mesta...“
„Moment,“ zaprotestoval Váňa, „na to nemáme ľudí, by sme strážili celé centrum, okrem toho, kto povedai, že iidrie opäť práve tam?“
„Nikto, skúšame! Počúvajte, aiebo si prečítajte, čo som analyzoval, tu to máte...“ hodil pred seba hárok papiera a nechal tlstého Váňu, aby to prečítal nahlas.
„Krvná skupina A Rh faktor negativ, čierne krátke viay, čierne tuhé chlpy v ohanbí, fajčiar, vzťah k Holandsku, mince, cigarety, bije a udiera, žiadny nôž, žiadna pištol‘, zneucťuje mŕtvoly, je to nekrofília? A čo nutnosť krvi? Zanecháva ponožky č. 8, jednu aj dve, biela a čierna, má poltpánky č. 42, dezén jeden a pol milimetra, fyzicky zdatný, na 1. poschodie vylezie ako nič.“
Mayor zdvihol obočie.
„Daj to sem!“ nahol sa nad stói a vytrhol mu papier. ‘rebehol ho očami a uznaniivo fľochol po Richardovi.
„Pokračuj!“ neznelo to nevrlo, skôr prosebne.
„Dobre, Váňa sa pýta, prečo centrálna časť mesta, či tam udrie. Neviem, ale všimnite si, že lozí cez balkóny a okná, vyhľadáva tmavé a opustené miesta, odkiaľ sa dá striehnuť na korisť. Sídliská sú osvetiené a je tam pohyb aj v noci, byty sú vyššie. Zatiaľ pracoval v centre, tak si to nesťažujme a čakajme ho tam, ak rozšíri akčný rádius, sme prdeli! Začneme pracovať s tým, čo o ňom vieme a čo osebe prezrádza, ak začne strečkovať, budeme musieť improvizovať.“
Odmlčal sa, no ešte neskončil. Cítili to a boli disciplinovane ticho.
„Posledná vec... medzi oboma vraždami ubehli skoro dva mesiace. Akoby prestali účinkovať

lieky, alebo potreboval zmeniť terapeuta. Aiebo akoby sa vybil a teraz sa znova nabíja. Myslím, že sa to bude opakovať, takže máme pribiižne dva mesiace aj niečo, možno tri, aby sme sa pripravili a dostali ho... Čas... ho, podľa mňa, tlačí rovnako, ko nás!“
Keď sa rozchádzali, Hanzel sa na chodbe naklonil k Váňovi a pošepol mu: „Ucháň... ale myslí mu to, nie?“
Krauz sa mýlil. Nemali dva mesiace.

JANUÁR 1991 (STÁLE DOKOLA)
S jednom rastie chuť...
Prešiel presne týždeň. Muž stál pri nemocničnom lôžku a pozoroval ju. Spala. Oko ešte aj po týždni prekrývali dva naliate fialové vankúšiky opuchlín. Obočie jej zošili celkom šikovne... ten nos... sa časom tiež spraví... zubov mu ľúto nebolo, aspoň nebudú zavadzať...
Stál a ovísal mu. Červený klinec. Nič lepšie mu nenapadlo, čokoládu aj tak nemôže a banány nezohnal. Zelovocárka si ich strážila. Stál a zvádnutý kvietok sa v strnulom oblúku skláňal pred jej utrpením. Prišiel sa presvedčiť, či by už nemohla ísť domov, už by mohla... Drgol do nej.
„Si zlatý, že si prišiel... kde si bol tak dlho... som ťa čakala...“ ospalo zazívala.
„Čo si imm nakvákala?“
„Že som spadla zo schodov do pivnice, keď som išla po uhlie... na hrable...“
„Kam ti ho mám strčiť?“
„Sem.., tu je váza... ďakujem, je prekrásny... taký červený...“ Jeden tam už bol. Muž priložil svoj a boli dva. Dva sa nosia mŕtvym, vôbec jej to nenapadlo...
Prvé tri dni ani nevyliezol z pivnice. Strhával sa na každé buchnutie vchodových dverí. Keď sa fízli neukázali ani štvrtý deň, nabral odvahu a vystrčil rypák. Bol si istý, že ho nezhodila. Trochu to prehnal... to tá vodka! Kurva aj s vodkou!! Už odmalička mu mama hovorila, aby toľko nepil, že sa ho potom bojí celá rodina a kto bude s deckami večne behať po doktoroch...
„Kedy ťa pustia?“
„Doktor hovoril, že... ako to povedal... aha, že KGB je v poriadku, srdce pracuje normálne a do mozgu nič netečie, tak o týždeň v pondelok...“
„Boha... až druhý týždeň!“
Keď odchádzal, pristúpil odzadu k nemu a skoro sa skydol na širokých kamenných schodoch, tak sa zľakol, keď sa ozval!
„Týždeň je dlhá doba! Už týždeň si to nemal a pár dní ani nebudeš... Nechýba ti to, kamoško?“
Muž pridal do kroku a naozaj sa pošrnykol a spadol. Noha sa mu podvrtla a keby sa v posledrtej chvíli nezachytil zábradlia... aj tak si asi vyvrtol členok. Bolesť ho pichla a dokrivkal na podestu.
„Neutečieš, vieš to! Mne neutečieš! Rob si, čo chceš, ale nesnaž sa predo mnou utiecť, to je detinské a... nedôstojné!“
Muž vykročil, bolesť ustúpila a po pár krivých krokoch sa vzpriamil. Krvavú plachtu zhúžvanú v koši na bielizeň si nemohol nevšimnúť. Zhlboka nasal vôňu nemocnice a odovzdane zamieril k hlavnému východu.
„No vidíš... vedel som to! Tak poď, prejdeme sa po meste,..“

Jana si utrela ruky a handru, ktorej pôvodná farba sa už nedala určiť, šrnarila na stoličku. Omotala sa okolo operadla a ovisla. Sýtočervené fľaky sa na nej prekrývali s modrými a žltými a celá tá nádhera pripomínajúca rozkvitnutú lúku voňala fermežou. Aj plátno voňalo olejom a tiež bob pokryté pestrofarebnými fl‘akmi. Rozdiel medzi handrou a plátnom bol v tom, že plátno bob napnuté a handra pokrčená... a plátno mohlo stáť také tri, možno štyri tisíc

a handra nestála nič. Inak žiaden rozdiel, presne ten istý motív. Jarná lúka.
Jana si utrela ruky a založila ich vbok. Poodstúpila, sklonila hlavu, urobila ešte jeden krok a presunula sa bokom. Teraz! Teraz je ten správny uhol a lom svetla. Prekrásne! Opatrne pristúpila, medzi palec a ukazovák zovrela štetec, akoby mal lepru, a zľahka ďobla do stredu margarétky. Teraz!! Teraz je to ono!! Presne toto tomu chýbabo! Pozrela na nástenné hodiny. Zhíkla. Pol druhej. Ráno musí vstať o šiestej, opob ôsmej je dohodnutá s riaditel'kou galérie a o 6smej sa začína výstava. Budú mať slabú polhodinku, aby posledný obraz nainštalovali, doladili svetlo, aby kompozícia vynikla podľa riaditeľkiných predstáv. Zdržala sa, ale umenie sa na objednávku robiť nedá, už si to vyskúšala a nešlo to. Neznášala krkolomné termíny! Všetko chce čas a ona ho momentálne prešvihla. Možno ani neuschne. Že bude ráno nevyspatá a fľakatá, už bolo jasné. Čo s ním? Dá ho na balkón? Nie, to je riziko, stačí, ak pootvorí horné okienko, vetračka by mala zabezpečiť dostatočnú cirkuláciu, a ak by nestačilo, priloží do piecky a bude kúriť celú noc, nech to vedro uhlia para tlačí, ved' keď predá... kúpi si tie elektrické kachle a bude po smrade a popole a vláčení uhlia z pivnice... tieto staré byty v centre za veľa nestáli! Vysoké stropy a obrovské okná, to áno, to paneláky nemali, ale inak!? Vlhko, kachle na uhlie, bez výťahu... no, to by jej ani tak nevadilo, na prvé sa dalo vybehnúť aj na jednej nohe, ale čo tí hore!? Hrozné bývanie v tých starých domoch! A to okolie!! Uzke uličky ako v stredoveku, blikotavé sliepňavé svetlo iba z každej druhej pouličnej lampy... už aby zarobila a tradáá... ústredné kúrenie, každý deň teplá voda, plyn, digestor... zašla do kúpel'ne a vyskúšala. Červený iba zasyčal, modrý vysypal trochu ľadov.. musela sa sypať, určite! Neverila, že taká studená voda môže ešte tiecť!
Zababušila sa a zavrela oči. Spi! Už aj! Zajtra nás čaká perný deň!

Muž stál a trpezlivo pozoroval ženu, ako pobehuje po izbe sem a tam. Poodstúpila dva kroky, pristúpila... poodstúpila, pristúpila... predklonila sa, zaklonila sa... takú hľadal. Tej škoda nebude. Nemôže byť kompletná!
Trvalo to dlho. Robila to celý večer a skoro celú noc. Bola mu už zima a nemal čo fajčiť. Členok ho opäť rozbolel, asi bude vyvrtnutý.., doma si ho stiahne utierkou, ale tu nič nemal a ešte aj tú poondenú ponožku si musel dať dole...
Zhasla. Otvorila vetračku. Uprostred zimy! Nemôže byť kompletná...
Čierny panter sa nehlučne vynoril z prítmia dvorčeka, opatrne obišiel kontajnery, zahľadel sa na čiernu mačku a počkal, kým švihla chvostom a zmizla za vysokým murovaným plotom. Ostal sám. Obzrel sa. Pochmúrna sychravá noc, kameňom dláždený dvorček, smradľavé kontajnery a On... jeho najvernejší. Nikde ani živej duše... a o chvíľu ešte aj v tej biede o jednu menej...
Usmial sa. Bol rád, že ho má. V takúto noc chcel, aby stál pri ňom.
„Ideme? Na čo čakáme? Ideálny čas strčiť..."
O kontajner bola opretá stará násada z lopaty alebo z motyky... Vyšvihol sa na múrik, odtiaľ na spoločný balkón, prebehol po pavlači...

Jana pocítila úder a v polospánku začula ostrý praskot. Tak podobne rachotila jej stará stolička, keď sa na ňu neopatrne zvalila. Ale teraz ležala v posteli, tak čo to... Bolesť ju prebrala. V hlave jej zahučalo, ako keď ju minule kopol tréner, lebo jej nepovedal, aby uhla. Zrazili sa a trénerova noha jej skoro katapultovala hlavu medzi čumilov. Vždy, ked' trénovali, našli sa aj čumilovia, karate nevidí našinec každý deň a ona a tréner robili na tatami psie kusy, nad ktorými ostával mnohým rozum stáť. Občas sa utne aj majster tesár a ona neuhla a dostala kopačku ako od brankára pri výkope! Skoro omdlela od bolesti. Teraz to bob presne také isté a jasne si spomenula na trénerove ustrašené rady: „Nezatváraj oči, vstaň, nesmieš omdlieť a

zavrieť oči, snaž sa udržať pri vedomí, ak ťa napne, nebráň sa tomu a zvracaj, odvezieme ťa do nemocnice, s otrasom mozgu nie sú žarty, len ťa prosím, drž oči otvorené, nesmieš zaspať, inak...“
Pamätala si to, a tak otvorila oči a chcela vstať. Už nechcela spať. Čierna hora nad ňou sa jej v tom snažila zabrániť. Zažrnurkala a pri posteli nejasne rozoznala siluetu chlapa s rukami nad hlavou. Pripomínal drevorubača pred zatnutím sekery. Inštinktívne uhla hlavou a porisko zadunelo na vankúši iba pár centirnetrov od jej ucha. Chňapla po porisku a nalomené drevo sa rozpadlo vodvoje. Teraz mala polovičku útočníkovej zbrane ona a polovičku on. Opäť sa zahnal. Pokrčila nohu a kopla. Prebomilo ho v páse a cúvol. Umožnilo jej to posadiť sa a... skór, ako zareagovala, priskočil k nej a pásťou jej zasadil úder do spánku. Presne tam, karn už raz udrel. Bolesť sa opäť rozstrekla a viečka zalialo olovo. Nedali sa udržať. Cítila, ako ju obchádzajú mdloby. Polovica poriska jej vypadla a stratila sa v perinách. V polovedomí zaregistrovala dilší náprah a v poslednej chvíli sa hodila na posteľ. Netrafil, stratil rovnováhu a hodilo ho k nej. Opäť pokrčila nohu a kopla. Odletel, nohy sa mu zaplietli a spadol naznak. Bolestivo zasipel. Prudko vydýchla a zrevala: „Kurvááál‘ a vlastný hlas ju vrátil do reality. Zaprela sa o lakte, napla brušné svaly a v tom momente stála. Ihned‘ bol pri nej. Podlamovali sa jej nohy. Ľavá polovica hlavy sa jej chcela oddeliť od pravej a dostať sa na vankúš. Ruky poslúchali, tak ich vyskúšala a jeho náprah vykryla perfektným dvojitým krytom, potom zaútočila. Zovrela päsť a udrela. Stál priďaleko, iba ho pohladila po brade. Cúvol a prekvapený zmeravel. Chňapla po polovici poriska na posteli a hodila. Uhol sa. Urobila výpad, uskočil. Dvoma úkrokmi sa dostala k stojanu s obrazom... ten nie, ten musí byť zajtra... dneska ráno na výstave! Ten nie... ale... opodiaľ je stolička s omotanou handrou... urobila nový výpad, schmatla stoličku a ovalila ho. Bola stará ako porisko, čo použil on. Zlámala sa tiež. Dostala sa do predklonu a na okamih balansovala. To mu stačilo. Kopol ju do brucha a keď sa predklonila, spojenými rukami ju udrel do väzov. Ostala bezvládne ležať. Skoro jej vytlačil pl‘úca, keď si na ňu kľakol. Naklonil sa k nej, cítila jeho smradl‘avý prefajčený dych. Dychčal ako rujný samec, ale určite nie od vzrušenia, telocvik, čo mu naordinovala, asi nebol na jeho kondičku. Udrela naprázdno, uhol hlavou, druhou rukou nahmatala stratenú polovičku poriska, počkala, kým sa opäť nahol a naslepo udrela... Bingo! Nahnité drevo pomohlo! Podarilo sa jej ho striasť. Opäť stáli zoči-voči. Zaútočil. Objali sa. Urobili dva tackavé kroky ako párik na prvej tanečnej... prudko ju odhodil a pristála na rozpálených kachliach. Nenosila tenké košieľky, na noc si obliekala fIanelovú pyžamu. Aj gate. Zachránili ju. Zasmrdela spálená textília, pocítila neznesitel‘nú bolesť na krížoch a na dlani, ktorou sa snažila odraziť od žeravého kovu. Kým sa mocovala na peci, opäť k nej priskočil, vrazil jej ukážkový hák pod bradu a odletela do stredu miestnosti. Možno keby ju nechal, uškvarila by sa aj sama, ale takto jej vyslove ne pomohol! Presnejšie... nechcel, aby zomrela hned‘, to pravé mal pre ňu iba prichystané! Prevrátil ju na chrbát, sadol si jej na brucho a roztrhol pyžamový kabátik. Dva mladé prsníky sa ani nepohli. Pomohol im. Mocne ich zovrel. Zaskučala. Uchechtol sa. Vyhrával... a kamoš bol s ním a radil mu a radil mu dobre: „Tú hlavu! Ešte si nedorobil hlavu, až potom ostatné!“ Znovu udrel. Zovretá päsť bola ako oceľové baranidlo. Odchádzala. Viečka sa jej privierali a hlava prestávala bolieť. Tréner by... tréner by spravil.., by jej poradil... ruky... použi ruky... ruky máš ešte voYné! Niečo drevené, buď porisko alebo torzo stoličky sa jej dostalo pod prsty, mocne ich zovrela a švihla tesne nad zemou. Trafila ho do členku. Zaskučal, vzopäl sa a stratil rovnováhu. Urobila mostík. Preletel jej ponad hlavu a udrel sa o hranu postele. Z posledných sil si sadla. Vstal a rozkročil sa pred ňou ako Rodoský kolos. Keby otvorila ústa a on by sa rozopol... tak boli tesne pri sebe! V zlomku sekundy si to predstavil a vzrušilo ho to. Už to potreboval! Ona asi nie. Naštval ju! Teraz ju naozaj naštval!! Chňapla a zovrela. Zovrela mocne a pootočila doľava... a aj doprava. Potom trhla nahor. Trhla mocne! Odletel. Odkotúľal sa k dverám. Prekvapene si pozrela do dlane. Očakávala jedno... možno obe vajcia... Chvul‘u ležal, ale iba

okamih, bleskovo vstal, trhol dverami, vletel do nich hlavou a odrazil sa späť do izby... chvatne nahmatal kľúče, odomkol a vybehol tentoraz už otvorenými...
Chcela ešte zavrieť, aby neťahalo na obraz, ale omdlela...

„Krauz... Richard... dobre, že ideš! Videli ho, máme ho! Máme svedka, a živého!! Rýchlo sadaj do auta a bež.., v treťom okrese sa prihlásila baba, vyzerá to na nášho chlapíka, a prežila!“
„Dobre... a o čo vlastne ide?“ Krauz odomykal kanceláriu a bol prekvapený, že to musí robiť. Burger nesedel za stolom, nefajčil a nečítal noviny a bob trištvrte na sedem a... takte nejako si predstavoval koniec sveta! Mayor ho prekvapil a hulákal cez celú chodbu a Krauz ničomu nerozumel. Chcel sa dostať do kancelárie, naraňajkovať sa, premyslieť čo d‘alej... namiesto toho uragán a ešte k tornu nalačno!
„Rýchlo!“
„Počkám na Eda...“
„Už je tam! Tu máš kľúče od auta ťahaj za ním! Zaútočil opäť! Dnes v noci. Baba prišla na políciu až nad ránom, zbitá ako žito. Na trojke jej museli zavolať pohotovosť, tak ju zmaľoval! Ona maľuje... aj jeho zmaYovala... Je to on... asi je to on... uvidíte! Švihaj!“
„Ona maľuje? A je zmal‘ovaná?? A zmaľovala jeho?!“

„Nekomplikuj to, veď je to jasné ako facka, sadaj a bež!“ brblal Mayor. Krauz iba pochybovačne pokrútil hlavou, vzal kl‘úče od služobného vozidla, sadol do neho a bežal. Čo by jeden neurobil kvóli šéfovi!
Burger už sedel za stolom, fajčil a čítal. Vôbec mu neprekážala zmena prostredia. Aj na treťorn okrese sa dalo pracovať takpovediac v domácich podmienkach. Burger začítaný v oblakoch dymu — konečne sa veci dostali do vybehaných koľají a Krauz sa cítil ako normálne, ako na polícii. Kývli si a Edo mu podal výpoveď spísanú na najbližšej policajnej stanici, kam to chúďatko dokrivkalo. Obdivuhodné, že v6bec prišla! Lekár ju prezrel a chce! ju okamžite posadiť do sanitky a zobrať na röntgen, ale Burger ho požiadal o strpenie, kým nepríde kolega... zbytočne! Krauz dobehol, no videl z nej akurát chrbát schúlený na sedadle sanitky a lekára, čo mal o ňu opodstatnený strach. Ostala po nej stručná zápisnica, ktorú napochytro spísal službukonajúci policajt. Aspoň to.
Krauz dočítal, Burger dofajčil.
„Kľúče?“
„Má u seba.“
„Zamkla?“
„Áno.“
„Pýtal si si ich, Edo?“
„Pýtal! Nechcela mi ich dať, vraj tam má nejaký drahocenný obraz...“
„Tak čo?“
„Ja viem!? Ty povedz, ked‘ si macher! Ucho zelené... a šéf tímu!“
„Ty si to spískal!“
„Kuš! Sú tu cudzí ľudia! Hovor!“ aj Burger si začínal protirečiť.
„Ten byt treba zaistiť a strážiť. Máme tam stôp ako nas... ako maku,“ v služobnej miestnosti sedela seržantka s unavenými rnandľovými očami, asi po nočnej a Krauzovi sa zdalo nemiestne používať drsné slová, pretože drsný nebol a rnandľové oči sa mu nevýslovne páčili.
„Aj vy kávu?“ usmiala sa.
„My na vraždách si všetci tykáme...“ zaklamal.
„Takže... aj ty kávu?“
„Díky... a tie stopy nás môžu posunúť o hodný kus dopredu!“ pokračoval a pozornosť, hoci

nechtiac, preniesol na Burgera. „Potrebujeme ju tu, a nie v nemocnici, Edo, zoberme zápisnice, poďme k nám a okamžite začnirne rnanipulovať s dvojicami! Treba za ňou ísť do nemocnice, treba... ááu... horúca... treba...“
Burger iba prikyvoval. Krauz mal pravdu, išlo mu to a bol s ním spokojný. Dvakrát ho poopravil, ale inak súhlasu so všetkým, čo treba okamžite zariadiť a zabezpečiť.
„Už si dlho na vraždách?“ spýtala sa seržantka s mandľovýrni očami a prisadla si k nemu.
„Rok... začínam!“
„A už si šéf?“
„Nie! Iba analyzujem jeden prípad... sériu vrážd ... teda dve... nič veľké! Šéf nie som...“
„Aj ja iba rok... ale v uniforme... a nemáte tam jedno miestečko?“
„Nó...“
Burger zbalil zápisnice, vstal a zadusil cigaretu.
„Počkám ťa v aute,“ vyštekol na kinderšéfa, fľochol po seržantke a vypadol. Sadol si do auta, zapálil si cigaretu a keď ju vyfajčil asi do polovice, uvedomil si, že Krauz je tu služobným autom. Naštvaný naštartoval a nechal ho, nech si s mandľovými očami poradí sám!
Chlapi sa zhrornaždili u Mayora a trpezlivo čakali. Bolo už po ôsmej, keď dorazil aj Krauz a začali.
„Poškodená v zápisnici hovorí, že ju chce! umlátiť nejakým poriskom zo sekery alebo z motyky, či čo to bob?! Modus operandi ako v predchádzajúcich prípadoch. Ak sa to potvrdí, bude prvá, ktorá prežila jeho útok... vraj je karatistka, to ju asi zachránilo. Potom ju musela odviezť sanitka. Navrhujem presunúť sa do nemocnice, zistiť, čo je s ňou, a strážiť jej byt. Musíme ju dostať k nám a vypočuť. Možno spraví identikit. Možno má za nechtami... boha! To sme doktorovi nepovedali!!“
„Ja áno! Mandľové oči prišli až potom... ja som ešte rozmýšľal hlavou!“ podrypol Burger.
„Díky, parťák!“
„Mandľové oči je heslo?“ spýtal sa Mayor.
„Tajné!“ upresnil Burger.
Sa strčte,“ poradil im šéf a nechal ich, nech sa hrajú. „Ostatní podľa plánu... my s Edom jdeme za ňou...“ Krauz sa pozviechal zo stoličky a išiel sa naraňajkovať, pretože nalačno nechutia ani mandle...

„Tak to si dojebal!“ ozval sa Hlas.
Si skončil... u mňa si skončil! Kam si ma to zaviedol? Skoro ma vymiškovala!! Skoro ma zabila!! Pozri... čo mi spravila!“ ležal v pivnici a skučal. Členok opuchol a bolel stonásobne viac než predtým. Predkožku na žaludi mal natrhnutú a nie a nie prestať krvácať. Semeníky mu napuchli a boleli... vel‘mi je slabé slovo. Pri každom nadýchnutí ho pichlo v chrbte, asi mu zlomila rebro... ak nie dve...
„Jebem na teba!! !“
„Predstav si! Jebeš na mňa! A kto ti kázal, ty hovädo blbé, zobrať zhnitý papek a nacvičovať tam jógu?! To akoby si ju pohladil, ty debil! Vždy sme prvou ranou víťazili... vždy!! Vždy prvá rana!! A ja som to dojebal, čo?!“
„Už stačilo! Už ťa nepotrebujem, odíď! Choď... prosím ťa, chod‘ preč! Už stačilo!!“
„Tak... toto si nemusel... toto si nezaslúžim!“
Muž sa skrútil od bolesti a začal vracať.
„Ešte sa vrátim a spýtam sa ťa, či stačilo...“ a odišiel.
Muž ho už nevnímal, iba vracal.
O dva dni prišla Viera. Štrbavá, zbitá žena s modrinou pod okom sa starala o zbitého muža s polámanými rebrami a natrhnutým vtákom. Chrup mal v poriadku.
„Bili ste sa?“
„V krčme... trochu...“

„Pil si?“
„Trochu...“
„Kde?“
„Vedľa... Na Paseke...“
„Ako dlho tam zas nemôžeme?“
„Dlho nie... to prejde... vlastne sa nič nestalo.., ani sa tam nevypytuj, dobre?“
„Dobre. Chceš polievku... navaním?“
„Nóó... to by bolo fajn! A... ten nos... ti dám spraviť... potom, neboj.“
„Chcela by som zuby...“
„Ser na zuby... navar tú polievku!“

Krauz jej podal šálku a trpezlivo čakal, kým. sa spamätá. Bol tnpezlivý, veľmi trpezlivý. Čakal a v duchu sa modlil, aby vydržala. Chceli od nej nemožné. Každý normálny človek by skolaboval a dva dni ležal v bezvedomí, tak ju zbil, ale ona chodila, hovorila, pomáhala policajtom a veľmi trpezlivo si nechala vysvetliť, že vlastne prežila iba zázrakom, že podľa všetkých pravidiel a zákonov prírody by už mala byť mŕtva, ale že má tuhý korienok a... chápavo prikyvovala a počúvala. Dozvedela sa, že nie je jediná. Dve pred ňou a štrnásťročný chlapec také šťastie nemali, ale tam použil mé náradie. Nahnité ponisko ju zachránilo.
„Ste si istá, že neostanete v nemocnici, aspoň dva dni na pozorovaní?“
„Nie! Mám veľa práce... ozaj, ten obraz ste doručili?“ Krauz s Burgerom behali po nemocnici a na každom oddelení im povedali, že pred chvíľou odišla, že ju iba vyšetrili... až na chirurgii sa stretli a prvé, čo od nich chcela, bolo, aby si vzali kľúče a odviezli obraz zo stojanu do nejakej súkromnej galérie...
„Viete, kde to je?“ spýtala sa a bolo na nej vidno, že jej na tom veľmi záleží.
„Vieme!“
„Tak rýchlo, prosím vás, rýchlo, potom prídem k vám a budem vypovedať a... spravím, čo len chcete, len prosím vás rýchlo!!“ nástojila.
Zobrali obraz a dvoch kolegov v uniformách požiadali o zvýšenú pozornosť pri dverách jej izby.
„Dnu ani noha!! S nikým sa nesmie... jasné?!“ a odviezli, zariadili a spravili jej reklamu ako svet!
„Polícia... Oddelenie vrážd?“ Majiteľke ateliéru podskočilo obočie. Výstava už bola v plnom prúde. Asi tucet zaujato sa tvániacich umelcov a znalcov umenia sa mľandravo prechádzalo po obrovskej iniestnosti so skleneným stropom a kl‘učkovali medzi dömyselne rozmiestnenými španielskymi stenami, ktoré dodávali priestoru podobu bludiska. Keď zaregistrovali rozruch okolo majiteľky, nenápadne sa presunuli bližšie, aby počuli...
„Prečo Jankin obraz vozí polícia... zatkli ste ju? Ten obraz nie je... v poriadku?“ starý strach z doby nedávno minulej.
„Mala nehodu, prepadli ju...“
Prečo?“
Krauz dostal nápad. Ublížiť neublíži, možno pomôže... „Prepadli ju tesne po dokončení obrazu, doma, v jej byte. Bránila ho ako levica, asi bude mať mimoriadnu hodnotu, keď je oň bitka hodinu po dokončení... ešte musel byť mokrý...“

„Stalo sa jej niečo, je to vážne?“
„Nie, je síce v nemocnici na ošetrení, ale pôjde domov...“
Majiteľka vystavila obraz na dohodnuté miesto a ateliér zamre!. Žiadny pohyb. Všetci stáli pred čerstvo namalévaným obrazom a hodnotili kompozíciu, sýtosť farieb, hru svetla...
„Koľko by stál?“ skúsil nesmelo jeden zo znalcov. Majiteľka ateliéru sa nadýchla, potom si to rozmyslela a zablufovala.

„Osem...“
„Ja by som dal deväť...“ ozvalo sa z rohu miestnosti.
Znalci pokračovali v licitovaní. Krauz s Burgerom spokojne odišli. Mali šťastie, maliarku našli ešte v nemocnici, pretože nefungoval röntgen a bez neho ju lekár odmietol prepustiť. A keď‘ ho po hodine opravili, musela podpísať‘ reverz a až potom ju mohli zobrať na Oddelenie vrážd.

Krauz jej podal šálku a trpezlivo čakal, kým sa spamätá. Bol trpezlivý, veľmi trpezlivý. Nesmeli ju unaviť, potrebovah s ňou pracovať. Bol na ňu žalostný pohľad. Spálená ruka v hrubom obváze, hlava v hrubom obväze, elastický obväz okolo hrudníka, koleno... Bola celá ofačovaná, ale odhodlaná! Správe o veľmi výhodnom predaji obrazu sa úprimne zaradovala a slušne poďakovala a Krauz vide!, že ju tým rozptýlil a priviedol na mé myšhienky. Pookriala. Začínala sa konceritrovať. Stres z nej opadával. Trhané a nesústredené pohyby vystriedal pokojný, trochu meravý predklon a vyrovnaný pohľad. Boli pripravení. Burger si sado! oproti nej a Krauz vedľa nej.
„Kedy ste išli spať‘, slečna... slečna... nebude vám vadiť, ak vám budem hovoriť Janka?“ začal Burger. Krauz zalovil vo vrecku saka a ponúkol jej cigaretu. Pripálil jej aj sebe a až keď Burger zagánil, ponúkol aj jeho.
„Nie, nebude... neviem, bob už po polnoci... vlastne, počkajte, teraz si spomínam... pozrela som sa na hodinky a zdúpnela som, bolo pol druhej a vedela som, že ráno o šiestej musím vstávať... takže bob pol druhej, určite!“
„Výborne, sústreďte sa a preneste sa mysľou pár hodín nazad, skúste ísť krok za krokom po byte a spomenúť si, čo ste robili, pokúste sa o rekonštrukciu celej udalosti a my vám zatiaľ nebudeme skákať do reči, pýtať sa budeme neskôr a budeme si robiť poznámky, hovorím vám to preto, aby vás to nemiatlo...“ Krauz sa automaticky nahol nad stôl a vzal si poznámkový zošit a ceruzku... vždy používal ceruzky, perá ho znervózňovali.
„Dobre... takže... bob pol druhej v noci... chcela som... vlastne, dokončila som obraz, išla som sa osprchovať, ale nedalo sa, viete, u nás...“
„Nemusíte nám nič vysvetľovať, Janka, nevšímajte si nás! Rozprávajte sama sebe.“
„Dobre... takže... bob pol druhej v noci, išla som do kúpel‘ne, ale voda bola taká studená, že som sa rozhodla osprchovať až ráno, prezliekla som si hrubé flanelové pyžamo a zaliezla som do postele. Našťastie, nechala som si pod pyžamom aj tričko! Ešte som stihla nafedrovať kachle... teda, pribožila som do piecky, viete, my tam ešte kúrime... viete? Viete! Dobre! Takže... priložila som a zaspala a... udrel ma...“
„Moment! Okamih! Nejdete krok za krokom, musíte sa sústrediť! Asi vás rozptyľujeme, alebo si to presne neparnätáte, abebo ste iba ubolená, niet divu, zažili ste si svoje, ale skúste sa vrátiť späť! Nám ide o detaily. Ako sa dostal dnu? Niečo ste spravili s dverami, zabudli ste zamknúť, abebo... abebo...“ Krauz čakal, kedy sa chytí, nechcel jej všetko vložiť do úst.
„Aha! Okno! Máte pravdu! Otvorila som... ako ste to vedeli? Takže poporiadku, prosím, musíte mať strpenie, ja... je to dosť ťažké...“
„Len pokojne, Janka, len pokojne, nikam sa neponáhľame,“ chlácholil ju Burger. Naozaj sa neponáhľali. Všetci traja si opäť zapálili cigaretu a čakahi. Sťažka šlukovala a spomínala. Zdravá ruka sa jej triasla a popoi padal kade-tade. Nevšímali si to. Chcela im pomôcť, veľmi chcela...
„Domaľovala som... potom... potóóm... bol mokrý, bol ešte mokrý a ráno mal byť v galérii, chcela som ho vyniesť na balkón, ale zdalo sa mi to blbé, a tak som pootvorila hornú vetračku nad vchodovými dverami a prikúrila som, aby rýchlejšie uschol. Až potom som si ľahla.“
„Výborne, takže prístupovú cestu by sme mali,“ zajasal Krauz. Burger ho zmrazil pohľadom. Akékoľvek rušivé momenty hoci aj prejavy radosti, ju mohli vyrušovať. Krauz si to uvedomil a na ospravedlnenie pokýval hlavou.

„Spala som, ako dlho neviem, zobudila ma bolesť, udrel ma do hlavy. Kopla som ho a odletel...“
„Kam?“
„Do stredu izby...“
„Kam ste ho kopli.“
„Do brucha. Prelomilo ho a... vlastne ešte ma chcel raz udrieť ale uhla som hlavou a zasiahol iba vankúš, až potom som ho kopla. Vstala som a točila sa mi hlava, spomenula som si na trénera. Hovoril, že pri otrase mozgu je najdôležitejšie zostať pri vedomí, bojovala som s mdlobami a... s ním. Udrel ma päsťou, aj ja som ho udrela, ale uhol sa, potom som vzala stoličku a zlámala som ju na ňom... potom sme sa chytili a točili...“
„Ako... točili?“
„Ako keď tancujete, a keď ma roztočil, šmaril ma o piecku... príšerne som sa popálila.., vidíte...“ otrčila im pred oči bielu hrču namiesto dlane, a opäť ma udrel, vlastne on ma zrazil z piecky, akoby... akoby ma chcel zachrániť? To je hovadina, nie?“
„Možno... pokračujte!“
„Neviem... čo bob potom... ležala som na zemi, a on sedel na mne a... a... sviňa! On mi rozopol kabátik a chytil ma... za... za...“ trpezlivo čakali, kým dopovie. Vôbec jej to neuľahčovali, „... za kozy,“ povedala skôr rozhorčene, než zahanbene.
„Rozumieme,“ povedal úplne zbytočne Krauz.
„Nahol sa ku mne a smrdeli z neho cigarety a... a neumyté zuby, taký pach, taký... neumytý... neviem to povedať... zatuchnutý...“
„Ako dlho neumyté zuby? Ako keď chalani na čundri tri dni v kuse slopú a fajčia a kašlú na hygienu?“
„A žerú, čo bágel dá, a zalievajú to pivom a všetkým možným...“
„A nesprchujú sa a nevymenia si ponožky aj týždeň...“ „Presne! Aj vy ste chodili na čundre, pán Krauz?“
Mladí debatovali a Burger pauzoval.
„Iste, poznám to, ako každý...“ pritakal Krauz.
„Fresne taký puch! Zatuchnutý, neumytý... dlho neumytý... a ešte čosi...“
„No!?“ popohnal ju Krauz.
„Ja neviem... ten pach... trénovala som istý čas s Imrom Keszegom...“ „Chcete povedať, že to bol on?!!“
„Nie!! To nie, ale Imro bol... je... Cigán, a na tréningu, keď sa potil, smrdel ako... ako... tento...“
Chvíľu boli ticho a potom si vymenili veľavravné pohl‘ady.
„Výborne,“ Burger spokojne pokýval hlavou. „No, potom... na mne sedel, nahmatala som nohu stoličky a trafila som ho do nohy... asi do členku...“
„Ale ved‘ ste ležali na zemi a...“
„Švihla som tesne nad zemou a ako na mne sedel, členky mal niekde pri mojich stehnách. Dobrá rana, lebo zreval a vzpriamil sa! Čakala som to a zamostovala som ho...“
„Prosím?!“
„Urobila som mostík, vzopäla som sa na chodidlách na lopatkách a preletel až na posteľ a udrel sa, lebo to žuchlo.., ale okamžite stál nado mnou a... rozkročil sa ako Socha slobody a... ja som ho chňapla za... za... gule,“ dodala ostýchavo a stíchla.
„Za...?“ Burger neveriaco prehltol jej posledné slovo. „Ano,“ prisvedčila mu a bez ostychu dodala, „tak nás to učil tréner! Oči, ohryzok, solar a prirodzenie, to nevydrží ani trénovaný! Tak som chňapla a pootočila sem a tam a nakoniec som... trhla...“
„Trhla...?“ Burger vystrúhal ubolenú grimasu. „Trhla k sebe... a mierne dohora,“ dodala víťazoslávne a stíchla.
„Trhla k sebe... a mierne dohora... a aký to malo efekt... vlastne, to mi je jasné, aký to malo

efekt, ide mi o neho, čo spravil?“
„Zdrhol! Srab! Vybehol von a ja som omdlela,“ unavene sa oprela a okrem únavy bob na nej vidieť aj uspokojenie.
a teraz by som potrebovala... no... ved‘ viete, kde to máte?“ spýtala sa nevinne.
„Ja... to mám...“ zajachtal Krauz a v obave vyvalil oči. „WC!“
„Ach táák...“ viditeľne sa mu uľavilo.
Čakali, kým si uľavi. Fajčili a čakali.
„Edo, Socha slobody stojí rozkročená?“ „Prečo?“
„Ona povedala... že stál nad ňou rozkročený... ako Socha slobody... si nepočúval?“ „Počúval! Čo ja viem!? Asi áno!“
„Mne sa nezdá! Francúzi jej nohy neroztiahli... tie nie...“ „Prečo Francúzi? Ved‘ ju majú Amerikáni, nie?“ „Ale robili ju Francúzi, ako dar!“
„Tak potom by mala mať nohy roztiahnuté... ááá... hotovo? Tak budeme pokračovať! Janka... slečna Janka... ako zdrhol?“
„Normálne, dverami,“ mokrú ruku si utierala do papierovej vreckovky a spomínala. Druhá obalená v hrubom obváze jej viditeľne zavadzala.
„Neboli zamknuté?“
„Boli! Ja vždy.., aha! Teraz si matne spomínam! On sa udrel aj o dvere! Vrazil do nich ako bulo a odrazil sa ako tenisová loptička a až potom si odomkol a vybehol... ale to som už končila.., omdlela som.“
„Trafili ste ho aspoň raz tak, že by krvácal?“
„Nie, asi nie, neviem! Ale asi nie.“
„Je to dosť dôležité, videli ste ho krvácať?“
„Nie, nevidela.“
„Vytrhli ste mu niečo... nemyslím to... myslím látku, alebo gombík, alebo. ..,‘
„Nie, nič.“
„Poznačili ste ho riejako, napríklad škrabanec do tváre, alebo... monokel,,.“
„Nie, myslím že nie... ale.,. ten úder do členka s ním zamával, musí ho mať riadne opuchnutý a... ak myslíte na to, na čo ja, teda ria to, podl‘a čoho ho nájsť, tak hľadajte tenisové loptičky namiesto... ony ch...“
„Namiesto oných budeme hl‘adať tenisové loptičky, každému koho stretneme, stiahneme gate...“ nevydržal Krauz.
„Tak som to nemyslela, ide mi o charakteristické črty a zmeny oproti štandard... tedáá, poviem vám to takto! Smrdel, páchlo mu z úst, má poranený členok a prirodzenie... asi! Má husté, krátke čierne vlasy, je vysoký ako ja, asi stosedemdesjatsedem centimetrov, je veľmi silný a mrštný a má dobrý postreh, dvakrát ma celkom slušne vykryl, fajčí...“ ani nehlesli, toto bob to, čo od nej od začiatku potrebovali, „... rýchlo behá a skáče! Má šupu... aby ste rozumeli, má riadnu ranu, vjem to posúdiť, tipovala by som ho na športovca, alebo bývalého športovca, alebo pouličného bitkára, alebo... proste má trénovaný úder a stojí za to! Bolí! Je zlý! Robí to rád a premyslene, každý pohyb mal nacvičený a vedel sa orientovať v priestore, nerobil to... nerobil to prvý raz a mala som dojem, že... že... som mu narušila určitý nacvičený rituál a že ho moja obrana zaskočila, že počítal s úplne iilým priebehom, ak sa tak môžem vyj adriť! Chápete ma? Chcem povedať, že... že... mám taký dojem, že som sa správala nepatrične, a preto zdrhol... malo to dopadnúť inak a... nič som nevynešila, iba som ho poslala... o dom dál... ak mi rozumiete!?“
Boli ticho a s obdivom ju sledovali. Mala úplnú pravdu a ani netušila, ako blízko sa k nemu dostala. K mužovi, čo určite pôjde o dom dál a čo to mal naplánované úplne inak. Bola dobrá, mala postreh a veľmi im pomohla. Vykreslila im ho ako nikto iný. Vykreslila im ho najpresnejšie zo všetkých, lebo nikto iný stretnutie s ním zatiaľ neprežil. Krauz ho začínal vidieť a desil sa toho, čo mu naznačila. Jej obraz dával záruku, že dokončí, čo začal, alebo

rozrobí inú, ale jednoducho svoje dosiahne, a to za každú cenu a rýchlo, lebo čas ho tlačil a nemal veľa možností.
„Asi máte pravdu," smutne skonštatoval Burger a nepokúšal sa ďalej pokračovať, pretože čakal, čo ešte povie. Krauz ju celkom dobre vyhecoval a chcebo to už len dobrúsiť detaily.
„Ale to je asi tak všetko, čo mám," sklamala ich.
„Videli ste ho?" skúsil Burger po chvíli váhania.
„Nerozumiem... veď som s ním celý ten čas bojovala?!"
„Do tváre... myslím, či ste ho videli do tváre?"
„Nie... vlastne áno... iba trochu..."
Ako trochu, dosť na tom záleží!"
„No... trochu, ja neviem, ako sa to dá odmerať! Okrem toho, bola tma..."
„Tak trochu, či by ste boli schopná urobiť identikit."
„Ja maľujem krajinky, prírodu... tváre nie!"
„Vy nemusíte, máme na to odborníka a používa skladaný obraz a celuloidové fólie..."
„Meotar?"
„Nie, nie je to meotar, ale niečo podobné... teda... boli by ste schopná?"
„Skúsime to, hoci... neviem... ale skúsime to!"
„Výborne! Vaše odhodlanie je polovica úspechu, to ostatné je šťastie a náhoda... ako vždy! Poďme na to... a ešte niečo, potom pôjdeme spolu k vám domov a poriadne si to všetko pozrieme, dobre?"
„Chcela som ísť ešte do ateliéru..."
„Janka!"
„Tak dobre... ale odveziete rna... aspoň koniec výstavy by som chcela stihnúť!"
Nestihla, *tri* hodiny zabili s kresličom a do neskorej noci prezerali byt. Veľa policajtov, technici, detektívi, pes... Majiteľka ateliéru jej volala večer o ôsmej a ubezpečila ju, že obraz predala s bohovskýrn ziskom a vd'aka tým dvorn z kriminálky, zvlášť tomu blondiakovi s modrými očami, bude o ňu záujem aj do budúcna, len nech maľuje a nedá sa znervózniť!
Rezignovane si sadla na posteľ a donekonečna odpovedala na tie isté otázky.
Identikit nebol dobrý. Vedeli to už podl'a toho, ako ho lepila. Utekali jej detaily a nevedela sa rozhodnúť ani pre rozmer a tvar nosa ani pre polohu očí ani pre líca, ani pre... pochopili, že ho v tej trne vlastne ani nevidela. Iba ked' prišli k očiam...
„Počkajte! Nie tie... tie predtým... áno... tieto, to je ono! Toto sú jeho oči.., také... také... čudné, odhodlané!"
„Také... uhrančivé..." skúsil Burger.
„Presne! To je ono! Uhrančivé! Nevedela som si spomenúf na správny výraz, ale to je presne ono! Uhrančivé! Mal presne takéto uhrančivé oči," a to bolo všetko, čo z nej v ten večer dostali.
Kreslič vytlačil jej prvý portrét a detektívi rozpačito civeli do tváre muža... do podobizne s pobocigánskyrni črtami, podľa ktorej mohli zatknúť každého druhého, koho stretnú na ulici. Veľmi slabé. Uznala to aj sama.
V byte našli božie dopustenie. Zdemolovaná izba, všade triesky zo zlárnanej stoličky, porozhadzované permy, zvalená piecka, div že nevyhorela. Plechová rúra vytrúsila čierny magľajs a zafarbila podlahu a celý jeden roh rniestnosti. Čo nezašpinil popol, dorobili technici. Strieborným práškom poprášili, čo sa len dalo, ale výsledok bol žalostný. Žiadne odtlačky.
„Slečna Janka, skúste si spomenúť..."
„Celý deň nerobím nič inšie!" už bola nervózna, niet divu.
Či nemal rukavice," šponoval jej nervy Burger. „Nemal! Bil ma holými ruka... vlastne... počkajte! Ľavé údery neboli také ostré!! Ľavé... no... mohol mať jednu rukavicu, alebo kryté ľavé hánky, ale pravá bola holá, určite hola holá, jasne som cítila hánky!"

Prečo by mal iba jednu rukavicii? Krauzovi to nešlo do hlavy, Burger sa tiež pochybovačne uškfňal, a tak to radšej nechali tak.
„Táto nie je moja!“ prehlásila rezolútne, keď sa technik sitažil úhľadne položiť čiernu ponožku k ostatnej bielizni.
„Ponožka?“ zareagoval Krauz. „Už sme to mali!! Beneme!“ zamyslene si pošúchal bradu. Oči sa mu stretli s Burgerovými.
„Sme doma,“ skonštatoval starší detektív. „Ano, je to on, ale doma nie sme,“ posmutnel Krauz, „prečo nám ich necháva?“
„Neviem,“ smutne odpovedal Burger, „slečna Janka, je to všetko, alebo ste si ešte na niečo spomenuli?“
„Ja... no, neviem... asi som vám zabudla povedať, že... ako som ho chytila za tie oné... prirodzenie, tak v ruke som cítila hrubé švy‘“
„Prosím!?“
„Hrubo zošité gate! Ručne opravované gate, tabakovým stehom... taká hrubá... robota! Jasne som to cítila v rukách! Možno... sa vám to na niečo zíde. Viete, čo je tabakový steh?“
„Iste! Hrubé šitie! Na pitve tak šijú mftvoly... nakoniec,“ povzdychol si Krauz a pokynul chlapom, aby sa pohli von.
Prešli si jeho trasu. Na dvore našli pár ohorkov. Našli smetiaky a staré rúčky z nepotrebného náradia. Na chodbe našli susedov hliníkový rebrík opretý iba tak ledabolo o Jankinu zárubňu. Jeden z policajtov v uniforme vyskočil na kontajner, odtial‘ na múrik, prebehol po pavlači, vyskočil na rebrík... nebol to problém, staré domy sú ako preliezačka pre deti. Prehľadali celý byt, ale viac stôp nenašli.
Slušne poďakovali a neskoro v noci odišli. Bola rada.
Ráno sa zišli u šéfa. Všetci vedeli, že bola tretia. Prežila, ale bola v poradí tretia, a to je veľa. Iné roky boli tri vraždy za dvanásť mesiacov, po revolúcii si zvykali na zvýšený prídel, tri za pol roka, ale za tri mesiace?! To bolo veľa aj na starých harcovníkov. Čakali búrku. Prišla — šéf bol nervózny, riaditeľ penil.
„Dokedy budeme hliadkovat‘ po centre mesta a vybíjať sa na zbytočnostiach...“ rozhorčoval sa Mayor.
„To nie sú zbytočnosti, my ho chyta...“
„Sklapni, Krauz, teraz hovorím ja! Máme tri baby... a chlapca, jedna žije... len tak-tak, ale žije, situácia je vážna a na porade u riaditel‘a musím argumentovat‘, ale ja nemám čím!! Máme ľudí, máme autá, máme peniaze na nadčasy, máme všetky možné prostriedky, máme, čo len chceme... a očakávajú sa výsledky! Kedy už prinesiete niečo konkrétne, nejakú stopu, nejaký smer vyšetrovania, aby som im zalepil **Oči!** Jazdíme po meste, hliadkujeme, robíme postriežky, mrháme silami v poobedňajších a nočných službách...“
„Tak sa na to vyserme a zoberte to niekto iný! Nemusíte ísť podl‘a mňa, ja iba analyzujem vzniknutú situáciu, ak má niekto iný názor, alebo nápad a pohne nás dopredu, prosím, povedzte a jdeme podľa toho! Skúste to niekto iný, viac hláv, viac rozumu,“ znervóznel Krauz. Všetci už boli nervózni.
Burger si čmáral do poznámkového zošita a čakal na reakciu. Poznal kolegov dlhšie ako Krauz a vedel, čo spravia. Poznal aj Mayora. Iba si čmáral a čakal.
„Nóó,“ zatiahol tlstý Váňa, „chcelo by to niečo konkrétne, to je fakt, a oživiť činnost aby sa dostavili nejaké konkrétne výsledky.., to je tiež fakt, ale faktom je, a to by som chcel zvýrazniť, že nemáme žiadne stopy, keré by viedli k páchateľovi... inak povedané, z hovna ten bič neupletieme, však, chlapci? Ja teda navrhujem...“
„Ex nihilo nihil fit...“ zašomral si Krauz.
„... aby sme volačo vymysleli, volačo také, čo by ho chytilo,“ zavzdychal Váňa a spokojný sa svojím monológom zveril svoju úctyhodnú váhu lakťom a doske stola. Ten zaprašťal a chlapi na opačnom konci sa chvíl‘u cítili ako lode pri prílive uviazané na nesprávnej strane móla.

„Hovorí sa ktoré, a nie keré... a volačo tiež nie je spisov... no, ale inak máš pravdu," súhlasil Mayor, smutný, že sa nenašiel fundovanejší oponent.
„Nemáme v rukách nič, žiadny konkrétny poznatok vedúci ku konkrétnej osobe, tápame v tme, lovíme v mútnych vodách, za týchto okolností by som nevinil Krauza, práve naopak, jeho analýza dáva veci aký-taký zmysel a smer, kým nemáme nič lepšie, mali by sme pokračovať
podľa jeho analýz... si myslím," zaimprovizoval Hanzel a namosúrenou grimasou jasne naznačil, že tiež nemá čo dodať.
Burger si čmáral do zápisníka a usmieval sa popod fúzy, poznal kolegov... Mayor si to všimol a skúsil.
„Aj starší detektivi súhlasia?"
Burger vzhliadol, oči sa im stretli a povytiahol obočie. „Chcete počuť pravdu?" spýtal sa napokon.
Spozorneli a uľavilo sa im. Konečne niekto ochotný prevziať zodpovednosť.
„Richard, spusť... o čom sme hovorili naposledy..."
Krauz znechutene zalistoval v poznámkach, potom si uvedomil, že ich vôbec nepotrebuje. Chcel im všetkým povedať, že život je vlastne o tom, že naozaj musí niekto zomrieť, aby sa rozhýbali, a keď sa to stane, tak je zle, lebo sa vraj hýbu pomaly, alebo zlým smerom, alebo je tých mítvych akosi priveľa, aleho... jednoducho všetkým sa ulahodiť nedá, a o tom to je. Vrchnosť má svoje názory a spodina svoje. Vždy sa nájde niekto, komu to nevyhovuje. Vydýchol a zavrel zošit. Na týchto mu stačila hlava bez poznámok.
„Máte pravdu... vlastne máte úplnú pravdu... vy všetci..." posmutnel a trochu rezignovane pokračoval, „... ste nespokojní, lebo niekto zabíja a neviete... nevieme kto. Štve vás to, ale verte mi, nie menej ako mňa. Nervozita a vzájomné obviňovanie nám nepomôžu, práve naopak, skúsme spolu... vlastne, to sú kecy sami dobre viete, že nemáme veľa možností skúšať. S Burgerom sme si prešli prípad už tisíckrát a niektoré fakty vjem už naspamäť. Nie je celkom pravda, že nič nemáme... práve naopak. Po kaž- dej akcii nám necháva nové a nové odkazy, nové a nové informácie o sebe a o tom, čo robí a čo bude robiť... Vychádzajme z toho, čo nám už po sebe zanechal. Vieme, že má krvnú skupinu A Rh faktor negativ, čierne krátke vlasy a čierne tuhé chlpy v ohanbí, je fajčiar, má, alebo mal vzťah Holandsku, má ich mince. Bije a udiera rôznymi nástrojmi, porisko, drevený kôl, päste... nikdy žiadny nôž, žiadna pištoľ! Zneucťuje mŕtvoly, asi je nekrofil. Aby sa v ňom naštartovala beštia, potrebuje vidieť a cítiť krv, preto ten masaker na úvod. Jeho charakteristickou črtou je smäd po krvi. Zanecháva ponožky osmičky, jednu aj dve, biele aj čierne a má poltopánky číslo štyridsaťdva s jemným vrúbkovaním, našli sme ich odtlačky. Lozí ako Tarzan, je fyzicky zdatný, na prvé poschodie vyskočí ako nič, balkóny, pootvorené okná... žiadna prekážka. Určite nehľadáme stodvadsaťkilogramové hebedo..."
„No dovoľ!!" ohradil sa Váňa.
Prepáč, teba som nemyslel, mal som na mysli kreatúru o hlavu vyššiu od kýbla, skaderuka-skadenoha, špatu, monštrum..."
„No preto!" odpustil mu Váňa.
Bude to nenápadný chlapík, má tmavé uhrančivé oči... a smrdí... ako dlho neumytý chlap... identikit, čo nám spravila Janka nie je dobrý, aj ona to pripúšťa, ale oči si zapamätala a aj pach... pach cigánskeho chlapca, to je asi všetko..."
„Ale to najdôležitejšie si nepovedal!" zhlboka si vzdychol Mayor. Šéf mal pravdu, to najdôležitejšie si Krauz šetril nakoniec.
A síce?" spýtal sa zbytočne naivne.
Že bude pokračovať!"
Krauz smutne zvesil hlavu. Mayor mal pravdu. Krauz hovoril ďalej.
„Bude, to som si naozaj schovával až na záver. Bol som za doktorom Lengyelom, prelistoval

veľa múdrych kníh... kvôli nám, a našiel rôzne psychologické profily, rôzne poruchy a deviácie... veľa odborných terrnínov a tabuliek, kam vás zaradia po prvom teste... ale výsledok bol vždy rovnaký! On bude pokračovať, kým ho nechytíme, alebo kým ho niektorá z obetí nezabije!“
„Do prdele! Alebo kým sa *s* ním neodtrhne hromozvod, nie?“ ul‘avil si šéf a odhodlane pokračoval, „na to čakať nemôžeme, musíme ho chytiť skór! Máme troch mftvych a jednu dobitú, novinári ešte nič netušia, ale po štvrtej si to už spočítajú a zaútočia. Vypukne peklo a budeme musieť predstúpiť pred verejnosť s nejakou verziou... veď ide aj o nich, nie? Presnejšie... o nich ide v prvom rade! Nemôžeme donekonečna iba hliadkovať po meste a čakať, kde zase udrie! Nernôžeme už iba čakať!! Edo!“ Burger si presta! čmárať a súhlasne pokýval hlavou. „Máš pravdu, stopercentnú pravdu...“ „A to je všetko? Viac k tornu nemáš čo dodať? Tak ti teda pekne ďakujem!“
„Nemám, všetko povedal mladý... a má pravdu! Aj ty máš pravdu... svoju a aj on má svoju, teraz ide iba o to, aby sa navzájom nebili. Novinárov a verejnej mienky sa zatial‘ báť nemusíme, ale naozaj iba chvíľu. Štvrtý mord už nerozchodíme, budeme pod palbou. To je tvoja časť pravdy, Šaňo. Tá Krauzova je, že naozaj nemáme nič konkrétne, nemáme sa karn pohnúť. Ani jeden informátor nepriniesol poriadnu správu, ani jedno preverovanie vytypovaných osôb neprinieslo ani len náznak podozrenia... jednoducho, nie sme ani o krok bližšie než na začiatku, pravda, okrem výpočtu jeho vlastností a schopností, to je presné a určite nám to pomôže... časom.“
„Ale časorn-nečasom, my ho nemáme!! Čas nemáme! Časom... časom... to mám povedať na porade u riaditel‘a, veď ma nakope... a potom ja vás... všetkých! Boha, veď nie je duch!? Niekde býva, má susedov, *s* niekým sa stýka, chodí do roboty, s deckom na prechádzky, do kina... preboha, niekde musí byť!!“
„Nemusí.“
„Čo?!“
„Nemusí... ti hovorím! Nemusí byť ženatý a nemá dieťa, do roboty nechodí... už sa to nemusí, nevšimol si si? Kino ho nezaujíma a susedov sa stráni, je samotár... a okrem toho, nebýva v Našom Meste, býva na vidieku, raz za čas sem dobehne, ukojí sa a zalezle do nory a čaká, kým to na neho opäť príde...“
Všetci boli ticho a Mayor tiež. Burger mal pravdu, možností bob neúrekom... a mesto veľké, l‘udí veľa... a osamotených rnužov a žien tiež.
„Ty myslíš... že nie je náš?“
„Myslím! Môže byť z vidieka, alebo z mesta vzdialeného do páťdesiat kilometrov, čo je vlakom alebo autobusom úplná pohodička.“
„Dobre,“ rezignoval Mayor, „čo časová os?“
„Nič! Medzi prvou a druhou tri mesiace, medzi druhou a tretím pokusom sedem dní... žiadna logika, žiadna pravidelnosť... naštartuje ho niečo, čo nemá časovú pravidelnosť, a tým sa stáva nevyspytateľným.“
„Kurva.., chlapi, tak potom čo?!“
„Šéfe, ja by som vedel,“ ozval sa nesmelo Hanzel. „No?“ Mayor ožil.
„Skúsme vlakové stanice a autobusy, presnejšie medzimestské! Ak naozaj dochádza, niekto by ho podľa identikitu mohol spoznať... šoféri, stáli cestujúci...“
„Oto, ten identikit nie je presný..“
„Richard, ale je! Aspoň aký-taký! Nepresný, ale je!!“
„No... neviem...“ Krauzovi sa to nepáčilo. Takéto previerky si vyžiadajú veľa ľudí a záber bude obrovský.., ale vlastne, aj tak ich nemal kam poslať, tak nech!
Rozišli sa. Rozdelili si všetky vlakové a autobusové stanice, aj tie v okrajových častiach Nášho Mesta. Vlakových dvadsaťosem, autobusových sedemdesiatšesť. Poteš pánboh! Burger s Krauzom si zobrali páť najväčších vlakových staníc, Hanzel s Váňom sa dohadovali

nad mapkou a farebne si vyznačovali trasy medzimestských autobusov na sever. Sedeli v kancelárii a na chvíl‘u si vychutnávali pohodu bez porád a bez *šéfa.*
„Chlapi,“ ozval sa Váňa, „aj som vám zabudol povedať... žena mi k meninám kúpila bohovskú mašinu... z nuly na sto za tri sekundy... fantastický stroj...“
Chlapi spozorneli. Pokial‘ vedeli, Váňova žena bola laborantka v nemocnici a o jeho plate mali tiež celkom presnú predstavu, tak kde by na to vzali? V čom je ten pes zakopaný? Pochybovačne krútili hlavami.
„To je Yamaha, alebo Honda?“ skúsil nesmelo Hanzel.
„Nie, osobná váha... perfektná mašina... a dá aj viac, ako sto... mne... treba iba vedieť, ako na to...“
„Chujenec!“ poplieskali ho po mohutnom chrbte a vypadli do terénu.
Robili, čo mohli, a snažili sa. Snahu im nikto upneť nemohol... lenže na svete nie je iba ponožkový vrah, sú ich desiatky.

Tri dni po napadnutí Janky, dvanásteho januára o pol ôsmej ráno našla pani v papučiach a roztrhanom župane zmrznuté dieťa. Ležalo v kontajneri na kope smetia, kam chcela prisypať svoje. Keď ho otvorila, skoro sa pocikala. Dieťa malo otvorené oči, a to deprimuje, treba uznať! Krauz a Canis prišli na miesto o sedem páťdesiatosem. Sedem päťdesiatdeväť prišlo smetiarske auto a ozrutný chlap v smradl‘avých zelených montérkach ich okríkol; „Chlapi, dzite s tým autákem bokem, my tu máme robotu... néé!?“ Neuhli a dozvedeli sa, že toto je zdvojený rajón, teda že kontajnery sú aj z l‘avej aj z pravej strany ulice a musia ich vyberať každý deň. Chodia tam pravidelne a v tejto časti sú o ósmej, o štvrť na deväť končia ulicu a do deviatej vysýpajú na zbernom smetisku. Do pol desiatej majú prvú prestávku a o desiatej začínajú s druhým rajónom.
„Samozrejme, včera ráno sme ich vysypali, to, čo vidíte, nahnusili tie svine za včerajší deň a noc... ale áno, sme si istí, môžete sa pozrieť do výkazov, boli sme tu včera ráno o tomto čase a nič tu nebolo, žádna mŕtvola... tak môžeme tý kontajnére vysypat? Néé? Tak my jdeme, ale uvidzíte ten brajgel, porozsýpajú to kade-tade, hovädá, a my to budeme moset lopatuvat...“
Včera cez deň dieťa odložiť nemohla, to by sa už niekto ozval, takže ostávala jedine noc a dnešné ráno.., skoro ráno...
„Zavoláme Lengyela!“ rozhodol Krauz.
„To je kto?“ spýtal sa Canis.
„Súdny lekár.“
„Dobrý? Mám vlastného... chcem povedať, poznám jedného...“
„Strč si ho, my používame svojho... ty vlastný! Kurva, čo všetko ste tam u tých trojpísmenkových ešte nepotrebovali, háá? Vlastného patológa!! To mi stačí!!“
„Kuš a volaj... ľudia sa zbiehajú!“
Krauz zaklopal na prízemné okno a dóchodcu prežúvajúceho rannú k6rku požiadal, či by si mohol od nich služobne zatelefonovať... písal sa rok tisícdeväťstodeväťdesiatjeden, z troch služobných mobilných telefónov, čo v tom čase boli v Našom Meste, vážil najľahší desať kilogramov a každý žral dva litre nafty za hodinu!
Dôchodca ochotne súhlasil a o hodinu prišiel doktor Lengyel. Výjazdová skupina už pracovala. Technik rozkladal žlto-čierne číslice a fotografoval ako blázon.
„Je to čerstvé... chcem povedať, že včera večer ešte žilo, museli ho odložiť v noci, príčina smrti je podchladenie, nevidím žiadne stopy vonkajšieho násilia,“ mrmlal si doktor a od úst sa mu valili kúdoly pary „koľko je stupňov?“
„Mínus osem,“ pohotovo hlásil dóchodca z okna a odborným okom kontroloval vonkajší teplomer.
„To by sedelo, v noci mohlo byť tak mínus desať, možno dvanásť... nemalo žiadnu šancu. Můžem ho zobrať?“„Môžete, ja som hotový,“ hlásil technik a ani policajný vyšetrovateľ

nebol proti. Doktor vzal dieťa za ruku a jemne ju nadvihol. Pohlo sa celé telíčko, ako keď nadvihujete bábiku. Položili ho na čierny igelit. Očistili ho od primrznutých servítok a mikroténových vrecúšok.
„Je to chlapec, úplne nahý, primerané proporcie novorodenca, išlo o spontánny pórod, žiadny potrat, je plne vyvinutý.., tu... vidíte, pupočná šnúra je pretrhnutá, nie odstrihnutá, ostalo z nej desať centimetrov. Benem ho k *nám,* keď sa roztopí, otvoríme ho, ale asi nič viac nezistime, než čo som vám povedal. Držte sa, chlapci... a má modré oči, pozrite," doktor zotrel námrazu z oka a pod nánosom sriene sa objavila modrá dúhovka.
„Tak toto nemusím..." skonštatoval Krauz a ustúpil. Canis sa pozrel a iba pokrčil ramenami. Novorodenca zabalili do čierneho vreca a naložili do auta pohrebnej služby. Lengyel dal vodičovi pár pokynov a chlapci v čiernom vyrazili. Mřtvolku prevezú k nemu na mestskú patológiu a pracovný deň sa začne...
„Tak kam?" spýtal sa Canis.
„Je tu... dva, štyri, šesť... šesť vchodov po osem poschodí, to máme..." počítal Krauz.
„Kašli na to, Richard! Všimol si si tamten vchod? Ten..." ukázal do rohu osemposchodového paneláku, „... ten v rohu!"
„Nie, čo je tam?"
„Oznam! Pani Zavadilová zvoláva na zajtra verejné zhromaždenie a ide zakladať spoločenstvo nájomníkov, aby sa bránili zvyšujúcim sa cenám nájomného a plynu..."
„No a?!"
„No a, no a... to je reakcia detektíva?"
„Choď do..."
„Klídek... kto je to pani Zavadilová?"
„Netuším!"
„Ani ja, ale keď oslovuje ostatných a chce niečo organizovať, asi je tu doma a všetkých pozná a všetko vie a všadebola a..."
„Tak poďme... ty všadebol," Krauz musel uznať, že má pravdu. Vykročili. Z rohu paneláku vyšla ženička, zabalila sa do tenkého kabáta a šatku si stiahla do čela. Mráz ju poštípal, ale jej odhodlanie nezlomil. Prešla popri nich a uniformovaného policajta opodial' sa spýtala, čo sa stalo a či nemajú po ruke hasičov...
„Viete, bývam až hore na ôsmom a už dobré dve hodiny cítim od susedky zdola plyn... a dva dni aj niečo Čudné... či sa jej chuderke niečo nestalo, je tehotná, aby tak tornu malému... sa niečo nepritrafilo..."
Nelenili a zavolali hasičov a aj údržbárov. Hasiči stáli na siedmom poschodí pred dverami, ktoré im označila suseda a meditovali.
„Plyn sme vypli a aj elektrinu, ale koncentrácia v byte môže byť vysoká, povedal by som kritická, akákoľvek
iskra a letíme... ja si to netrúfam vylomiť, máme železné pajsre, ak škrtnú o čokoľvek kovové, je zle..." komentoval jeden z nich, asi velitel'.
„Ale ak je vnútri a potrebuje pomoc, tak ide o sekundy..." namietal lekár rýchlej zdravotnej pomoci. Koženú tašku si nervózne pohadzoval z ruky do ruky a bob mu jasné, že okrem záchrany života vnútri musí dbať aj na životy Vonku. Domovníčka stála o poschodie nižšie, a stále huridrala:
„Len nenarobte brajgel, do to bude po vás upratuvat?"
„Chcelo by to zámočníka, aby rozobral zámok..." navrhol velitel' hasičov.
„Príde o hodinu, dovtedy je po nej..." oponoval lekán.
„Mbžem vás poprosiť?" pretlačil sa k dverám Canis. Krauzovi iba pošepol: „Richard, nech odstúpia a nepozerajú sa... zariaď to... nech sa nepozerajú." Krauz ich poodstrčil na schodisko a vztýčený ukazovák ich nasmeroval na odpočívadlo o pol poschodia nižšie. Canis z vrecka saka vybral malú koženú kapsičku. V nej mal štyri oceľové planžety. Každá mata mé

vrúbkovanie a jedna boba úplne hladká. Canis si nadýchal do dlaní a prudko si rozcvičil prsty, potom do zámky vopchal planžetu... jednu vymenil... vymenil druhú... hladká niečo zablokovala... v zámke to cvaklo a Canis sa plecom oprel do dverí.
Odrazil sa od múru... zaklial... opäť sa sústredil na zámku... opäť to cvaklo, zaprel sa ramenom a dvere sa s hlasným ml‘asknutím otvorili. Hasiči s lekárom vyštartovali ako na povel. Canis si bleskovo zbalil „nádobíčko“ a neveriaco a znechutene pokyvovat hlavou.
„Chýba mi tréning... v tom to je, tréning, bol by som to otvoril za tridsať sekúnd na prvýkrát... za starých čias...“ Krauz sa usmial, oči sa im stretli. Canis sa nesmial, myslel to vážne. Prví vošli hasiči s dýchacími prístrojmi. Kry bola všade. Najviac jej bolo vo vafli a v kúpeľni a... v kuchyni pokrývala celú podlahu. Mladá žena mala hlavu v plynovej rúre a obidve zápästia rozrezané. Už nekrvácala, bola zelená a mŕtva. Ružový froté župan bol nasiaknutý krvou.
„Chlapi, otvorte to veľké okno v obývačke a... Jano! Otvor dvere a... áno, tie... a otvor okno na druhej strane, musíme urobiť prievan! Rýchlo!“ chrlil príkazy šéf hasičov.
„Je to spálňa...“ hlásil Jano, keď otvoril dvere. Vbehol dnu... potom vybehol von a zvracal do dýchacej masky. Chrbtom sa oprel o stenu a zosunul sa dole. Kolega mu priskočil na pomoc, posadil ho na koberec a strhol mu masku. Jano zalapal po vzduchu, hrubým rukávom si nešikovne utrel zvratky z úst a rozmazal si ich po lícach.
„Kurváá!!!“ zreval a skrútil sa v ďalšom kŕči.
„Chlapi, poďte...“ zavolal veliteľ hasičov, keď sa im podarilo otvoriť aspoň veľké okno v obývačke a balkónové dvere v kuchyni. Ani to nepomohlo. Rednúci pach plynu prekrýval zápach hnijúceho mäsa. Lekár z erzetpéčky spozornel.
„To nie je z nej, je čerstvá!!“
„Chlapi, poďte,“ zopakoval veliteľ hasičov a rezignovane dodal, „... toto bude asi pre vás,“ zahľadel sa na detektívov.
Krauz nazrel do spálne...
V posteli na chrbte po pás prikrytý ťažkou perinou ležal mladý chlap, sotva tridsaťročný. Pôvodne beloch, teraz čierny. Pôvodne konfekčná veľkosť 54, teraz 82... Z pravého oka mu trčal skrutkovač. Ležal sotva meter od radiátora.
Odhadujem tak dva, možno tri dni,“ usúdil doktor. Bol veľký. Napuchol. A čierny. Krauz rozhrnul t‘ažké závesy, otvoru okno a všetkým sa ul‘avilo.
„Pod‘me dole, suseda musí niečo vedieť,“ zbalil Canisa a vypadli.
„Pani, vy ste ich poznali?“ Krauz začal vyšetrovanie a pripravil si zápisník.
„Nóó... ja tu bývam od samého začiatku, chlapci, už dvadsať rokov... oni prišli pred rokom... takí mladí... furt sa hádali. Ona bola na rizikovom a on len slopal, robotu mal takú... no... ako barový mamľas, to za našich časov nebývalo!“
„Čo je to barový mamľas, pani?“
„Teraz tomu hovoria... ten oný... vyhadzovač! Po nociach sa flákal a cez deň drichrnal, hovn... nič jej nepomohol... furt sa hádali. Občas som jej aj nakúpila... keď nevládala... po bitke...“
„Kedy ste ho videli naposledy?“
„Teraz...“
„Myslím živého!“
„Vídala som ho raz do týždňa... možno ani to nie, čo ja viem!? Nechýbal mi! S chrapúňmi sa nebavím.. mlátiť tehotnú ženu!“
„A ju?“
„Včera? Nie! Predvčerom!“
„Môžeme si od vás zavolať? Služobne.“
„Tak poďte...“
Zavolali doktora Lengyela. Nestihol sa ani vyzliecť a musel utekať. Späť.
„Fakt o nervy s vami dvoma...“ počastoval Krauza s Canisom, keď sa už druhýkrát unúval na tú istú ulicu.

„Ja si ich obzriem a vy zatial‘ prebehnite okolité byty... tretíkrát ma sem už nedostanete,“ zahral naštvaného a išiel si po svojom.
Nebolo treba chodiť po okolí. Luďom síce šibalo ako nikdy predtým, ale v jeden deň toho bolo dosť aj na vola. Vražda novorodenca, vražda manžela, samovražda manželky... Krauz poklepal kolegu po pleci a vypadli. Posledné, čo počuli, boli pokyny doktora Lengyela, aby s ním hýbali čo najopatrnejšie lebo keď im praskne v spálni... Za rohom natrafili na novootvorené lahôdky.
„Dáš si parížsky, alebo tresku?“ spýtal sa Canisa.
„Ani neviem! Trochu silná káva... v jeden deň... to tu mávate na vraždách často... takýto nával?“
„Nie, to iba kvôli tebe, na privítanie... tresku?“
„Radšej! Ten parižák vyzerá ako to, čo vytekalo z toho hasiča... radšej asi tú tresku... a jednu vodku, ak ťa môžem pozvať...“
„Môžeš... boli časy... starí rozprávajú, že v takýchto prípadoch fasovali pol litra rumu na výjazd, ale to boli ešte normálni l‘udia na normálnych postoch.“
„Ja platím.“ Šetrii sa**,** synečku, ešte sme neskončili službu.“ Banálnu vraždu na privítanie mal Canis za sebou a Krauz rýchlo zistil, že majú nového parťáka, na ktorého sa dá spoľahnúť v každej situácii. Aj Burger to zistil, že to Krauz zistil, ale nehovoril nič. Iba sa usmieval pod fúzy...

O pár dní si hosť z Rakúska na hotelovej izbe nasypal na zrkadielko o dva centimetre dlhšiu čiaru než obvykle. Nos mu sčervenel, chytil ho amok a babu zabil. V hotelovom bare sa dohodli, že za tisícku sa jej môže urobiť do vlasov... lebo to mal najradšej a tá jeho doma... krava, nie a nie to pochopiť... ale o vyskakovacom noži s osemnásťcentimetrovou čepeľou reč nebola. Keď zistila, že mu šibe, bob už neskoro. Dvadsať osem bodných rán. Jeden prsník jej skoro amputoval...
Krauz **s** Canisom mali opäť službu a našli ho na nábreží päťdesiat metrov od hotela, ako iba v slipoch na mramorovom zábradlí vzýva boha Slnka, aby mu dal silu a vnukol mu myšlienku, ako z toho srabu vybrdnuť.
„Hej... entschuldigen... aber... haben sie, bitte, feuer?“ Ivan použil jednu zo svojich skrytých zbraní a zložil naháča zo zábradlia za páť minút... bez násilia. Ukecal ho. Keď‘ mu nasadzoval putá, Krauz iba čumel.
„S Rusom by som sa... ako tak... ale toto! Asi sa fakt oplatí vedieť aspoň jeden cudzí jazyk... asi *fakt*... si dobrý... frajer!“ chválil ho Krauz.
Ivan Canis zapadol. Partia ho prijala. Ale bremeno minulosti si nesie každý z nás celý život a *byť* chvíľu modrý, keď si celý čas červený, znamená byť vlastne fialový... ale nakoniec sa každý vyfarbí.
Aby im nebolo smutno, ozval sa Lengyel.
„Vyhodnotili sme všetky tri útoky, výsledok je jednoznačný. Do výpočtu jeho vlastností si pripíšte ľavorukosť. Robí vôbec ešte niekto na ponožkárovi?“
„Všetci, a... nerýp! Hovoríš ľavorukosť?“
„Stopercentne. Posledná napadnutá... tá maliarka to vo výpovedi sice naznačovala, ale my už máme nezvratné dôkazy, že je ľavák, keď‘ prídeš, ukážeme ti modelovú situáciu a...“
„Prídem, vlastne už aj idem.“

Krauz venoval prípadom všetok čas, ale taktika ponožkového vraha bola geniálna, akoby vedel, že po dlhších odmlkách stratí vedenie trpezllvosť a záujem a že tlak nových prípadov odsunie tie jeho do úzadia. Zatiaľ mu to vychádzalo.
Prešla zima a zem začala voňať. Jarnou trávičkou a pukmi na stromoch sa kochali nielen

zaľúbené páriky, ale aj policajti... a aby to dali všetkým patrične najavo, vymyslel jeden z funkcionárov dopravné akcie pod heslom Jarná bezpečnosť cestnej premávky a desiatky hliadok rozdávali pokuty, len sa tak zelenalo. Aj Krauza dvakrát zastavili... Neplatil.
Prišla jar.

APRIL 1991
„Je dost‘ možné aj to, čo hovorí Canis... alebo Hanzel, že zdrhol do Holandska, alebo niekam... kamkol‘vek a už dá pokoj. V každom prípade, sú to vraždy, ktorým sa treba venovať, to pripúšťam, ale nedá sa nič robiť! Máme nové vraždy a zatiaľ sa držíme celkom slušne... aj vd‘aka Krauzovi a Canisovi, ktorí preukázali naozaj obdivuhodnú výkonnosť. Len tak ďalej, chlapci! Len tak ďalej... Richard, mal by si pripraviť nejaké celkové vyhodnotenie pracovnej skupiny a pospomínať tam, ako sme sa narobili a čo všetko sme preverili a zistili a bla bla bla... aby nás nemohli z vrchu pokefovať. Ponožkový má zatial‘ pauzu, alebo skončil úplne, to sa ešte ukáže, ale nejakú správu by si mal v každom prípade pripraviť, čo keby náhodou... aby sme potom neboli vyjavení... Navrhujem, aby sa Canis, Burger a Krauz venovali aktuálnym vraždám a tie staré... dáme to niekomu mladšiemu... nech pokračuje... pro forma...“
„*Šéfe,* ale tri mesiace...“
„Skoro štyri!“
Tak skoro štyri... nemusia nič znamenať! Veď sme už na začiatku hovorili o tom, že čas ho nezaujíma a štengruje ho niečo, čo nevieme zatiaľ odhaliť, a ja osobne by som...“ Krauz sa nechcel vzdať srdcovej záležitosti za nič na svete.
„Dobre, Richard, ale sám vidíš, že naše vyšetrovanie nikam nevedie, neozýva sa, nové prípady zatiaľ pribúdajú... ešte sme na tom dobre, všetko, čo ste chytili do rúk, ste objasnili, žiadne neobjasnené vraždy na krku nemáme, načo sa zaťažovať? Nehovorím, aby sme sa na to úplne vykašlali! Hovorím, dajme to na preverovanie mladšej dvojici, aby ste mali voľnejšie ruky...“ myslel, aby sa na to úplne vykašlali, a Krauz to vedel. Aj Burger to vedel. Nečmáral si do zošita a neusmieval sa.
„Šaňo, to nie je dobre! Nerušme pracovný tím a nechajme veci nech dozrejú...“
„Edo! Prestaň! Máme dosť novej roboty... navalia sa nové prípady... uvažujte aj perspektívne... nové vraždy sa môžu objaviť hocikedy...“
Mayor bol včera na porade u riaditel‘a a rozoberali aktuálnu situáciu. Boli radi, že už o ponožkovom vrahovi nepočuť, a strkali hlavy do piesku. Krauzovi a pár chalafom piesok v očiach vadil, ale psí štekot do neba nedôjde... ale zavýjať treba, keby náhodou...
Krauz namosúrene tresol zošit o stôl a znechutene precedil pomedzi zuby Burgerovi: „Kašlem na nich, žiadne hodnotenie písať nebudem! Rozpustíme tím a sme v keli! O pár dní začne znova a...“
„Čo si tam šepkáte, vy dvaja?“
„Že hodnotenie napíšeme až koncom týždňa, šéfe, lebo dnes ideme vybaviť tú ozbrojenú lúpež v pasáži,“ zahlásil pokojne Burger a nikto ani nehol brvou.
„Pani Novotná, už som vám povedal, že prídem,“ povedal muž.
„Ja volám iba preto, že neviem, či mám niečo nachystať a ako to bude dlho trvať, či sa zdržíte celý deň, alebo...“
„Ale pani Novotná... veď sme sa už minulý týždeň dohodli, že si to najprv prídem pozrieť, poviem vám, koľko miniem farby, ako dlho to bude trvať a čo to bude stáť... zajtra nič robiť nebudem, nič nechystajte, iba sa prídem pozrieť!“
„Aha! No... veď viem! Veď sme sa tak dohodli! Ja si to pamätám... volám iba tak, či si niečo dáte... či mám niečo prichystať...“
„Nie! Ste zlatá, pani Novotná, ste naozaj zlatá, ale zajtra ráno nič nechystajte, ja sa nezdržím, iba si to obzriem... ozaj, keď už voláte, dohodneme sa na zajtra na ôsmu... vyhovuje vám to?“

„Synček drahý, ja vstávam o piatej a už nezaspím, iba sa motkám po byte, príď, kedy chceš...“
„Dohodnuté! Ráno o ôsmej... dopočutia... dovidenia, pani...“
„Dovidenia... a prídite určite, budem vás čakať!“
Zložil a vyvrátil oči stlpkom. Znechutene sa hodil na operadlo stoličky a kolegovi, čo sa prezliekal, vysvetlil: „To bola tá babka, volá a volá a pritom sme sa jasne dohodli...“
„Nemôžeš od nej chcieť, aby si to pamätala, veď‘ má aspoň sedemdesiat.“
„Má presne osemdesiat a čiperná je až-až! ... by si sa divil! Ale to sa mi na nej páči, raz mi vyká, raz mi tyká, potom ma presviedča, že si všetko pamätá a potom mi znova zavolá, na čom sme sa vlastne dohodli a kedy prídem a čo má nachystať... stará škola, od takých odchádza maliar najedený, napitý...“
„Ukojený...“
„Neblbni, má osemdesiat!!“
„Fajnovka.“
„Tak tam zbehni ty!“
Ťa kašlem, idem k tornu doktoríkovi a mám to tak na tri dni... a možno bude chcieť aj obklad do chodby, takže... ťa kašlem! Okrem mého má ženu modelku a je furt v robote...“
„Prečo ja musím vychytať tie najfasa zákazky?!“
„Lebo skoro vstávaš! Ja som s doktoríkom dohodnutý na desiatu... pánsky termín, skôr mu to nevyhovuje, ešte spinká!“
„Ráno neoperujú!?“
„Neoperuje, je právnik, vole!“
„Tak sa strč... vole, aj s doktoríkom! Poďme na to a nestrácajme čas, vraj sú to peniaze! Stretneme sa dnes?“
„Netreba! Stačí zajtra po fajronte, robotu máme naplánovanú a papiere spravíme večer, tak čau zajtra... a drž sa!“
„Čau... nechaj tie cigarety, sú moje, svoje máš v montérkach!“ „Lakomec! Ale toto je jedna z výhod firiem, ktoré tvoria iba dvaja zamestnanci, ak ti niečo zmizne, pátranie po horúcej stope má rýchly priebeh!“
„Tie horúce stopy máš z tých večných detektívok, však? Už s tým prestaň a venuj sa radšej robote... a nekradni cigarety... ty zmrd!“
„Tak zajtra...“

Muž sedel na brehu riečky iba pár krokov od pivnice a pozoroval rybárov. Jar prišla skoro a bola teplá, nezvyčajne teplá. Všetci boli iba v košeliach. Chlapci mali problémy, nejaký starší pán ich prišiel napomenúť, že sa ešte nezačala sezóna, aby to vytiahli a pikovali, kým ich neudá, ale keď zaliezol, nahodili opäť a kašlali na predpisy. To sa mu páčilo. To bob podľa jeho gusta. Tak sedel, fajčil a čakal, čo bude.
Chytili mrenu. Boba biela.
Bola biela... kým ju neudreli po hlave a nevytrhli háčik aj *s* kusom papule. Háčik sa dá vybrať aj šetrnejšie, ale boli mladí a neskúsení...
Červená farba pošpinila lesklé šupiny a jarný vánok zavial vôňu až k nemu.
Dlho sa nepočuli. Naposledy začiatkom roka v pivnici, keď ho bolel členok a celé telo po bitke s maliarkou. Tri... abebo štyri rnesiace? Ako ten čas letí! Párkrát vytrieskal Veronu a už je tu jar!
Pohádali sa... ale sľúbil, že príde! Bol to sľub, alebo vyhrážka, alebo... tak prišiel.
„Pekná ryba, taká čerstvá... čerstvo mŕtva... úplne mŕtva, a tie *farby...*“
„Už som ti povedal, že nechcem...“
A vône!“
Už som povedal...“
„Tak sa aspoň pozri! Poď bližšie, určite sa radi pochvália a ukážu ti ju, aspoň sa pozri! Nič

viac nechcem, iba sa pozri zblízka!“
Muž vstal a podišieb k chbapcom.
„Počuli ste toho chuja, vraj je zákaz, a poznite, aké berú! Jožo, daj červa, ešte jednu a padáme... pozrite, aká krásna... ujo!“
Pozrel a videl. Boba krásna a... krásne voňala... „Tak už sa nehneváme?“
„Choď do...“
„No táák...“
„Tak vidíš! Nebráň sa tomu!“
„Ja... sa nedám zmrzačiť...“
„To bola náhoda... nahnité porisko... teraz si to vynahradíme... vezmeme niečo silnejšie...“
„Ja... neviem...“
„Skoč si po bundu a ideme sa prejsť... o chvíl‘u sa stmieva...

Babička dojedla, taniere nahádzala do drezu iba tak, bez ladu a skladu... ved‘ aj zajtra je deň... a zašla do kúpeľne. Opláchla sa, natiahla si nočnú košeľu a sadla si na posteľ. Z nočného stolíka vzala ruženec a začala... Otče náš, ktorý si na nebesiach, posväť sa meno tvoje, príď kráľovstvo tvoje, ako v nebi...
ako je vlastne v nebi?

Muž stál na tmavom dvorčeku obklopenom ošarpanými domami a pozoroval okno na prízemí. Stará ženička večerala, dojedla, poupratovala a zhasla. Matné svetlo z hlbky bytu nasvedčovalo, že ešete niečo... aha! Bola v kúpel‘ni! Vyšla už v nočnej košeli. Potom sedela na posteli a meditovala. Dlho. Bol netrpezlivý, a to nemal vo zvyku.
„Ale žiadne prašivé drevo! Tentoraz ideme na istotu!“ povedal Hlas.
„Sa nepotento.. . “zašomral a poobzeral sa vókol... čo by tak... kde to je... aha! Niekto rozoberal múrik detského ihriska a kusy betónu nanosil na podstienku. Tento... nie! Musí mať istotu a tento je malý, vlastne l‘ahký, radšej... uff! To je ono!

Babka položila ruženec na modlitebnú knižku, vyzula si papuče a zakopla ich pod posteľ. Ráno bude opäť hromžiť, keď bude ohýbať ubolený chrbát a poslepiačky šmátrať, ale nevedela sa tohto zlozvyku zbaviť. Uchlipla si z čajíka, natiahla sa a zaspala spánkom spravodlivých.
Vôbec nevedela, kedy zomrela.

Muž si otvoril hornú vetračku, balvan oprel o rám okna, prehupol sa dovnútra a opatrne ho vtiahol za sebou. Bol v chodbe. Precupital do spálne a skontroloval jej dych. Bol pravidelný, chrápala. Tichučko sa priplichtil k posteli. Už nechcel riskovať. Naposledy to bolelo. Už nechcel bolest‘, nemal ju rád... Pevne sa rozkročil, zodvihol ruku nad hlavu... a betónový balvan namieril na šedivé vlasy.
Nepovedala nič, ani nevzdychla... iba sa mylda, ruky jej vyleteli, jedna noha sa zošmykla z postele a hlava.., zmizla! Uprostred vankúša ostala krvavá kaša. Vzpažil a opäť udrel... chcel mať istotu. Ani tentoraz neprotestovala.
Balvan odložil a vzpriamil sa. Pred očami sa mu zatrnelo a na zátylku pocítil známe rnravčenie. Chvíľu čakal, či
príde, a potom sa dočkal. Opäť bol pri ňom. Pristúpil k nemu odzadu a pošepol mu, čo má robiť.

Hlas.
Bol s ním.
Boli spolu a bolo im dobre...
„Tak si ju priprav a ideme... strčíme... do nej... ako vždy... strčíme...“
Nedalo sa! Posteľ bola malá, drobný človiečik sa do nej ako-tak zmestil, ale on bol veľký a chcel niečo inšie... nedalo sa, nevmestili sa... tak ju posadil krížom cez posteľ a chrbtom oprel o stenu. Perinu zhrnul na bok a vykasal jej nočnú košeľu. Roztiahol jej nohy a bosé chodidlá pristál iba pár centimetrov od zakopnutých papúč. Potom si rozopol zips...

Krauz zadusil cigaretu a rozbalil si raňajky. Sylvia ho v poslednej dobe rozmaznávala a lepenák so šunkou a skorou red‘kovkou bol na dennom poriadku.
Sa niekto má!“ Váňa nakúkal ponad stôl a napriek naládovanej igelitke mu reflexy pažravca kázali najskôr požrať všetko na okolí a až potom vlastné zásoby.
„Dáš si?“ neochotne zamrmlal Krauz.
„Len okoštujem... či ťa ľúbi viac ako moja!“
„Tvoja ma neľúbi vôbec, už som sa ti sťažoval, či nie?!“ „Moja... má ľúbiť mňa... tú tvoju som myslel. Ty zmrd!“ Odhryzol si skoro pol krajca. Zazvonil telefón. Krauz bol bližšie.
„Preboha!“ dychčal hlas v telefóne.
„Preboha aj vám, dobrý človeče... a s hovorím?“ „Firma Omal...“
„Tu je firma Polícia, ako vám môžeme pomôcť?“
„Ja... ja sa chcem ohlásiť... vlastne ja chcem ohlásiť... ja som Vladimír Kuzma... ja... som maliar...“
„Ja som detektiv Richard Krauz z Oddelenia vrážd, a keď sme sa už tak pekne pozdravili a predstavili, čo keby ste mi, pán Kuzma, povedali, čo vás trápi a v čom vám môžeme pomôcť. Upokojte sa, prosím, nadýchnite sa a skúste...“
„Zabili ju! Ja som k nej vliezol... vliezol... oknom... aj on... asi... lebo dvere boli zamknuté, tak som zvonil.., včera sme sa dohodli a ja som vliezol oknom, lebo chcela niečo pripraviť, ale povedal som jej, aby nie... že sa iba pozriem...
a on vliezol asi oknom a ja tiež, ale až potom a už bola taká... zvláštne... mŕtva... ale ja som tam nebol! Ja... som to nebol... Ježiši Kriste... keby ste to videli.., to je hrôza!“
„Tak moment, moment... kto je mŕtvy a kde ste vliezli? Vlastne, takto... povedzte mi, kde ste teraz, pán Kuzma, odkiaľ voláte?“
„Z obchodu, tu na rohu Kvetnej, ako je detské ihrisko. Ja som... našiel... pani... Novotnú... mŕtvu!“
„Volali ste sanitku, možno nie je mŕtva a potrebuje pomoc! Volali ste?“
„Nie, nevolal... ona nepotrebuje... sanitku... určite nepotrebuje sanitku, keď nemá... hlavu!“

Po dvore zarastenom burinou sa tmolili uniformovaní policajti a v rojnici prehľadávali zem. V oknách a na pavlačiach sa sporadicky ukazovali nájomníci a ak sa takto naivne prezradili, okamžite ich navštívil jeden v civile a donekonečna sa vypytoval, čo robili včera večer, kedy prišli, s kým, čo pozerali v televízore, aký program a čo dávali... kto im to môže dosvedčiť...
„No dovol‘te!! Žijem už dvadsať rokov sám... som vdovec... kto mi má čo dosvedčovať?!!“
Tak sa nehnevajte, to je bežná rutina, prepáčte... a susedia boli doma, neviete?“ Detektívi vyšetrovali a išlo to ťažko. Ludia sa báli...
Krauz s Burgerom prifrčali hneď, len čo Krauz zložil slúchadlo, nedojedený krajec zabalil do servítky, vopchal ho do vrecka a kývol na Eda.
„Je tu,“ povedal a viac nebolo treba. Každý vedel, čo má robiť. Obtelefonovali tých, čo mali poobedňajšie a nočné zmeny... aj dovolenkárov, a o hodinu stálo dvadsať na všetko

odhodlaných chlapov v plnej zbroji pred dverami zavraždenej.
Na chodbe stretli Mayora. Ponáhľali sa, a tak mladý iba tak cez rameno prehodil: „K tomu vyhodnoteniu pracovnej skupiny sa asi ani dnes nedostanem.., máme čerstvú vraždu.., potom ti podáme správu... Šani," a odpochodoval ako Napoleon, ktorý v živote nepočul o Waterloo. Opät' mal pravdu.
Mayor prišiel za nimi spolu s riaditel'om. Prišiel aj okresný riaditeľ, aj veliteľ miestneho oddelenia... aj z ministerstva...
Slniečko vystúpilo vyššie a hliadky z nočnej služby si vyzliekali kabáty, chlapi odkladali saká a vyhŕňali si rukávy... prišla jar, akosi skoro a akási príliš teplá. Prihároalo.
„Našli sme ohorky a odtlačky po topánkach," hlásila hliadka z rohu dvorčeka.
„Strčte si ich!" podráždene vyštekol Krauz. „Topánky sú číslo osem, jemný dezén a ohorky rnajú krvnú skupinu A... strčte si ich do riti!"
„Kuš!" zahriakol ho Burger. „Beneš to osobne, a takto nemôžeš viesť vyšetrovanie! Buď vychladneš, alebo choď domov"
Krauz na neho prekvapene zagánil, a keď pochopil, že to myslí vážne, upokojil sa. Chlapci za to naozaj nemohli. Ani on sám nie. Že im stále unikal a zabíjal... vlastne to nezavinil nikto z nich, tak to už v živote chodí, zlé veci sa stávajú dobrým l'uďom úplne bežne, a on to sám neprerobí! Vychladol, išiel von a zapálil si. Pľul do trávy a fajčil. Čosi videl cez okno, čosi si domyslel, ale to hlavné ešte len malo prísť.
Prišiel technik. Dvaja. Veľa kufrov, fotoaparáty, čísla, vrecúška... podali si ruky.
„Môžeme začať?"
„Môžete, ale až tam z rohu, tam asi striehol, sú tam vajgle a odtlačky topánok. Potom prejdeme k tomu oknu a pôjdeme dnu... volal už niekto doktora?" nadil činnosť na mieste činu vyšetrovatel' a čakal, kedy Krauz konečne dofajčí a príde mu na pomoc.
„Ja ho zavolám... doboha aj s tým," konečne sa rozhýbal Krauz, frčkou odstrelil ohorok, potom sa vybral za ním a zodvihol ho, akoby nebol jeho, fajnovo do dvoch prstov. Poobzeral sa a zo smetiaka vybral plechovku od farby. „Chlapi, kto fajčíte, ohorky dávajte sem," a položil ju doprostred verandy.
„Alebo nefajčite vôbec," skúsil riaditel', ale asi ho nepočuli. Strávia tu osem, možno desať hodín a fajčiť budú, tajne či verejne, ale fajčiť budú, tak radšej nech je plechovica poruke!
Krauz sa votrel jednej rodine do bytu a slušne ich požiadal, či si môže zatelefonovať.
„Preboha, že sa pýtate! Samozrejme!! Len volajte... veď to hola naša suseda a taká... slušná, tichá pani..."
„Lengyel... súdne... čo je?"
„Hov... nič... to som ja!"
„Tak nehovor, že nič, keď voláš!"
„Máš pravdu... tak príď," a nadiktoval mu adresu. Viac nebolo treba, Lengyel počul jeho zlomený hlas a bolo mu všetko jasné.
Technici prišli po prah dverí. Dvor už mali za sebou. Aj prvé oficiálne výsledky. Stopy v hline zanechali topánky číslo osem, podrážka s jemným dezénom. Stáli dlho v rohu dvorčeka. Pošliapali zelinu. Šesť ohorkov. Príchodová cesta smerovala k oknu do chodby. Žiadne odtlačky prstov. Dvere boli zamknuté zvnútra. Rozobrali zámku. Žiadne stopy po páčení. Drgli do dverí, zavŕzgali ako v lacnom horore a... ostali stáť. Čakali na Lengyela.
Keď prišiel, dostali sa k prahu do spálne a nazreli dnu... „Jemu jebe!" povedal detektív Hanzel a vyšiel na vzduch. Mierne sa nahol dopredu a vypľul hrču riedkych slín, ktoré väčšinou signalizujú... Odpľul si opäť a potom ešte asi trikrát .. a prešlo to. „To nemôže byť normálny človek," frflal.
Dvaja chlapci v uniformách, čo mali strážiť vchod vyšli tiež a jeden sa prežehnal... druhý nemal odvahu.., ale chuť áno!
Lengyel si navliekol rukavice, pozrel na Krauza, potom na technika a vošli... Burger ich

nasledoval, ale ostal stáť medzi dverami... netreba podupať viac, než je nevyhnutné. Krauz jej pozeral na chodidlá. Periférne ju registroval celú a privykal si. Potom pomaly prenášal pohľad vyššie a vyššie. Čím vyššie, tým horšie...
Ležala naprieč posteľou, lopatky a hlavu... vlastne... lopatkami bola opretá o stenu, chodidbá na zemi, nohy naširoko, nočná košeľa vysoko... starká... veľmi sinavá, pergamenová koža, starecké škvrny na rukách... upracované, ubolené dbane. Ohanbie skoro vypĺznuté. Nechce! sa tam pozerať... videl tie miesta už veľakrát... deväťnásťročné, dvadsaťročné, tridsaťročné... ale toto nechce! vidieť, to sa nepatrí!! Vedel to! Táto dobrá ženička s ósmimi krížikmi si to nezaslúži... určite nie!! Aby jej cudzí chlapi čumeli... a čo si ešte užije na pitve!! Slušní ľudia by nemali takto... mali by pekne v posteli... a celá rodina by bola rada.. alebo.,. nebola... ale teraz tiež nebudú...

Prestaň hovädo, drístaš!! zahriakol sám seba a sústredil sa, na čo sa mal. Šlo to ťažko. Nebol to bežný pohľad a nebol ani pekný. Bol hnusný! Mal hnusnú robotu...
Technik fotografoval, rozkladal žlté čísla, hľadal stopy. Napokon jej zabalil ruky do igelitových vrecúšok a... viac nemohol. Vtedy sa viac nedalo...
„Môžete, pán doktor," ustúpil.
Keď skončil, stiahol nočnú košeľu ku kolenám a všetkým sa uľavilo. Doktor je doktor, on môže.
„Príčina smrti... pán vyšetrovateľ... kde je, boha?" Bol vonku... všetci sa tam podvedome sťahovali... ale nakoniec sa vrátil.
„Tu... tu som... počúvam!"
„Príčina smrti je zrejmá! Rozmliaždil jej hlavu tamtým balvanom, tvárová časť prakticky neexistuje... to všetko okolo.., na vankúši... je mozog, krv a tekutiny... sú to zranenia nezlúčiteľné so životom. Konštatujem smrť zavinenú cudzou osobou a navrhujem vykonať súdnu pitvu, bližšie sa dozvieme až tam... rigor mortis už postupuje... je mitva tak desať, možno dvanásť hodín," pozrel na hodiny, „čas smrti odhadujem predbežne na polnoc... plus mínus."
„Ďakujem, pán doktor, uznesenie vám doručíme okolo obeda, kedy ju otvoríte?"
„Hneď! Zavolajte havranov a nech mi ju privezú, spravíme to hneď! Nakladajte ju vy..." obrátil sa na technikov,
nech sa zachovajú mikrostopy a obsah pošvy... je evidentne znás... zneuctená... teda, došlo k pohlavnému styku. Dám vám každému stovku a ampulku morfia, ak nemá v sebe spermie A Rh negatív... ale to asi tušíte, nie?" otázku adresoval hlavne Krauzovi.
„Je to on, je to jeho rukopis," ubezpečoval sa úplne zbytočne Krauz a ani nečakal od nikoho odpoveď.
„Pozri, prosím ťa, pod ňu a pod perm..." požiadal Lengyela.
„Aha... máš pravdu!"
Pozrel. Boba tam. Jedna. Tentoraz biela.
„Má dvanásť kil," hlásil pomocník technika, keď betónový balvan zabalil do igelitového vreca a zavesil na strunovú váhu.
„Nemožné..." zdúpnel doktor. Chlapi obhliadajúci okno hlásili: „Išiel tadiaľto, cez vrchnú vetračku, je tu obdratý rám a prach z betónu... išiel tadiaľto..."
„To je Tarzan, a nie normálny človek... veď to okno má dva metre.,. a nič nerozbil, ani kvetináče nie sú posunuté."
„Musí mať nadľudskú silu.., démon," ohodnotil jeho výkon Burger.
To nemal povedať. Neskôr si už nikto nevedel spomenúť, kto to povedal prvý a kto nahlas a kto na ulici.., ale nemali to povedať, nemali vôbec dopustiť, aby to slovo zaznelo! Dopočuli sa ho aj novinári...
Krauz zbalil Burgera a za rukáv ho vytiahol von.

„Šibe ti?!“ ohradil sa Burger.
„Nie! Chcem, aby si bol pri tom, keď si budem žiadať pokyny od riaditeľa.“
Stáli neďaleko. Riaditeľ s Mayorom a celá generalita. Krauz k nim podišiel, vzpriamil sa a zahlásil: „Pán riaditeľ, nestihol som vyhodnotiť pracovnú skupinu špeciálne zameranú na vraždy starších žien a spracovať návrh na jej rozpustenie. Hneď po obhliadke miesta činu tak urobím. Zatiaľ vás žiadam o pokyny... a našli sme pod ňou jednu bielu ponožku... nikomu z policajtov nechýba...“
Mayor stál a chvíľu nevedel, či sa rozrehoce, alebo zavyje... našťastie nestihol urobiť ani jedno, ani druhé!
„Krauz... detektív Krauz... zatiaľ Sa... ehm... venujte novému prípadu a priebežne ma informujte.., skupinu.., zatiaľ rozpúšťať nebudeme... uvidíme, poradíme sa... neskôr! Nešpekulujte a radšej mi zahláste, aké ste našli stopy, človeče,“ a bolo.
Burger ho vtiahol dovnútra a milo ho napomenul: „Ti drbenká, úplne, alebo chceš skončiť na chodníku? Že nie si normálny, vieš, dúfam?“
Bol normálny, ale niektoré veci ho štvali vtedy a neprestali ho štvať nikdy! Nemal rád, ked‘ sa im miešali do roboty. Unáhlené závery z porád iba zvyšovali nervozitu a on im to nemal ako dať najavo, jedine pri takýchto príležitostiach. Burger to poznal, aj on bol taký, ale to bob už dávno.., tak ho radšej zobral z dostrelu a dorobili obhliadku. Prezreli všetky povyťahované zásuvky a z krabičiek na prstene porozhadzovaných po stole usúdili, že babku aj okradol. Všetko poprášili argentorátom a prehľadali.
Prelozili podlahy, povysávali koberce a periny... našli pár čiernych mužských vlasov a chlpov. Našli kadečo. Ale žiadne odtlačky prstov.
Keď odchádzali, začalo sa stmievať. Odprevádzali ich vystrašené pohľady susedov. Keď zistili, že policajti už končia, osmelili sa a napokon vyšli aj tí, čo mali za ušami. Odrazu bol ľudí plný dvor a hlavy vyhčali aj z okien a z pavlačí a podaktorí sa usmievali a možno by aj zamávali, keby atmosféra nebola tak stiesňujúco morbídna... Keď treba pomócť, tak nikto nie je doma, nikto nič nevidel, nepočul...
My sa nechceme do ničoho zapliesť,“ odznelo tisíckrát, ale keď už nehrozí nebezpečenstvo policajného snorenia a dotieravého vypočúvania, odrazu je zvedavcov až-až!
„Pán Kuzma, vy ste maliar, však?“
„Som.“
„Izieb.“
„Áno,“ prekvapene povytiahol obočie. „Ja len, aby bolo jasno...“
„Som maliar izieb!“
„Takže ste išli maľovať?“
„Nie!“
„Nie? Tak čo ste tam robili?“
„Nóó... chcel som sa iba pozrieť...“
„Pozrieť!? A... na čo?“
„Či je niekto doma... tedáá...“ uvedomil si, ako hlúpo to znie.
„Či je niekto doma!? To je čudné! Snoriť po cudzích bytoch, čije niekto doma! A... ako ste sa dostali do bytu?“
„Vytlačil som okienko a preliezol som...“
„Takže oknom!? Vy ste vliezli oknom!? Do cudzieho bytu!? Vy ste sa vlámali, Kuzma!?“
„Ja... nie!“
„Akože nie!? Veď ste mi teraz povedali, že ste vypáčili okno a vliezli dnu!“
„Nie! Nevypáčil, ja som ho vytlačil...“ „To je jedno... vliezli ste oknom.“
„Ano, ale...“
„Takže znovu! Vypáčili ste okno...“ „Vytlačil som...“
„Vy-pá-či-li ste okno, vliezli ste do cudzieho bytu a chceli ste sa poobzerať, či je niekto doma,

je tak?“
„Ano... vlastne nie... teda...“
„Ano, nie! Tak čo vlastne?“
„Takže znovu! Ako ste sa dostali do bytu pani... pani... tej starej pani!?“
„Vypáč... vytlačil som okienko... chcel som sa pozrieť, či je doma!“
„Prečo?“
„Prečo?“ opäť prekvapene povytiahol obočie. „Ano, pýtam sa prečo?“
„Aha! Prečo! Jasné!! Prečo? Chápem vás, ja som vliezol dnu, lebo na zvonenie nikto neotváral!“
„Takže ste najprv zazvonili, čije čistý vzduch, keď nikto neotváral, vypáčili ste okno a vliezli dnu a... ona sa bránila...“
„Preboha!! Ja som ju našiel!! Mŕtvu!! Ona bola mŕtva... na posteli! Ona... sa nebránila!!“
„Takže tvrdíte, že ste ju našli a ona sa nebránila.., písem si.
„Nie!! Nepíšte!! Preboha!! Nebránila sa, lebo už bola mŕtva!“
„Takže tvrdíte.., to je vaša verzia, áno? Že už bola mŕtva, áno?“
„Ano...“
„Takže verzia... je to iba vaša verzia, však?“
„Nic!! Žiadna ver...“
„Nic?! Takže nebola mŕtva?“
„Nie!! Vlastne áno...“
„Čo nic? Čo áno? Kuzma... ty sa zaplietaš čím d‘alej tým viac, počúvaj ma, na teba si budem musieť lepšie posvietiť!“ „Ale ja... prosím vás!“ „Takže znova...“

Maliara izieb Vladimíra Kuzmu previezli z miesta činu na výsluch a mal smolu. Na oddelení ostal iba Takže detektív, starší pán v rokoch, ktorý celý „služobný“ život pracoval ako politruk na okrese. Politruk, zástupca náčelníka pre veci politické, prežil revolúciu s odretými ušami a posledný rok do dbchodku mu umožnili doslúžiť... kde inde, ako na... mal svoje konexie a vedel kadečo... nic o vraždách, ale o kadekom...
Čo malo ruky-nohy, bežalo k starkej, ale jeho nechali strážiť búdu, bolo to odskúšané a bezpečnejšie, než keby sa im motal popod nohy. Krauz maliara vypočul na mieste, dostal z neho základné informácie o zavraždenej a o dôvode jeho návštevy a využil ho aj pri prvotnom vyšetrovaní. Viac ako pobovicu obhliadky spolupracovali ale pred koncom sa ho Krauzovi uľútostilo a prikázal hliadke, aby ho previezli, dali niekým vypočuť a poslali domov.
Keď Krauz s Burgerom vošli do kancelárie, maliar bol skoro šedivý a politruk im vyšiel v ústrety s víťazoslávnym úsmevom na perách.
„Škoda, že už idete, ešte chvíľu a mám ho... možno by sa aj priznal, chlapci,“ a veľavravne tresol Burgera po ramene.
Maliar bezmocne zaboril tvár do dlaní a neveriaco pokrútil hlavou.
„Ale veď ja som ju iba našiel!“ zamumlal nezrozumitei ne a bol na pokraji zrútenia.
Vyprevadili ho pred budovu a tiež ho posmelili potl‘apkaním po ramene.
„Nič si z toho nerobte, pán Kuzma, to sa stáva... a keby ste niečo potrebovali zastavte sa...“
„Ani bohovi!“ a zdrhol.
Kto mal čo, najedol sa a po chudobnej večeri chvíl‘u pred polnocou začali pracovať hlavami.
„Tretia,“ povedal Krauz.
„A chlapec,“ dodal Burger.
„A jedna prizabitá“ povedal Váňa a odhryzol si.
„Budú tlaky,“ povedal Canis.
„Do prdele,“ upresnil Hanzel.
Chvíl‘u bob ticho. Burger si čmáral, Váňa pomaly dojedal, Canis fajčil, Hanzel skladal strieborný revolver, ktorý čistil dvakrát, a ak bol čas, aj trikrát denne. Krauz iba sedel a

smutne civel na kopy papierov na stole.
„Prišli už z pitvy?“ spýtal sa Krauz.
„Nic, ešte robia.“
„Dobre, počkáme si, ale veľa si od toho nesľubujem. Spermie budú ukazovať na áčko negatív, chlpy a vlasy čierne, krátko strihané, odtlačky poltopánok číslo... už ma to nebaví opakovať stále dokola! Jednoducho... máme ho tu opäť a opäť sme z toho vedľa. Nikde žiadni svedkovia, žiadny odtlačok prsta na porovnanie s archívom, žiadne... doprdele s tým! Stále má náskok a nie sme schopní zmenšit‘ ho ani o meter!“
„Čo vieme?“ skúsil Canis.
„Volá sa... volala sa Novotná, osemdesiat rokov, žila sama. Včera jej volal maliar, ten Kuzma, čo sa skoro priznal, ale vyklzol nám,“ Krauz sa usmial a neveriaco pokrátil hlavou, „kristepane, ešte že sme prišli včas! Mal si dnes ráno obzrieť kuchyňu, chcela ju vymaľovať.“
„Naozaj to potrebovala... príšerné,“ doplnil ho Burger.
Zvonil, neotvárala, tak nazrel cez okno, videl ju iba cez záclonu a myslel si, že spí, ale keď neotvárala ani na búchanie, zl‘akol sa**,** či neskolabovala, vytlačil okno do obývačky a vošiel... a vybehol. Vracal hneď pri smetiaku. Takže maliar ju našiel ráno po ôsmej a zavolal políciu. Zomrela o pomoci, plus-mínus pol hodina, susedia nič nepočuli, ani tí, čo bývajú vedľa a boli doma. Buď pozerali televízor, alebo... bohvie, čo robili, ale nič nepočuli. Vrah striehol v rohu dvora a fajčil. Vajgle máme, odtlačky topánok tiež. Potom zobral kus betónu... videu ste ho všetci?“ „Uhm...“ prisvedčil za všetkých Hanzel.
„Tak viete, čo to bol za balvan! Neuveriteľné! Dvanásť kilogramov, a dostal ho cez hornú vetračku až do obývačky!! Neuveriteľné, je to Superman, alebo má antigravitačné zariadenie? Musí byť silný, veľmi silný. No nič... potom jej rozdrvil hlavu, zneuctil ju, ukradol jej zlato a zdrhoL“
„Nezdrhol!“
Všetky pohl‘ady sa spýtavo premiestnili na Canisa.
„Nezdrhol! Vôbec neutekal! Mal čas a užíval si to. Sledujte... vošiel, zabil, zneuctil, rozhádzal byt a našiel zlato... to trvá dlho, povedzme pol hodinu... a vedel, že robí potichu a že ho nikto nevyruší. Potom... spýtam sa vás takto... prečo sa nemohol dostať maliar dnu?“
„Bob zamknuté,“ správne odpovedal Váňa.
„Ano, bolo zamknuté, ale kľúče sme nenašli. Žiadne! Jednoducho... urobil, čo chcel, odišiel dverami a zamkol za sebou. Kľúče zobral. Celý zväzok. To svedčí o tom, že nezdrhal a neponáhľal sa, on robí pomaly, precízne a ciel‘avedome, má to vopred naplánované a premyslené a vychádza mu to! Nerobí chyby a je tichučko ako voš. Z miesta činu nezdrhá, ale odchádza... nonšalantne dverami, a nie oknom, a ešte za sebou aj zamkne. On vie, čo robí a... bude to robiť ďalej... v tom má Richard pravdu.“
Všetci súhlasne prikývli.
„Slušná analýza, je to tak!“ pritakal Burger. „A nechal nám ponožku tentoraz bielu,“ zakončil Krauz. Spýtavo vzhliadol a u kolegov hľadal odpoveď. Nikto ani netušil...
„U Jany, maliarky, sme našli jednu čiernu, predtým dve čierne a predtým jednu bielu. Co to znamená?
„Jedna, dve, jedna, jedna... biela, čierne, čierna, biela... nevidím v tom systém...“ zamýšl‘al sa Burger. Nikto v tom nevidel systém... zatiaľ...
„Dátumy vrážd ste porovnali? Máme časovú os?“ „Máme, Ivan, nedáva zmysel, pozri,“ Krauz mu rozložil dvojhárok, ale aj keby mu rozložil štvorhárok, ani tak by tam nič nevyčítali! Ivan si vypísal jednotlivé dátumy a spočítal dni medzi jednotlivými útokmi. Skúsil čísla podpísať a sčítať, potom vydeliť, potom... hral sa.
Zatial‘ to naozaj nedávalo zmysel. Spomenul si na bývalého kolegu, matematického génia, ktorého využívali na riešenie kódov a na šifrovanie. Stretli sa nedávno v meste, bol ešte stále bez práce. Skočí za ním, možno sa mu podarí z tých pár čísel niečo vydolovať dokázal už mé

veci...
V noci nevymysleli nič a rozišli sa aspoň ako-tak vyspať, lebo dobre vedeli, že v najbližšom čase ich pracoVflé dni nebudú mať konca-kraja. Zato novinári, tí v noci nespali, a ráno...
„Richard, čítal si to?“ spýtal sa zbytočne Burger a zložil noviny. Ako vždy bol prvý v kancelárii a ako vždy ich mal prečítané prvý.
„Nic, kedy by som... ukáž,“ ani nedopovedal. Upútala ho prvá strana a palcové titulky.
DÉMON V ULICIACH!
DÉMON V NAŠOM MESTE! DEMON... Krauz sa dočítal, že hlavne ľudia v prízemných bytoch majú po chlebe
a najlepšie by urobili, keby už spísali závety a s rukami v lone čakali na svoj osud, lebo Démon si ich určite nájde
a je len otázkou času kedy.
„Toto predsa nemôžu!“
„Mbžu! Je sloboda tlače a slova, spíš?! Časy sa menia‘
„Sami na to nemohli prísť, niekto im to musel naservírovať!“ Krauz znechutene šmaril noviny o stôl. Tie za nič nemohli. Novinári opísali všetky štyri prípady a neodpustili si invektívy v tom zmysle, že Démon prvýkrát udrel už v októbri minulého roka, ale polícia nikoho nevarovala, nič nezverejnila, všetko tajila a tají nad‘alej. Zo zdrojov blízkych polícii sa však donieslo, že kriminálka má hlavu v smútku a nevie si s tým poradiť, teda všetko sa môže zopakovať a ktovie, kto je d‘alší na rade. Ďalej iba pár nechutných detailov a pár uvrešťaných postrehov o brutalite páchateľa, ktorý sa na mieste činu vyzúva.
„Všimol si si to vyzúvanie?“ spýtal sa Krauz. Burger iba nemo prikývol. „Nic že necháva ponožky, ale že sa vyzúva, to svedčí o tom, že ich informuje niekto, kto nepozná detaily. Od nás to nebude nikto, ale o prípadoch vie už toľko ľudí, že sa tá lakomá sviňa asi nebude dať vystopovať. Čo myslíš, koľko asi platia?“
„Tisíc tristo za prípad...“ neváhal Burger.
„Ako... to môžeš tak presne... vedie...?“ zdúpnel Krauz. Na chvíľu zaváhal...
ť,“ dokončil Burger a rozosmial sa.
„Choď do riti, skoro si ma dostal! Ale vážne... nevadí ti, že máme medzi sebou hyeny, ktoré za pár korún predajú aj služobné tajornstvo?“
„Vadí, naozaj mi to vadí, a bojím sa, že z toho bude zle.“ Nemýlil sa.
Štyridsaťosem hodín po prvých článkoch o Démonovi sa cez chodbu na Oddelení vrážd nedalo prejsť. Dvojice, aj trojice neznámych chlapov postávali pri otvorených oknách, fajčili a ticho debatovali. Ohorky a pl‘uvance padali na dvor historickej budovy, v ktorej sídlilo policajné riaditeľstvo.
„Školenie?“ spýtal sa Krauz namiesto pozdravu, ked‘ sa mu po dlhej dobe podarilo zaspať a prišiel iba pár sekúnd pred začatím pracovného času. Všetci prítomní ho prepálili očami.
„Trt makový školenie, to je ten tvoj skurvený tím, čo si nechcel rozpustiť, teraz ho máš obohatený o ďalších expertov, tentoraz z OZK,“ privítal ho Hanzel a tiež zabudol pozdraviť.
„Kde si? Už ťa zháňal Šaňo aj riaditeľ,“ súril ho Burger.

„Nech sa nepotento, ved‘ som ešte v limite!“
Si myslíš len ty! Oddnes tu aj spávame, si píš!“
„Čo sa vlastne deje? Nerýpte už a von s tým!“ naštval sa Krauz a z vážneho výrazu najbližších usúdil, že neblafujú.
„Nič zvláštne, iba že z…
„Hovor normálne!“
z Odboru závažnej kriminality sem na príkaz ministra prišlo dvadsať... doslova dvadsať! chlapov a majú nám pomôcť,“ Burger stíchol a vychutnával si účinok svojich slov. Krauz stuhol.

„Dvad... saťʔ!! To nemyslíte... vážne?! Dvadsať! Ani stoličiek tol‘ko nemáme, nie ešte robotu pre každého!“
„Roboty bude vyše hlavy o to sa nám už postarajú! Budeme vonku dvadsat‘štyri hodín denne, na zrneny a s ďalšími novotami nás o chvíľu oboznámi riaditeľ, tak poďme, decká, nech nie sme poslední,“ rozhodol Burger a všetci sa pobrali. Krauzovi to nedalo.
„To sú tí z toho novovzniknutého útvaru na prezídiu?“ „Chcel by som zarábať tridsaťtisíc čistého ako oni,“ zasníval sa Váňa.
„Čo! Oni zarábajú tridsať čistého?“ chytil sa Hanzel.
„Nie, ale tiež by chceli...“
„Čušte!“ zahriakol ich Burger a pokračoval vo vysvetľovaní. „Presne tak, Richard. Na príkaz ministra teraz vznikajú úplne nové pracoviská a špecializované tírny, o činnosti ktorých nevie nikto, možno ani oni sami nic. OZK majú na starosti iba závažnú kriminalitu, dlhodobé rozpracovávanie, samé tajné sledovačky a odpočúvania... jeden väčší macher než druhý...“
„A kto bude robiť?“
„My, to ti ešte nedošlo?“
„No... pomáhaj pánboh!“
Nepomohol. Prišiel riaditel‘ kriminálky a všetkých zvolal do vel‘kej zasadačky v rohu tretieho poschodia. Počkal, kým sa usadia a stíchnu, potom si ich premeral a spustil.
„Páni, dovoľte, aby som sa ujal slova a všetkých vás srdečne privítal,“ Krauz stál v rohu pri dverách a premeriaval si chlapov, čo im prišli pomôcť. Dvaja vlasy až na lopatky, jeden dokonca s copom, zarastené tváre, obdraté rifle s hrubými záplatami, kde tu kožená vesta v kombinácii s kockovanou košeľou, tenisky, vyčaptané poltopánky... banda! Slušný človek by niektorým z nich nedovolil prisadnúť si ku stolu ani v krčme štvrtej cenovej skupiny. Perfektné maskovanie. Iba dvaja boli v čiernych oblekoch s predpisovo uviazanou kravatou, ale tí si sadli za stôl vedľa Mayora a riaditeľa. Z kufríkov si vybrali nejaké papiere a dôležito v nich listovali. „Na dnešnej porade vítam medzi nami riaditel‘a Odboru závažnej kriminality podplukovníka Kokavca a jeho zástupcu majora Bíleka... obaja postupne vstali a krčovito sa predklonili. Nikto netlieskal, a tak si opäť sadu, „... vy ostatní sa väčšinou poznáte, ak nie, tak sa zoznámite po rozdelení. Teraz k veci! Páni, rozkazom ministra vnútra číslo tridsaťosem z dvadsiateho siedmeho apríla tisícdeväťstodeväťdesiatjeden ste boli všetci tu prítomní zaradení do špecializovaného tírnu zameraného na objasnenie série vrážd, ktoré začali pracovníci Oddelenia vrážd objasňovať v októbri minulého roka. Ako isto viete, odvtedy máme štyroch zavraždených a jednu s t‘ažkými zraneniami, ktoré našťastie prežila. Modus operandi a psychologický profil páchatel‘a nasvedčujú tomu, že vo vraždení bude pokračovať...“ Krauz sa nahol k Burgerovi a tichučko zasyčal: „My sme dali niekomu robiť psychologický profil?“ Burger ho iba prepálil pohl‘adom: „Drž hubu! Tu sa dozvieš vel‘a nových vecí, ktoré sme dali robiť, a ani o tom nevieme!“ Krauz zvesil kútiky úst a počúval ďalej, „... pred dvoma dňami sa niektoré utajované informácie dostali do médií...“ riaditeľ urobil odmlku a prerneral si prítomných, akoby tipoval, ktorá sviňa to bola, „... a hystéria okolo vraždiaceho Démona obrátila verejnú mienku proti nám. Na ministerstve sa už hromadia telefonické aj písomné interpelácie občanov a žiadosti o vysvetlenie, ochranu, zaujatie stanoviska, odvysielanie pokynov pre dotknuté skupiny obyvatel‘stva... no, čo vám budem hovoriť, tretia svetová! Nech už je situácia prezentovaná akokoľvek, pravdou je, že stav v objasňovaní takej závažnej trestnej činnosti nie je možné ďalej akceptovat‘, a preto minister pristúpil k opatreniam, ktorých výsledkom je založenie tejto špecializovanej skupiny, ktorá bude pozostávať z dvadsiatich pracovníkov OZK, z desiatich detektívov z Oddelenia vrážd a zo štyroch vyšetrovateľov Mestského riaditeľstva. Každý vyšetrovateľ sa bude samostatne zaoberať jedným prípadom, ale pracovať budeme všetci spoločne tu v týchto priestoroch.Zo skladu vyfasujete stoly, stoličky, plechové skrine, tabuľu, mapy... všetko, čo potrebujete, a tu na tomto mieste zriadime hlavný stan. Sem sa presťahujú všetky spisy a k interným iiiformáciám

budú mať prístiip iba poverení pracovníci. Poverení a... preverení, samozrejme! Vzniknú štyri samostatné skupiny, ktoré sa tu budú každé ráno stretávať a koordinovať činnosť. Ďalšie dvojice budú začlenené do poobedňajších a nočných hliadok a využijeme aj detektívov z okresov a uniformované hliadky. Analýze sa budú venovať dvaja z vrážd, a to Burger a Krauz, a dvaja z OZK, a to...“ prerušil inštruktáž a nahol sá k chlapíkovi v čiernom obleku. Ten prehodil pár listov v poznámkovom bloku, potom sa pomaly a teatrálne vrátil na pbvodnú stranu a všetkým vyzradil tajomstvo najtajnejšie, aspoň tak sa tváril, „... Zavadil a Trčka!“ Z masy sediacich policajtov sa dvakrát ozvalo tlmené tu! a Krauz si pripadal ako na vojne pri čítaní denného rozkazu. Detektívi sa usmiali, ale nekomentovali to. Riaditeľ pokračoval, „... výborne! Štyria menovaní sa postarajú o naplánovanie služieb v troch zmenách a vypracovanie systému riadenia celej skupiny, a to... do fajrontu! Písomné hlásenia sa budú vypracovávať jedine v tejto zasadačke a len v troch kópiách, pričom všetky tri sa hneď odovzdajú analytikom. Jeden z nich tu musí byť vo dne v noci. Akékoľvek hlásenie mimo rezort alebo na vyššie miesta musí ísť cezo mňa alebo cez velitel‘a Oddelenia vrážd! Zakazujem všetkým v tejto miestnosti akýkoľvek kontakt s cudzírni osobami, zvlášť od médií, a zakazujem o prípadoch hovoriť pred nepreverenými osobami. Zakazujem kopírovať akékol‘vek písomné materiály bez súhlasu a vedomia analytikov. V prípade poplachu alebo inej nepredvídateľnej situácie má služkonajúci analytik v prvom rade uzarnknúť miestnosť a kľúč uschovať do mójho trezora! Je to jasné?!“ a zagánil spôsobom, akoby očakával prvé prdy do gatí. Nikto sa nepotento, a tak pokračoval. „Ak áno, tak pristúpime ku konkrétnemu rozdeleniu. V prvej pracovnej skupin budú. .“ rečnil ešte dlho a Krauza už boleli nohy, tak sa vytratil na záchod zapáliť si. Keď sa vymočil a prestal nadávať a šúchať si pricviknuté miesto — už dávno prosil manželku, aby mu ten poondiaty zips opravila —, smutne sa zahl‘adel z okna. Vymklo sa mu to z rúk. Chcel iba pár najbližších chalanov, aby ich zbavili služeb a aby mohli v pokoji pracovat‘ na ponožkárovi. Teraz sa do toho zastaral rninister a prebral jeho nápad s megalomanstvom ministrovi vlastným. Krauz naštvaný na ministra aj na seba znechutene odfrčkol ohorok do pisoára a vypadol, aby si riaditeľ nevšimol, že chýba.
a taktiež ste počas zaradenia v tíme zbavení všetkých služieb a pravidelných hliadok. Za prácu v tíme vám prináleží príplatok...“
Ked‘ riaditeľ skončil, dal slovo kolegovi v čiernom obleku, ale ten sa obmedzil iba na konštatovanie, že všetko podstatné už bob povedané, a tým si všetkých získal.
„Vy dvaja poďte so mnou,“ šepol riaditeľ Burgerovi s Krauzom, keď vychádzal popri nich. Mayor sa pripojil a nasledovali riaditeľa do pracovne.
„*Dúfam*, že je vám jasné, že to nebol môj nápad! V konečnom dôsledku, niet sa čo čudovať, nejakú odozvu to muselo mať! Sťažovať sa nemôžeme, možno takáto sila predsa len niečo dokáže, hoci takýto megatím sme ešte nezakladali. Krauz, spracuješ podklady na riadenie poobedňajších a nočných služieb a vypracuješ systém týždenných hlásení. Počítaj s tým, že ich budeme pravidelne posielať na ministerstvo, a priprav sa aj na mimoriadne hodnotenia, prehodnotenia, odóvodnenia a... však to poznáte. Ešte stále pracujeme v systéme, v ktorom má papier váčšiu váhu než detektiv s pištoľou v teréne, ale nevadí, prežili sme blokádu, prežijeme aj blahobyt! Edo, zorganizuj si partiu a odchod do skladu, nafasujte všetko, čo len uvidíte, a prerobte zasadačku na pracovisko štábu. Každá skupina nech má samostatné stoly a písacie stroje a dostatok stoličiek. Je tam aj meotar, video, dostali sme špeciálne malé vysielačky, aké používa ochranka... no, však uvidíš! A ešte jedno! Zlúčenie z OZK neberte ako kontrolu zhora, oni sú tu naozaj na robotu a je na vás, aby ju denne dostávali. Zodpovednosť ostane nám, to si pamätajte, a my sa budeme musieť zodpovedať vrchnosti aj v prípade neúspechu, aj v prípade úspechu! Hovoríme o vraždách, a my sme Oddelenie vrážd, to hovorí za všetko. Nechcem žiadne prekáračky a pretláčanie sa, kto je silnejší! Teraz sme na jednej lodi, a tak to tlmočte aj ostatným a akékoľvek štengrovanie mi okamžite hláste! Nedopustite rozkol v partii, ste analytici a zodpovednosť za tím je na vás! To by bob asi

všetko! Dnes o pätnásť nula nula vykonám kontrolu, chcem aby všetko frčalo a chcem aj písomné pripomienky a požiadavky, čo vám napadnú v priebehu dňa, jasné?!“
„Jasné,“ pritakal Burger.
„Chlapci,“ riaditel‘ov hlas zmäkol, „už žiadne mŕtve baby, rozumieme si? Už žiadne mŕtvoly, lebo nás nakopú do zadkov a skončíme v uniforme na vrátnici, chápeme sa? Novinári nás držia za gule a neodpustia nám ani prd! Okrem toho... kašľať na novinárov... ja... viete... veď viete, že aj ja som bývalý detektív! Musí vás ten pes štvať aspoň tak ako mňa, tak ho už chyťte a poďme na dovolenky, lebo sa z toho scicifrčíme!“
„Dostaneme ho, pán riaditeľ, dostaneme ho,“ vykoktal Mayor, ale termín pre istotu nespomenul.
Začal cirkus. Humberto v plameňoch sa môže schovať. Čo malo ruky a nohy, vláčilo stoly, prenášalo stoličky a písacie stroje, Burger dirigoval a každému ukazoval, čo kam patrí a čo ešte treba priniesť, kam umiestniť meotar a kam video s televízorom, kde budú popolníky, kde sa bude vypočúvať a kde variť káva, „... chladničku tam do rohu a... skočte niekto kúpiť niečo do nej... nie salámu, ty debil!“
Na obed boli hotoví a spotení chlapi posedávali v novovybudovanej obrovskej kancelárii a sťažka odfukovali. Klasická policajná zasadačka sa za jedno dopoludnie zmenila na nepoznanie.
Krauz nenosil. Celý čas sedel v kancelárii a písal. Skončil, keď preniesli posledný stôl. Rozpracoval systém služieb na tri zmeny, spracoval požiadavky na okresné velitel‘stvá a pre uniformované zbožky, rozvrhol mikrorajóny s predpokladanými miestami ďalších útokov, každej sku pine určil plán na najbližší týždeň a... začali. O tretej si riaditeľa ani nevšimli, vošiel a ostal v nemom úžase stáť pri dverách. V zasadačke klapotali písacie stroje, pár chlapov sa chystalo do poobedňajšej zmeny a počúvali inštruktáž, pár chlapov referovalo, čo zistili vonku, niektorí študovali spisy a výpovede ľudí, ktorých mali v pláne zajtra preveriť kvôli detaibom, ktoré nesúhlasili, abebo sa im jednoducho zdali podozrivé. Riaditeľ sa iba usmieval a radšej vypadol, nechcel prekážať, veď ho budú inf ormovať, keby dačo...
Prvá skupina sa vrátila k vražde z minulého roka, rozliezli sa po nemocničnej časti pre seniorov. Opäť vypočuli celý personál a rodinu zavraždenej. Stále tie isté výpovede, stále dookola to isté. Druhá partia začala od ubytovne, kde ponožkový vrah dostal matku so štrnásťročným synom. Tretia skupina navštívila maliarku a Janka skoro omdlela, keď‘ jej oznámili, aby zajtra prišla na políciu, že ju ešte raz vypočujú...

Štvrtá banda pracovala pod vedením Krauza. Mali najčerstvejší prípad a Krauz rozhodol, že začnú od maliara. Aj on skoro omdlel... ale prežil to. Iba keď sa na chodbe nechtiac stretol s politrukom, akosi zavrávoral, ale inak sa správal trpezlivo, až hrdinsky. Opäť ho vypočuli, ale neprinieslo to žiadne nové informácie, a zašli až do najmenších detailov! Nič! Potom prešli na zaistené stopy, Krauz neustále pendloval medzi súdnymi lekármi a kriminalistickými laboratóriami, ale výsledky boli presne také, ako očakávali. Ohorky nechal chlap s krvnou skupinou A, dokázali to zistiť, lebo vrah, našťastie, patru k tridsiatim percentám ľudí, ktorí aj do slín vylučujú bielkoviny umožňujúce určiť krvnú skupinu. Mal obuté poltopánky s jeden a pol milimetrovým dezénom. Ten istý liezol cez okno a zanechal stopy na podlahe v spálni. Ten istý znásilňoval. Ten istý vraždil a kradol.

Týždeň po pohrebe sa prihlásil prvý svedok, čo chcel pomôcť. Pomohol. Ani netušil ako. Ani detektívi netušili. Ba ani muž, čo mal rád zlato a lozil z okna do okna, netušil, že karta sa obrátila... vlastne, obracia. Pomaly, ale predsa. Hneď ráno volali Krauzovi z vrátnice, že prišiel pán Novotný, syn zavraždenej, a chce s ním hovoriť. „Sem s ním!“ zajasal Krauz.
„Viete, už ma vypočúvali na polícií, ale to bolo také... ja som ani neregistroval, čo chcete, viete, tie okolnosti.., bol to pre nás všetkých šok.“ „To sa dá pochopiť, pán Novotný, my sme

na také výjavy zvyknutí a tiež sme stáli v nemom úžase... no, nechajme spomienky, čo ste nám priniesli?“ „Fotografie.“ „Prosím?“ „Fotografie! Váš kolega, čo ma vypočúval, chcel zoznam zlatých vecí, čo matke ukradli a náčrtky jednotlivých kusov. Spomenul som si na náušnice s modrým očkom a prsteň s hovienkom... prepáčte, on tak naozaj vyzerá. Namiesto očka je zlato stočené do takej kôpky... vyzerá to ako malé hovienko, zlatníci tornu hovoria turban... vlastne, čo budem rozprávať... pozrite!“ Zalovil v náprstnom vrecku a vybral fotografie. „Viete, ja som to vtedy aj nakreslil, ale iba tak... ako amatér, ani sestra nevedela lepšie... ale predvčerom srne sa prehrabávali v starých fotografiách... boli u mňa na návšteve a spomínali sme na... na... maminku... prepáčte, a našli sme tieto fotografie.“ Krauz vyvalil oči. Na jednej bol detail kazety s prekrásnymi náušnicami s modrým očkom a vedľa prsteň s... naozaj to vyzerabo ako hovienko od minipsíka. Krauz by prijal takého psíka. Na obed by mu dal granule a večer by už kšeftoval so zlatom, krásna predstava! „Prečo tie detaily?“ ukázal prstorn.„Maminka zbožňovala zlato. Zbierala ho a vzácnejšie kúsky potom rozdávala rodine, aby sme aj my mali radosť. Toto dostala na šesťdesiatku... vlastne, moment... nie! Na sedemdesiatku! Od švagra, teda jej zat‘a. Tak sa jej páčili, že si ich dala hneď na oslave zvečniť a tu... pozrite sem... tu sa dala odfotografovať v celej paráde! Tu vzadu... to som ja... ale o pár kilogramov mladší!“

Krauz fľochol pohľadom na ďalšie dve fotografie, ale babka ovešaná zlatom ho príliš nezaujímala. Šperky boli také maličké, že sa nedali rozoznať detaily, ale táto, čo mal v rukách, tá bola dobrá! Výborný záber zblízka. „Janko... Janko, zober to technikom, bleskovo zväčšiť a rozmnožiť... páťdesiatkrát a negatívy uschovať, možno sa ešte zídu!“ „Mám počkať, abebo stačí zajtra ráno?“ „Počkať! Potrebuje,e to hneď! Poobedné hliadky už môžu vyraziť do terénu s fotografiami! Nemáme čas na vyčkávanie!“ „Takže som pomohol?“ spýtal sa natešene ochotný nálezca. „Iste, ani neviete ako!“ usmial sa Krauz. „Ale vypočúvať ma nebudete, však nie...“ „Nie! Môžete ísť... iba vám vypíšem potvrdenku, že ste nám...“ „Netreba, ja radšej pôjdem‘ Ponáhľam sa na autobus!“ „Moment!“ zareagoval vyšetrovateľ, čo sa opodial‘ prehŕňal v spisoch. „Ak to zlato súvisí s vraždou, musíme zadokumentovať, odkial‘ máme fotografie, odkiaľ zlato pochádza a v prípade, že ho nájdeme, urobiť opoznávanie! Musím vás k tomu vypočuť a vystaviť vám tlačivo o dobrovoľnom vydaní veci podl‘a paragrafu...“„Pán kolega! Možno neskôr... pán sa ponáhľa... prišiel sám, dobrovoľne... je ochotný nám pomôcť... možno by sa dalo dohodnúť neskôr...“„Je mi ľúto! Ak rozbehneme pátranie po tejto stope, môžeme byť prekvapení z nepredvídatel‘ne rýchlo získaných výsledkov a mohlo by byť neskoro... musím...„Ja som to vedel!“ dobrovol‘ník zvesil plecia a odovzdane pozrel na hodinky. Autobus bol v čudu.

Muž stál uprostred ulice a bojazlivo hodnotil situáciu - ísť či neísť. Na také veľké a vzácne kusy nemohol nájsť kupca, všetci smradi, čo poznal, mali vo vrecku chabú päť‘stovku. To bolo málo, a na sekeru... tým dať niečo na sekeru, môžeš ich naháňať do súdneho dňa! Ulička bola úzka, malá... zlatníctvo zastrčené... mohol by mať šťastie!

„Ondro! Ondrík... si to ty? Si! Čo máž už...“„Dobrý deň, pani Szabadosová!“„No to ma podrž, koľko som ťa... odkedy ste sa aj s mamkou presťahovali! To je už... dobrých sedem rokov! Čo ty tu v našich končinách?“„Aále, tu za rohom... pracujem... v hoteli. Mamka robí v šatni a ja... pomáham...“„Tak v šatni?“ „Nóó... .“„Tak poď... poď k nám, na pohárik...“Stará pani sa poznala s mamou, keď ešte bývali v susedstve. Chodieval k nim, keď mama dlho nešla. Sedeli v kuchyni na prízemí ako za starých čias a domáce ríbezľové bob tiež presladené ako kedysi. Podozvedal sa, čo je nové u nich, a rozpovedal, čo je nové zase u nich a... potom ju vyskúšal. „Kde by som ja na to vzala, chlapče? Ukáž! Ten prsteň je veľký... aj očko na náušnici je pekné, také modré... ale kde by som ja na to...?“ „Myslel som Peťo... ak nie vy.“

„Jáj... ten... ti teraz nepomôže... je na liečení... ešte osemnásť mesiacov... mu ostáva...“ „Aha... tak preto som ho tak dlho nevidel!“ „Preto! Aj ty by si si mal dávať lepší pozor! To zlato... tuná...‘, „To je dedičstvo, teta.“

Poďakoval a vypadol. Predsa len mu ostával iba ten zlatník. Opa trne sa rozhliadol. Policajné autá nikde, hliadka pred chvíľou zašla za roh... pár chodcov sa náhlilo ulicou. Nazrel dnu. Ani nohy, iba za pultom nejaký starec. Dvere rozozvučali zvonkohru a starý zhrbený chlap s hrubými okuliarmi sa vystrel. Pochybovačne si premeral zákazníka, potom sa nahol dozadu k plachte a zavolal: „Karol, poď sem... na, tu máš handru... pult treba...“ Karol s čapatým boxerským nosom prekvapene povytiahol obočie, potom si všimol zákazníka a pochopil. Vzal handru a veľmi pomaly a rozvážne začal leštiť nablýskaný pult. Poočku sledoval zákazníka. „Vítame vás! Čím vám môžeme poslúžiť?“ vyštekol majiteľ a nemyslel to vážne.

„Ja by som... chcel by som niečo predať.“ „Táák? My sme zlatníctvo, nie záložňa.“ Muž vytiahol zašpinenú vreckovku a položil ju na pult. Keď videl zlatníkov ostýchavý pohl‘ad, rozbalil ju a vysypal jej obsah. Dedičstvo cinklo o sklo. Zlatníkovi poskočilo obočie a Karol prestal so zbytočným drhnutím. „Hmm...“ zahundral zlatník a rutinovaným pohybom si založil čierne zváčšovacie sklo. Hlboké vrásky na líci svedčili o tom, že podobný pohyb urobil v živote asi miliónkrát. Podržal náušnicu pred školeným okom a po chvíli ju vrátil na pult. Štítivým drgnutím ju poslal späť majiteľovi... vlastne... tomu, čo ju priniesol. O tom, že to nie je tá istá osoba, nemal najmenších pochýb. „To oko nič moc, zirkón.“ „A zlato?“ Starký hodil náušnice na váhy, pribožil závažie, potom ešte jedno... rýchlo ich zložil a dosť nepresvedčivo ich opäť prisunul pred chlapíka. „Nóó... dal by som ti... tisícku...“ už mu nevykal, už to bol tvrdý boj rutinovaného obchodníka s nímandom z ulice. Už nemusel byť zdvorilý. „Čóó?! Tie náušnice majú hodnotu desať litrov! Ja vám ich ponúkam za poloviculʻ „Neblázni! Riziko nesiem ja, ak ich u mňa nájdu! Ktovie, kde si ich potiahol?!“ „V riti! To je dedičstvo!“ „Iste!“ Štyri!“ „Nie! Dám liter! Tisícpäťsto aj s tým prsteňom!“ „Boha! Vedʻ ten prsteň má šesť gramov!“ „Tisícpäťsto!“ „Hovno! Povedali mi, že to má hodnotu pätnásť, dvadsať...“ „Oklamali ťa!“ „Nic! Ty ojebávaš, ty chuj starý,“ muž zhrabol dedičstvo a neuveriteľne šikovne ho ukryl vo vrecku. Chcel odísť, ale v strede miestnosti sa zvrtol na opátku, vtiahol nosom a namiesto pozdravu poslal ponad pult nechutný pľuvanec. „Aby si mal čo utierať, ty debil!“ a vybehol. Karol svižne preskočil pult, ale videl už iba chrbát vzďaľujúci sa za rohom. „Majster, mám zavolať policajtov?“ spýtal sa celý upachtený. Ti šibe!? Zalez dozadu!“

Hanzel a Mikovičs odparkovali auto a vôbec sa neponáhl‘ali vystúpiť. Hanzel vypol motor a tlstý Váňa sa namosúrene pomrvil v sedadle. „Boha! To je dnes už desiate, alebo koľkáte?! Toľko zlata nemohlo ľudstvo vykopať za tisíc rokov, čo som videl tento týždeň!“ „Deviate, a máme ich ešte...“ Hanzel zalistoval v notese smutne si vzdychol, „... šesť! Nedudri a vypadni! Takýmto tempom budeme obchádzať zlatníctva až do penzie!“ „Počkaj, do takého mrňavého krámu nebudeme chodiť dvaja, néé? Skoč tam ty a vybav to, a ja sa zatial‘ zastavím... tam naproti,“ a túžobne zagánil na predajňu s lákavým nápisom Lahôdky. „No čo?! Čo čumíš? Hlad je strašná vec! Asi ešte rastiem, alebo čo! Potrebujem pravidelný prísun kalórií, inak by som mohol degenerovať!“ „Tak to ti fakt nehrozí, kámo! Ráno som ťa hodinu čakal, kým si sa natlačil v bufete, sotva sme vyrazili, už si žobronil, aby som zastavil pri lángošoch, potom si ma nechal samého vybehať dve zlatníctva, kým si u mäsiarov zápasil s vareným kolenom, a ešte nic je ani obed, a už ťa mátajú lahôdky! Degenerácia od hladu ti teda fakt nehrozí, ale kotrba ti zdegeneruje hneď, ako ti po nej tresnem, jasné!? Padaj! Budʻ zmením parťáka, alebo od zajtra jazdíme s poľnou kuchyňou v prívese. Takto to ďalej nejde, ja ťa kašlem!“ a tresol Váňu po tlstom ramene. Váňa sa nahol, aby mu to vrátil, ale Hanzel nečakal a svižne vypadol.

Zamkol svoju stranu auta a vykročil. „Tak môžem... iba jeden chlebíček," žobronil za ním parťákov hlas. „Prac sa mi z očí!" Hanzel predstieral naštvaného, ale v skutočnosti mu bolo jasné, že také krpaté zlatníctvo na rohu starodávnej uličky zvládne aj sám. Váňa zmizol v lahôdkach a Hanzel neveriaco pokrútil hlavou. Usmial sa, mávol rukou a opäť neveriaco pokrútil hlavou. Mal rád tú horu mäsa s bravčovou hlavou, na ktorú sa dalo v každom ohľade spoľahnúť, a navyše, Váňa oplýval nekonečným zmyslom pre humor. Nechcel by ho živiť, to fakt nic... ale ani šatiť, tie jeho gate by sa dali prešiť na dva cirkusové stany. Inak ho však mal rád. Nikto nic je dokonalý a Váňa bol dobrák od kosti, a aký bol veľký, také veľké mal aj srdce. Ale iba na svojich. Vagabund, čo mu zaklamal, mal po chlebe a poltonové laby vedeli nielen bravúrne narábať s vidličkou, ale aj spracovať drzáňa, že na to do smrti nezabudol.

Hanzel opatrne nazrel dnu. Ani nohy, iba za pultom postával nejaký starec. Zvonček nad dverami zazvonil a zhrbený starký so silnými okuliarmi sa vystrel. Pochybovačne si premeral zákazníka, potom sa nahol dozadu k plachte a zavolal: „Karol, prines tú novú kolekciu náramkov... Srdečne vás vítame, mladý pán! Čím môžeme poslúžiť?" usmial sa a tentoraz to myslel vážne. Hanzel zalovil vo vnútornom vrecku saka a pred hrubé okuliare strčil odznak. „Kriminálka, Oddelenie vrážd," a bolo po kšefte. Karol sa potkol. Nechýbalo veľa a rozsypal by lesklý obsah zamatového podnosu starkému rovno pod nohy. Zlatník sa vztýčil a pevne sa zachytil pultu. Hanzel sa tváril unudene, ale všetko videl a všímal si zmeny v ich správaní. „Ako dlho tu fungujete?" „Rok, pán kapitán, sotva rok." „Poručík! Poručík Hanzel." „Čo nie je, môže byt hovorievala moja stará mati a ráno sa zobudila tehotná!" zlatník sa rozrehotal na vlastnom vtipe a Karol sa okamžite pripojil. Hanzel iba stál. Keď prestali, pokračoval. „Vyšetrujeme vraždu staršej ženy..." „Preboha!" A ja by som bol veľmi rád, keby ste si obzreli tieto fotografie. Vrah jej ukradol náušnice a..." detektív pokračoval a na vyleštený pult rozkladal fotografie. Detaily, celkový záber na kazetu so šperkami, modré očko uprostred náušnice a hovienko zo zlata, odborne zvané turban. Matné aj lesklé fotografie. Rôzna veľkosť. Technici sa blysli, nasekali toho podstatne viac, než od nich chceli. Starý pán mlčky stál, zložil si okuliare a preleštil ich vreckovkou. Zbytočne. Boli čistučké ako slovo Božie. Poprehí ňal sa v kôpke a opäť si preleštil okuliare, aby lepšie videl. Hanzel z neho nespúšťal zrak. Karol sa nahol ponad šéfove rameno a vystrašene sa stiahol späť. Zdrapol zamatový podnos s náramkami a vyrazil do bezpečia za plachtou. „Hej!" zreval Hanzel. Karol sa opäť zatackal a dnes už druhýkrát balansoval s drahocenným nákladom. „Tie náramky patria na pult, nie? Tak povedal šéf, však, šéfko," a dobrosrdečne sa usmial. Karolovi sa viditeľne uľavilo. „Iste... iste..." súhlasil šéf a nervózne zagánil na Karola, „daj to sem a padaj!" „Nie! Nech ostane! Každý, kto robí vo fachu, nám môže pomócť... Karol, poď sem a pozri sa... nič ti to nehovorí?" Hanzel otáčal fotografie jednu po druhej, hoci pri takýchto záberoch bob srdečne jedno, čo je hore a čo dole.

„Jáá..." Karol sa na ne zaujato zahľadel, potom hodil očkom po zlatníkovi, či mu nepomôže a potom zopakoval, „jáá... ani nevíím..." „Asi vám nepomôžeme, pán detektív, viete, my sme zlatníctvo, nie záložňa, my nerobíme výkup zlata, na to nemáme povolenie. Zlomkové zlato, to áno, to by šlo, nejaké pokazené... roztrhané retiazky... keď si niekto chce dať urobiť nový šperk, alebo opraviť starý... to áno, ale hotové šperky, to nie!" „Nie, to my nerobíme!" dodal rýchlo Karol s úľavou. „Skúste si ich ešte raz pozrieť, či náhodou..." Obaja sa ako na povel nahli nad pult a skúmavo gánili. „Nie!" znel rezultát staršieho a mladší prudko pokrútil hlavou. „Tak nie! Škoda!" Hanzel pomaly a rozvážne skladal jednu fotografiu za druhou a hranami trieskal o vyleštený pult, aby ich zarovnal. Opäť priložil zo dve a opäť trieskal. Pritom z fotografií nespúšťal oči. Potom prudko pozrel nahor. Karolom myklo a starý tušil, že im to nezožral. Vyznal sa v ľuďoch, stačil mu jeden jediný pohľad a vedel, kto stojí na druhej strane pultu. Robil obchodníka už vyše päťdesiat rokov a za ten čas sa človek všeličomu

priučí. „Je to škoda o to väčšia, že vás budem musieť pre nič za nič execírovať k nám na oddelenie a piplať sa s kontrolnými daktylkami a strácať čas s vypočúvaním a spisovaním zápisníc a... no nič, tak to už dnes zabal‘te a oblečte sa, pôjdete s nami... so mnou!“ „Na políciu? Ale prečo, veď som vám povedal, že...“ „Ano! Na políciu! Viete,“ usmial sa skoro až milo a smutne pokračoval, „mrzí ma to, fakt, verte mi, hrozne ma to štve, že vás otravujem, ale musíme zobrať odtlačky prstov všetkým zlatníkom a ich pomocníkom ktorí mohli prísť do kontaktu s ukradnutými vecami. Robíme to preto, že keď ich onedlho vypárame a poprášime argentorátoin... to je taký strieborný prášok na zisťovanie odtlačkov prstov... videli ste to už vo filme, nie!?“ „Ano,“ tentoraz prikývli obaja. „Fajn! Tak potom isto viete aj to, že po poprášení nájdeme na náušniciach odtlačky a keď ich porovnáme s tými vašimi... prepáčte, chcel som povedať, že s tými od všetkých zlatníkov, no tak potom ľahučko zistíme, kto ich mal v rukách a kto nie, a kto nám... klamal a kto nie! Ale je to iba formalita, vy sa nemusíte ničoho obávať! Tak... šup- šup, nech sa nezdržujeme, počkám tu... kým sa oblečiete!“ Karol neveril vlastným ušiam a stál ako obarený. Dýchal prerývane a po očku zazeral na zlatníka. Dúfal, že niečo vymyslí a zachráni ich. „Ja... „Ano?“ „Ja by som... sa ešte raz... pozrel.“ „Iste, to nie je problém! Opakovanie je matkou múdrosti a moja stará mati dokonca hovorievala, že nekrič hop, kým ti nepreskočilo! Dobré, néé?!“ a trpezlivo porozkladal fotografie jednu vedľa druhej. Dva-trikrát puntičkársky drgol do rožku, aby sa vyrovnali, potom sa oboma rukami navážil na pult a nosom zastal pár centimetrov od zlatníkovho. Ten nelenil a strhol si okuliare. Hanzel už vedel, čo bude nasledovať. Ked‘ si ich vyleštil, opatrne, akoby sa mal nakazit‘, zobral jednu fotografiu a bez toho, aby na ňu pozrel, zavzdychal. „Nuž, máme to ťažké... my... čo sa snažíme robiť poctivé kšefty. Ono sa to nezdá, ale denne sa premelie ľudí a... každý niečo chce.“ „Dobre... a čo chcel tento, čo vám priniesol náušnice a prsteň!?“ „Ako?? Aký prsteň!? Ja som nepovedal.. viete, my si nie sme celkom istí,“ prosebne sa zvrtol k pomocníkovi. „Nie, nie sme si istí!“ Karol krútil hlavou, až mu uši plieskali. Ale zdá sa mi... no, je možné, že jednu podobnú... náušnicu som predsa len držal v ruke, ale... nevyplatil som nííč!! Ani korunu!! Ten chruňo chcel päť tisíc! Uznajte! Za kradnuté zlato... taká nehoráznosť!“ „Strašné! Čistá zlodejčina!! A... to vám povedal, že je kradnuté?“ „Nie! To som si domyslel, uznajte sám, také kúsky majú hodnotu pätnásť, možno dvadsať! Kto ich dáva za päť, ten sa ich potrebuje zbaviť, no nie?“ „Iste, to znie logicky! A kedy tu bol... ste hovorili?“ „Včera. Doobeda, mohlo byť tak desat‘,“ obzrel sa na pomocníka. „Desat‘, mohlo byť tak doobeda,“ prikyvoval Karol. „Fajn! Tak si to zhrnieme. Včera o desiatej doobeda sem prišiel chlapík, ponúkol na predaj náušnice a prsteň s turbanom a chcel päťtisíc. Vy ste mu ich nedali a on odišiel. Sedí?“ „Sedí... a ochriachal nám pult! Sviňa!“ Karol predbehol majstra a ustráchane sa prikrčil v obave, či niečo neprekecol. „A ochriachal nám pult,“ dodal rezignovane zlatník a smutne zvesil ramená. Dvere sa s hrmotom rozleteli, zvonček zazvonil a chlap ako hora sa vrútil do zlatníctva. Karol sa prikrčil a vyjavene civel na monštrum. Zlatník zmučene pokrútil hlavou a zhlboka si vzdychol. Čo ich dnes ešte postretne? Najprv policajt, teraz výpalník... už len svrab a ovčie kiahne a sú kompletní. „Problém?“ zadunelo ošumelým zlatníctvom a výpalník si dunivo odgrgol do zovretej päste. „Nie. Títo dvaja včera videli vraha, alebo niekoho, komu vrah dal kradnuté zlato na predaj. Čo ty na to?“ „Že pôjdu s nami, treba to všetko spísať. Poďme!“ Karol švihol zá plachtu po kabát a bol oblečený skôr, než sa zlatník po dlhej dobe konečne nadýchol.

Jeden vyšetrovateľ vypočúval zlatníka, druhý pomocníka. Pri jednom vyšetrovateľovi sedel Hanzel, pri druhom Váňa. Obaja vyšetrovatelia založili do stroja tlačivo s veľkým hrubým nadpisom ZÁPISNICA O VÝSLUCHU SVEDKA a vyplnili prvých pár riadkov, kde sa písali nacionálie...a popučenie.

„Pane, podl‘a paragrafu sto trestného poriadku máte právo odmietnuť vypovedat‘ť ak by ste svojou výpoveďou spösobili trestné stíhanie sebe, alebo osobám vám blízkym priamom pokolení...“ a nasledoval výpočet práv a povinností, „... do zápisnice ste povinný hovoriť pravdu, inak sa vystavujete nebezpečenstvu stíhania pre krivú výpoveď alebo osočovanie,“ a poučenie pokračovaIo až pokým neodznela posledná magická veta, „... rozumeli ste poučeniu?“ „Prosím?“ spýtal sa zlatník. „Či ste rozumeli poučeniu?“ „Tomu som mal rozumieť? Ja som si myslel, že sa rozprávate tu s kolegom... prepáčte páni, ja som ešte nebol vypočúvanlý na polícii... musíte... na mňa pomalšie.“ „Tak znova, podľa paragrafu sto trestného poriadku máte právo odmietnúť vypovedať...“ Zlatník počúval a striedavo si skladal okuliare a leštil ich a striedavo skúmavým krátkozrakým pohl‘adom sledoval policajtov. Rozumeli ste poučeniu?“ „Prosím? Vlastne... áno! Ukážte mi, kde to mám podpísať a ja... už pôjdem!“ „No... moment! Pane! To bolo iba poučenie o právach a povinnostiach svedka! Vaša výpoveď ešte len príde, to musíte vypovedať, až potom to podpíšete... už rozumiete?“ Áno!“ „Ste ochotný vypovedať do zápisnice? Nevyužívate paragraf sto?“ „Nie!“ „Čo nie? Nevyužívate, alebo nechcete vypovedať?“ „Tedáá... áno!“ „Čo áno... chcete vypovedat‘, alebo využívate paragraf sto trestného poriadku?“ „Jáá... sto... tedáá.. a čo by som mal podľa vás využi... tedáá... urobit?“ Detektíva Ivana Mikoviča to prestalo baviť, takto by tu sedeli do súdneho dňa. Zabalil zvyšok obloženej žemle späť do servítky, poplieskal rukami, aby sa zbavil omrviniek a drgol do zlatníka. „Dedo, ide o to, že tu kolega vás chce vypočuť a zapísať vašu výpoved‘ do zápisnice. Porozprávajte mu, čo ste zažili s tým Cigánom a náušnicami s modrým očkom. Chce to napísať na papier a volá sa to výpoved‘ svedka. To, čo mu poviete, on napíše, potom si to prečítate a podpíšete. Nesmiete klamať. Pochopili ste ma?“ „Jasné... chlapče! Prečo to nepoviete hned‘!“ „Tak poďme na to... večer bude tma,“ Váňa sa rozvalil v pohodlnom kresle, rozbalil si nedojedenú obloženú žeml‘u a nechal to na tých dvoch...

Bola tma a Hanzel s druhým vyšetrovateľom sa ešte stále mordovali s Karolom. „Tak videl si ho, alebo nie?“ „Videl!“ „Nakreslíš ho?“ „Ja neviem kresliť!“ „Ty nemusíš kresliť! My na to máme odborníkov! Hovorí sa tomu identikit. Ty len povieš, ako vyzeral, a on to za teba nakreslí... vlastne... poskladá jeho tvár z takých malých obrázkov.. najprv čelo, potom nos, potom fúzy...“ „Nemal fúzy!“ „Nevadí.., to som povedal ako príklad! Sústreď sa! Ty budeš hovoriť, ako vyzeral, a kolega... taký macher... to bude kresliť... skladať za teba!“ „Čo?“ „Akože čo? Jeho tvár!“ „Aha!“ „Tak si schopný urobiť identikit, alebo nie?“ „Nie... ja neviem... robiť... identikitu. Ja sa učím za zlatníka...“ „Kurnikšopa! Ty nemusíš nič robiť! Žiadnu identikitu! Identikit. My na to máme človeka... kolega... môj kolega to za teba spraví, ty len budeš hovoriť, ako vyzeral, poňátno? „Koho poňátno?“ „Poňátno je po rusky, či si pochopil, čito s nami spravíš... ten... tú jeho tvár?“ „Po rusky? Asi nie! Ja... neviem...“ „Nie! Prepáč! S ruštinou to nemá nič spoločné, zbytočne som ťa poplietol, to mi iba tak uletelo, nevšímaj si to! Dôležité je, že si mu videl do tváre a že si schopný popísať ho a podl‘a tvojho návodu nakreslíme jeho tvár! Si ochotný to spraviť?“ „Spravím.., ale neviem kresliť!“ „Ne-mu-síš!! Vieš ho popísať?“ „Popísať... čím?“ „Bože... ničím! Či vieš, ako vyzeral... popíš ho slovami, ako vyze... čo mal na sebe oblečené, farbu vlasov, farbu očí...,‘ „Aha! Bol... asi taký vysoký ako ja...“ „Konečne!i Kolega, prosím ťa, tak zapíš do zápisnice že bol vysoký asi stosedemdesiatpäť centimetrov. Vlasy?“ „Čierne.“ „DIžka?“ „Dlhý bol... ako ja.“ „Vlasy... aké dlhé mal vlasy?“ „Krátke, čierne, husté, rovné...plešiny... vpredu...“ „Oči?“ „Čierne... divoké... zvláštne...“ „Postava?“ „Postava bola.“ „Čo bola?“ „No... stál!“ „Chuj! Pýtam sa, akej bol postavy tlstý, chudý, pnemerný?“ „Priemerný.. nie! Chudý! Taký... priemerne chudý... čo ja vjem?!“ Oblečenie?“ „Mal.“ „Čo mal oblečené?“ Hanzel zaťal zuby a otvoril poslednú fľaštičku zo zálohy s nápisom Trpezlivosť. Obsah sa míňal nebezpečne rýchlo. „Staré gate. Šedé. Špinavé. Rozgajdané. Srnradl‘avé, Celý bol smradľavý. Kabát. Hnedý. Dlhý. Celý bol v kabáte. Hnedom. Dlhom. Z vačku vytáhol ten šnuptichel...“ kolega, napíš, že

z vrecka kabáta vybral vreckovku...“ tú vreckovku, tú v ktorej mal náušnice...“ „Fajn... kolega... prosím ťa, tak napíš do zápisnice, že svedok je ochotný a schopný spracovať identikit podozrivej osoby, ktorá dňa...“ Hanzel diktoval a vyšetrovateľ písal. tažká robota. Blahoslavení chudobní duchom, ktorých je kráľovstvo nebeské... Dopísali, Karol podpísal... s jazykom medzi zubami. „Tak poď, preveziem ťa na oddelenie technikov a spravíme jeho ksicht...“ usmial sa Hanzel. Mal ho plné zuby. „Ksicht nie! To som ešte nerobil! Identikitu vám spravím, ale... ksicht?!“ „Karol, ty si magor?“ nevydržal to Hanzel. „Mag... nijéé! Neviem! Mama hovorila, že doktor zo mňa nebude, ale že pán Rozenbaum ma zaučí a budem zlatník... tak neviem.“ „Moment!“ zdúpnel vyšetrovateľ a sústredene zŕňal dovedna kópie zápisnice. „Pane, vy máte lekársky doložené... teda, vy máte doklad, že ste psychicky... ako by som to... boli ste niekedy liečený na psychiatrii? Alebo máte mentálnu poruchu. Alebo... boli ste zbavený svojprávnosti?“ „Mentálnu poruchu... nie! Momentálnu... chuť áno... ísť domov!“ „Našťastie,“ uľavil si vyšetrovateľ, „inak by sme mlátili do stroja úplne zbytočne! Jeho výpoveď by bola neprípustná pre trestné konanie a museli by sme pribrať znalca... bože! Len to nie! Ešte jedna otázočka, máte ukončenú... teda... aké najvyššie vzdelanie máte ukončené?“ „Najvyššie vzdelanie nemám... ja som sa iba vyučil.., za zámočníka...“ „S maturitou?“ „Nie! Na maturitu išli iba špecialisti... my ostatní máme iba výučný list, trojročku.“ „Ale máte učňovku a neboli ste liečený... nie ste zbavený svojprávnosti, však nie?“ „Nie! A... čo to je?“ Hanzel sledoval dialóg medzi vyšetrovatel‘om a Karolom, zúfalo si zaboril tvár do dlaní, potom vstal a poklepal chlapca po ramene. „Tak poď, ty umelec! Tu to podpíš ešte raz a jdeme kresliť, lebo ma z teba trtne! Poďme čím skôr, lebo zabudneš, aj ako sa voláš a kto býva oproti!“ „Oproti! No... to je to... čo som vám chcel povedať, ale vy stále... kam som chodil do školy a či viem kresliť a či som bol liečený... samé hovadiny! Oproti!! To je to, čo som vám chcel povedať! Oproti! Viete... pán Rozenbaum sa venuje predajni a pultu, ja mám na starosti dielničku vzadu a výklad. Chvíl‘u predtým, ako ten chlap prišiel... pol hodinu... som ukladal nové kúsky do výkladu a... ja si myslím... ja... som ho tam videl... asi...“ Hanzel si sadol, zalomil rukami, pretrel si dlaňami tvár, vybral cigaretu, asi piatykrát ponúkol Karola, Karol asi piatykrát odmietol... „Nie... pán Rozenbaum hovorí, že to zabíjal a zhlboka sa nadýchol. „Karol... Krista... ale už vážne! Drbeme sa tu s tebou pol dňa a až teraz z teba vylezie, že si ho videl aj predtým! Oproti! Kde oproti?!“ „Vychádzal oproti z brány, je to od nás sotva pár krokov, číslo neviem, ale ukážem vám to.“ „Bol sám, rozprával sa s niekým, kýval mu niekto z okna, obzeral sa za niekým... hovor už!“ „Nie.“ „Čo nie?“ „Nič nie. Vlastne... všetko nie! Z toho, čo ste povedali všetko nie. Neobzeral sa, nekýval mu nikto, s nikým sa nerozprával... nie, nie, nie! Akurát bol sám!“ „Videl si ho vychádzať z brány, alebo iba prechádzal okolo po chodníku?“ „Nóó... prechádzal po chodníku, ale vyzeralo to, akoby práve vyšiel z brány, viete, ako by som to... nemal takú rýchlosť, ako keby iba prechádzal, zdalo sa mi, že sa akosi podozrivo vrtí a obzerá, akoby sa chcel uistiť, že za ním nikto nejde... a možno sa aj mýlim...“

„Jeden deň! Stiahli sme ho na jeden deň, páni, tomu hovorím terno!! Náskok je v čudu! Už mu dýchame na päty!!“ Krauz si od nervozity podvedome uhládzal vlasy a vyzúril sa na ohorku cigarety, z ktorého urobil v popolníku malú gulôčku. Bol večer a v zasadačke sa stretlo desať detektívov z dennej zmeny s desiatimi detektívmi z poobedňajšej zmeny. Ďalších desať detektívov doma spalo, alebo sa len tak ponevierali a čakala ich nočná od pomoci do 6smej ráno. Aby sa všetci vystriedali a občas mali celé dva dni voľné, musel Krauz zainteresovať do kolotoča služieb aj detektívov z okresov, ale tých používali poväčšinou ria hliadkovanie po nočných uliciach a na plnenie čiastkových úloh, ktoré by ich inak zdržovali. Na stoloch sa poval‘ovali desiatky identikitov, ktoré trpezlivý kreslič a ešte trpezlivejši detektív Hanzel vydolovali z Karola a hneď ich aj rozmnožili. „Už je nám všetkým jasné, že hľadáme Cigána, strednej postavy, krátke čierne rovné vlasy... veľa detailov sa zhoduje s tým,

čo nám povedala maliarka Janka, vel‘a nových sme získali od Karola. Toto lajstro,“ zamával jednýrn výtlačkom podobizne, „rozpošleme do celej republiky, musia ho dostať všetky policajné okrsky, všetky hraničné priechody, letiská, železničná polícia... všetci! Popis rozošleme ďalekopisom, a to hneď‘. Do pátracej akcie po horúcej stope sme stiahli d‘alších dvadsať chlapov z okresov a ideme na... na...“ rozpačito si pozrel poslednú stranu Karolovej výpovede, „Aha, tu to je... na Fučíkovu ulicu...“ „Mosadznú! Fučík už nie je populárny ako predtým, zaspal si dobu!?“ opravil ho Burger. Tak po novom Mosadznú, a prevrátime ju hore nohami. Každý, kto tam býva, musí vidieť identikit, musíme prezrieť všetky vchody a všetky byty, musíme hovoriť s každým, a bol by v tom čert, aby sme nenašli toho, s kým bol náš podozrivý včera na kus reči. Poďme na to! Sú nejaké otázky?“ Žiadne otázky neboli, iba by sa zbytočne zdržiavali. Všetko bolo perfektne zorganizované. Všetko bolo naplánované do najmenších detailov, všetko malo klapnúť na sto percent, dokonca ešte aj Šťastena sa na nich po dlhej dobe usmiala... ibaže...Chybou bolo, že mladší detektív Igor Malát mal hnačku a hanbil sa to priznať. Robil detektíva iba pol roka, slúžil niekde na okrese a bolo mu trápne pýtať si úľavy a vysvetl‘ovať... pripadalo mu to ako výhovorka. Nechcel sa pred staršími strápniť. „Tak jdeš, Igor... ostatní už dávno vypadli!“ súru ho kolega. „Idem... boha! Mám sa posrať, alebo čo? Budeš to čuchať celú šichtu?!“ ohradil sa postihnutý vychádzajúc z toalety a zapínajúc si neposlušný rázporok. „Nedrdli a poď už... aj tak meškáme... ukáž, čo sme to vyfasovali, ktoré vchody.., ty si si to písal!“ Igor vylovil zápisník a cupkajúc dolu schodmi koktal: „Fuč... Mosadzná číslo.., sedem... deväť... jedenásť... tri vchody, vyfasovali sme tri vchody! Boha, to zas bude zvonenia a behania po schodoch!“ Sotva dorazili na Mosadznú, Igor nervózne so skríženými nohami zazvonil na prízemný byt s menovku so sl‘ubným nápisom DOMOVNIK. „Prosím? Prajete si?“ spýtal sa chlap v stredných rokoch a zvedavo si premeral dvoch mladíkov, z ktorých najmenej jeden vyzeral veľrni podozrivo, skrúcal sa a nervózne prešl‘apoval a... niečo lovil v náprstnom vrecku a...„Prosím vás!!! Ja som... my sme detektívi... z kriminálky.., tu je... kde je, doboha!!! Tu je... môj odznak a preukaz polície... prosím vás!!! Ja... mám... mohol by som... použiť vaše WC...“ a vrazil dnu. V starých bytoch v centre to spravidla bývala prvá miestnosť za dverami. Bola tam! Našťastie. Muž iba neveriaco povytiahol obočie a radšej ustúpil od dverí, aby ho neprevalcoval. „Tak poďte ďalej aj vy, nech nestojíme na chodbe,“ pozval aj druhého. „Prepáčte... viete... ono sa to niekedy...“ kolega sa snažil vysvetliť trápnu situáciu. „Jasné... nemusíte mi nič vysvetľovať, veď sme l‘udia! Ja som bol donedávna PSVB, tak aké tam rečičky?“ Igor zatlačil, a výsledok jeho snaženia bob jasne počuť až na chodbu. Detektív hanblivo zaodŕhal a domáci sa iba usmial. Z obývačky nazrela domáca pani. „Drahý, čo sa deje?“ „Nič, níič, všetko je v poriadku, drahá! Tu... kolegovia... potrebujú pomôcť...“ Igor opäť zatlačil a domácej pani skoro vypadali z vlavy natáčky. Potom konečne vyšiel a na zmučenej tvári bolo vidieť, že už mal naozaj na mále. Slušne poďakovali, všetkým doma ukázali hárok papiera s kresbou a keď ich domáci uistili, že taký k nim nechodí a ani ho nikdy nevideli a ani netušia, ku komu by mohol taký ksicht chodiť, opáť slušne podakovali a vypadli. Igor si do zápisníka poznačil meno a poschodie a vykročili vyššie...Skončili jeden vchod a Igor opäť zbledol. „Krista... jeho... už je to tu... zase!“ „Počkaj! Tu... o tri bloky d‘alej je policajná stanica!“ spomínal kolega. „Tak poďme, ale švihom!“ rozhodol Igor. Keď vbehli do vestibulu, chalan na stálej službe iba namosúrene vzhliadol od rozčítaného časopisu. „Prosím? Héj, vy!? Kam sa ženiete!? Tam nesmiete, to sú služobné priestory!!“ „Nechaj ho!“ druhý návštevník vylovil služobný odznak a s úsmevom vysvetľoval: „My sme z okresu... robíme tu jedno šetrenie a kolega má nejaké črevné problémy...“ „Aha! Tak fajn,“ skonštatoval chalan za pultom a chcel si dočítať‘ stránku. „Doboha!!! Kde tu máte hazle?!!“ tlniene a zúfalo sa ozvalo zo zadnej časti chodby. „Tretie dvere odzadu!“ navigoval ho domáci s úškľabkom od ucha k uchu. „Aj ja som tak minule, ale v električke! Kámo, to boli tlaky! A v centre mesta! Ani kríčka, ani stromčeka, ani lopúšik... strašný zážitok!“ Dali si po cigaretke a debatovali, kto z nich na vlastnej koži zažil

horšiu koliku. Igor sa vrátil a ubolene si zapínal opasok. „Krista, chlapi, prečo to nemáte nejako označené!? Skoro som vám osral zasadačku... a tý sa nerehoc a poď už, kvôli tebe dnes neurobíme ani prd!“ zagánil Igor. „Tak toho jediného by som sa fakt neobával,“ kolega sa zvíjal od rehotu a policajt v uniforme sa k nemu chtiac-nechtiac pridal. Vrátili sa na Mosadznú ulicu a pokračovali. Zmenili taktiku. Výt‘ahom sa vyviezli na najvyššie poschodie a postupovali nižšie a nižšie, vyzváňali, ukazovali identikit, vypytovali sa, písali si poznámky a vytrvalo odmietali pozvania na kávu. Ľudia sa chceli vyžalovat kto kde búcha, kto bije ženu, koho decká opľúvajú výťahy... nemohli, dnes naozaj nemali na také veci čas a okrem toho, Igorovi sa priťažilo a bol stále smädný. Od staršej pani si vypýtal pohár vody, ale o pár minút ho vychrstol prefiltrovaný cez črevá do rohu dvorčeka, kam sa sotva dopotácal. „Igor, to nemá význam! Odveziem ťa domov a dorobím to sám! Si bledý ako stena.“„Nie! Ešte vydržím.., už len pár poschodí...“ „Nebuď tvrdohlavý!“ „Nie, ak by sa to prevalilo, jednak by som mal hanbu na celom oddelení a jednak by nás mohli potrestať. Mal som to zahlásil na nástupe a boli by ma vystriedali hneď, teraz už musím... nejako to už dobojujeme, poďme,“ vykročil, ale nebol si celkom istý. Keď prišli na prízemie, zazvonili na byt s menovkou E. Szabadosová, a keď nikto neotváral, zazvonili oproti. Nervózny stredoškolský profesor im cez škáru poistenú retiazkou vyštekol nervóznu odpoveď, že sa zásadne stará iba sám o seba a žiadne návštevy neprijíma. Nie, takého chlapa v živote nevidel. Nie, nevie kde je suseda, nech si je, kde chce, stále sa niekde fláka, ale nech! Aspoň je v baraku ticho, keby sa všetci chceli odsťahovať, nevadilo by mu to, aspoň by bob úplne ticho a mohol by v pokoji dopísať tie skriptá... Pod‘akovali a vypadli. V aute si prelistovali záznamy a s uspokojením zistili, že okrem Szabadosovej a Meszároša na druhom poschodí vo vedl‘ajšej bráne vypočuli všetkých. „Nebudeme na nich čakať, napíšeme do správy, že neboli doma a ani susedia nevedeli, kde sú, a keby bob treba, dodatočne sa vypočujú... a je to!“ „Poďme... aj tak mi je akosi divne... radšej na to dupni!“ Napísali hlásenie a ďalšia zmena odviezla Igora domov. Službukonajúci analytik nemal srdce poslať ho autobusom, bol na neho hrozný pohl‘ad. Ráno sa doplazil k lekárovi a museli mu zavolať sanitku, inak by sa do nemocnice nedostal. Dehydrovaného a zúboženého si ho tam nechali a z výterov mu zistili salmonelózu. Analytik, čo na druhý deň čítal hlásenia, si urobil dve kôpky. Na jednu kládol záznamy, kde sa konštatovalo, že pracovná dvojica preverila komplet adresy a všetky byty. ktoré v ten deň mali navštíviť. Na druhú dával záznamy, kde niekto nebol doma a bude ho treba vypočuť dodatočne. Z týchto hlásení spracoval podklady pre ďalšiu poobedňajšiu zmenu, a ak by toho bolo vela, aj pre nočnú. Keď čítal správu od chlapcov z okresu, spokojne pokyvkával hlavou, pretože ako išli poschodie po poschodí, všade mali úspech a vždy niekoho vymákli. Prišiel na koniec strany a prečítal si, že pani Szabadosová z prízemia... zazvonil telefón. Nespúšťajúc oči z roztancovaných písmeniek vyštekol: „Špecializovaná pracovná skupina, prosím?“ „Operačné stredisko. Chlapci, máme tu hlášku od občana z Fábryho dvadsaťdva, to je za rohom Mosadznej, kde ste včera robili tú akciu...“ „Nóó?“ „Volal, že muž s popisom, čo pasuje na nášho chlapíka, sa pohybuje po ich ulici a okukuje brány...“ „Boha! Už tam jdeme! Ešte raz mi nadiktuj meno a adresu...“ chvatne odložil hlásenie, aby si mohol poznačiť informácie od kolegu z centrály, položil ho na kôpku medzi vybavené. Kým sa venoval zorganizovaniu prepadovej skupiny, jeho asistent vzal hotové hlásenia a založil ich do zberača s veľkým čiernym nápisom VYBAVENE.

Krauz stál v rohu prerobenej zasadačky a dvadsať párov očí mu viselo na perách. Prešli tri dni. Prebozili celú Mosadznú, okolité uličky a časť starého mesta. Desiatky bytov, stovky l‘udí, tisíce názorov a sťažností... Nič! Chlap z identikitu akoby sa vyparil. Náskok sa opäť zváčšoval. Krauz zúril. Burger si čmáral. Ivan Canis sa mračil a trel si čelo a nevdojak tak vyjadroval atmosféru v tíme. Každý robil, čo mohol, každý špekuloval, ako na neho, sviňu jednu hnusnú!

„Identikit sme rozoslali do celého sveta, Mosadznú sine prebozili krížom-krážom, aj okolie... nič. Zažili sme tri falošné poplachy, ľudia nás síce volali, že ho videli, ale nenašli sme nikoho. Nevadí! Aspoň že im to nie je jedno a spolupracujú, aj to je úspech! Horšie je, že nám opäť uniká, opäť sa vzďal‘uje. Začneme preverovať širší okruh, budeme sa motať v celom centre a v uličkách, kde sú pavlačové a staré byty kde sú dvorčeky a tiché zákutia, kde by si mohol tipovať ďalšiu obeť. Musíme byť vonku a striehnuť. Pôjdeme podl‘a plánu, ktorý sme s Burgerom vypracovali...“ Striehli celý máj a celý jún. V polovici júla...

JOL 1991

Muž jej tresol ešte jednu a keď‘ pristála na posteli, zbostne sa na ňu osopil. „Tak dáš, alebo nie?“ „Fakt už nemám! Posledné si vzal včera.“ „Neklam! V plechovici si mala ešte tri stovky!“ „Tak sa tam pozri!“ „Načo tam budem pozerať, keď‘ si ich schovala! Nič si nekupovala a nie sú tam, už som sa pozeral! Schovala si ich! Navaľ... lebo...“ pomaly k nej pristúpil a sediac na posteli schytala ešte jednu. Roztiahla sa, aká bola dlhá, a hlavu si zabalila do vankúša. Nepomohlo. Vzal jej ho a prinútil ju vstať. Chvílu s ním bezmocne zápasila. Bol silnejší... ale to vedela už dávno. „Tak dobre... prestaň!“ v predklone s vykrútenou rukou žobronila o milosť, pretože bolesť sa dá znášať iba po určitú hranicu. Otvorila skriňu a z kôpky košieľ vybrala bankovku. „Na!“ „Aj druhú!“ „Ani bohovi, to máme na druhý týždeň! Zasa všetko preslopeš a ja už toľko žranice nevynesiem... nechcem dopadnúť ako minulý mesiac! Tri dni sme nemali... a keď si hladný, si besný!! Bolí to!“ „Daj a nepi...!“ nestihol ani dopovedať a bola vonku. Bleskovo schmatla zvyšné bankovky a vybehla tak vrtko, že nestihol ani zareagovať. „Šak počkaj...“ zašomral, stovku zastrčil do vrecka starých nohavíc a vybral sa do neďalekej krčmy na pivo. Bolo horúco, leto zúrilo v plnej sile a tá krava by nedbala nechať ho zdochnúť od smädu. V jednom mala pravdu, teraz už toľko nenosila. Z reštaurácie ju vyhodili... keď na to prišli, a v hoteli sa nedalo. V poslednej dobe to trochu preháňala. Odpadu bolo čím ďalej tým menej, a tak občas zašla aj do mrazáku... majitel‘ reštaurácie vyvádzal ako zmyslov zbavený, vraj zavolám políciu, to treba vyšetriť!! Blbec, kvôli jednému kurčaťu! Aj tak mala šťastie, že ju iba vyhodil. Zobrali ju na nové miesto, ale keby sa matka neprihovorila, boli by hotoví! V hoteli to nebola žiadna sláva, ale aspoň priniesla nejakú korunu a občas aj rezeň, ale naozaj iba občas. Bob ich tam veľa... takých. Staré zlaté časy sa minuli a pretlkali sa stále ťažšie. V krčme si objednal pivo. „Choď do riti, už si dlžný dve stovky!“ „Mám! Teraz mám, pozri!“ „Tak choď k výčapu a vyrovnaj sa... potom ti dám!“ Zašiel k výčapu a chcel... „Choď do riti, už si dlžný dve stovky!“ „Mám! Veď‘ preto som prišiel! Vyrovnať sa!“ „To je má reč... to máme...“ výčapník zalistoval v premočenom zošite a vyštekol „... dvestodvanásť osemdesiat!“ „Nóó... teraz ti dám stovku...“ výčapník lačno chňapol po bankovke a ukryl ju do bezpečia, „... ale jedno mi... neondej sa, jedno mi prirátaj na futro.“ „Na... a zmizni!“ Muž sedel v rohu terasy na okraji obrovského kvetináča so zvädnutými tujami a popíjal. Chlipkal pomaly, pretože na viac nemal. Kvetináče boli prirazené k sebe a mali tvoriť improvizovanú ohradu okolo letnej záhrady. Chlapi na to kašlali a chodili krížom a olamovali mladé tujky, ktorým osud nedoprial dospieť. Muž sedel a sliedil. Všetkých poznal a... všetci poznali jeho a dávali si na peňaženky pozor. Žiadny cudzí ksicht. Partia robotníkov v rohu dojedla, zaplatili a pobrali sa po robote. Muž nebadane vstal á predbehol čašníka. Z dvoch nedopitých pív si odhal do svojho a hneď mal plné! Zahrabal v popolníku a našiel dva ohorky... no prosím, takto plytvať! Na každom aspoň štyri šluky! Vrátil sa na miesto a labužnícky pofajčieval. Miesto po robotníkoch obsadila partia výrastkov. Horúčava ako v pekle a oni v čiernych kožených vestách, samé kovové cvoky a retiazky, na nohách vojenské kanady, aspoň že boji slušne ostrihaní, tak po vojensky, nakrátko... „Hééj! Drbino... päť pív!“ Čašník sa pomaly otočil a neveriac vlastným ušiam k nim pomaly a vyzývavo podišiel. „Tak aby bolo jasné, chlapci tu sa hovorí pán hlavný a... čo sa toho piva

týka, ukážte mi najprv občianske preukazy. Mám dojem, že osemnásť nemáte ani dokopy!“ Jeden z kraja vstal a vrazil mu. Perfektný hák priamo na bradu. Čašník odletel a zvalil dva stoly. Pár štamgastov prišlo čašníkovi na pomoc, ale keď smradi vytiahli nože, cúvli. Padlo pár výhražných slov a radšej im dovolili popreskakovať kvetináče a odísť. Všetkým sa uľavilo, mohlo to dopadnúť oveľa horšie. Iba čašník soptil, vraj, debili zbabelí, pár výrastkov s mliekom na brade a necháte ich ujsť. Ale chlapi videli aj niečo inšie, nielen mlieko. Videli vyskakovačky dlhé ako detská ruka a... okrem toho, prišli na pivo, a nie do ringu. A hubu mal rozbitú čašník, nie oni... aspoň bude chvíľu dohievať po čiarku a svižnejšie roznášať. Pomohli mu vstať, pohl‘adali zlatú korunku zo štvorky vpravo dole a poutierali krv z tváre. Muž sedel a sledoval, ako sa čašníkovi rinie červená farba z nosa a z rozťatej pery. Kým sa váľal, farba mu postriekala tričko, zafarbila krk aj líca. Zopárkrát sa spakruky utrel a predlaktia vyzerali, akoby pomáhal na zabíjačke. Potom... zafúkal vetrík. Vôňa čerstvej krvi mu vyrazila dych, pocítil známe mravčenie v zátylku, pred očami sa mu zatmelo a... vedel, že je zle. Prisadol si vedl‘a neho. „Tie kvetináče sú akési nepohodlné...“ Žiadna odpoveď. Muž sústredene hl‘adel na dno pohára a bál sa čo i len pohnúť. Ani na pivo už nemáš...“ Muž zaryto mlčal, kŕčovito privieral oči a čakal. aj tá tvoja krava ju má akúsi chorl‘avú... cítiš to nepríjemné svrbenie po každom čísle? Radšej ju už ne... ozaj, kedy si ju spravil naposledy? Čo? Ani nepamätáš, však! Štípe ťa, néé? Svrbí! No... kámo, ide to s tebou dole kopcom. Tri mesiace som ťa nechal, aby si ukázal, čo vieš, a zisťujem, že to nie je žiadna výhra! No nič, ešteže máš mňa! Vrátil som sa a dáme to do poriadku...“ „Prosím ťa, odíď!“ Ale čo?! Mám odísť? To naozaj chceš? A čo prachy? Ponúkam ti prachy na pivo a na borovičku a... aj na niečo výdatnejšie do žalúdka a ponúkam ti... babu, akú len chceš a... chceš, či nie? A moc! Ponúkam ti moc! Môžeš rozhodovať nad životom a smrťou, môžeš vládnuť!!! Môžeš sa naširoko rozkročiť, rozohnať sa a... vládnuť im!! Môžu žiť, alebo zomrieť, a rozhodovať budeš ty! Už si zabudol na ten pocit? Pocit víťazstva...“ „Prosím ťa, odíď! !“ „Prachy, zlato, moc, baby... a ja mám odísť? Počúvaj, prešiel som sa po meste, okná sú pootvárané dokorán celú noc, baby iba v ľahučkých košieľkach, spotené, lesklé, voňavé a... môžu byť aj voňavejšie, vieš už, ako sa to robí, nie?!“ „Prosím ťa, odíď‘!!“ zopakoval muž, odložil pohár, vstal a konečne otvoril oči. „Hej! ... ti šibe, alebo trpíš samomluvou?“ oboru sa na neho jeden od krajného stola. Muž už nepovedal ani slovo. Zamieril na zastávku autobusu.., do mesta.

„Trinásteho sa na dovolenku nenastupuje!“ povedal Váňa už aspoň desiatykrát a aby dodal proroctvu vážnosť, zagestikuloval rukami a odhryzol si z tlačenky. Košeľu s krátkymi rukávmi mal prepotenú durchom durch a smrde! ako po nočnej, hoci práve skončilo ranné rozdelenie do zamestnania. „Slepá závisť!“ skonštatoval Krauz a snažil sa nevšímať si ho. „Nie! Závisťje to, čo vidím v Otových očiach! Chce ma pripraviť o tento kúsoček tlačenôčky, čo mi drahá pribalila na cestu, a nevie, ako na to!“ ohradil sa Váňa a vypl‘úval kúsky rozžutého másа po stole. Hanzel zložil noviny, prekvapene si ho premeral a znechutene zavrtel hlavou. „Si okašlaný aj s číslom topánok... a nežer toľko! Ten kúsoček tlačenôčky by vystačil vietnamskej dedine na mesiac! Kto to má s tebou vydržať... celý deň v tej horúčave... v aute?! Ale to ti hovorím, jeden jediný prd a ideš peši! Včera si zožral sedem vajec natvrdo a večer sa mi točila hlava ako po otrave sírovodíkom. Nežer už... ty tchor!“ A opäť sa začítal, lebo aj tak vedel, že si nepomôže. Váňu by od tlačenky nezahnal ani buldozér. „Čo hovorím... slepá závisť! Toto je ozajstná slepá závisť, a nie ja tebe, Riško môj milený! Tebe ja nemám čo závidieť! Tebe ja môžem povedať iba jedno, na dovolenku sa trinásteho nenastupuje, to je čistá volovina!“ „Prečo, veď nie je piatok?“ „Piatok-nepiatok, trinástka prináša smolu a basta!“ „Kecáš! Závidíš, že ty už máš po a navyše ti celý čas pršalo, a ja sa zajtra zbalím... naložím ženičku... svoju... do autíčka a tradááá! Slnko svieti, voda láka...“ „Postavme si snehuláka... to poznáme!“ nedal sa Váňa. „Snehulák-nesnehulák, zajtra balím a padám a vy sa tu môžete aj schujiť... v tej horúčave!“ rozhodol Krauz a pokračoval v upratovaní stola.

Nechcel odísť na dovolenku a nechať po sebe nevybavené spisy a resty, čo by ho prenasledovali celé tri týždne. Mal rád poriadok a potrpel si na to, aby mu duševnú pohodu a oddych nekalila ani chmárka na služobnom obzore. „Máš pravdu," pritakal mu Burger, „nedaj sa posledný deň znervózniť, poupratuj po sebe a pekne sa rozlúč s chlapcami. Aj tak ti každý závidí, čo si budeme nahováraťʔ" „Tak vidíš!" Krauz otrčil bradu k Váňovi, ale ten iba rezignovane mávol rukou. „Tu čítam..." prerušil ich podpichovanie Hanzel, zložil noviny, aby sa presvedčil, či ho počúvajú, a potom dôležitým hlasom profesora na prednáške pokračoval, „že sex vraždil. V Anglicku podávali pacientom s impotenciou nevyskúšané tabletky, a keď sa dostavila reakcia a oni to skúsili, dostali infarkt. Nie jeden, vraj už majú asi desať prípadov." „No aʔ" nechápavo zatiahol Váňa. „No nič, ja len, že takú tabletku by som dal tornu nášmu... a po najbližšom čísle by sme mali pokoj." „Ale nám ide o to, aby sme ho chytili, a nie aby sme mali od neho pokoj," namosúrene zareagoval Krauz, hoci si svátosväte prisahal, že dnes nebude do ničoho zasahovať a nič riešiť. Chcel ísť na dovolenku, už to potreboval a jeho žena Sylvia ešte viac. „Správne!" zasiahol Burger, pretože tušil hádku a ani on nemal dnes chuť nič riešiť. Obzvlášť nie škriepky medzi chalanmi. „Ale... čo sa sexu týka... to je vám vec ošemetná, však, Váňa!" prihral nahrávku nenažrancovi, lebo od neho očakával viac zmyslu pre humor než od vystresovaného Krauza. Predbehol ho Hanzel. „Ozaj, Váňa, a funguje to aj s takým pupkom? Nezabudol si to ešte?" Váňa prehltol, hlboko sa zamyslel, bradu si oprel o palec a ukazovákom si jemne trel líce. Potom si zafilozofoval. „Chlapci, so sexom je to presne ako s bicyklovaním! Nedá sa to úplne zabudnúť'. Chce to iba z času na čas si zajazdiť... a občas premazať." Opol štvrtej odišiel Krauz na dovolenku. Doma ho už netrpezlivo čakala Sylvia a dve dcérky. Sylvia mala hlavu zabalenú v teplej šatke a opuchnuté líce svedčilo o tom, že si zubára nechala na poslednú chvíľu. Richard bol rád, že sa vôbec odhodlala, vybrať sa do sveta s takou dierou by bol nezmysel. „Bolo ti to treba? Kedy som ti hovoril, aby si si to dala spraviťʔ Teraz to máš celé rozvŕtané..." „Nemám..." „Vidím..." „Nemám... on mi ho vytrhol!" „No... zbohom! A v takomto stave chceš ísť autom dvesto kilometrov... prievan... natriasanie... ja by som ťa!!" „Kvôli mne sa nestrachuj, ja ti dovolenku nepokazím... ja teda určite nie!" „A hádam ja!!ʔ Už som odtiaľ vypadol a neuvidia ma skôr ako o tri týždne!! Ani počuť nechcem o vraždách a o vraždení..."

Muž sa prešiel mestom a iba tak zabíjal čas. Zotmelo sa. Čakal. Chodil, snoril a čakal. Odviezol sa na železničnú stanicu, jeden známy z videnia mu zaplatil flʻaškové a mal aj čo fajčiť. Potom prišla železničná polícia a upratovala pred hlavným vchodom... radšej sa zdekoval. Poďakoval a zamieril pozdĺž električkovej trate dolu ulicou. Odrazu ju začul. Starý trojposchodový dom omotaný lešením čakal na nový kabát. Vchod a byty vlʻavo aj vpravo. Tri poschodia... vyšlo mu šesť rodín. Veľa, to je velʻa... velʻa svedkov... ale ten hlas, ten HLAS!! Spievala prekrásnu pieseň o Bohu a o jeho láske k deťom a o tom, že každý má dvere otvorené k jeho milosti a každému, kto požiada, bude odpustené, len nech sa nebojí vojsť do kráľovstva nebeského a vyprosiť si milost a večné...

Tak vošiel. Neprosil.

O uličku vyššie preskočil plot a zadnými dvorčekmi, ktoré sa v starých štvrtiach opierajú o seba spoločnými prehnitými múrmi zamieril za jej hlasom. Prehupol sa cez murivo a skoro skolaboval. Len-len že neskočil priamo na ňu! Sedela v prízemnom okne a hrala na gitaru. Velʻmi precitene a úprimne spievala o Bohu a možno aj... Bohu samému, ťažko povedať, už sa to... nikto nedozvie. Skočil späť a napäto počúval, či mu zmena rytmu nenaznačí, že ho zbadala. Spievala ďalej akoby nič. Schoval sa za smetiaky a v zatuchnutom smradlʻavom kúte sa posadil na zdemolovanú stoličku s tromi nohami. Keď k nemu prehovoril, myklo s ním ako po náraze autobusu.

„Správne! Kam by sme chodili, keď máme všetko, čo potrebujeme, takpovediac priamo pred nosom. Ako na dlani! Dobrá vol‘ba, musím ťa pochváliť. Mladá... voňavá... ešte ťa svrbí?“ „Strašne...“ „Tak vydrž, už to prejde...“ Muž nemal čo fajčiť, a tak pevne zopäl ruky a pritlačil ich kolenami. Potom spravil niečo, čo ho samého prekvapilo. Či to vyprovokovala tá poloha rúk... alebo pieseň... nevedel. Zodvihol hlavu k nebu a povedal: „Bože... zmiluj sa...“ HLAS znechutene odstúpil a nechal ho v tom samého. Druhý hlas spieval ľúbeznú pieseň o láske k blížnemu a o Božom odpustení.

Krauz nespal a staral sa o manželku. Večer prišla horúčka a opuch sa zväčšil. Krátko po polnoci dorazili na pohotovosť a vyčistiť ranu, uvoľniť hnis a slušne poďakovať znamenalo stratiť iba dve hodinky z nočného spánku. Pre Sylviu to bol tretí pôrod a Krauz bol zvyknutý, tak čo? „Aj tak pôjdeme! Do rána to prejde!“ trvala na svojom zanovitá Sylvia a odhodlane pochodovala po kuchyni. Pri otočke drgla lakťom do digestora a dlaň pritláčajúca šatku na ubolené miesto nešetrne vrazila do líca. „Aúúú!“ zaúpela.
„Už je to lepšie, miláčik?“ spýtal sa zívajúci Krauz.
„Richard, preboha!!! Naozaj si myslíš, že ten, kto robí aúúú, to robí preto, že mu je lepšie!?“ „Prepáč, ja len... že ti neviem pomôcť a chcel by som...“ „Pod‘me radšej spat‘... aspoň ty sa musíš... trochu...“ rozhodla a zaliezli do pelechu.
Nepomohlo. O tretej si ju privinul na hruď a hojdal ju ako bábätko. O štvrtej s ňou premával z kuchyne cez chodbu do obývačky a naspäť. O piatej varil kamilky a repík a vyplachovali si ubolené ústa. O šiestej zaspala polospánkom umučených. O siedmej zazvonil telefón...

Muž sa dočkal a konečne stíchla. Ani piesne o láske a Božom požehnaní nemajú večné trvanie. Napokon stíchla. Svetlá do pochmúrneho dvora postupne zhasínali, ľudia vypínali televízory a ukladali sa spať. Koho boleli zuby, ten sa vel‘mi nevyspal, ale tí ostatní si pohodlne schrupli. Muž nie. Trpezlivo si mädlil dlane a napokon odhodlane vstal. Vykukol ponad múrik. Dvojkrídlové okno v prízemí bob dokorán. Baba nikde, Všade tma. Záclona povievala vo vánku, a z ulice zahrkotala električka. Kovový rachot zanikol v útrobách veľkomesta a rozhostilo sa ticho. Opatrne sa prehupol cez múrik, nehlučne dopadol pred okno a nazrel dnu. Spala. Gitara opretá v rohu izby. Skontroloval okná vedľa. Boli zavreté a cez záclonu matne rozoznal dres a stôl. Kuchyňa. Zahol za roh a hľadal niečo... niečo... aháá! Tam je! Pod lešením ležal meter lešenárskej rúry...
Tichučko zložil pár kvetináčov a opatrne prekročil parapet. Žena na posteli sa nespokojne pomrvila a niečo zamrmlala... iba tak, zo sna a iba tak, pre seba. Kopla nohou a neposlušná perina odhalila ružovú nočnú košeľu a... keď opäť pohodila nohou, zbadal zelenkasté nohavičky. V tom momente bol pri ňom. Hlas.
„Pomaly, opatrne, určite nie je doma sama... žiadny hluk, aby nám to vyšlo na stopro! Choď bližšie a poriadne sa zažeň, až do záklonu a potom... vlastne, čo ti mám vysvetľovat‘, už sme to spolu absolvovali tol‘kokrát... tak to teraz nepokazíme, však?“
Muž zavrčal.
„Dobre, dobre, tak ťa nechám... ale nepokaz to ako s tou maliarkou!!“

Muž pristúpil k posteli a lešenársku rúru zodvihol vysoko nad hlavu. Vzopäl sa na špičkách a koncom rúry zavadil o strop. Izbou sa rozl‘ahol škripot skoro ako pri brzdení vlaku a žena sa pomrvila. Hlava preletela od ramena k ramenu a ostala nehybne ležať na vankúši. Ukázala mu dievčenskú tváričku hodnú anjela. Stuhol... v byte bolo ticho, vonku tiež, nikde ani živej duše... a tak udrel.
Anjelská tvárička sa trochu zmenila. Príliš sa mu to nepáčilo, a tak opät‘ udrel... Opäť udrel... Opäť udrel... Potom už nebolo treba.
Arogantným gestom odhodil staromódnu mäkkú perinu a vyhrnul jej nočnú košeľu až ku

krku. Stiahol zelené čipkované nohavičky a hodil ich za seba. Pristáli na gitare a tlmene rozozvučali najhrubšiu strunu. Tichučké E zaznelo do noci a zbor archanjela Gabriela si zúfalo prikryl oči. Zúfalo zapišťala aj dievčenská dušička a trúby celého sveta sa rozozvučali na poplach... ale nebolo toho, kto by pomohol. Babka vo vedl'ajšej izbe bola hluchá.
Muž si rozopol nohavice prešité v rázporku hrubým stehom a obnažil si prirodzenie. Ked' sa ho dotkol, zaštípalo ho a do mozgu mu prenikla ostrá ihlica. Zdrapil ju za kolená, pokrčil ich a pritiahol si ju bližšie, krížom cez postel', tak ako to mal rád. V zátylku pocítil známe mravčeriie, pred očami sa mu zatmelo a tlmený naradostený Hlas mu netrpezlivo našepkával, aby už konečne strčil...
Potom sa na ňu zvalil...

Krauz zaspal krátko pred siedmou a chvíl'u na to ho zobudil domáci telefón. Sylvia spala hlbokým toxickým spánkom po konskej dávke sedatív a nepohla sa, ani keď prudko vyskočil a zdrapil slúchadlo.
„Richard!! To som rád, že som ťa ešte zastihol..."
„Ja nie..."
doma! Zaútočil. Sviňa jedna. Je tu zase," Burger dychčal do telefónu a Krauz počul v hlase skúseného detektíva napätie začínajúceho eléva a bolo mu jasné, že... to, čo videli, a chcú, aby videl aj on, že to... že...
„Boha!! Mám dovolenku... chcem ísť na priehradu!! Sylvia ma zabije..."
„Richard, ale... ona... žije..."

Oporné rúry hrdzavého lešenia boli omotané zeleno-bielou páskou a nápis POLICIA mal odradiť všetkých okoloidúcich. Všetkých okoloidúcich priťahoval ako magnet železné piliny. Páska sa vinula cez dvor k hlavnej bráne a nejaký mudrlant ju uviazal o strom pri ceste, takže sa nedalo prejsť ani po chodníku. Diváci sa tlačili na ulici a zavadzali autám aj električkám. Niekto zavolal aj hasičov, vraj čo keby to lešenie... ale nespadlo, a ani sa nechystalo, a keďže chlapi v modrých mundúroch nemali čo robiť, tak zaplnili dvor, na ktorom sa takmer nedalo pohnúť.
Krauz prišiel vlastným autom, a keď sa snažil zaparkovať, dobehol k nemu policajt v uniforme a zreval na neho, až mu zaľahlo v ušiach.
„Človeče!! Ste normálny?!! My tu beháme od božieho rána, čistíme parkovisko, aby sem mohli vojsť hasiči a sanitky, a vy sa sem postavíte ako minister vnútra a čo?!! No čo?!!"
Chudák, reval tak, až mu unikal zmysel toho, čo chcel povedať. Bol zjavne vystresovaný a podl'a počtu hviezdičiek na ramenách Krauz usúdil, že niečo podobné prežíva prvý raz.
Detektiv vystúpil, zabuchol dvere a nadychujúcemu sa chlapcovi ukázal odznak.
„Aj tak.., toto má ostať voľné..."
„Povedal kto?"
„Ja... neviem... taký v bielej košeli s čiernou diplomatkou..."
„Ten?" Krauz ukázal na Burgera, ktorý práve vyšiel z domu.
„Ten!"
„To je môj šofér. Dal som mu na dnešnú noc voľno, a pozri, ako sa tu naparuje! Hééj... ty!! No ty!! Nechám si tu auto, jasné?!" hulákal Krauz cez ulicu a gestikuloval na kolegu, ten ho zbadal a gestikuloval mu späť, aby neblbol a pohol si.
„No vidíš," povedal Krauz kolegovi v uniforme, „je to vybavené, tak sa neondej a stráž aj moje," a odkráčal k Burgerovi.
Bol od neho pár krokov a už jasne videl napätie v tvári, stres a prekvapenie. Žila, a to sa ponožkárovi ešte nestalo. Maliarka prežila tiež, ale to bolo niečo iné. Ona útok odrazila, ale tu bolo dielo dokonané a... sfušované, a to bolo nóvum!
„Richard... preboha... to je svinstvo... taká mladučká... kedy sa to už... skončí?" objal ho okolo

ramien a bol rád, že prišiel. Nebola to práca pre jedného. Ostatní z tímu síce tiež prišli, ale.., to sa mu nerátalo. Burger chcel Krauza a vedel prečo.
Nevošli do domu, ale zašli za roh na zadný dvor, a keď Krauz zodvihol hlavu, kam pozrel, videl iba policajtov. Lozili po lešení, prehľadávali strechy, vykúkali z okien susedných domov, tmolili sa po dvore a po záhradkách, bozili po murovaných plotoch a s roztiahnutými rukami balansovali, aby sa neskydli do záplavy odpadkov a záhradného bordelu. Chodili, lozili, snorili a hľadali... niečo... čokoľvek.
Burger mu ukázal otvorené okno v prízemí, krvou pofrkanú záclonu a odtlačok stupaje na parapete. Krauz si všimol jemný dezén. Potom bez slova prešli hlavnýrn vchodom do bytu, plačúcu babku a staršieho pána v kuchyni si nevšímali a zastali na prahu detskej izby. Všetci, čo boli na chodbe, úctivo ustúpili a nechali ich prejsť. Krauz drgol do dverí, nazrel a nosom vtiahol vzduch. Zohol sa a prezrel si prah, potom urobil krok a ostal stáť. Jeden krok stačil. Opäť sa nadýchol a konečne zacítil krv. Pomaly otáčal hlavu a fotografoval očami. Krv. Veľa krvi. Všade veľa krvi. Striekance na stenách a na záclone, odretá omietka na strope, krvavá perina na zemi, gitara a zelené nohavičky.., moment! Prečo by mali byť nohavičky na gitare? To má niečo symbolizovať, alebo sa.., hrá... alebo... Vankúš nasiaknutý krvou a pokrytý vlasmi. Raky už menili farbu a tmavli. Spod vankúša vytŕčala čierna ponožka, zjavne mužská. Na nočnom stolíku ležala Biblia a katechizmus pre pokročilých. Na opačnej stene reprodukcia obrazu Príchod Krista do Jeruzalema od neznámeho maliara. Pod ním ležala lešenárska rúra.
„Volá sa Helena a má dvadsaťdva rokov. Spieva v nedeľnej škole svätého Cyrila a Metoda dole na konci ulice a je členkou chóru kostola oproti. Pobožná, bez kontaktov na vagabundov, po nociach sa netúla... čistá duša, dalo by sa povedať. Včera večer spievala a hrala na gitare, susedia ju počuli do neskorej noci, okná sú stále dokorán, je horúco... Žije s babkou, o rodičoch zatiaľ nič nevieme. Babka je úplne hluchá. Skoro ráno prišiel jej strýko navštíviť matku a priniesol nejaké lieky a jedlo. Nikto mu neotváral, a tak zašiel do dvora. Okno na kuchyni bolo zavreté, a keď prešiel k vedľajšiemu, uvidel... uvidel... toto! Babka spala vedľa a nič nepočula. Zalarmoval suseda, je lekár, zavolali sanitku a previezli ju do štátnej... ešte žije, práve ju operujú, hlava je na maderu zreferoval v stručnosti Burger a Krauz iba prikyvoval.
„Videl si ju?“
„Nie, bola už v nemocnici...“
„Myslím... tú ponožku!“
„Videl...“
„Čierna... jedna čierna! Čo, doboha...?!“
„Nevieme... veď vieš.“
„Vajgle?“
„Plný dvor. Budú ich stovky.“
„Všetko vyzbierať, aj keby to trvalo týždeň!“
„Viem, nie?“
„Prepáč, Edo... ja len... aj ja som z toho v prdeli... Bože, to sa asi ani nesluší na takomto mieste,“ a radšej vyšli von.
Tam si zanadávali. Neboli sami. Už ich čakal Mayor a riaditeľ kriminálky. Jeden povedal kurva, druhý doboha a Burger si odpľul. Krauz sotva stojac na nohách nehovonl nič. Potom si to rozmyslel.
„Prečo ešte žijú?“ všetci traja na neho nechápavo pozreli.
„No... prečo ešte žijú? Stalo sa niečo, s čím nepočítal!“ Krauz prudko gestikuloval.
„Si jasnovidec?“
„Nic, sledujem, čo mi oči hlásia. Stolík je vylomený a zásuvky povyťahované. Tam našiel trt makový, čo už len také vzácne môže mať dievča v stolíku? Ale ďalej do bytu nešiel, a pnitom vedľa spala babka, ďalší istý pich a možno aj pár korún navyše, ale nešiel! Ďalej nešiel.

Vyhasiť dva ľudské životy na ubytovni mu nerobilo problém, a tu... prečo nie? A prečo nedorobil ani tú mladú? Čo sa stalo?“
Burger si zamyslene pošúchal strnisko.

Muž sa vzpriamil a v rozkroku mal pocit, akoby ho strčil do osieho hniezda. Ale stálo to za to! Už to potreboval... a tie vône!! Slastne sa usmial. „To by stačilo, teraz tie prachy, pohni... ešte sme neskončili!“ dobiedzal Hlas a muž mal sto chutí ho... ale poslúchol. Na stolíku ležali hodinky. Omega, prečítal si v slabom svetle fosforeskujúceho ciferníka. Vložil ich do vrecka. Pokračoval v zásuvkách, samé haraburdy. Skúsil skrinku, bola zamknutá, ale iba tak, takým jednoduchým zámkom, žiadny problém pre profíka. Nejaký zošit, asi denník... no nič, skúsime v obývačke...
Z dvora sa ozval mnohonásobný chichot, potom opitučké bl‘abotanie a piskl‘avý dievčenský hlas volal na ostatných, aby ju počkali kým sa vyčúra... „Bohatstvo, skoro som do toho spadla, tak čakáte ma, alebo čo, chuji!?“ a niekto jej podobným opitučkým hlasom odpovedal, aby si trhla, že idú ešte pootravovať to slušné dievča odvedľa, či by im nenaliala omšové, a všetci sa zborovo rozrehotali, lebo nápad to bol prenáramný!
Muž vyskočil z okna a preskočil múrik. V poslednej chvíli. Spoza rohu vyšla partia podnapitých výrastkov a zborovo vyrevúvali „Helenááá... Helenkáá... nalej omšové chladenéé... ak si ho potiahla, bude ti odpustenéé...“ a skúšali to na melódiu starej l‘udovej odrhovačky, ale nepasoval im rytmus a tak sa rozrehotali. Zopár drobných kamienkov zacupotalo na okennú tabuľu.
„Ideme dovnútráá... vylez... lebo ideme za tebou...“
Muž sa ako mačka vyšvihol na ďalší múrik a zmizol v trne...

Stáli na chodbe chirurgického oddelenia a mladý asistentík, jediný, kto bol ochotný s nimi komunikovať, im vysvetľoval, že nič nevedia. Zatial‘ nič konkrétne nevedia.
„Ležala tam príliš dlho a nastal opuch mozgu, stratila veľa krvi.., je zázrak, že ešte žije. Prognóza je veľmi zlá, ventilujeme, EEG vykazuje známky fatálneho poškodenia mozgu... či to prežije, nevieme... to vlastne nevie nikto!“
„Nám ide o zranenia, môžete nám ich popísať?“ „Tri defekty na pravej strane hlavy, jeden vo vlasovej časti, jeden roztrhal ušnicu a jeden zlomil sánku a vyrazil jej prakticky všetky zuby vpravo. Má trieštivú zlomeninu lebky, zakrvácanie pod mäkké pleny mozgu, opuch...“
„Robili ste výter? Potrebujeme vzorky!“ „Výter? Mozgu? To sa nerobí... aspoň som ešte nepočul...“ „Z pošvy!“
„To nie... nikto nám nič nepovedal... ale... to asi nepôjde!“
„Tak nás zoberte k primárovi.“
„Primár tu nie je... je na sympóziu...“
„Tak nás zoberte k tomu, kto ho zastupuje!“
„Doktor Veselý.“
„Výborne, poďrne za doktorom Veselým!“
„Ten tu nie je, je na porade lekárskej komory..“
„Ale niekto to tu vedie, nie?“ Burger už strácal trpezlivosť a Krauz ju dnes ani nemal.
„Iste, doktor Malachovský... prvý chirurg...“
„Tak poďme... ten je kde?“
„Operuje.“
„Tak viete čo, máte diplom?“
„Mám!“
„Tak ste lekár!“
„Som... ale... iba asistent... ešte nemám atestáciu...“
„Na to, čo potrebujeme, ste atestovaný až-až, poďme!“ „Páni... ale... to... nejde, nejaký papier,

povolenie... žiadosť!“
„Papierov vám neskôr dodáme štyri prdele, ale teraz sa pohnime, nech tam niečo nájdeme!“

Večer sa zastavil doma. Sylvia trochu odpuchla, horúčka jej klesla. Meravo civela na televízor. Na pozdrav nereagovala. Deti už spali.., tak si ľahol aj on.
Vyrazili o deň neskôr, ale napokon mu odpustila a sama uznala, že s vytrhnutým zubom nemohla cestovať, a on aspoň stihol dozrieť na ohliadku miesta činu a zistiť si základné informácie, ktoré ho mimoriadne zaujímali. Tri hodiny v aute mu ubehli tak rýchlo, že ani neregistroval, kde presne sú. Decká vzadu výskali, Sylvia s hlavou v šatke ani nepípla a on bol mysl‘ou v práci. Na konci diaľnice ho čakal kolega z okresného mesta, zvítali sa a o pol hodiny už vykladali batožinu a nosili ju na prvé poschodie prekrásnej chatky pri priehrade so štrkovým dnom a modrastou vodou vyhriatou na dvadsaťpäť stupňov. Na prízemí ostal domáci pán s manželkou a ako každý rok hneď v prvý deň spoločnej dovolenky urobili nehoráznu opijáš párty. Sylvia dezinfikovala bol‘avé ďasná becherovkou a Richard iba mlčky pil jedno chladené za druhým a mysľou bol vzdialený dvesto kilornetrov. Ráno vyhodili decká k vode a každý sa liečil, ako vedel. Domáci pán si vystriehol Krauza, keď išiel von na toaletu, a na spiatočnej ceste ho zästavil a hĺbavo sa mu zahľadel do očí.
„Niečo sa deje... medzi vami? Niečo neklape?“ „Nie! To...“
„No, ja len že včera ste boli obaja ako zarezaní!“ „Sylvia je ubolená a ja mám na krku sériu sexuálnych vrážd a nevieme... vlastne nič! Stále to pokračuje a včera, vlastne predvčerom, keď sme už boli jednou nohou na ceste sem, spravil ďalšiu... mladá baba, dvadsaťdva... strašné aj pre otrlých harcovníkov... keby si to videl!“ „Viem o tom, aj u nás na okrese sa už čo-to hovorí...“ „Tak vidíš, správy sa šíria ako mor a my sa len potácame od panketu k panketu...“
„Ale tu si... na niečo inšie, nie? Mal by si si oddýchnuť, zrelaxovať, inak z teba po návrate nič nebude, ver mi!“
„Viem... ja viem, ale... vlastne máš pravdu... neostalo jedno zo včera?“
„Ostalo! Konečne rozumná reč! Tak poď... Ďalší deň sa Krauz ponúkol, že zbehne do dediny po
noviny a doplní zásoby konzerv. Nikdy to nerobil a bola to starosť domáceho, a tak keď‘ sadal do auta, všetci iba nechápavo pozerali a len kolega tušil, kam asi ide... ale dal by hlavu na klát, že sa nemýli!
Krauz sa prekľučkoval na hlavnú a pätnásť kilometrov do okresného mesta preletel stovkou. Zaparkoval pred okresným veliteľstvom polície a služobný preukaz mu otvoril bez zbytočných otázok dvere miestneho šéfa kriminálky.
„Detektív Richard Krauz, Oddelenie vrážd...“ podali si ruky, „... potreboval by som služobný telefón...“ a vysvetlil mu situáciu.
„Chceš ostať sám?“
„Nie, netreba, nič tajné to nie je, iba jeden telefonát a je to. Vytočil smerovacie číslo a klapku 55 115.
„Oddelenie vrážd, detektív Burger, prosím.“
„Oddelenie letných dovoleniek, detektív Krauz.“ Nepoznám...“
„Nakopem t‘a do zadku!“
„Poznám...“
„Ako to vyzerá?“
„Neondej sa!!“
„Si na dovolenke, tak čo ťa štve... vlastne... máš pravdu! Poznám to, ani si poriadne nespal, však?“
„Nie... nemôžem.“
„Tak sklapni a slop, spi, plávaj a trt... vlastne, ty si tam s manželkou, čo? Tak aspoň plávaj!

Potrebujem, aby si sa vrátil čerstvý a vyvetraný, kto vie, čo nás ešte tento rok čaká...“
„Nič nás tento rok nečaká! Ani budúci rok... ani ten ďalší!!! Doboha, čo si všetci myslíte, dokedy sa s ním ešte budeme jebať?! Ja...“
„Ak neprestaneš vrieskať, tak položím!“
Prepáč... vlastne... prepáč, máš pravdu! Bože, už strácam nervy aj na dovolenke! Neštvi ma aj ty a radšej mi povedz, čo je nové!“
„Žije, videl som ju... teda to, čo z nej nechal. Namiesto hlavy biela guľa, hadičky, trubičky, kábliky... vraj... je to zlé. Črepiny z lebečnej kosti poranili šedú kôru, opuch neustupuje, vnútrolebečný tlak nie je v norme, dostala zápal...“
„Do riti!“
Nechcú jej robiť ani zuby, ani tvár, boja sa s ňou hýbať. Strážime ju vo dne v noci, striedame sa pri nej ako pri prezidentovi... prisám bohu! Ako pri prezidentovi a... modlíme sa... naozaj!“
„Verím. Čo labáky?“
„Volal doktor Lengyel, zapojil celé oddelenie súdneho lekárstva, vypomáhajú našim expertom, robia, čo môžu... všetci.“
„Čo povedal?“
„Že niečo našli, nejaké baktérie.“
„Do kelu... idem domov, to musím vidieť!“
„Nech ťa to ani nenapadne! Odložil som stretnutie s ním, kým sa nevrátiš, sľúbil, že dovtedy dokončia všetky testy a potom sa uvidíme, všetci. Dovtedy sa nič nedeje, čakám na teba!“
„Sl‘ubuješ?“

„Jasnačka! A teraz padaj k vode a... už nevolaj. Nevezmem to a zakážem aj ostatným, jasné?“
„Jasné!“ a zložil.
Šéf miestnej kriminálky sa usmial a poklepal ho po pleci.
„Problémy, čo? Chcel by som mať chlapov, čo by mi volali aj z dovolenky a zaujímali sa o prípady, aj keď, pravdu povediac, my tu také svinstvo nemáme. Oproti vám si tu vegetíme s autičkármi a domovými zlodejmi. Vražda jedna za rok. Našťastie! Tak príď, keby si niečo potreboval... ako sa to...?“
„Krauz. Richard Krauz.“
„Zapamätám si...“ a odprevadil ho až dole na vrátnicu. Richard sa vrátil, meškal a všetci ho zdrbali, že nepriniesol ani noviny, ani konzervy. S úsmevom a rozpačito krútiac hlavou sa vrátil do dediny a nakúpil, čo mal. Keď v chate vykladal nákup, Sylvia ho skontrolovala a počítala.
„Aj druhýkrát ti to trvalo akosi dlho... a... to je všetko za dvesto korún!? Dala som ti celú dvojstovku! !“
„Ja... som niečo... daroval takému ošumelému staršiemu pánovi...“
„To jste! Ty a dobročinnosť! Čo robil ten starší ošumelý pán, že ťa obmákčil?“
„Čapoval v miestnej krčme pivo...“
Domáci ho poplieskal po spotenom chrbte a všetci sa schuti zasmiali.
„Konečne normálny Richard... konečne dovolenka!“ a otvorili si po jednom fľaškovom.
Tri týždne ubehli ako voda, vlastne ovel‘a rýchlejšie, pretože tie dovolenkové sú akoby zázrakom vždy oveľa kratšie.

Štvrtého augusta Krauz rozrazil dvere do kancelárie a zahulákal.
„Čaute banda, tak ma tu máte!“ a stvrdol.
Burger stál pri okne, jedna cigareta mu horela v popolníku a druhú zvieral medzi prstami. Oto Hanzel sedel za stolom a ťažkú hlavu držal v prepotených dlaniach. Canis driemal rozvalený v nepohodlnom kresle, Váňa nejedol. Všetci mali v tvárach strhaný výraz nevyspatých a vyšťavených ľudí pracujúcich už neúnosne dlhú dobu pod veľkým tlakom. „Vitaj,“ lakonicky

poznamenal Hanzel a vstal, aby mu potriasol pravicou. Krauz nechápavo pokrčil ramenami. „Zomrela. Včera... ani sa neprebrala. Alebo to bolo už predvčerom?“
Krauz sa posadil na svoje miesto, posunul pár papierov, ktoré na jeho stole nemali čo robiť, narovnal slúchadlo na telefóne a odrazu mal pocit, že tu bol s nimi celý čas. Z ničoho nič bol unavený a strhaný, akoby posledné tri týždne ani neboli.
Helena zomrela 2. augusta 1991, necelé dva dni pred Krauzovým návratom z dovolenky. Bojovala devätnásť dní, dvadsiaty podľahla v nerovnom zápase. Lekári boli bezmocní, rodina zdrvená, verejnosť zhrozená, policajti... nasrati... a unavení, veľmi unavení.

Muž si objednal pivo a sediac na svojom kvetináči so zažltnutými tujami si užíval leto. Posledná peňaženka z trolejbusu bola neuveriteľne nadžganá, tá krava asi mierila do autobazáru po dva bavoráky! Kúpili si mäso, aj mamke sa ušlo, vyplatil dlžoby a v krčme ho už nikto nevyháňal.
A jednu borovičku... som zabudol,“ povedal čašníkovi a ten ochotne odbehol. Niet nad solventných zákazníkov.
Muž už dávno vedel, že peniaze menia názor ľudí na jeho zjav aj na farbu pokožky. Mal to vyskúšané a fungovalo to všade na svete. A ked‘ sa groše minú, má ešte tie náušnice s modrým očkom a z poslednej akcie hodinky. Omega! Švajčiarska kvalitka, v tom sa vyznal. Nejako už len bude.
Muž sedel na kvetináči a usmieval sa. Užíval si leto a keď čašník priniesol poldecák, slastný úškľabok mu rozžiaril tvár. Poškrabal sa v rozkroku a schuti sa napil.

„Mám pocit, akoby sme ju neustrážili,“ smutne skonštatoval Burger, zadusil cigaretu a všimol si, že mu v popolníku horí ďalšia. Zadusil aj tú a vytiahol čerstvú.
„Spávali sme tam na chodbe ako bezdomovci a striehli na každý jej výdych. Dúfali sme, že aspoň raz prehovorí. Sestričky nám vanili kávu, lekári nás obchádzali, upratovačky prekračovali... ostatní rozlezení po meste... vo dne v noci...“ „Ani jeden informátor sa neozval?“ skúsil Krauz.
Burger iba unavene pokrútil hlavou a zapálil si.
„Vyhodnotenie stôp z miesta činu neprinieslo nič nové?“
Burger opäť mlčky pokrútil hlavou.
„A... doktor Lengyel... čo to vlastne zistili... s tými baktériami?“
„Uvidíme, čaká nás o desiatej, tak sa vybaľ a pójdeme.“
„Páni, niečo máme! Prečo vám to tak dlho trvá.., aha! Už viem, spomínam si, ty si bol na dovolenke, nie? Tak vitaj a zaraď sa. Sadajte, bude to chvíl‘u trvať, kým vám to vysvetlím. ..“ začal Lengyel, sotva sa za nimi zabuchli dvere kancelárie. Krauz si otvoru zápisník, Ivan Canis si rozopol sako a Burger privoňal k pohárik u.
„Máš nejaké výhrady? Fínska vodka... z mrazáka!“
„Nie, nič! Ďakujem!“
„Tak potom poďme na to, chlapci. Richard, bola nakazená!“
„Nevadí, ja som mal prezervatív...“
„Nie tá tvoja! Helena... bola nakazená!“
„Fajn, trochu sa mi uľavilo.“
„A ja som bol kde?“ zaujímal sa Canis a prekvapene pozrel na Krauza.
„Každý máme svoje informačné toky, tak neotravuj a počúvaj!“ zahriakol ho Krauz a naozaj sa chcel sústrediť.
„Výtery z pošvy boli robené oneskorene, ale to sa vzhľadom k okolnostiam dá pochopiť. Spermií bola celá záľaha a určili páchateľa s krvnou skupinou A. Nič nové, opakuje sa stále,

je to on! Ale... urobili sme mikrobiologické vyšetrenie vzorky vatového tampónu z rozterom na sklíčko. Výsledok? Všimnite si tie blankytne modré telieska s mierne fialovým vretenovitým jadrom...“ a podal im fotografie.
Najprv Burger a potom aj Krauz vyvaľovali očiská na zváčšeniny akýchsi chrobáčikov s tykadlami a jediné, čo ich zaujalo, bola pestrosť farieb. Inak im to bolo hovno platné. Ani mudrlant Canis tornu nerozumel.
Lengyel našťastie pokračoval: „... a štyrmi bičíkrni vpredu! Je to Bičíkovec pošvový, inak Trichomonas vaginalis. U človeka spôsobuje parazitárne venerologické ochorenie nazývané tnichomoniáza pohlavná alebotálna. Tento názov je však vhodnejší pre onemocnenie u mužov, pretože zasahuje aj prostatu a močové cesty a v latentnej forme sa môže vyskytovať aj desať a viac rokov. Bičíkovec pošvový sa tvarovo odlišuje od ostatných trichomoniád, ktoré žijú v ľudskom čreve a v ústach, je z nich najväčší, telo má vajcovité, vpredu so štyrmi bičíkmi, na stranách je uložená krátka ondulujúca membrána, siahajúca asi do polovice tela. Stredom prechádza vystužujúca tyčinka a vpredu sa nachádza vretenovité jadro...“ ako vysvetl‘oval, hrotom ceruzky bodal do fotografií a chlapci pozorne sledovali, o čom prednáša, „... tu ho vidíte štyristokrát zväčšeného. Prvok sa rozmnožuje delením, nedá sa pomýliť,“ skončil a konečne sa napil.
„No a?“ popohnal ho Krauz.
„Čo no a, Richard?! Ona to nemohla byť, jej spôsob života... aspoň Edo mi referoval, že bola hlboko veriaca, teda nie promiskuitná, jej spôsob života... jednoducho ona nemohla byť nakazená!! To... on!“
„Chceš povedať, že je chorý?“
„Iste! Urobili sme následné vyšetrenia, kr pohlavné orgány, močové cesty... nič! Je čistá! Jediný pozitívny nález bol v pošvovom výtere kontaminovanom jeho semenom. Nikde inde sme baktérie nenašli. Záver je jednoznačný! Nakazil on ju, a nie ona jeho.“
„Boha! To by znamenalo...“
„Presne! Musí mať vonkajšie prejavy. Musí ho to občas svrbieť a mal by vyhľadať lekára. Ak to spravil, treba preveriť všetky možné urologické ordinácie, nemôže ich byť až tak vel‘a.“
„Robili ste podobné testy aj u predposlednej obete, alebo celkove, u tých ostatných?“
„Ano. Mikrobiologické vyšetrenie robíme pravidelne. Ostatné bolí čisté.“
„Takže sa nakazil iba niekedy od konca apríla do polovice júla.“
„Je to pravdepodobné, chlapci, ale nič nám to nepomôže. Na trichomoniázu trpí asi desať percent populácie, a mnohí o tom ani nevedia. Mohol sa nakaziť kdekol‘vek. Pátrať po zdroji je nemožné.“
„Nevadí, aj tak sme múdrejší! Perfektná robota, doktor. Najbližšie pozývam ja teba.“ „No to sa načakám! Ale... to nie je všetko.“
„No... čujme!“ posúril ho Burger.
„Od vašich sme si vyžiadali drevený kô1 z ubytovne a aj lešenársku rúru z posledného prípadu. Modelovali sme polohy tiel a mechanizmus zranení, hlavne röntgenové zábery hláv a uloženie roztrieštených kostí. Postoj páchateľa sme určili s presnosťou na milimetre a vyšlo nám, že naozaj musí byť ľavák, inak by sa niektoré uhly dopadu na podložku nedali vysvetliť. Toto považujte za vedecky potvrdené. Výpočty vám zašleme v najbližšej dobe.“
„Opäť terno. Chlapci, vy by ste sa tu fakt nudili.., bez nás!“
„Ano, bez vás by sme asi splesniveli a... bonbónik nakoniec! Dohodol som vám konzultácie u docenta Sýkoru. Kapacita z odboru klinickej psychológie. Jeho profily...“
„Tak to nie! Profily nie, to ostatné beriem, ale profily nie!“ ohradil sa Krauz.
„Prečo? Lebo sa tým u vás nikto nezaoberá? Lebo ste sa ešte nestretli s masovým vrahom, u ktorého by profil sedel? Ale veď s masovým vrahom ste sa ešte nestretli vôbec! Tak čo vám malo sedieť?! Toto je premiéra, všetko raz býva prvý raz, tak prečo nie profil? Nedôverujete niečomu, čo ani nepoznáte. Nepodceňujte to! Docent Sýkora sa pred nedávnom vrátil z

Ameriky.“
„Amerika! A sme doma! Univerzálne recepty na všetky bolesti sveta! Okrem hamburgerov a Káčera Donalda sa z ich vynálezov u nás nedá použiť nič, vôbec nič, to mi ver! Predtým Rusi, teraz Amíci, akoby sme ani nevedeli stáť na vlastných nohách...“
„Neviem, či stojíme na vlastných nohách, ani ma to veľmi nezaujíma, ja sa venujem medicíne a vede, a nie politike, ale jedno ti poviem, nech je tvoj názor na profil páchatel akýkoľvek, nedaj na predsudky a snaž sa akceptovať nové trendy, lebo ťa prevalcujú... a to platí pre vás všetkých!“
„Počúvaj... ty trend... veď oni s tým začali iba z nudy, a preto, lebo si môžu dovolíť premrhať množstvo peňazí, ktoré každoročne vrážajú do boja s kriminalitou, milióny, a nie v korunách! Sami pripúšťajú, že úspešnosť v stanovovaní psychologického profilu páchateľa je iba niečo okolo dvadsať percent, a navyše, a to by som rád zdóraznil, nie sú schopní seriózne vypracovať ani tienistý náčrt osoby, ak nejde o sériovku. Pri jednej alebo dvoch vraždách sú v koncoch. Je pravda, že my už máme páť kúskov a... no... sú tu určité spoločné znaky... ale...“
„Tak fajn! Zavolám mu, že netreba...“
„Nie! To nerob! Bohužiaľ, už sme túto tému preberali u nás na porade a dostali sme to ako úlohu zapísanú do plánu spoločného postupu, ale to nemení nič na tom, že svoj názor mám a chcel som, aby si s ním bol oboznámený. My za ním teda skočíme.., docent Sova...“
„Sýkora!“
Sýkora! Jasné... a hodíme reč, ale...“
a nič mé som ani nechcel. Volám mu, kedy by sa vám to hodilo?“
Burger a Canjs boli tiež zvedavf, a tak sa všetci traja na- nominovali do uzučkej kancelárie, kde namiesto koberca ležali knihy naukladané do nepravidelných vežičiek.
„Prepáčte, kým som bol v Štátoch, moji drahí kolegovia používali moju kanceláriu ako skladisko, ešte som to nestihol poupratovať...“
Kolega, čo sa práve balil, aby nezavadzal sa pousmial:
„Má pravdu! Za celý čas sme mu sem dali tieto dve, to ostatné je jeho, iba sa vyhovára...“ a zabuchol sa sebou dvere.
„Tak vidíte.., kolega,“ docent bezmocným gestom ukázal na spúšť vókol seba, potom akoby ho upútal jeden titul na vrchole jednej vežičky, zohol sa, vzal ho opatrne do ruky a so záujmom sa začítal... „... alebo, že by mal pravdu?“
„Pán docent, poslal nás doktor Lengyel...“
„Ja viem, ja viem! Volal mi. Poskytol mi študijné podklady k ponožkárovi a párkrát sme spolu konzultovali. Som nepredstaviterne rád, že ste prejavili záujem o moderné metódy vyšetrovania. Američania majú vynikajúce výsledky...“
„Pokial‘ som čítal poslednú štúdiu, tak sotva dvadsat‘ percent profilov sa približuje realite, ak tomu hovoríte vynikajúce výsledky...“ schladil ho Krauz.
„Nóó, pán kolega, s tými percentamí opatrne, kto sa chce hrať so štatistikou, ten vie, ako na to, tu si pridá nulu, tu si pridá jednotku, a hned‘ je z toho osemdesiat percent. A na druhej strane, kto nechce, uberie a výsledok je, aký si len zaželáte... ja by som s číslami narábal opatrne, alebo, ak dovolíte, vôbec nie, pretože nie sú až také dôležité ako samotný fakt, že konanie páchatel‘a pri sériových vraždách má vždy nejaké spoločné ukazovatele, a tie treba vedieť zistiť, vyhodnotiť a využiť.“
„S tým sa dá súhlasit‘, ale tie spoločné znaky svedčia iba o tom, že je to tá istá osoba, alebo skupina páchateľov, ale určovanie veku, povahy, vzdelanie, záľuby a podobné nezmysly sa mi zdá ako veštenie z hrncov na prípecku!“
„Vidím, že vo vás spojenca nenájdem! Nevadí, možno vás presvedčí toto. Nebudem špekulovať s percentami, skôr by som sa zameral na samotný fakt, že masoví vrahovia sú niečím zvláštni a odlišujú sa od štandardu, a tu je moja doména! Tu treba hl‘adať! Súdni psychológovia na celom svete využívajú behavioristickú vedu vo výskume častých faktorov,

ktoré sa spájajú so sériovými zločincami...“
„Moment, pán docent, my síce máme klasické vzdelanie, ale niektoré výrazy budete musieť prekladať do zrozumiteľnejšej reči...“
„Aha! Behavioristická veda skúma správanie ľudí určitých skupín, ktoré vykazujú spoločné determinanty, spoločné znaky. Skúniame dva základné subjekty, osobnosť a správanie. Pri správaní psychológovia analyzujú špecifiká páchateľovho životného štýlu, aby ho po zverejnení mohli rozpoznať jeho kolegovia z práce, susedia, príbuzní a podobne. Zvyšuje sa tým šanca, že ho, ľudovo povedané, niekto natne!“
„To by šlo!“ ožil Burger. fľochol po Krauzovi, a keď videl, že docenta s prehl‘adom ignoruje, vytiahol si zápisník a začal si písať poznámky sám. Krauz iba povytiahol obočie a mlčal.
„Pri analýze osobnosti je situácia trochu zložitejšia. Analýza by mala začať od pôvodu páchatel‘a, z akého pochádza prostredia, čiže rodina, zázemie, štúdium, zlé skúsenosti z detstva... aj sexuálne, prípadne spojené s násilím...“
„Dobre, a... trochu konkrétnejšie k nášmu... pacientovi,“ posúril ho Burger, lebo prednáška ho začínala nudiť.
„Konkrétnejšie, hovoríte... Dobre! Dám vám otázku, ste si istí, že je sám?“ „Doposiaľ‘ sme našli stopy iba po jednom páchatel‘ovi, aj odtlačky topánok, aj spermie, aj ohorky cigariet, aj vlasy, aj chlpy... všetko od jednej a tej istej osoby...“
„Výborne, predpokladajme, že je sám. Motív by som videl úplne jasne, sexuálny! Primitívne atavistické sklony vyžadujú krv a ukája sa, iba keď‘ ju vidí a cíti. Silná porucha osobnosti, o tom niet pochýb. Možnosť manipulovať s mŕtvo1ou a dominovať nad ňou ho poháňa stále k novej a novej obeti a neprestane, kým ho nechytíte. Sám neprestane, už nemôže. Vraždenie ho uspokojuje, dáva mu pocit úspechu, ktorý mu možno chýba v bežnom živote. Je zberateľ‘. Vyžíva sa v smutnej sláve a zbiera si trofeje, aby mu pripomínali chvíle dominancie a uspokojenia. Berie obetiam šperky a možno aj iné veci a...“
„Aale, no tak, pán docent!“ Krauz to už nevydržal. „Je to obyčajný zlodej, a nie zberateľ fetišov. Kradne aj peniaze, to chcete povedať, že je numizmatik? Našli sme už zlatníka, ktorému sa pokúsil predať náušnice a prsteň, to predsa zberateľ nerobí! Je to obyčajný zlodej a drbe mu, to je všetko, to ostatné... sa iba dobre počúva, lebo to znie odborne, ale...“
„Takže zlatníka... ste našli.., no to som nevedel...“ zneistel, ale okamžite chytil druhý dych, „nevadí, dostal som sa aj d‘alej. Štartovací mechanizmus. Zatial‘ nevieme, Čo ho naštartuje a čo v ňom vyvoláva pohnútku vraždit‘, ale keď k tornu dójde, nekoná neuvážene, plánuje, striehne a je trpezlivý. Premýšra a nedá sa vyprovokovať k neuváženému útoku.., až na jeden prípad s tou maliarkou, ale to je skôr výnimka. Má schopnosti logicky rnys]ieť a vie presne, čo chce a akú obeť potrebuje, to znamená, že si vyberá, zvažuje, hodnotí všetky za a proti a je dosť možné, že ak mu obeť nevyhovuje, ide a hl‘adá d‘alej. Z toho všetkého vyplýva, že by ste mali skončiť hl‘adanie medzi spodinou a zamerať sa na stredoškolsky, možno aj vysokoškolsky vzdelaných adeptov, jeho IQ bude nepochybne väčšie, ako predpokladáte a.,. ešte jedna vec, spôsob prevedenia. Má nespornú silu a fyzickú kondíciu získanú tréningom nejakého organizovaného športu, možno vynikal v nejakom športovom klube, alebo v školskom družstve, možno že je medailista z nejakej vysokoškolskej olympiády, možno... chápete ma? Kombinácia športu a vzdelania u u mňa jednoznačne evokuje myšlienku, že nepochádza zo spodiny.“ „Tých možno je akosi privel‘a...“ skúsil Krauz, ale Burgerovi sa to páčilo. Canis iba sedel a skúmavo hľadel docentovi do očí. Nepovedal ani slovo a Krauz tušil, že to nie je náhoda.
„Ano, je ich veľa, ale taká je už naša práca. Ak ste si mysleli, že vám nadiktujem desať mien a z toho ešte dvoch podčiarknem, tak nemáte o tvorbe profilu páchateľa ani poňatia, páni! Na záver ešte jeden fakt. Viete, čo je to pohodlná zóna?
„Gauč v obývačke?“ skúsil nesmelo Krauz. Docent si ho už nevšímal a sústredene vysvetl‘oval iba Burgerovi.

„Vytváranie profilov môže zahŕňať nielen výrazné osobnostné črty ale aj geografické prvky. Sérioví vrahovia väčšinou začínajú vo svojom okolí, alebo v mieste, ku ktorému majú určitý vzťah, ktoré dobre poznajú a cítia sa tam bezpečne. Študovali v tej konkrétnej lokalite, alebo v tom konkrétnom mestečku, pracujú, alebo pracovali tam určitú dobu... hovoríme tornu pohodlná zóna. Neskôr, keď získajú istotu a sebadóveru, akčný rádius sa zväčšuje a cestovaním do odl‘ahlejších zón vzrastá pocit moci a nedotknuteľnosti, nepolapitelnosti. Stáva sa neohrozeným fantómom, zabúda na ostražitosť, a vtedy nadchádza váš čas. Rapídne vzrastá šanca dostať ho. V tejto fáze dochádza aj k takzvanému zviditel‘ňovaniu. Vrah zanecháva za sebou podpis, vysmieva sa z nemohúcnosti polície a snaží sa provokovať a ukázať na seba, zanecháva nejakú stopu srnerujúcu k svojej osobe... podpis...“
„Ponožky!“ hlesol Burger.
„Ano, v tomto prípade by to mohli byť ponožky. Ich počet, farba a umiestnenie nie sú podl‘a mňa náhodné, snaží sa vám nechať odkaz a dráždiť vás. Je si istý, že na neho nemáte, a vysmieva sa, ale nemusí to byť jediný dóvod podpisu, väčšina sériových vrahov vo svojej podstate túži po dolapení, po medializácii, po sláve a palcových titulkoch a podpis na mieste činu zanechávajú v snahe napomôcť svojmu dolapeniu.“
„Aj toto by malo logiku. Podarilo sa vám rozlúštiť ponožkový kód?“ Burger bol odhodlaný niečo z neho vydolovať.
„Nie, ale pracujem na tom. Môžem vám z toho všetkého spracovať písornnú analýzu, niečo ako znalecký posudok...“ „To by bolo výborné!“
Ale to by už bolo za peniažky...“
„Aha!“ povedal konečne Canis a bol si istý, že správne analyzoval krahulčí odlesk v docentových očiach.
„Mali by sme to hodiť na papier,“ navrhol Burger, keď sa vrátili.
„Ani ma nehne! Ty si si čmarigal, tak piš. A ak sa smiem opýtať, tak načo?“ prskal Krauz.
„Riaditeľ chce hlásenie, zaujíma ho profil, niekde o tom čítal a chce, aby sme išli s dobou...“
„Vari mu nechceš dať tie nezmysly ešte aj na papieri. Zosmiešnime sa, neblbni!“
„Podľa mňa nie...“
Preboha živého, tak mi povedz, čo také svetoborné nám povedal... zadarmo, zatiaľ zadarmo! A čo také by napísal za peniaze, ako nezabudol podotknúť! Že máme hradať vysokoškoláka s dvoma medailami z olympiády, ktorému zadrbalo a odbavuje sa na mŕtvolách!? To mu veríte? Máme troch svedkov, ktorí hovoria o Cigánovi...“
„V zlatníctve nemusel byť vrah, ale priekupník...“
Dobre, tak jednu svedkyňu, ktorá s ním zápasila a videla ho do tváre a cítila ho a... chlapci! Prosím vás! Ukážte mi Cigána, vysokoškolsky vzdelaného, reprezentanta školy s diplomami a medailami a... ako stojí nad zohavenou babičkou a pozýva ju na rande... šibe vám!? To nie je možné ani v Amerike!“
„Dobre! A čo tá pohodlná zóna? O tom sme ani neuvažovali a ani sme o niečom takom predtým nechyrovali. Nikto z nás sa nezaoberal miestami činu z... z...“ zalistoval a ked‘ našiel, čo hľadal, obočie mu víťazoslávne nadskočilo, „... z geografického hl‘adiska! A ponožky! Tiež celkom slušná analýza, nie!?“
„Analýza? Ty si ho nepočúval, alebo my s Canisom sme boli na konzultáciách u niekoho iného? Veď nám nepovedal nič konkrétne, samé možno a asi a aj takto a aj inak... teba mám učiť počúvať a rozoznávať balast od faktov, Edo? Ja som tu zelenáč, ty by si mal učiť mňa!“
„Si zaujatý, mne sa to náhodou páčilo.“
„Chlapci, skôr ako si dáte po papuli, dovolil by som si upozorniť na jeden dôležitý fakt,“ ozval sa skromne Vaniš a usmievajúc sa nad nasrdenou dvojicou si pohodlne lebedil v kresle.
„Čujme svetaskúseného...“ hundral Burger, lebo dobre vedel, komu asi podrží stranu.
„Edo, či sa ti to páči, alebo nie, ten chlap nás odrbával od samého začiatku. Pozorne som ho sledoval a podl‘a mimiky a gestikulácie viem, keď niekto klame, alebo sa pohybuje po

tenkom ľade. Možno neviem zostaviť profil páchateľa, ale profil toho psychológa ti poviem hneď! Tisíc korún... by bol nadpis. Uznávam, že s tou pohodlnou zónou zabodoval, s tým sme sa ešte nezaoberali, ale to ostatné?! Naozaj nám nič konkrétne nepovedal, v tom má Richard pravdu. Nezabúdajte, že sme boli u psychológa, a ten vie, ako voliť slová, aby nič neprezradil a aby to znelo odborne. Sú iba dve skupiny ľudí, ktorí sa im môžu rovnať... viete? Neviete? Poviem vám! Veštkyne a meteorológovia...“
Krauz mu bol vďačný za lojalitu, ale s týmto nepočítal. Aj jemu od prekvapenia nadskočilo obočie a presne ako Burger zabudol zavrieť ústa.
„Si normálny, čo s tým majú veštice... a rosničkári?“ zaúpel Edo.
„Pracujú na tom istom princípe ako on. Boji ste si už niekedy dať vyveštiť budúcnosť? Zaplatíte tristo peňazí a dozviete sa presne to, čo chcete počuť. Peknými slovami vám nosatá bosorka ponúkne aj úspech, aj zdravie, aj šťastie, ale ich aj trochu spochybní, aby to nebolo až príliš priehl‘adné. Peniaze podmieni vašou aktivitou v robote, zdravie zmenou životosprávy, úspech u žien náhodným stretnutím tej vyvolenej... chlapci, ako keby som ho počul. Z každého rožku trošku, ale nič konkrétne. Na tomto princípe sa vypracúvajú horoskopy, fungujú snáre, štylizujú sa“
„No dobre, ale čo ti meteorológovia?“
„Presne to isté! Odbornými výrazmi nasýtený balast, v ktorom je zahrnuté všetko, a tým pádom nič konkrétne.
Sledujte. Predpoveď počasia povedzme uprostred augusta. Vážení diváci! Na spodnej strane tlakovej výše, ktorá
k nám zasahuje od západu, prúdi do našej oblasti teplý a vlhký vzduch. Predpokladáme, že bude pekne a veľmi
teplo, v niektorých oblastiach z rána hmlisto a ochladenie, priemerné denné teploty dvadsaťpäť až tridsať stupňov, jasno až polooblačno v niektorých častiach nášho územia zamračené a občasný dážď alebo búrky z tepla sprevádzané miernym až silným vetrom. V noci tma! A... teraz mi povedzte, čo ste sa dozvedeli, ako bude? Môže byť pekne, môže byť zamračené, môže pršať, môže fúkať vietor, môžu byť hmly... nech chytíte na dovolenke akékol‘vek počasie, všetko vám predpovedali a sú za vodou! Iba mínus sedemnásť tam neodznelo, ale to by uprostred augusta fakt málokto očakával. Už ste pochopili? Je to rétorika, vzletnými, št‘avnatými a odbornými výrazi presýtia prejav, aby v poslucháčoch vyvolal dojem odbornosti, ale v skutočnosti neprezradí nič konkrétne, nič spoľahlivé, za čo by museli niesť zodpovednosť... akoby som ho počul!“
Krauz zatlieskal a fl‘ochol na Burgera.
„Vy... dvaja! Vy viete pokaziť človeku radosť! Ale... riaditeľ aj tak chce nejakú správu,“ a znechutene si sadol za písací stroj.

Na druhý deň ráno napochodoval riaditeľ na ranný nástup a víťazoslávne mávajúc lajstrom od Burgera všetkých uistil, že pár korún na znalecký posudok polícia ešte nájde a od súceho psychológa treba získať oficiálnu správu a psychologický profil páchateľa je prenáramná vec a využívať nové skúsenosti zo zahraničia treba a...
Krauz prevŕtal Burgera pohľadom a ten iba bezmocne pokrčil ramenami a unavene sa usmial. Museli s tým počítať. Riaditeľ trval na tom, aby do tipovania zaradili aj stredoškolákov a vysokoškolákov, a vzhl‘adom k zisteniarn doktora Lengyela, aby sa rozbehli po lekároch a urologických a sexuologických ambulanciách
Šírka záberu vyšetrovania už aj bez toho presahovala možnosti dovolenkami zdecimovaného tímu a tých pár neborákov, čo sa potilo v robote, nestíhalo vôbec nič. Scestovaný psychológ si zarobil slušné peniaze a riaditeľ mal nefalšovanú radosť, že držia kok s dobou. Chalani reptali, lebo sami cítili, že týmto smerom cesta nevedie, ale pokyny zhora treba plniť.

Formálne teda hľadali aj vysokoškolákov, prešli ambulancie, pár vytipovaných mien aj naozaj preverili, ale väčšina mala alibi, alebo inú krvnú skupinu, alebo... Jednu vec však predsa len stihli... našťastie! A poctivo!

Riaditeľ skoro vrazil do Krauza, ako sa ponáhľal na poradu, a iba tak cez rameno vyštekol:
„Ako je to s tým vysielaním v televízii? Sledujete to? Aktualizuje sa to?“
„Iste!“ zaklamal Krauz a bol rád, že direktor sa ponáhľa. Vrátil sa do prerobenej zasadačky a sadol si ku službukonajúcemu vyšetrovateľovi.
„Musíme zariadiť nové vysielanie pátracej akcie v televízu. Riaditeľ si na to spomenul! Mali by tam odznieť všetky dostupné poznatky o páchateľovi, ale tak, aby sme ho nevyplašili... Bože, čo to rozprávam, akoby som ho nabádal k ďalšej... no nič, inak sa to nedá! Musíme zvoliť neutrálny text, aby to neznelo iba ako žiadosť o pomoc pri pátraní, ale aby ľudia pochopili, že im hrozí nebezpečenstvo a musia sa chrániť aj sami a zatvárať na noc okná a... však vieš, čo chcem povedať. Musíme však zvoliť takú formu, aby sme nevyvolali paniku, chápeme sa? Tiež by som navrhoval uverejniť jeho identikit aj od maliarky, aj od zlatníkov, čo ty na to?“
Vyšetrovateľ iba prikyvoval a so všetkým súhlasil.
„Sprav to!“ rozhodol nakoniec.
„Tak dík!“ poďakoval Krauz a so zvesenými plecami odišiel tvoriť. V tých časoch ešte neexistovali policajní hovorcovia, súkromné televízne spoločnosti iba zháňali sponzorov a plánovali bombastický nástup na mediálny trh a detektívi si všetko zabezpečovali sami cez známosti v štátnej televízii. Krauz zosmolil text, Canis mu ho skritizoval, Burger doplnil pár čiarok a ypsilonov a vybrali sa do Pekárskej doliny, kde bolo sídlo vtedajšieho televízneho impéria. Správu vysielali na oboch programoch ráno aj večer pred hlavným spravodajstvom. Dali si záležať, našťastie. Videli ju tisícky ľudí a videl ju aj jeden všímavý občan...
Dvadsiateho deviateho augusta 1991 sa Otto Kaufmann natiahol na diván a poddával sa prichádzajúcim driemotám. Pozrel si televízne noviny, aj film, na tú dobu celkom dobrú kriminálku, a čakal, kedy sa manželka osprchuje a pripraví postele. Bol unavený a krátko po jedenástej mal už iba jednu túžbu. Možno dve...
Premýšľal nad maml‘asom, čo ho naháňala polícia a nie a nie sa mu dostať na kobylku. Pred chvíľou ho videl na obrazovke, iba taká čarbanica, ale aj to môže pomôcť. Musí byť macher, keď ich už odrovnal päť... či šesť a ešte stále ho nemajú. Hovorili o prízemných bytoch... aby ľudia na noc zatvárali... no čo im šibe? Horúčava ako v peci, a on by mal spať pri zatvorenom okne, nie?
„Otto!! Otto... pod‘ sem! Rýchlo!“
Vyskočil a chvíľu nevedel zareagovať, ospalý mozog už vypínal, ale hlas sa mu zdal akýsi povedomý...
„Kde si, do čerta ‘ volala manželka zo spálne. „Uúúž, už som tu... čo je?“
„Už nič, keď ti to tak dlho trvá!“
„Driemal som... no čo je? Čo si chcela?“
„Za oknom stál nejaký chlap, choď sa tam pozrieť, čo chcel! Stál a zízal nám do spálne!“
„Blázniš?“
„Nie! Neblázním, videla som ho! Keď som zapálila svetlo, zdrhol...“
„No... idem radšej von, pozriem na dvor, ale... pre istotu...“ zohol sa ku kachliam a v ruke poťažkal kutáč s ostrým hrotom.
Zapálil vonkajšie osvetlenie. Muž stál v priechode domu a nestihol už vybehnúť na ulicu.
„Hééj! Ty! Čo tu robíš?“
„Níič, ja... nič...,‘ a vybehol.
Domáci sa vrátil na dvor a skontroloval záhon pod oknami, či tam opäť nenájde pozdrav z hrubého čreva. Občas sa to stávalo. Jedna ružička bola nalomená, pri koreni stupaj, asi

mužská noha. Zohol sa a všimol si jemný dezén na okraji. Kutáčom preryl zem a zarovnal ju. Vystrel nalomený konárik a oprel ho o zdravý, možno sa ešte chytí. Bol pedant, na svoje ruže nedal dopustiť.
„Zdrhol," lakonicky zreferoval nedočkavej manželke. „Ty si ho nechytil?"
„Nie! Veď ti hovorím, že zdrhol, to ho mám naháňať po celom meste?!"
„A nie? Tebe to nedošlo? Načo večne čumíš do tej debny? Sme v starej časti, bývame na prízemí, je noc, okná máme do dvora... a cudzí chlap za nimi! Teraz o tom hovorili v felevízii, a suseda mi spomínala, že aj ráno to vysielali..."
Otto sa zamyslel, odul spodnú peru... „Daj kľúče od mrciny, pojazdím to tu na okolí.., nech máme čisté svedomie. Ale bola by to čertovská náhoda..." „Čo?"
„No, že si ho vyplašila ešte predtým... mohol som už mať pokoj..."
Šmarila po ňom kľúče a domáci to s hrou na detektíva zobral svedomito. Peši prešiel najbližšie ulice, ale ako predpokladal, chlapík musel byť už ďaleko. Vrátil sa a naštartoval rodinný klenot, škodovku s vyvarenými podbehmi a dvoma tehlovočervenými fľakmi na strane vodiča. V systematických oblúkoch začal krúžiť ulicami stále ďalej a ďalej od domu. Ako sa blížil k nábrežiu...
Muž kráčal pomalým ležérnym krokom, ruky vo vreckách rozgajdaných nohavíc a sledoval kabelky... ale bolo to o ničom. Aj v noci bolo ešte neznesiteľne teplo a baby si to najnutnejšie nadžgali do riflí, alebo to dali do opatery chalanom. Sadol si, aby noc trochu vychladla.
„Súdruhovia... páni VB... teda, páni policajti, prosím vás..." chlapci v zelenom boli zvyknutí na to, že občas zastavovali vodičov, ale aby vodič zastavoval policajtov, to sa im ešte nestalo.
„Prosím, pán vodič, môžeme vám pomócť? Stalo sa.,." pomaly a nenápadne sa vracala aj slušnosť na ulicu, nie len násilie...
„Áno! Viete... počkajte, tam to odstavím, aby sme nezavadzali... táák... Volám sa Otto Kaufmann, prosím vás, ja by som vám chcel niečo povedať, dúfam že sa mi nebudete smiať, ja nechcem malʻovať čerta na stenu, ani robiť z komára somára, ale mám taký dojem, že som našiel toho vraha, čo obchádza prízemné byty..."
„Kde?"
„Tam sedí na nábreží, ten Cigán v modrom tričku a rozgajdaných gatiach..."
Krauz s Burgerom skončili presne o polnoci a mali ma dva dni voľno... po dlhšej dobe. Canis nastupoval na rannú o ósmej. Službukonajúci vyšetrovateľ zazíval a zodvihol uvrešťaný telefón.
„Prosím, vyše..."
„Nazdar, operačné... máme tu hlášku z jednotky, majú tam predvedeného nejakého zmrda, čo sa túla po nociach a nakúka ľuďom do izieb, nechcete sa na to pozrieť?" „Načo?"
„Neviem, myslel som... Burger tam nie je?"
„Už odišli... aj Krauz, čakám na nočnú zmenu... počkaj, akurát prišli. Vieš čo, nech ho sem prevezú, vypočujeme si ho..." a položil. „Chalani, privezú sem nejakého ksichta z obvodu, vraj nakúkal do okien, zoberte si ho, vypočujte ho, a keby to bob niečo zaujímavé, hodím to na papier... ale fakt iba ak to bude niečo podstatné, jasné?"
„Jasné... kurva... nedajú pokoj ani v noci... a to som dúfal, že si trochu oddýchneme, v tomto teple sa mi nechce ani dýchať... šľaka jeho... odkedy to vysielajú v telke, akoby sa s vrahmi vrece roztrhlo, minulý týždeň srne mali troch, tento týždeň je to už piaty... všetko tutovky, jeden lepší ako druhý!" a naštvaní odkráčali prevziať zásielku z okresu.
Muž sedel na nepohodlnej drevenej stoličke a unudene sa škeril. Nenútene sa oprel a poškrabal sa v rozkroku. Tí dvaja, jeden vyšší a druhý zavalitejší, nervózne pochodovali po kancelárii a mlčky na neho zazerali, ako dva tigre v ZOO, ibaže bez mreží, a to ho mohlo bolieť. Rozhodol sa byť slušný a nedráždiť.
„Čo si zač?"
„Ondrej..."

„Kušuj... smrade! Vstaň a sem vylož, čo máš vo vreckách!“
Muž poslušne vstal a na kraj stola vyložil občiansky preukaz, vreckový nožík, ušpinenú vreckovku, dve bankovky, pár mincí...
„Počkaj! Čo je toto?“
„Kľúče od šatne, jdem z roboty...“
„No zbohom! Ty, a z roboty! A kde robíš?“
„Vhoteli... V šatní...“
„Tak moment!“ zasiahol druhý. „Vezmeme to pekne poporiadku! Chytili ťa, ako nazízaš do okien na Blšej šestnást, čo si...“
„Nechytili! Chytili ma na nábreží a sedel som na lavičke...“
„Dobre, ty tĺk, ale predtým si nazízal...“
„Nenazízal...“
„Týýý!“ zrúkol detektív, vstal a zahnal sa. Muž si zabalil hlavu do rúk a čakal. „Daj tie ruky dole a odpovedaj, na čo sa ťa pýtame! Bol si na Blšej?“
„Bol, ale...“
„Čo si tam robil a prečo si nazízal...“
„Veď sa vám to snažím povedať, ale nedáte mi dohovoriť! Robím za rohom v hoteli v šatni, končil som o desiatej a ako vždy som sa zastavil v kuchyni.., no... niečo na večeru. Mali iba zvyšky, také nedopečené, nechutné... ale bol som hladný, a ako som išiel domov, tak to zaúčinkovalo... ja... som musel, inak by som sa... potento! Vbehol som do prvej brány, čo som videl, čito bola šestnástka, ani netuším, a asi ma videli, lebo nejaký chlap vyšiel za mnou von, ale ja som už bol... a odchádzal som, aj na mňa zakričal, ale načo sa naťahovať s cudzím, radšej som išiel domov. Zavolal na mňa policajtov, ale to som už sedel na nábreží a chcel som ísť domov...“
„Načo ti je toľko kľúčov?“
„Som šatniar, a keď tam nie je starý Lajo, tak aj údržbár. Musím mať prístup do kotolne a k rozvádzačom.“
„Ale pani tvrdila, že si nazízal...“
„Ludia sú dnes citliví na súkromie, páni, stačí sa im poprechádzať pod oknami a už je to nazízanie a bohvie čo ešte...“
„Tak si to zoberieme ešte raz, pekne od začiatku...“ navrhol ten vyšší a Ondrej sa iba posunul na stoličke a poškrabal sa v rozkroku.
Odpovedal rýchlo. Nekoktal. Nepomýlil sa, ani keď to musel zopakovať tretíkrát. Nepozeral do zeme a neuhýbal pohľadom. Nežmolil si dlane a nepotil sa... zato policajti áno.
„A... prečo ste ma vlastne... teda, kvôli čomu je toto všetko?“ skúsil, keď videl, že strácajú šťavu.
„Lebo nám taký zmrd ako ty zabíja... v rajóne! Ženy! A ty sa odtiaľto nedostaneš, kým sa nepriznáš, smrade!“
„Páni... ale ja?! Vyzerám na to?“
Boli tri hodiny keď mu dali prvú cigaretu, prikázali mu sedieť a čakať a vyšli na chodbu.
„Čo s ním?“
„Mali by sme mu dať odobrať kry.“ „Načo!!“
„Je Cigán!“
„Iných sem ani nevozia, nevšimol si si?“
„Tak poďme nájsť to hovno!“
„Si normálny?“
„Nájdeme hovno, potvrdíme mu alibi a kopneme ho do riti!“
„Na hovno sa ti môžem vysrať, u mňa má alibi potvrdené a do riti ho môžeš nakopať tak či tak, tak o čo ti ide? Je horúco ako v onej... a ty chceš hľadať po meste hovná!“
„Dobre, tak aspoň zavolám do hotela, či ho tam poznajú a či dnes robil!“

„No... dobre, alé to je tak maximum, čo som kvôli nemu ochotný urobiť! Poďme volať!“
Detektívi sa vrátili do kancelárie a aby nepočul, komu telefonujú a o čom sa rozprávajú, ocitol sa, pre zmenu, na chodbe on.
„Tu môžeš fajčiť, ale nie aby si tu pobehoval kde-kade! Tam si sadni a ani sa nepohni!“
„Iste, pán veliteľ, poznám to!“
Detektív, ktorému horúčava prekážala o niečo menej, zalistoval v telefónnom zozname, vytočil číslo a ozvala sa mu recepcia.
„Dobrý večer... alebo noc? Tu je kriminálna polícia, prosím vás, potrebujem...“ muž na druhom konci si ho trpezhvo vypočul. Recepční musia byť trpezliví aj o tretej v noci. Keď detektiv skončil, recepčnému sa počuteľne uľavilo.
„Iba to? Samozrejme, že ho poznám! Ondrej u nás robí... no, takého poskoka pre všetko. Brigádnik. Pomáha matke v šatni, zaskakuje za údržbára, za elektrikára, vláči suroviny do kuchyne...“
„Dnes... presnejšie včera ako robil?“
„Moment! Mám tu dochádzkovú knihu... včera.., to máme... to máme... Aha! Tu je! Včera tu bol do dvadsaťdva nula nula,“ potom akoby si spomenul a tresol sa dlaňou po čele, „Bože, prečo listujem, veď odchádzal pred štyrmi, možno piatimi hodinami, presne si na to pamätám, ešte sa zastavil v kuchyni na večeru a odišiel...“
Detektív pod‘akoval a zreferoval kolegovi, čo sa dozvedel.
„Tak poďme za vyšetrovateľom, nech rozhodne, či ho budeme trýzniť do rána, alebo ho... ako si to povedal? Tak či tak?“
„Presne! Nakopeme ho tak či tak, a je po vtákoch. Poď, ideme.“ Vyšetrovatel‘ si ich vypočul a... „No... veď mi povedzte váš názor! Vy ste s ním hovorili, ja nie! Treba ho vypočuť ako podozrivého, alebo je to iba ďalšia hovadina od aktívnych spoluobčanov? Mám založiť papiere?“
Zazvonil telefón. Vyšetrovateľ fl‘ochol na nástenné hodiny. Bob dvadsať minút po tretej. Vyšetrovatei zazíval. Zodvihol.
„Prosím, vyšetro...“
Chvíľu počúval, potom sa postavil a ostal stáť v pozore, akoby na druhom konci nadával niinister vnútra. Detektívi spozorneli.
„Ježišukristepane...“ povedal vyšetrovateľ a detektívom už bolo jasné, že dnešnú nočnú si nezdriemnu ani minútku. Vyšetrovateľ bledol a párkrát pritakal, potom do telefónu sľúbil, že im zavolá, a niečo si poznačil. Zložil a pošúchal si dlaňami strhanú tvár.
„Chlapi... chlapci... a máme ho tu zase! Mám zavolať Burgera s Krauzom a stiahnuť aj Canisa, operačný už informoval riaditeľa a šéfa vrážd ... vy obvolajte vysielačkou všetky hliadky v teréne a nástup na Bottovu osem... prízemný byt, zmasakrovaná žena...“
„Čo s týmto?“
„No... čo už s ním, nakopte ho do prdele... máme robotu! Boha, všetko sa to musí dodrbať, práve keď mám službu, ja!!“
Detektivi pozreli jeden na druhého a mysleli si to isté.

Krauz stál opretý o zárubňu vchodových dverí a čumel na dvorček preplnený policajtmi. Už tri hodiny snorili kde-kade, prešli každý štvorcový centimeter, a nič! Ranné slnko naberalo výšku a predposledný prázdninový deň sľuboval ďalšie rekordné teploty. Leto akoby sa ani nemalo skončiť. Zobliekol si sako a zavesil ho na voľný vešiak zavesený iba tak na sušiaku na bielizeň pod holým nebom.
„Kde je... doboha?“ vyštekol naštvaný Burger, keď sa vynoril z útrob prízemného bytu. Všetci boli naštvaní Riaditeľ ani nedýchal, iba chodil hore-dole a zazeral na všetko a na všetkých. Mayor sa snažil robiť tlmič medzi ním a pracujúcimi chlapmi, a tak sa mu občas ušlo šteknutie a občas aj zavrčartie. Nikto sa riaditeľovi nečudoval. Hlásiť na poradách dokola

stále to isté... už sme blízko... už sme o ňom zistili toto... a aj toto.., už by to nemalo dlho trvať... a zatiaľ bim ho! Ďalšia rana! Desiatky policajtov v nočnej službe, a on si zabije babu akoby nič! Sviňa! Sviňa jedna špinavá!!
Krauz sa opieral o zárubňu a krútil hlavou. Kolegovi odpovedal iba tak, na pol huby cez plece: „Už ide! O polnoci priletel z dovolenky.., bol, myslím, v Bulharsku, či kde.., ale už ide...“
„Trvá mu to... bez neho sa nepohneme!“
„Vie o tom... asi,“ dráždil ho Krauz a aby sa ho zbavil, zašiel do kúta dvora. Odtial‘ sledoval okná bytu, premenaval uhly a párkrát *si* aj čupol. Hl‘adal miesto, odkial‘ by si vyberal byt on a odkiaľ by mal najlepší výhľad. Prešiel do opačného kúta. Pás mäkkej zeme bol nepostúpaný, gladioly a l‘alie nedotknuté.
„Ani jeden vajgel, šéfe...“ hlásil chalan, čo mal na starosti uniformovaných.
„Nie som šéf, ale aj tak ti vd‘aka, dobrý človeče,“ osolil ho Krauz a pokračoval v snorení.
„Hľadajte ďaiej, niečo musíme nájsť, chlapci...“
„No, kóónečne!“ zareval Burger, sotva sa zjavil doktor Lengyel.
„Môžete ma, viete čo!“ milo odzdravil doktor a koženú tašku zaparkoval pod Krauzovým sakom. „Ešte mám žalúdočnú nervozitu z posledného letu, čo som v živote absolvoval, to som tej mojej odprisahal hneď na letisku, a už ma ťaháte z postele! To ste ešte nezažili, chlapci moji milení! Fakt nie! Niektoré staré iljušiny mali byť vyradené už pred dvadsiatimi rokmi a, čuduj sa svete, stále lietajú! Miestami som mal pocit, že strácame nielen výšku, ale aj šrauby... Nikdy nelietajte bulharskými aerolinkami, nikdy! Jedine ak by k letenkám dávali aj padáky! Ale.., ani tomu by som veľmi neveril... asi by boli bez šnúr!“
Popodávali si ruky a zvážneli.
„Vy s tým fakt nikdy neprestanete?“
„Čo my... to on!“
„Kde je?“
„V spálni, na posteli.., hlava na dve polovice...“ „Tak pod‘me, o chvíľu tu bude horúčava ako v peci a muchy prídu... až z Bulharska. Keby ste tušili, čo ich tam je...“
Ležaia na posteli. Úplne nahá. Mladá, sotva dvadsaťpäť. Lengyel ju odokryl. Krauz prižmúril oči. Fotografoval a ukladai si všetko do pamäti. Nohy široko od seba, ruky
pozdĺž teia. Na ohanbí ani jeden jediný chip, hladučko vyholené... zato na hrudi... Lengyel si vzal od technika lupu
a opatrne sa sklonil nad mohutné prsia. „Čudné...“
Krauz s Burgerom si vymenili pohl‘ady a spozorneli.
„Na prsiach má niekoľko chlpov, asi z jeho hrude... ale sú... akési svetlé, blond‘avé a.., sú zaliate...“
„Čo?!!“
„Bola spotená, sú na nej priiepené a boli zaliate, teda fixované potom... ona spolupracovala... oni... normálne súložili a ešte žila... pri súloži... si myslím! Zabil ju až neskôr.“
Krauz si pošúchal strnisko a zahrešil. „Žeby bol taký prešpekulovaný a začal sa farbiť, keď zistil, že hľadáme čiernovlasých? Ja som to vedel, že tie televízne relácie nám skomplikujú život. Už to máte tu. Videi sa na obrazovke a mení zovňajšok aj techniku, sviňa jedna! Prezri ešte hlavu...“
Uprostred čela krvavá jazva, dvíhala sa hore a mizla v záplave žltých vlasov. Keď ich doktor rozhrnul a obnažil ušnice, všimli si dierky od náušníc. Veľké, často používané, ale náušnice nikde. Okrem obrovskej rozďavenej rany bola hlava čistá, žiadiie údery.
„Trasológia nulová, páni!“ hlásil technika vstal z hrubého, dočista povysávaného koberca.
„Ani hrudka zeme z dvora. Cez okno nemohol prejst všetky mreže sú neporušené a zámka nie je vylomená, musela ho pustiť dobrovoľne.“
Teraz si aj Burger pošúchal strnisko. Spýtal sa: „Našli ste aspoň jednu vyrabovanú zásuvku,

aiebo skriňu, alebo aspoň pootvorenú?“
„Nie!“ odpovedal technik. „Ale vybral jej kabelku, nemá ani doklady, ani peňaženku, ani kľúče... musela byť naládovaná, keď viac nehľadal...“
„Vchodové dvere boli v akom stave?“
„Zamknuté... a kľúče neboli zvnútra, otvorila nám domovníčka náhradným kľúčom, zámka je úplne v poriadku!“
„Takže jej šlohol kľúče a zamkol za sebou!“ skonštatovai Krauz.
„Poznite sem...“ zavolal ich doktor späť k mŕtvole. Keď do nej drgol a ukázala sa ruka. Dovtedy bola krytá telom. V ohybe lakťa... „čo je to?“ spýtal sa Krauz.
Hniezdo,“ pohotovo odvetu Lengyel.
„Hniezdo?! Čoho?“
„Hniezdo neresti,“ doktor smutne pokýval hlavou a prstom pošúchal rozsiahly zápal a množstvo bodiek. Ešte s tým nemali skúsenosti, ešte stále sa u nás väčšinou pili pivo a fajčili cigarety...
„Drogy! Asi heroín, intravenózne, žiadne béčko!“
„Našiel si feťáčku? Možno bola... prístupnejšia,“ dumal Krauz, „nechce už striehnuť, lebo vtedy je zraniteľný a môžu ho vymáknuť domáci, všetci sú odrazu akísi ostražitejší, a on to cíti. Zmenu taktiku, nestriehne, ale balí! Našiel ju niekde v bare, zaplatil jej pár drinkov a šup s ňou do bytu... a bolo!“
Burger počúval a potom sa pohol k stolíku pri posteli. „Navaľ rukavice,“ poprosil technika a čupol si. Otvoru hornú zásuvku.
„Fíííha!“
Všetcj sa zhrčili okolo neho. V zásuvke bol veľkosldad prezervatívov, dva, možno tri umelé penisy, putá, striekačky, ihly, tégliky s nejakými mastičkami... Krauz aj privoňal, ale bohvieako vábne nevoňali...
„Takže nielen feťáčka... mal to jednoduchšie,“ špekuloval Burger. „Zatiaľ by nám to pasovalo. Chýba mi... chýba...“
Nahol sa nad nehybné telo a poprosil doktora o asistenciu. „Tu... tu mi ju nadľahči... nie celú hlavu! Iba krk a plece... ták... a máme ju! !“
Otočil sa k ostatným a víťazoslávne zamával ponožkou. Biela. Jedna. Technik pohotovo natrčil igelitové vrecko a potom putovala z rúk do rúk.
„Jedna... biela...“ zastonal Krauz a bolo mu do plaču. Okolo nálezu sa rozprúdila živá debata, každý mal svoju verziu najnovšieho prípadu a akoby boli radí, že opustil zaužívaný stereotyp. Provokovalo ich to a zdanlivo chytali druhý dych.
Jedine Canis mlčal. Stál v rohu izby ako kôl v plote a s rukami na prsiach uprene pozoroval mitvolu. Prvý si ho všimol Krauz... potom Burger a po chvíli stíchli aj ostatní.
„A... kde je krv?“ spýtal sa Ivan.
Krauz mal pocit, že mu jednu z ihiel pichli pod necht.

Večer sedeli v kancelárii a čakali na Burgera a Hanzela. Ešte pred obedom sa rozdelili. Burger s Otom išli na pitvu a asistovali Lengyelovi až do neskorého večera. Krauz s Canisom ostali na mieste činu a vypočúvali susedov a svedkov. Skór ako pôjdu domov, chceli si ešte navzájom vymeniť poznatky, aby mali celú noc nad čím premýšľať. Konečne prišli. Detektivi si dali čerstvú kávu, zapálili si cigarety a... vošiel Mayor s riaditeľom. Riaditeľ kriminálky iba mávol rukou, aby sa nedali vyrušovať, našiel si miesto v kresle v rohu kancelárie a akoby splynul s poťahom.
„Pitva dopadla čudne...“ začal Burger, prelistoval pár strán v zápisníku a vrátil sa na začiatok, „... veľa nových vecí! Poviem vám perličku, podržte sa**...** UŽ bola mŕtva!“
Nikto nič. Nechápavo na neho civeli.
„To... sme si, Edo, všimli už tam, keď neodpovedala na pozdrav,“ upozornil ho Krauz.

„Nerozumieme si... bola mŕtva, keď do nej zaťal! Rana na hlave ide od koreňa nosa až na temeno a je skoro osovo umiestnená v mediálnej rovine čelovej kosti. Dĺžka sedemnásť centimetrov, šírka deväť milimetrov, hlbka... ako kde, ale priernerne päť a pol centimetra, spôsobila ju sekera, mačeta, sekáč, abebo niečo podobné. Veľká sila a presný úder... do nehybnej hlavy. Už boba mítva. Príčina smrti... predávkovanie. Zástava srdca a celkový kolaps po užití vel'kej dávky heroínu. Preto sme na vankúši našli iba pár kvapiek, všetko ostalo v nej. Súložila. Žiadne spermie! Tentoraz to robili cez prezervativ.., našli ste ho?“
„Nie!“ vyštekol Krauz a nechcel ho prerušovať.
„Okrem rozseknutej lebky žiadne rany. Nebil ju, nemlátil, žiadne stopy vonkajšieho násilia. Krásna čistá mftvola. Za nechtami ani ň! Nebránila sa, dala mu dobrovoľne. Na prsiach mala štrnásť chlpov, zisťujú, či sú farbené, alebo nie, ale sú evidentne blond! Čo vy?“
„My sme vypočuli oznamovateľku a svedkov. Našla ju jej kamarátka z ulice, Alica, šliapali spolu, ale dnes nie až do konca šichty. Krátko pred treťou skončila a nemala kde skloniť hlavu, tak jej zazvonila, či ju nechá prespať. Nikto neotváral, hoci vedela, že je určite doma, preto zašla do dvora zabúchať na okno. Videla ju cez záclonu, zobudila domovníčku a našli ju. Máme potvrdené, že poškodená je kur... prostitútka a že brala herák. Alica pozná aj dodávateľa a priekupníka, ale bojí sa, že ju zabijú, ak niečo povie. Ako sme sa dozvedeli, podsvetie sa nám začína pekne zmáhať. Máme tu už organizovaný obchod z drogami a prostitúciu ako bič, a to priamo pod našimi nosmi. Dokonca už prebrali aj maniere od profíkov. Za neposlušnosť narezané ucho, alebo odfiknutý prst, za bonzáctvo nos, alebo... guľka. Alica je šikovná, pekne rozpráva a má prehľad, neskôr si ju ešte podáme, myslím, že bude o čom... Susedia v dome vedia, že slečna z prízemia si vodí pánov, ale keďže sú vždy potichu a neobťažujú nájomníkov, trpia jej to. To by bolo asi tak všetko... vlastne ešte jedna vec. Alica ju stretla po pomoci v bare Omar, potom sa už nevideli. Zavraždená vraj odchádzala sama a ako sa mala vyjadriť, bola už unavená a po kávičke chcela skončiť a íst' spať, preto si bola Alica istá, že musí byť doma. Mne sa to nezdá, Alica niečo vie a tají to, bojí sa a... ako som povedal, ešte dáme reč!“
Stíchol. Nastalo ticho. Prvý prerušil mlčanie riaditeľ.
„Krauz... Richard, prečo to spravil takto?“
„Lebo sa videl!. V televízii. Pochopil, že sme si jeho vraždy dali do súvislosti a že po ňom ide celá kriminálka. Chce sa hrať a zavádza nás. Odfarbil sa a naschvál nám nechal blond chlpy. Zmenil taktiku, už nestriehne, ale balí prostitútky. Stratil výhodu momentu prekvapenia, a tak si útok nechal až po súloži, nechcel riskovať hluk a jej možné volanie o pomoc. Asi ho prekvapila, keď mu exla pred očami, a možno o tom ani nevedel, možno si myslel, že iba zaspala, a zaťal. Potom už pokračoval ako predtým. Okradol ju, nechal nám ponožku, prikryl ju a zdrhol.“
Všetci uznanlivo pokyvkávali hlavami, iba... Canis nie. Chvíľu dumal a potom sa spýtal.
„Jedna vec je čudná... prečo zbalil aj nádobíčko... a sekáč?“
„Pokračuj a nedramatizuj,“ posúril ho Krauz.
„Musela si šľahnúť tesne pred súložou, ale žiadnu použitú striekačku sme nenašli. Ani vražedný nástroj. Zatiaľ nám ho vždy nechal, aby sme sa aj my potešili. Prečo by z miesta činu odniesol striekačku, veď mu na nej nemuselo záležať? Keby si aj on šľahol, tak čo? čo by sme našli? Jeho krv? Veď nám pravidelne necháva spermie, tak čo sa ondie s trochou krvi? A sekáč, alebo mačeta? Na čo mu je?“ „Na budúce?“ skúsil Váňa a všetkých prekvapil logickou úvahou. Krauza skôr prekvapoval Canis. Dnes už druhý raz bodoval. Bol rád, že je na ich strane barikády... keby tušil, ako dlho ešte...
„Nevieme,“ odpovedal mu pravdivo, „naozaj ani netušíme, čo mu máta v hlave, ale ak sa rozhodol inovovať, tak prečo nie aj v zametaní stóp?“
„Dobre... čo d'alej?“ netrpezlivo sa opäť spýtal riaditeľ.
„Nóó... ja s Ivanom dnes nepôjdeme domov, skočíme si niekam na večeru a pokračujeme.

Fotografie obete už máme, okolo polnoci zájdeme do baru Omar a trochu sa poobzeráme, skúsime zistiť, čo sa tam dialo po príchode zavraždenej, kto ju zbalil, prípadne, s kým odišla a potom uvidíme. Edo s Hanzelom pôjdu domov, aby boli ráno čerství, a budú pokračovať, kde my skončíme. Ostatné hliadky ako obvykle, v plánovaní žiadna zmena, hliadkujeme, striehneme a tipujeme... viac zatiaľ neviem.“
„Súhlasím,“ povedal riaditeľ a unavene si pretrel čelo. Chcel si zapáliť cigaretu, ale v pokrkvanom balíčku už žiadnu nenašiel. Burger sa nahol a ponúkol mu zo svojich.
„Ďakujem... chlapci, na poslednej porade na ministerstve sa ma opäť pýtali na jeho topánky. Poznám iba všeobecné informácie, číslo štyridsaťdva, jemný dezén s vrúbkovaním jeden a pol milimetra. Dostali ste sa aj ďalej?“
„Ano,“ opäť sa ujal slova Krauz a snažil sa spomenúť si na posledné hlásenia skupiny, ktorá sa venovala poltopánkam, „preverili sme sedem výrobcov obuvi, oslovili sme nespočetné množstvo predajcov a dva výskumné ústavy. Znalecké posudky sú založené v spise, ale ani ich nemusíte čítať, presne viem, čo v nich je. Všetky sa zhodujú v tom, že tento druh podrážky sa u nás nevyrába a nenašli ju v žiadnom vzorkovníku.., až na jeden. Firma Botex zabezpečuje export a import do krajín Západnej Európy. Nemci, Rakúšania a ešte asi dve krajiny lisujú tieto podrážky na topánky triedy B tri, to je najlacnejšia a najrozšírenejšia obuv. Fasujú ich pracovné čaty v továrňach, komunálne služby, údržba.. okrem toho sa dajú kúpiť v každej druhotriednej predajni. Dnes ich desať metrov za hranicami zoženie aj našinec a ani nemusí vyplňovať colné prehlásenie. Je to mäkký materiál, vulkanizovaný kaučuk, keby ste chceli chemické zloženie, všetko je v posudkoch, pán riaditeľ...“ „Netreba, to mi stačí... iba mi niekde na papier poznačte, kde všade ste už bolí, keby to niekoho zhora zaujímalo.“
Chcel vstať a Mayor už mieril k dverám, ale riaditeľ si to ešte rozmyslel.
„Ešte jedna vec... ako spolupracujú médiá? Minister sa osobne zasadil za ich využitie a chce počuť výsledky. Prinieslo to niečo?“
„Iste... ale médiá má na starosti detektív Burger,“ Krauz odhodil horúci zemiak a škodoradostne sa zaškeril. Burger zaodzhal a pomaly spustil.
„N6ó... ono je to tak, pán riaditeľ, niečo ako medvedia služba. Zverejnenie v televízii a v denníkoch prinieslo aspoň to, že l‘udia sú opatrnejší a všímajú si okolie, ale... ako by som to... na vyšetrovanie konkrétnych podozrivých sa nabaľuje nepredstaviteľné množstvo balastu. Kdekto si chce vybaviť účty s nepohodlným susedom alebo švagrom alebo zaťom, a volá nám veľa anonymov a dávajú nám tipy a radia nám, aby sme zatkli toho a toho a ešte aj toho, a my to všetko registrujeme, preverujeme, zamotávame sa a zdržujeme sa s nepodstatnými l‘uďmi...“
„ Koľko?
„Veľa! Každý týždeň traja, najviac, myslím, šesť! U každého...“
„Čo s tým robíte?“
Kto fajčí, zaistíme ohorky a zasielame ich na rozbor, kto nie, požiadame o krv.“
„Sú s tým problémy?“
„Nie! Väčšinou, keď sa dozvedia, že sú tu kvôli vražde, vyslovene sa pýtajú na odber, aby sme ich vylúčili z okruhu podozrivých. Ani raz sme nemuseli nástojit‘, dajú dobrovoľne a radi. U všetkých áčkarov robíme previerky alibi na inkriminované doby. Zdržuje nás to a výsledky sú nulové. Navyše, ak uvážime, že v databáze máme vyše tristo recidivistov, ktorí za posledné dva roky prepadli nejakú ženu a pokúsili sa ju znásilniť alebo okradnúť, alebo... čokoľvek... je toho vel‘mi veľa! Napredujeme iba pomaly, vel‘mi pomaly.“
„Dobre! Pomaly, ale predsa. Robte precízne, akákol‘vek neopatrnosť a nepresnosť môže mať fatálne následky,“ dohovoril a zamyslel sa. Pohľad uprel pod stôl a chvíl‘u bolo úplné ticho, potom dodal: „Už by sme ho mali chytit‘, už by to malo prestať,“ potom vstal a kývnutím ruky sa s nimi rozlúčil.
Ked‘ riaditeľ so šéfom Oddelenia vrážd kráčali vedl‘a seba po chodbe, riaditeľ ustarostene

utrúsil:
„Ten tvoj chalan má pravdu, podsvetie sa nám priamo pred očami vzmáha a chytajú maniere ako z nepodareného gangsterského filmu. Už sa aj mne donieslo, že balkánska trasa sa odklonila a už nic sme iba tranzitná krajina, ale cieľová. Ak s tým niečo nespravíme, tak máme do roka mesto zasraté až po kostolné veže!“
„Iniciuj u ministra vznik špeciálnej protidrogovej jednotky, inak si sami nepomôžeme. My na to nemáme ľudí‘
„Iniciuj.., ani nevieš, čo hovoríš. Už ich počujem. Nové tabuľkové miesta, nové výdavky na platy, nové autá, nové kancelárie, nové... kde na to vziať! Však je vás dosť! Lepšie si zorganizujte robotu a uvidíte, ako to pôjde... alebo.. by to chcelo nového riaditel‘a?! A je po iniciatíve!“
Mayor sa iba smutne pousmial a dobre vedel, že riaditel‘ má pravdu, taká je doba.

Krauz podržal Canisovi dvere a keď vchádzal dnu, teatráme sa uklonil. Ivan ho žďuchol do brucha a boli tam. Ťažký vzduch zafarbený modrým dymom im vyrazil dych a oči nezvyknuté na prítmie odmietali hlásiť, čo sa deje okolo nich. Preto si nevšimli, ako barman prestal leštiť už aj tak preleštené poháre a zmeravel v očakávaní. Vystrašený pohľad upriamil na chlapíka v drahom saku, obopínajúcom asi stodvadsat‘kilogramový trup. Vlasy na ježka a hlava bez krku. Zaregistroval barmanov pohl‘ad a vykročil k novým hosťom.
„Prajete si, páni...?“
„Dáme si dve pivečká... na začiatok,“ zaťal Krauz.
„Prepáčte, ale toto je nočný bar, nic piváreň... my tu pivo nepodávame.“
„To je nám jasné... iba sme skúšali... fľaštičku červeného suchého, ale niečo extra,“ zachraňoval situáciu Canis a vyhadzovačovi bol hneď sympatickejší. Luskol na pikolíka a zaviedol ich do boxu.
„Budete večerať?“ vyhadzovač sa bavil iba s Canisom, sedliaci s nemiestnymi chút‘kami na pivo boli pod jeho úroveň.
„Zatiaľ nic, d‘akujeme.“ Vyhadzovač sa mierne uklonil a svižne sa vyhol prichádzajúcemu čašníkovi. Počkal, kým Canis skontroluje vinetu a ochutná, a potom sa nenútene spýtal.
„Páni, čakáte spoločnosť?“
„A... chcete spoločnosť?“
„Ehm... zatial‘ nie, ale... neskôr uvidíme...“
„Fajn, som tu, keby ste niečo potrebovali... a uvoľnite sa... k nám chodia policajti z celého mesta a vždy si pochvaľujú,“ a odišiel k dverám, lebo návštevníci prichádzali.
„A je to! V tomto zasratom provinčnom meste aby človek po desiatej chodil v škraboške, inak na teba zavolajú vlastnú svokru, aby ťa dotiahla domov,“ zastonal Canis a Krauz sa iba zabával. Už dávno vedel, že anonymita tajných sa skončila pohrebom radu Vacátka. Canis si na to nevedel zvyknúť, v prostredí, odkiaľ pochádzal, bolo vystupovanie inkognito alfou a omegou úspešnej práce, ale faktom bolo aj to, že vtedy operoval po celej Európe, dnes mal na starosti pár ulíc... z toho bola väčšina slepá...
„Šibenká ti? Také chl‘asty? Ja mám poslednú stovku!“ zastonal Krauz.
„Neskuč! Nebude nás to stáť ani korunu...“
„Iste! Ježiško už chodil pred pol rokom! S kým začneme?“
„S vyhadzovačom. Už nás odkopal, niet dôvodu na ďalšie trapasy. Vyzerá, že vie o všetkom, čo sa tu deje,“ zodvihol ruku a počkal, kým si ho všimol.
„Páni si to rozmysleli? Vaše prianie?“
„Šéfe, sadnite si na chvíľu, nech tu netrčíte ako Eifelovka.“
„Ja tu pracujem, nemôžem si sadnúť, to by ma majitel‘ popohnal!“
„Dobre... tak si vezmite túto fotografiu... bola tu včera...“ Canis debatoval, Krauz pozoroval reakcie. Nebadane mu poskočilo obočie, iba nebadane, ale Krauzovi to neušlo...

„Nie! Nepoznám!“ a vrátil fotografiu. „Môžem vám ešte v niečom pomócť?“
„Ešte ste nám nepomohli! V ničom! Máme dnes voľný deň a dobrú náladu, chceme si iba tak podebatovať a popýtať sa na jednu kamošku... tak prečo si kaziť večer, háá!? Vy na nás hodíte bobek, my sa urazíme, zavoláme sem uniformy, všetkých začnú buzerovať a kontrolovať občaňáky... zopakujeme si to zajtra a pozajtra a... potom hoci aj mesiac každý večer.., to chcete? Za to vás majitel‘ pochváli? Ak mu povieme, že je to vaša vina.., že ste k nám boli neúctivý a.. “Cani pozrel na kolegu.
drzý?“ dodal kolega.
„Dajte to sem!“ a nenápadne natrčil dlaň.
„Nicol... občas sem zájde, ale nepatrí k... nám... nie je naša, teda... ona klasicky šliape, nesmie pracovať vnútri! Ak sem príde, tak iba na kávu a tradááá!“
„Včera tu bola... okolo polnoci.“
„Je to možné, chodia sem často, skoro každý večer. Na kávu a uľaviť nohám. Viete, ich nohy... narobia sa.“
„Iste! Roznožiť, prinožiť, roznožiť...“
„Tak som to nemyslel! Celé noci na nohách,“ potom sa rozhodol byť vtipný, „veď viete, o čom hovorím! Aj vy by ste to mali poznať, tiež sa celé noci nachodíte, našliapete... po okrsku...“
„To hej, ale keď ja roztiahnem nohy, kámo, tak z toho veľkú radosť mať nebudeš!“
„Tak som to nemyslel!“
„Tak nemysli a spomínaj, bola tu včera okolo pomoci..“ Canis zmenil tón a prešiel na tykanie. Keby bol chlapík rozumný, malo mu to niečo naznačiť...
„Iste... chodí s ňou Beatris... vlastným menom Alica. Alica... fakt neviem aká, ale nájdete ju hore pri pomníku, odtiaľ až po križovatku je jej rajón, taká ukecaná, nič moc. Včera tu boba sama, teda Nicol... jej meno ani neviem, fakt neviem!“
„My áno, s tým sa netráp!“
„Tak fajn, takže viete všetko!“ a podal im fotografiu s jasným úmyslom zdrhnúť.
„Počkaj! S kým tu bola?“
„Sama!“
Canis si zastrčil fotografiu do náprsného vrecka, chytil pohár a nenútene privoňal. Zaškeril sa od ucha k uchu a spýtavo pozrel na vyhadzovača. Krauz sa tváril, že tam ani nie je. Vyhadzovač prehltol a začínal byť naštvaný.
„Tak dobre! Zbalil ju nejaký chalan... ale keď ho skoro vyfajčila priamo tu v boxe, vyhodil s
„Ako vyzeral? Poznáš ho?“ Canis exceloval.
„Poznám. Taký jebnutý buzerant, Blonďák Vili.., mu hovoria.“
„Prečo blond‘ák?“
„Lebo sa furt farbí, raz je blond, raz čierny, zase blond... ale ked‘ mu jebe, tak je väčšinou blond,“
„Ako jebe?“
„Našľahá sa a zmláti babu do bezvedomia... už som ho párkrát musel uzemniť... napadol aj naše... čo sú chránené, a to sa... nerobí!“
„Si drsňák?“
„Prepáčte, ale...“
„No... nič, ja len... kde by sme ho našli?“
„Ja nebonzujem!“
„Ani ja! Hneď sa mi uľavilo, ked‘ viem, s kým mám tú česť!“
„Prepáčte... už ma volajú...“
„Iste... jste.., chodí sem často?“
„Kto?“
„Vili!“

„Párkrát do týždňa...“
„Dva, tri?“
„Asi...“
„Štyri, päť?“
sa stávalo.“
„Takže je tu furt!“
„Občas.“
„Kedy chodí?“
Vyhadzovač si založil ruky za chrbát, potom si ich zopol na pupku, potom si našiel na brade špinku a nakoniec ich nasral.
„Počúvajte... a čo ste vy vlastne zač? Máte aspoň plácačku?“
Canis mu ju ukázal. Krásny strieborno-mordý odznak kriminálnej polície v čiernej koži. Vyhadzovač pohodil hlavou a ustráchane ustúpil bokom.
„Ide majitel‘... boha.., nič som vám nepovedal... jasné!?“ Z prítmia zákulisia sa vynoril chlapík v perfektnom slivkovomodrom obleku, s ebenovými vlasmi a fúzikmi požičanými od sultána Ibn Rašída.
„Sú problémy... pane... treba niešo riešit... bože... Andrej... hlapče...“ chlapík zdúpnel a od prekvapenia zmeravel, pohl‘adom prepichol vyhadzovača a Canis položil pohár. Krauz sa zabával a pochopil, že svet je malý...
„Ahoj, Amir...“ vykoktal Canis.
„Čo sa deje? Čo ty tu?“
„Tak fajn... keď sa poznáte...“ zareagoval vyhadzovač a ochotne vyprázdnil bojisko.
„Prišli sme na hlt vínka.., tu s kamošom.“
„Hlt.., ty pes... starý...“ majitel‘ sa poobzeral a keď‘ sa uistil, že nepriťahujú pozornosť osadenstva, ticho zašvitoril. „Ideš za mnou... ty aj ty...“ a zamieril do tajných komnát nočného baru.

Burger zodvihol telefón. Manželka sa iba pomrvila a pokojne spala ďalej... roky tréningu.
„Lengyel... prepáč, ale Richard nie je doma... povedala Sylvia...“
„Slúži, má nočnú...“
„Máme výsledky z labákov...“
„Vy robíte aj v noci?“
„Naši boli ochotní... chlpy sú farbené!! Inak je čiernovlasý! Počuješ? Normálne je čierny!! Používa obyčajný žltý odtieň, dostať ho v každej drogérii, inak je čierny... ak idú po ňom, mali by to vedieť.“
„Krvná skupina?“
„Nedá sa, nemáme z čoho, nenechal žiadny vhodný materiál... prezervatív ste nenašli, za nechtami nemala nič... nedá sa!“
„Boha, ak je to on...“
„Koľko ich je vonku?“
„Ako maku... ale... oni sú len dvaja... no nič, radšej idem za nimi.“
„Edo, počúvaj, stačí mi kvapka krvi, dve laborantky ostanú celú noc a ja tiež... ak chceš.“
„Chcem. Krvi budú potoky, ak ho dostaneme do rúk, krvi bude dosť, to ti garantujem, o to sa neboj... a... uži si... aj s tvojimi laborantkami v nočnej...“
„Jedna má stodesať a druhá by nás zbila tiež... oboch...“ „Ďakujem za pozvanie, zastavím sa,“ a položil. Burger mrkol na budík a zazíval. Jedna páť. Vytočil číslo na operačné stredisko a požiadal o hliadku, ktorá by ho odviezla do práce.

„O jedna v noci sa hodí na návšteva? Ty pes starý...“ a padli si do náručia. Turek ho musel mať rád a Krauz videl, že mu zvlhli oči. Vystískali sa a skrytí pred očami zvedavcov si mohli dovoliť aj viac. Turek mu položil ruku na rameno a uklonil sa. Canis mu urobil to isté a tiež sa uklonil.
„Toto je môj priatel‘, Richard...“
„Tvoj prátel aj mój prátel... buď odzdravený...“ a podali si ruky. Richard čakal ruku na rameno, ale neprišla, asi to bolo gesto určené iba pre vyvolených. Na stôl položil zvláštnu fľašu, misu ovocia, aké Krauz v živote nevidel, a malé pečené posúchy. Napoly si sadli, napoly ľahli do obrovských kožených sedačiek.
„Dlho si neozval...“ vyčítal mu hostiteľ.
„Vieš prečo. Ako sa má Daškir...“
„Už dobre. Žije. Vd‘aka tebe... vieš! Študuje v Štátoch... atómová fyzika.“
„Myslel som si... čo iné vás dole zaujíma, atómy, nafta a doláre.., nič sa nezmenilo, však?“
„Nijéé. Stále ťa mám rovnako rád... vlastne, odkedy Daškir žije... mám ťa rád ešte vijacej, ako vlastného,“ záhadne sa usmial, zodvihol pohár a Krauz prvý raz v živote pil nektár a zajedal ho božskou ambrou.
„Už som skončil...“ pokračoval s plnými ústami Canis. „Víjem, sledujem to u vás. V Mníchove sme za posledný rok posilnili o tristo percent. Vy ste chlupáci. Rúcate chrámy a budujete chlievy a tešíte sa z toho ako malí glapci. Preto som tu.“
„Ja už nebudujem...“
„Vijém! Robíš niečo s vraždami, šak? Tam ťa schovali...“
Canis ukradomky zazrel na Krauza, akoby mu bolo trápne, potom rezignoval a venoval sa hostiteľovi.
„Povedal si, že ste priatelia...“ povedal ulízaný chlapík, keď videl Canisovu reakciu.
„V poriadku... ale nemusíme to rozoberať práve dnes. Si informovaný, a to mi stačí! Informovaný... ako vždy!“
„Ako vždy!“ súhlasil hostitel‘.
„Potrebujem pomoc.“
„Počúvam.“
„Blonďák Vili. Bol tu včera po pomoci s prostitútkou rnenom Nicol. Chcem ho,“ Canis sa natiahol a podal mu fotografiu. Turek jej venoval iba letmý pohl‘ad, potom siahol pod vankúš a niečo stlačil. Vošiel nízky čierny chlapík a uklonil sa. Hostiteľ sa ho niečo spýtal rečou, ktorú Krauz nikam nebol schopný zaradiť. Majitel‘ mu podal fotografiu. Muži sa chvíľu rozprávali a Krauz s úžasom sledoval, že Canis ich počúva a mimikou reaguje na ich dialóg. Rozumel im! Chlapík mu vrátil fotografiu, opäť sa uklonil a odišiel.
„Počul si... potrebujú hodinku.., pošlem pre neho... prijateľof...“
Stíchli. Bolo ticho. Tichšie už nemohli byť.
Krauz sa naklonil a zadok sa mu nepohodlne zaryl do mákkého matracu. Vzal pohár a dopil. Další zdvorilo odmietol. Na cestu si vzal dva posúchy a namáhavo vstal.
„Andrej, idem hore, do kancl‘a, ked‘ bude niečo nové, príď pre mňa,“ povedal Ivanovi a hostitelovi podal ruku. Ten vstal, bez slova ju prijal a uklonil sa. Krauz si to pri dverách rozmyslel, otočil sa a uklonil sa až po zem.
„Môžem odísť sám, aiebo mi podpíšete priepustku?“ nečakal na odpoved‘ a napriek tomu, že mal sto chutí tresnúť dverami, iba ich tichučko zavrel.
„Tvrdý... a má zlý oči... modrý... vaše, slovanský!“
„Tvrdý, ale nie zlý! Jeden z mála...“

Burger a Krauz sa zrazili na vrátnici.
ti šibe? Ja mám nočnú! Ty máš drichmať doma, Edo!“
„Volal mi Lengyel. Chipy sú farbené. Je čierny. Je to náš muž. Kry nemajú, nedá sa určiť

krvná skupina, nič nám nenechal, ale všetko ostatné sedí. Chcel som byť pri tom. Kde je Ivan.“
„Nepoznám. Nejaký Andrej sedí v bare u Omara, slope ťaví moč a organizuje mafiánsko-spravodajskú akciu na medzinárodnej úrovni. Výsledkom by mal byť chlapík menom Blonďák Vili, blbeček, čo sa občas farbí, mláti a kefuje baby a šľahá si herák.“
„Kde je?“
„Posedíme, pokecáme, uvidíme...“

Muž jej strelii zaucho a farba sa rozliala po cebom stole. Utierkou zachytil, čo sa dalo, iba pár kvapiek padlo na podlahu.
„Ja to fakt neviem! U nás si vlasy nikto nefarbil!“ „Ty krava... ani u nás! Raz sa to môže zmeniť, néé? Hádam mi nechceš poved ať, že ani ty by si nechcela byť blonďavá... pekná?!“
„Ty furt vymýšľaš... teraz, uprostred noci... zajtra ráno...“
„Ráno bude neskoro, ja to potrebujem teraz... kurva!! Vstaň a farbi, lebo...“
Niekto zaklopal na dvere.

Zazvonil telefón. Krauz a Burger čakali iba na to. Chvíľu si dávali prednosť, potom sa pohol Krauz.
„Nóó...“
„O desať minút dole pri hlavnom vchode...“
„Ideme...“
„Ako... ideme? Kto je tam ešte?“
„Edo!“
Ticho dychčal do slúchadla.
„Ty... by si stačil, nie?“
„Je to vražda. On je z Oddeľenia vrážd a robí na tom tiež, nie?“
Stále dychčal do mikrofónu.
„Tak... o desať minút,“ rezignoval Canis.

Muž prehodil cez stôl ťažký obrus a farba zmizla. Vrazil ju do postele a v snahe pozakrývať, čo sa dalo, jej pritlačil nohu tak nešťastne, že jej ju skoro zlomil. Zavyla, perina sa zavlnila... párkrát ju ešte pobúchal, aby sa našuchorila, a keď odchádzal k dverám, poočku ešte skontroloval, či jej niečo netrčí.
„Kto je?“
„Priateľ,“ ozvalo sa spoza pivničných dverí.

Canis zastal pred hlavným vchodom Policajného riaditeľstva, dve postavy ignorujúce pokročilú nočnú dobu nastúpili a nechali sa zaviesť bohvie kam.
„Kam jdeme?“
„Parkovisko pred štadiónom Internacionál. O tretej bude pri treťom strome v prvom rade od jazera ležať chlapík... mama mu hovorí Wilhelm Beem, my ho začneme volať Blonďák Vili.., potom sa uvidí...“
Krauz pozrel na hodinky. Dve päťdesiat. Cesta trvala osem minút, nikde ani živej duše. Canis zaparkoval na začiatku prvého radu stromov. Vypol motor. Zapálil si. Všetky okná stiahli, bob horúco ako v peci. Krauz bol nervózny. Slipy sa mu vrezávali do zadku a chcelo sa mu čúrať. Pripadal si ako v gangsterskom filme. Čakal, kedy sa zapnú svetlá, osvetľovači rozmiestnia tienidlá, hostesky roznesú kolu a hamburgery, maskérka ich nalíči a uvrešťaný

režisér zareve... „Tichóóó! Akcia, Burger a Krauz po prveee...
Canis mlčky fajčil a jeho pokoj dával amatérom jasne najavo, že život je taký...
Krauzovi na digitálkach naskočilo nula tri nula nula. Canis odfrčkol ohorok. Na opačnom konci stromoradia zablikalo svetlo. Canis počkal, naštartoval, a keď sa okolo prehnalo tmavé auto bez svetiel, vyrazil. Prešiel parkovisko popri zelenom vyvýšenom páse a pri treťom strome ho našli.

Mal bundu, košeľu, rifle a tenisky, ale aj tak ich Mayor zdrbal ako faganov.
„Veď je pošťatý!! No... úplne vám drbe, abebo chcete, aby sem prišla inšpekcia?!“
„Nič sme mu nespravili.., ani sme sa ho nedotkli!!“ ohradil sa Krauz.
„Iste! Poštieva sa od malička, tak prečo nie teraz, čo?“ „Nám ho... už takého... priniesli... teda...“ Krauz nevedel, čo môže a čo nie, a tak nechal vysvetľovať Canisa.
„Poď von, šéfe, niečo ti prezradím,“ vzal ho okolo pliec a vyviedol ho na chodbu. V kancelárii ostal pošťatý Vili, Krauz, Burger, Váňa, Hanzel... na chodbe stálo asi dvadsať detektívov z tímu, šesť abebo sedem vyšetrovateľov, prišli traja technici a kto mohol, telefonoval, že ho už majú, aby sa prišli pozrieť! Masový vrah je na treťom poschodí a cirkus bude prenáramný! Nejaký horlivec zavolal aj riaditeľa. Mayor prišiel tiež. Canis mu vysvetlil, ako to v živote chodí...
„Bleskovo ho zoberte pod sprchu, umyť, vysušiť, gate na radiátor...“
„Je august.“
Tak do okna! Kým ho postavíme pred vyšetrovateľa
a kým príde obhajca, musí byť ako z cukru... hovädá...
A nech sa prizná!! To vám hovorím, nech sa prizná dobrovoľne, inak vás.., za vajcia... do prievanu! Jasné?!!“

Dali mu Váňove tepláky a posadili ho na tvrdú drevenú stoličku doprostred kancelárie. Krauz a Canis si pritiahli svoje a tvorili trojuholník. Burger si sadol do kresla v rohu kancelárie a na kolená si rozložil zápisník. Flanzel si založil ruky za chrbát a začal ako splašený dement pochodovať krížom po miestnosti. Váňa si porozkladal po stole mastné papiere, do stredu umiestnil tanier huspeniny a dal sa hodovať. Asi dvadsať... možno už tridsať detektívov zo všetkých okresov postávalo po chodbách a sedeli aj v prerobenej zasadačke. Fajčili, vzrušene debatovali a jeden navrhol zbierku, že skočí kúpiť šampanské...
„Meno?“ začal Krauz.
„Wilhelm Beem.“
„Národnosť?“
„Nemecká.“
„Čo tu robíš?“
„Ja... som tu... normálne!“
„Ja tiež. Robím tu policajta... a ty?“
„Ja nie.“
Oto sa zastavil a jednu mu vlepil. Odzadu. Nestihol ani poďakovať a Oto už pochodoval po vytýčenej trase.
„Tááák znova... čo tu robíš? V Našom Meste?“
„Ja... som vyštudoval...“
„Si naozaj Nemec?“
„Nie! Naši boli, ale ja som sa narodil tu, aj som tu vyrastal, iba národnosť si tak píšem, inak som... náš, iba meno mám také!“
„Dobre, takže tlmočníka nepotrebuješ, však?“
„Tlmočníka? Do nemčiny? Ja viem po nemecky perfektne, nepotrebujem!“
„Do slovenčiny, ty teľa!!“

„Nie! Prečo do slovenčiny? Veď aj vy hovoríte po sl...“ „Zabudni na to! To bola iba formalita. Musíme sa ťa to spýtat‘, aby si potom nevymýšľal, že si nám nerozumel! Lebo máš nemeckú národnosť...“
„Aha!“
„Inak si rozumieme?“
„Zatiaľ... iba ten váš kamoš by mohol... prestať pochodovať a mlátiť ma...“
„Vili.., tu ťa nikto nemláti!! Jasné? Ešte raz to povieš a takú ti jednu... A pochodovať neprestane, je to blbec, skús mu odporovať a nezvládneme ho ani my...“ Vili pokrčil ramenami a naozaj nevedel, či zažíva kabaret, alebo to myslia vážne. Iba tá facka bola vážna, ale inak boli fajn... zatiaľ. Pochopil, že s drzosťou tu nepochodí.
„Vili, túto bundu si mal na sebe, prečo?“ prevzal iniciatívu Caris.
„Kúpil som si ju, tak prečo nie?“
„Lebo je horúco na skapanie, každý sa snaží zhodit‘, čo sa len dá, a ty v bunde?“
„Zvykol som si na
„Tak vylož všetko, čo v nej máš!“
„Nič nemám, iba doklady, a tie už máte.“ „Všetko, aj špendlík, ak ho tam máš...“
Vili zalovil vo vreckách a vyložil vreckovku a pár pokrčených lístkov do kina. Teatrálne sa pobúchal po prsiach, akoby ju prášil, a skonštatoval: „Hotovo!“
„Vili, teraz sa postav a skontrolujeme si ťa. Ak si nám niečo zatajil, tak tamten...“ a ukázal na pochodujúceho Hanzela.
Vili sa ešte raz otrávene pobúchal po prsiach... odrazu zvážnel, zarazil sa, opäť sa pobúchal a neveriaco, skoro až bojazlivo siahol do vriútorného vrecka. Prsty zrejme zarazili na niečo čudné, lebo vysoko, prevysoko povytiahol obočie a... čuduj sa svete!! Štítivo, zvierajúc ju iba v dvoch prstoch vybral kovovú kazetu. Pozrel na ňu, akoby bo§a pomazaná výkalmi. Opatrne ju položil na stôl.
„A to je čo?“ spýtal sa Vili.
Váňa sklonený nad novinami vyprskol úprimným smiechom a nechtiac sa podelil o trochu huspeniny s významným politikom na titulnej strane. Canis s Krauzom sa tiež neudržali a plecia sa im rozvlnili potláčaným smiechom.
„Vili, ale keď sa budeš ty vypytovať za nás, tak my môžeme ísť pokojne domov!“
„No néé, ale fakt, toto má byť čo?“ „Ty vidíš tú kazetu prvý raz, však?“ „Jasnačka!“
„Tak pokračujeme! Vyberaj!“
„Čo... vy myslíte, že tam ešte niečo je!? To hádam... nie!“ „Skús! Bud‘ tej lásky!“
Vili zaváhal, opäť zalovil v útrobách a z hlasným „Boha!“ vyložil hrsť skladačiek. „A boha druhý raz,“ poradil mu Canis a ukázal na druhú stranu bundy. Vili poslúchol a našiel ešte jednu plnú hrsť.
„No, tak si to zrekapitulujeme... Oto,“ a Canis žmurkol na kolegu. Ten sa prekvapene zastavil, potom chápavo pokýval hlavou, zdrapol prekvapeného nálezcu za ramená a postavil ho. Šikovným trikom mu vyzliekol bundu, prevrátil ju na ruby a zatriasol nad stolom. Ani rozprávkový somárik otras sa by sa nemusel hanbiť. Ale isto by sa tváril duchaplnejšie.
„To nie je moje!“ vyhlásil Vili a nikto z prítomných o tom nepochyboval. Oto si natiahol gumené rukavice, otvoril kazetu a vysypal z nej pár striekačiek, ihly, gumenú hadičku, kávovú lyžičku, sviečku, zápalky... vedl‘a naukladal skladačky a spočítal zásielku.
„Tridsaťdva,“ víťazoslávne oznámil výsledok.
„Ja viem, čo sa stalo!“ prekvapil ich Vili. „Musí to nejako súvisieť s únosom! Všetko mi tam napchali tie hyeny! Určite! To je ich robota! Aby som nezabudol... ešte som vám ani nepoďakoval za záchranu! Ďakujem vám! Nechápem, ako ste to všetko tak perfektne stihli, ale tentoraz ste boli naozaj v pravý čas na pravom mieste. Tie svine by ma boli umučili.., mlátili ma... myslím, že aj žeravé železo...“
„No! To by si musel mat‘ jazvy...“

„Tak nie! Železo asi nic, ale inak boli ako besní, normálne som si cvrkol...“
„Všimli sme si.“
„Chcel by som vám napísať písomnú pochvalu... poďakovanie... kam sa to adresuje, poradíte mi, aby to dostal minister? A tiež by som chcel venovať určitú čiastku na rozvoj... no... vášho oddelenia... ja potvrdenky nepotrebujem, mne to aj tak nikto neodpíše z daní... rozumieme sa, všakáno!!“
Asi sa nerozumeli, lebo nikoho ani nenapadlo mu odpovedať.
„Nemalú... čiastku...“ skúsil, ale opäť bez odozvy.
„A tiež by som chcel vypovedať proti tým únoscom. Stal som sa obeťou únosu a krutého mučenia a chcem dobrovoľne vypovedať, keby ste zapísali...“
„Tak ty hovoríš, že toto nádobíčko nic je tvoje, však?“ „Jasnačka!“
„A nikdy si ho nevidel, ani nedržal v ruke!“
„Samo, že nie!“ „Prisaháš?“
„Prisahám na zdravie mojej matky!“
„Len aby jej nezabehlo. Tak zavolajte Igora... videl som ho na chodbe,“ požiadal Canis a Oto vybehol von. Vošiel Igor a veľkú kabelu s náradím si zložil pod stôl.
„Igor tento pán tvrdí, že túto kazetu nemal v živote v rukách... aby som upresnil, pred chvíl‘ou ju vybral z vrecka, takže ju mal v rukách iba raz, čo ty nato?“
Igor sa usmial a pochopil. To, čo nasledovalo, im pripomenulo nemý film Frigo na mašine, hoci do smiechu nebolo nikomu, Vilimu najmenej. Igor bleskovo vylovil nádobu so strieborným práškom a jemným štetcom urobil pár rýchlych ťahov po povrchu kazety. Prcskúmal ju lupou a spokojne sa usmial. Na kovovom povrchu naskákali odtlačky ako z učebnice kriminalistiky.
„Ty si pravák?“ spýtal sa technik.
„Nic, ľavák...“
Canis si vymenii veľavravný pohl‘ad s Krauzom a Burger sa spokojne zahniezdil v kresle. Technik čiernym valčekom natrel Vibimu palec a ukazovák a pritlačil ich na papicr. Potom si nastrihal čiernu fóliu a priložil ju na kazetu. Odtlačky prstov sa nalepili na lepkavý povrch. Čiernu fóliu položil na biely papier s Viliho odtlačkami, vzal si lupu a chvíl‘u si ich prezeral.
„Netreba ani komparačný mikroskop. Markanty sú také jasné, že niet pochýb. Našiel som sedem odtlačkov palca l‘avej ruky a šcsť ukazováka, mám poprášiť aj druhú stranu kazety?“
„Nie, nctreba! Díky!“ zastavil ho Krauz.
„Vili...?“ spýtavo sa ozval Canis.
Vili akoby sníval s otvorenými očami a nechápal, čo sa s ním deje. Až teraz sa prebral.
„A... máte na to povolcnie? To môžete... iba tak mi zobrať odtlačky... ja som s tým nesúhlasil!“
„Nepovedal si! Prepáč!“ Krauz vystrúhal zmučenú tvár. „Tak čo bude s tým ďakovným listom ministrovi, ešte na ňom trváš?“
„Ja... iste...“
„Fajn, potom mi ho nadiktuješ do stroja, aby sme sa nezdržovali, ale teraz mi vysvetli jednu vec, ako môže byť na kazetc, ktorú si mal jeden jediný raz v ruke, sedem odtlačkov tvojho palca a šesť ukazováka, há?“ „Nie sú moje, to musí byt‘ nejaká chyba!“
„Igor, ako dlho už robíš kriminalistického technika?“ spýtal sa Canis.
„Dvadsaťdva rokov.“
„A už sa ti stalo, aby sa zhodovali odtlačky prstov od cudzej osoby s tou, čo ti práve sedí v kancelárii?“
„Nie, a nielen mne,“ technik si pomaly balil veci a s úsmevom krútil hlavou, „to sa nestalo ešte nikomu, to nie je možné, presnejšie, pravdepodobnosť je okolo jedna ku miliarde, ale v praxi sa to ešte nestalo.., to by bol veľmi zvláštny prípad...“
„Ááále!! Takže taká možnosť tu je, však!?“ ožil Vili. „Mamka mi vždy hovorila, že som

zvláštny prípad...“
„Tak to by stačilo Vili.., už dosť!“ zahriakol ho Canis a zvážnel. „Už dosť! Naozaj! Vlastne... aby som ti pravdu povedal, na tvoje pachšametle a daktylky sa môžeme z vysoka...“
„Môžem to zbaliť?“
„Ved‘ nie sú tvoje!“
„Aha.“
Ty *feťák* nepodarený! Dnes si tu kvôli niečomu inému...“
„Ten únos? Bol taký vážny?“
Ani to nie!“
„Tak načo to divadielko?“
„Aby sme ti dokázali, že klameš a že ti to neprejde, ani teraz, ani potom... ani nikdy, jasné?!“
„Vili, sústreď sa, budeme sa ťa pýtať a ty budeš odpovedať, nešpekuluj, nepremýšľaj a neklam, odpovedaj rýchlo a pravdu... pochopil si?“
„Ano.
„Vili.., včera večer, okolo pomoci...“
„No?“
„Kde si bol?“
„Doma.“
„Ty tĺk! Pred pol hodinou kolegovia hovorili s tvojou matkou! Nevidela ťa už týždeň! Prečo ma serieš?“
„Tá krava.“
Oto sa zastavil a chcel ho ešte raz napomenúť. Nestihol. Zbadal to. Ukryl si hlavu do rúk a ako pásavec sa kymácal z boka na bok. Už vedel, že je zle. „Táák znova, kde si bol? A daj tie ruky dole, lebo...“
„Ja si... občas.., tak ja vám to poviem! Priznám sa!! Priznávam sa!!“ urobil dlhú odmlku, aby svojmu priznaniu dodal patričnej vážnosti a teatrálne vztýčil hlavu.
„Priznávam sa! Ja si občas klepnem!“
Nikto nič. Nikto z tých chujov policajtských nepadol na zadok a bolo mu to divné! Veď ho majú na lopate! Feťák! Drogy! Po tom sa teraz ide! Je to moderné! Môžu ho zavrieť! Tak čo im je? Toto im nestačí, čo by ešte chceli?!
Ten starší sa k nemu nahol a otcovsky milo sa ho spýtal. „Kde si bol včera o polnoci? A pozeraj sa na mňa!“ Pre Krauza to bol signál.
„Ja... som bol...“
Krauz si trochu posunul stoličku a vyštekol:
„Tak kdesi bol... a keď sa so mnou rozprávaš, pozeraj mi do očí!!“
Vili musel otočiť hlavou, aby im vyhovel a musel otáčať hlavou stále, lebo tí maml‘asi sa ho začali pýtať tak rýchle za sebou a také veci, že...
„Vili, nebol si doma!“
„Ja...“
„Povedal som ti, aby si sa mi pozeral do očí! Kde si bol?“
„Fetoval som...“
„Kde?“
„Všade!“
„Herák, mal som cigy a aj prach...“ „O polnoci ťa videli v Omarovi!“
„Ja... bol som v centre... pozrieť kšefty...“ „Nicol... si stretol?“
„Kto je to... Nicol?“
„Na!“ ten mladší nelenil a podal mu nejaké žlté dosky, na prvej strane si všimol veľký nápis FOTODOKUMENTAClA a pod tým pár riadkov... vražda poškodenej Zuzany... pitva... čo on má s nejakou Zuzanou... otvoril dvojhárok...
„Kurváá... fuj!!“

„Presne! Bola kurva, ale teraz je mŕtva! Hovorili jej Nicol. Aj ty!“
„„Kam ste išli z Omara?“
„Ona... vlastne, ja som ju ani nepoznal!“
„Pretiahol si ju a štrnásť chlpov z tvojej buzerantskej prefarbenej hrude ostalo na jej ceckoch a ja ti ich teraz vytrhnem štrnásťtisícštyristoštyridsaťštyri a jeden po druhom pinzetou a poserieš sa, to ti garantujem... a každý jeden pôjde na expertízu do labákov a ak sa čo i len v jednom nájde zhoda...“
„Ja nie som buzerant!“
tak ťa ani boh nespasí...“
„Ja nie som buzerant!!“
„To nevadí! Čo ste spolu robili?“
„Ja**...** kde?“
„Videli ťa s ňou v Omarovi. Spolu ste odchádzali pred jednou v noci. Viedla si ťa ako výhru v lotérii!“
„Ja. ..„
„Bol si v Omarovi?“ dobiedzal Krauz.
„Čo?“
„Nočný bar Omar!“ kontroval Canis.
„Možno... ja klepem... už som vám povedal, že klepem, ja si nepamätám!“
„Prečo sa farbíš?“
„Čo sa? Farbím?“
„Prečo si farbíš vlasy a chlpy na blond a potom na čierno?“
„Ako to... viete? Ja...“
Z rohu miestnosti vstal slušák v saku a nežne sa mu prihovoril.
„Pozn, Vili. Prečo nám to komplikuješ? Aj keď ti nevytrhneme tých sľúbených štrnásťtisíc... čo ja viem koľko chlpov, vytrhneme ti iba dva, a to nám bohato stačí. O pol hodiny máme výsledky a naše labáky sa nemýlia! Vieš dobre, že tentoraz si to posral a že už nemáš šancu. Nicol si zabil a ja chcem vedieť prečo, a pnečo si zabil tie predtým, čo ťa na tom tak vzrušovalo a prečo si nám nechával tie smradľavé ponožky a... jednoducho, zaujíma ma všetko, tak hovor!“
„Ja si nič nepamätám! Aké predtým?“
„Tak ju priveďte...“ povedal unavene starší a dali si pauzu.
Pricupitala a vysoké lodičky vyzývavo trieskali o podlahu. Vili otočil hlavu a zdúpnel.

„Dovoľte, aby som vás predstavil. Vili! Vili, toto je Beatris, vlastným menom... vlastne, na tom ani tak nezáleží! Beatris, poznáš tohto pána?“
„Pána? Aha... vy myslíte Blonďáka Viliho? Poznám!“ „Zopakuj nám, čo si povedala pred chvíl‘ou...“
„No... čo také? Ja toho natáram...“ „Bar Omar, včera o polnoci...“
„Aha! No... bola som tam na kávu, boleli ma nohy! Ja môžem, lebo dodržujem pravidlá a tam nepracujem. Po chvíli prišla Nicol, teda Zuza...“
„Vieme, kto je Nicol... všetci to vieme.., pokračuj...“
„No... a prisadla si. Dali sme pokec... a kávu. Potom si prisadol Vili a pochválil sa, že dnes urobil príma kšeft a že si už môže dať oraz a že nás pozýva. Zaplatil koňak a potom... že si to dáme do trojky... že je v plnke a platí...“
„Išli ste?“
„Ja nie, o pol hodinu som mala objednávku v hoteli... v hoteli... no, to je jedno, nešla som, to sa nedalo stihnúť! Keď si Vili šľahol, vydržal aj hodinu v kuse,“ Váňa prestal prežúvať a so záujmom sa zahlhdel na skladačky ale Nicol išla.“
„Kam?“

„K nej! Zobrala ho k sebe.“
si myslíš, alebo...“
„Nie! Nemyslím! To som počula! Vili ju ťahaL do hotela, ale ona odmietla, že doma má pohodlie a prázdny kvartír... odišli spolu, odprevadila som ich na pol cesty.“
„Vďaka, Beatris, kolega ťa zoberie k vyšetrovateľovi, hodíte to na papier a môžeš ísť.“
Vili vyskočil. „Ty kurva!! Toto nerozchodíš...“
Oto nelenil a zrazil ho späť na stoličku. Dvaja chlapíci oproti si prisadli o hodný kus bližšie a Vilimu dochádzal dych. Životný priestor sa mu zmenšoval a lacné naivné klamstvá prestávali účinkovať.
„Vili, čo bolo d‘alej?“
Vili umiestnil dlane medzi kolená, zhrbil sa ako luk a siahol do rezerv.
„Chcem právnika!“ a odul sa.
„Pauza!“ zavelil najstarší policajt rozvalený v kresle a všetci ožili. Dvaja zmrdi, čo ho trýznili, vstali ako na povel, poponúkali si cigarety a bafkali pri otvorenom okne. Tlstý si naložil do úst a usilovne sa začítal. Pochodujúci sa pohodlne oprel o zárubňu a odpočíval. Muž v kresle si začal kresliť lodičky. Vili iba nemo sedel a neveril vlastným očiam.
„Ja... chcem... právnika... som povedal!“ skúsil nesmelo. „Iste,“ ozvalo sa z rohu miestnosti, „išli ho zháňať, ale
môže to trvať... hodinu... dve... minule bol na chate... prišiel až okolo obeda...“
Vilimu svitlo.
„Chcel... by som si zapáliť...“
„Tu sa nesmie fajčit‘, Vili...“
„Ja... by som sa aspoň napil...“ sťažka prehltol.
„Vili, na pôde policajného riaditeľstva sa nesmie piť, na to je výnos ministra vnútra!“
Pevne zovrel dlane a rozhodol sa vydržať.
Vydržal hodinu. Potom zaúradovala chémia. Prišlo mu zle. Zatočila sa mu hlava, začal sa potiť a padat‘ zo stoličky. Dychčal a chytali ho mdloby. Ruky sa mu roztriasli. Dali mu vodu. To je jediná droga podávaná na Oddelení vrážd. Na chvíľu zaúčinkovala.
„Tak dobre, vy svine.., dostali ste ma... urobíme dohodu... ja vám poviem, čo bolo d‘alej, a vy... mi dáte jednu skladačku...“ zmenil tón. Už to bol dospelý chlap a išlo do tuhého.
„Príma kšeft!“ zajasal Canis a spolu s Krauzom zaujali palebné postavenia. Ten z rohu sa vytratil von, ale nech ho šľak trafí!! Nech si ide, zmrd jeden! To on vymyslel skurvenú prestávku, on ho vyrohoval, on je všetkému na vine, dobre vedel, čo musí prísť...
Zmrd jeden vyšiel na chodbu a najbližšiemu postávajúcernu detektívovi prikázal:
„Potrebujeme lekára s kompletným vybavením a injekciami na absťák... nech čaká u šéfa v kancelárii!“
„Lekára? Tak ste ho pritlačili?!“ zaradoval sa chalan a odbehol na pohotovosť.
„Nechcel som jej ublížiť! Ja... verte mi! Nechcel som jej ublížiť! Bola to náhoda, skurvená náhoda! Ona,.. ja...“ nevedel sa sústredit‘, asi ho znervózňoval malý mikrofón na stole, ktorý sa vôbec nesnažili skryť, „... ja... som bral čerstvú zásielku od nového dodávateľa. Bola už v skladačkach, a to sa nerobí, vždy som preberal balíčky a porcioval som sám! Trochu som ho vždy šmrncol, aby neškodil, ale toto už bolo nasáčkované v skladačkách! Kto mohol vedieť, čo tam dali? Svine!? Dala si plnú dávku a začala... bola ako besná... ja som hamoval, mal som tesne predtým, a tak som si dal iba polovičku. Odrazu... zahaprovala. Myslel som si, že je to nová poloha, ale ona sa sunula stále nižšie a nižšie a... odrazu zvädla. Skúsil som umelé dýchanie... ani nezabrala. Vybehol som von... prebehol som sa mestom a uvedomil som si, že som tam všetko nechal a... tak som sa vrátil. Vyvetral som si hlavu a začal som uvažovať. Videli ma s ňou v bare a mohol ma vidieť aj niekto z domácich a... dostal som nápad. Videl som v telke, že zháňate nejakého úchyla, čo zabíja a znásilňuje a lozí po bytoch na prízemí... aj my sme boli v prízemí! Skúsil som nainscenovať znásilnenie, chcel som ju poprikrývať a

roztiahnuť jej nohy a.,. stále to nebolo ono! Spomenul som si, čo hovoril jeden policajt v bare... vraj na tom robí už pol roka a že tol‘ko roztrepaných kotrb ešte nevidel... tak som hľadal... nikde nič, až v kuchyni som našiel sekáčik na mäso... ja som... ja som...“ na chvíl‘u prestal, čakal, že zhíknu, abebo si zakryjú oči, ale oni iba neprítomne civeli a čakali, kým sa vykoktá. Uvedomil si, že na city tu nezahrá nikomu. „... ja sorn... jej našteloval hlavu na vankúši a... sekol som. Skoro vôbec nekrvácala. Poutieral som, čo sa len dalo, aby ste nenašli odtlačky, zbalil som náčinie a... vybral som jej kabelku, aby to vyzeralo ako lúpež. Aj náušnice. Pod vankúš som dal ponožku. Zamkol som jej kľúčmi. Ležia aj so sekáčikom v priechode v kanáli. Ja... som nechcel...“
Nikto ani nehlesol. Krauz sa k nernu naklonil a prstom mu ukázal, aby sa k nemu nahol. Vili sa priblížil, až sa im skoro dotýkali nosy.
„Ty debil...“ povedal Krauz.
Privolaný lekár mu vzal krv a technik mu vytrhol pár chlpov z hrude a pre istotu aj pár vlasov. Neboli ich tisíce, ale stačilo. Výsledky mali o chvíľu. Krv mal nulku a chlpy sa zhodovali s tými z Nicolinej hrude. Vlasy sa nezhodovali ani s jedným z predošlých prípadov.
„Tú skladačku...“ zaškemral.
„Trhni si!“
„Sľúbili ste...“
„Nič sme ti nesľúbili, len sme povedali, že by to bol príma kšeft!“ Vyskočil a chcel sa vrhnúť na stôl, ale Oto bol pripravený. Museli použiť aj Váňovu nadľudskú silu, aby ho uzemnili. Chémia je chémia a ľudský organizmus je poddajný ako plastelína. Lekár mal robotu druhý raz, dal mu injekciu a odtransportovali ho do cely predbežného zadržania.
„Kurvy policajtské!!! Svine vyjebané!!! Hajzli!“ vrešťal, keď ho metajúceho sa štyria vynášali z kancelárie.
„Héj, Vili, čo ten d‘akovný list! Mám ho napísať bez teba!?“ vyprevadil ho Krauz.
Wilhelm Been bol obžalovaný z prechovávania drog a sudca mu neschválil ani väzbu, Ako prvotrestanec dostal podmienečný trest na dva roky. O pár dní ho chlapci opäť stretli v meste, aj napriek horúčave mal bundu a úsmev okolo celej gebule. Z vraždy ho obviniť nemohli, zabiť mŕtvolu sa nedá. Jeho advokát bol macher. Čo vyviedol Nicol, bolo svinstvo, ale iba z morálneho hľadiska, a morálku majú títo ľudia v...

Muž otvoril dvere.
„Vitaj!“ povedal úprimne prekvapený.
„Vd‘aka. Môžem d‘alej?“
„Pod‘. Kedy ťa pustili.“
„Ráno. Domov to mám ďaleko, krížom cez celú republiku, a zatiaľ nemám kam ísť, veď som ti hovoril... vnútri...“
„Viem. Pamätám. Pomohol si ty mne, pomôžem ja tebe! Vylez, krava! Nič sa nedeje. Máme hosťa, prihrej polievku a... niečo ostalo aj z mäsa...“
„Ja mám toto...“ hosť na stôl postavil dve flľše pálenky. Keď dopíjali, domáci povedal: „Asi už po mne idú. Bol som na fízlici, chuji, zbalili ma! Nič nevedia a nič na mňa nemajú, ale... asi si dám na čas pokoj.“
„A... s čím?“ opitou rukou sa snažil ten druhý pripáliť si cigaretu.
„S Bohom... už ho nechcem mať stále pri sebe. Boží hlas... chodí za mnou.., stále,“ bľabotal. Konečne si zapálil a uznanlivo pokýval hlavou. Všetkým im z toho hrabalo, kto bol vnútri viac ako dva-tri roky, počul Boží hlas pravidelne. Od toho svinstva, čo tam klepali, sa inšie ani nedalo čakať. Štrngli si. Napili sa. Ledva držali poháriky. „Tá tvoja... vyzerá celkom dobre... ako tam spí... aj keď sme ju prefarbili na žlto... chutná riťka!“
„Aha... bol si tam dlho... čo?“

„Dva roky...“
„Tak... ja sa jdem von vyšťať... aj vysrať... a zdržím sa!“

Šéf Oddelenia vrážd ukončil poplach a chlapi sa rozliezli domov vyspať. Chodba sa pomaly vyprázdnila a šampanské dali do chladničky. Kolotoč poobedňajších a nočných služieb pokračoval na druhý deň a potom opäť a... dlho.
Jedného septembrového rána sa zamračilo, začalo pršať a silný severák privial neuveritel‘nú zimu. V skutočnosti sa ochladilo iba o dvadsať stupňov, ale desať nad nulou väčšina pocítila ako ukrutný mráz.
Skončilo sa beto a prišla jeseň. Chlapom sa lepšie slúžilo, nočné hliadky už neboli také úmorné a ak nad ránom aj pritiahlo, prebehli autá a vykúrili ich. Každý týždeň zadržali aspoň jedného podozrivého, ale labáky boli nekompromisné. Ani zaistené ohorky predvedených, ani kry dobrovoľných darcov nepomohli. Práve naopak, vylučovali jedného podozrivého za druhým. Ale určitá zmena tu predsa len bola. Nikomu z vedenia ani nenapadlo zrušiť vyšetrovací tím alebo žiadať jeho zúženie. Pochopili, že musia byť trpezliví.
Nič sa nedialo. lba raz...
Raz ráno sa otvorili dvere na Mayorovej kancelárii a vraždári prekvapene pozerali. Vošiel krpec a Váňa mal chvíl‘u neodolateľné nutkanie vyviesť ho za ruku a ukázať mu cestu do škôlky za rohom.
„Podporučík Paľo Kukučka!“ zreval a postavil sa do pozoru. Veľký služobný vak sa zviezol po ramene a cupol mu na nohu. Neostalo suché oko... nedalo sa! Trpaslík v pozore s vakom omotaným okolo nôh... krásny začiatok pracovného dňa.
„Čušte! Skoro som zabudol...“ Mayor si pošúchal čelo, vstal a vyšiel mu v ústrety. Podali si ruky a šéf ho povzbudivo tresol po pleci.
„Chlapi, predstavujem vám nového člena oddelenia, podporučík Kukučka k nám nastupuje z... z... odkiaľ vlastne si?“
„Z hraničného... súdr... pán velitel‘!“ „Tak! Z hraníc! Dúfam, chlape, že zapadneš a že sa ti bude u nás páčiť! Roboty ako na kostole, ale to spoznáš sám... Edo... po rozdelení sa ho ujmite a nech sa vybalí... formality vybavíme potom... a nestoj tu v pozore, tu sa to nepestuje!“
„Rozkaz!“ a povolil jedno koleno.
„Nie! Zle si ma pochopil! Tu sa to nepestuje... vôbec! Nemusíš skákať do pozoru a ani do pohovu, stačí keď každé ráno slušne pozdravíš riaditel‘a a občas aj mňa...“
„A máš odrobené...“ doplnil Canis.
a nebudeš počúvať sprosté fóry!“
„Jasné!“ pochopil Kukučka, batoh pritiahol k stene a pretože všetky stoličky už boli obsadené, nenútene si naň sadol a unavene sa oprel o stenu. Po rannom nástupe sa presunuli do prerobenej zasadačky, kde si rozdelili konkrétne úlohy spolu *s* chlapcami z okresov a potom sa ho ujal Burger s Krauzom. Zatiahli ho do kancelárie, ukázali mu jeho plechovú skriňu a čakali, kto začne.
„Ty...“ nevydržal Váňa, „... moja žena hovorí, že zlého aj málo stačí...“
„A moja, že dobrého málo býva...“
„Odpovedá dobre... zatiaľ!“ Pochval‘oval si Váňa. „A... si sprostý, alebo si nasral svojho *šéfa?*“
Prečo?“
„Že ťa pichli k nám?“
„Mám hlboko podpriemerné IQ, ked‘ mi na čiare zdrhol pes, ani raz som netrafil na rotu, tak mi hľadali primeranú robotu a našli mi toto, tu vraj zapadnem... mi povedali...“
„Dobréé!“ Váňa súhlasne pokyvoval hlavou. „Čo sa tej výšky týka... nič si z toho nerob.., na,

tu máš, moja mi vždy nabalí, ale ja sa rád podelím. Týmto sketám tu nedám ani omrvinku, lebo ma furt len serú, ale ty potrebuješ, na prvý pohľad vidieť, že si ešte vo vývine a nutne potrebuješ kvalitnú stravu," a hodil mu obloženú žemlů s kusom tlačenky. Kukučka bol v predklone a lovil veci z vaku a Váňa tajne dúfal, že žemľa mu pristane na chrbte, alebo ešte lepšie na krku a mastná tlačenka sa rozprskne a.., švanda bude prenáramná, ale... chalan sa ani nepohol, v predklone švihol rukou a ako zázrakom zachytil žemľu skôr, než sa k nemu priblížila na nebezpečnú vzdialenosť. Všetci sa zasmiali, len Canis postrehol v jeho pohybe ľahkost' a rutinu. „Tak díky!" pod'akoval krpec a bez rozpakov si odhryzol. Vošiel šéf a s lajstrom v ruke ich informoval, že kolega z nočnej ochorel a treba obsadiť jednu službu... „Váňa, vyber si niekoho, lebo si na noc bez parťáka," šéf zodvihol zrak od rozpisu služieb a čakal dobrovol'níka. Váňa sa zahľadel na krpca.
„Bez problémov. Na neplánované zmeny som zvyknutý,,' pokýval hlavou Kukučka.
Do nočnej teda nastúpila hliadka na pohľadanie. Laurel a Hardy. Ale kto si myslel, že zažije komédiu, horko zaplakal. O jednej po pomoci sa zastavili na železničnej stanici, lebo Váňa bol hladný a v non stop bufete si chcel dat' niečo malé.. Naposledy si dal niečo malé presne o polnoci a zjedol segedínsky guláš a dvanásť knedlí... hodinu predtým boli na hotdogoch, chudákovi predavačovi skoro zavaril stroj... hodinu predtým zas... Kukučka veľmi rýchlo pochopil, že pracovná doba s Váňom sa zredukuje na pár minút práce a pár hodín dopĺňania kalórií, ale nereptal, bol nový...
V staničnom bufete si Váňa dal tri pečené klobásy a predavača špeciálne upozornil na to, aby pretŕčali z papierovej tácky, inak ich bude reklamovať. Paľo Kukučka tiež vyhladol a dal si iba takú menšiu. Každý si raz odhryzol, keď k pultíku pristúpila partia výrastkov v kožených bundách. Dvaja sa potácali, tým ostatným sa leskli oči, ale všetci svorne dostali chuť na máso... Dávali to najavo nielen postoiom, ale aj vybavením. Váčšina mala v rukách nože, jeden reťaz, jeden nejakú palicu...
„Starý, toto je náš stôl..."
Manželský pár od vedľajšieho pultu bleskovo zobral kufre a pratal sa do bezpečia stanice. Ostali po nich iba nedojedené párky. Váňa sa zháčil, položil klobásu a s obavami si premeral koženú partiu. Slová boli adresované jemu. Kukučka si odhryzol a sledoval stánok s novinami, pretože ho upútala titulná strana s babou, ktorej prsia štvorky vyliezali z červených plaviek a pýtali si jeho ruku. Váňa hodil očkom a v nemom úžase zdúpnel nad toYkou neprofesionalitou. Jeho idú z kože drať a on... obdivuje kozy! To zas bola výhra! Další debilko na oddelení!
Váňa siahol do náprstného vrecka a vybral odznak. „Kriminálka... a dovolím vám vypadnúť, smradi... som hladný!" Ani sa nepohli. Ten, čo hovoru sa uchechtol. „A my že dnes večer bude nuda! A tu sa dvaja fĺzli iba tak voľne flákajú po stanici! Starý, stav sa, že kým stihneš zavolať vašich, rozbijem ti kotrbu a tomu krpcovi natiahneme krk na dva metre!"
Váňa siahol pod bundu a kým sa nemotorné prsty dotkli pažby, výrastok zaútočil nožom na jeho solar.
„Bo..." Váňa v panike prižmúril oči a volnou rukou sa snažil reflexívne chrániť. Potom sa to zomlelo akosi rýchlo... Kukučka už nepozeral na štvorky, ale stál medzi nožom a Váňovým bruchom. Čosi chruplo a chalan zareval od bolesti. Zápästie mu ovislo... ale akosi naopak. Druhý zaútočil z boku a zahnal sa palicou, kým však dokončil náprah, dostal do nosa a odletel. Už nevstal. Ani nehlesol. Kým dopadol, vyrazili ďalší dvaja s nožmi, ale Kukučka im spojil ruky, zvrtol sa medzi nich a vykrútil im zápästia, ako pri nepodarenom tanci, potom trhol a obaja museli urobiť salto vpred. Jeden to nestihol a zlomil si ruku. Druhý sa iba udrel o zem, a tak dostal nemilosrdný kopanec do rebier. Opäť to chruplo. Paľko trhol lakťom a d'alšieho chalana s vyvalenými očami zaliala krv. Dvaja nelenili a zdrhli.
ha!" dopovedal Váňa a otvoril oči.
Kukučka si vzal papierovú tácku s nedojedenou klobásou a zamieril k autu. Váňa stál a civel.

„Buď si pohneš, alebo budeme do rána písať hlásenia a jebať sa s inšpekciou...“
Váňa vykročil ako na povel, potom sa zháčil a vrátil sa po klobásky. Dojedli v aute a pomaly sa pohli rýchlosťou, ktorej sa v policajnom žargóne hovorí obchádzkový krok. Bledý a vystresovaný Váňa sa po chvíli spýtal:
„Ako ti hovoria... kamoši?“
„Kuky.“
„Díky... Kuky! Asi si mi zachránil život... alebo čo...“
„Nedramatizuj... je ich plné mesto a nudia sa, nič viac!“ „A... keby si mi zastavil.., tam pri tom strome...“
Váňa sa vyvracal. Nažralo sa sedem túlavých psov.
Ráno skončili neskoro a stretli sa s rannou zmenou. Kuky zabehol do výstrojného skladu nafasovať plynovú masku a nafukovačku a keď sa vrátil a znenazdania rozrazil dvere, všetci v kancelárii stíchli. Bolo mu jasné, že hovorili o ňom a že Váňa kecal. Kuky naládoval veci do skrine a keď sa otočil, stáli v polkruhu pri ňom. Podávali mu ruky... a mysleli to úprimne.
„Váňa je... náš! Je... to megero... ale je proste náš a díky, že si ho nenechal v štichu,“ povedal Burger a ostatní iba súhlasne prikyvovali.
„Čo to bol.. v noci... Bruce Lee?“
Kuky im ukázal diplomy a medaily. Dvojnásobný majster republiky v džude, štvrtý na rnajstrovstvách Európy, čestný diplom v súborných cvičeniach kata a ešte jeden z disciplíny, ktorú ani nevedeli prečítať.
„Nič si z toho nerobte, to sa mlátime bambusovými palicami.“
„Inak si normálny?“ Hanzel mu našuchoril vlasy a dúfal, že nezaútočí.
„Vitaj,“ povedal Krauz a poklepal ho po pleci. Váňovi sa leskli oči. Stres už pominul a až teraz ráno si naplno uvedomil, čo všetko sa mohlo stať.
„Krpec... a keby ti niekedy niekto nadával do krpcov, pošli ho za mnou, to nerozchodí, jasné!?“ a ponúkol mu najtajnejšiu obloženú žemlú s pražskou šunkou, schovanú pred očami všetkých pažravých kolegov v najtajnejšej časti chladničky. Tentoraz ju nehodil.

JESEŇ 1991
Nič sa nedialo...
Iba raz zavolal doktor Lengyel. Volával často a oni jemu tiež, ale okrem pravidelných rendezvous na pive ich telefonáty nemali žiadny praktický prínos. Všetky stopy už boli vyhodnotené, čo mohli, už zistili, zázraky očakával už iba riaditeľ.
„Prídete, alebo sa stretneme na pive... ako minule...“ „Prídeme a prinesieme pivo...“
„Pivo si nechaj! Do spoločnej chladničky ste dlžní... počkaj, nalistujem si to... sedem fliaš vodky a jeden koňak... bol to gruziňák!“
„Ešte sme nebrali...“
„To je za minulý rok! To vás tak riedko platia?“
„Riedko a slabo, ale zastavíme sa aj tak,“ rozhodol Burger a položil. „Kuky, poď! Zvykaj si. Práca na Oddelení vrážd, to nie jelen leháro v teréne, občas treba zamakať aj na súdnom!“
„Zabijem ho, ak to bude psychologický profil číslo dva,“ vyhrážal sa Krauz, ale zdvihol sa tiež.
Vyvalili sa u Lengyela v kancelárii a zamakali. Lengyel, neporušiac tradície súdneho lekára, nalial a spustil.
„DNA!“ a triumfálne odul pery. Nechápavo vyvaľovali oci.
„CHDRD!“ zakontroval Krauz.
„To... má byť čo?“
„Choď do riti, doktor! A čo má byt‘ DNA?“
„Debili nebývalého kalibru!“

„To ti nepasuje!“
„Pasuje! Po slovensky je to DNK! Po anglicky DNA, ale po anglicky vám vynadať neviem. Škoda.“ Kuky sa nenápadne naklonil k Burgerovi a kútikom úst sa ho spýtal: „Sú normálni?“
„Iste... zvykneš si...“
„Takže, páni! DNA znamená po anglicky deoxyribonucleic acid, čo sa bežne prekladá ako dezoxyribonukleová kyselina, teda skratka DNK... a vidíš! Už sa mi to rýmuje! Ale vážne... Systém DNA bol objavený už v päťdesiatych rokoch, ale nikto ani netušil, čo s tým. Objavili ho dvaja vedci zaoberajúci sa cukrovkou. Chceli zistiť, do akej miery je dedičná a či sú deti cukrovkárov náchylnejšie na toto ochorenie než deti zdravých rodičov, a ak sa dedičnosť potvrdí, tak chceli zistiť, čo urobiť, aby sa choroba neprenášala. Vlastne chceli zabrániť dedičnému prenosu všetkých chorôb, a to by bolo bohovské! Začali s generatívnymi bunkami... to viete aké sú. Nie? Vajíčka a spermie, slúžia na rozmnožovanie. Po každom z rodičov sme teda zdedili polovicu chromozómov, a keď sa spojili, to viete, ako sa robí, vznikla kompletná chromozómová výbava nového človeka, teda dvadsaťdva párov telových a jeden pár pohlavných chromozómov, spolu štyridsaťšesť. Je to dôležité, aby ste pochopili, že práve obsah chromozómov zabezpečuje dedičnosť vlastností novej generácie po predkoch. Chromozómy tvoria protismernú závitnicu, je to dva metre dlhý skrútený rebrík a obsahuje až tri miliardy bázových párov, to sú priečky na tom rebríku. Ich vzájomná poloha, kombinácia a spôsob opakovania sa na určitom úseku zaručuje, že po rodičoch zdedíme to, čo je nám dané, a že to budeme naozaj my a že budeme vyzerať, ako máme, teda po tatovi a po mame... a nie po susedvi a podobne... A práve tento skrútený rebrík sa nazýva DNA. Tí dvaja vedci ho rozplietah, aby v ňom našli uboženú informáciu o cukrovke a jej dedičnosti, a pritom zistili, že vzájomná poloha bázových párov je pre každého človeka jedinečná a nikdy sa neopakuje u iného človeka. A to je to, čo nám môže pomôcť. Pôvodne sa myslelo, že analyzovaná DNA sa využije iba v genetike, ale najnovšie výskumy ukazujú, že sa s tým dajú robiť zázraky.“
„Aj nám to môže pomôcť?“
„Iste! Zoberiete vlas z miesta činu, z korienka separujete jednu celú bunku s jadrom, z neho oddelíte DNA a zistíte počet opakovaní sa bázových párov, mými slovami identifikujete DNA, a je to! Potom už len stačí chytiť podozrivého, zobrať mu kry alebo vlas alebo akúkoľvek celú bunku s jadrom, a podobným spôsobom získať jeho DNA. Obe sa porovnajú, a ak je tam zhoda, musel byť na mieste činu...“
„mými slovami, je to niečo ako náš vnútorný biologický odtlačok prsta, nic?“ skúsil Canis.
„*Presne!* V každej našej bunke, ktorá má jadro.. a to sú prakticky všetky, okrem červených krviniek... je skrytý pokrútený rebrík DNA a je to vnútorný odtlačok prsta a je jedinečný, každý jedinec má iný a nedá sa napodobniť alebo sfalšovať. Ale oproti odtlačkom prstov má táto metóda identifikácie jednu výhodu! Odtlačok prsta musí zanechať iba prst, ale DNA sa dá získať z čohokoľvek, z nechta, z vlasu, z kože, z krvi, z kosti... to je jedno!“
„Počkaj... počkaj,“ Krauz neveril nikomu a ničomu. „Ako môže všivavý skrútený rebrík zaručiť, že som bol na mieste činu?“
„Fajn... tak ešte raz, ale dávajte pozor... už naposledy! Rebrík je po dĺžke mierne skrútený a tvorí akoby skrutkovnicu, ale to je jedno, aký má tvar. Každá priečka je zlepená z dvoch častí, teda tvorí pár, volá sa to bázový pár a ten tvoria štyri bázy, adenín a guanýn, to sú puríny a cytozín a tymín, to sú pyrimidíny. Jednotlivé bázy sa vždy objavujú v pároch purínu a pyrimidínu. Reťazec DNA má tri miliardy bázových párov, ale my nepotrebujeme taký dlhý rebrík, nám stačí úsek so sto, maximálne s páťsto bázami, priečkami. Na vyšetrovanom úseku rebríka sa totiž bázy opakujú a ich vzájomná poloha a systém opakovania sa, zaručuje našu jedinečnosť a individuálnu identifikáciu. Nemôže sa stať, aby dvaja ľudia mali tú istú DNA... teda ten istý pokrútený rebrík! Chápeme sa?“
„A už to niekde funguje?“ spýtal sa zamyslený Burger. „Funguje. DNA identifikácia sa vonku robí a už sú známe aj prípady, keď sudca na základe analýzy DNA páchatel‘a odsúdil.

Jednoducho prijali DNA ako súdny dókaz!“
„A v našom prípade, čo by si navrhoval...“
„Vrah nám po sebe zanechal množstvo biologického materiálu, spermie, vlasy, chlpy, sliny v ohorkoch. Pýtam
prečo? Presnejšie... prečo iba biologický materiál, prečo nic odtlačky prstov? Odpoviem si sám, pretože o odtlačkoch prstov vedel a vedel aj to, že ho podľa nich usvedčíme inými slovami, náš vrah je skúsený basman a vie, ako to vo svete zločinu chodí, a tak buď používa rukavice, alebo všetko, čoho sa dotkne, poutiera! Ale o DNA nemá ani chýru...“
„To si s ním môžem podať ruku,“ zaúpel Kuky. A tak nám pokojne zanecháva spermie a vlasy, lebo si myslí, že sú nám nanič! Ale ako som vám práve vysvetlil, tým nám o sebe necháva ešte presnejšie informácie než odtlačky.“
„Ja stále nerozumiem, čo máme robiť, ako nám ho DNA chytí?“ rýpal Krauz.
„Nijako.“
„Tak čo tu robíme?“
Chytiť ho musíte vy, ale keď ho chytíte, DNA nám ho usvedčí ako vraha, nech by štebotal, čo by len chcel!“
„Tak konkrétne, doktor, už sa neondej a poraď, čo robiť...“
„Urobiť DNA...“
„Tak ju urob!“
„To nejde!“
„Mňa z teba drbne! Tak o čom tu už hodinu kecáme!?“
„Vydržte... nechajte ma dohovoriť! Analyzovať vrahovu DNA zo spermií a vlasov neviem, lebo nemám na to prístroje a chemikálie. Táto metóda sa dá robiť iba na špeciálnych a drahých prístrojoch a špeciálnym postupom a my sme chudobnučký ústav, preto to nemôžem.“
„Tak potom čo?“
„No... a konečne sa dostávame k tomu, prečo som vás zavolal. Jeden prístroj sa už u nás objavil. Vypátral som ho. Prvá lastovička, má ho profesor Pogáň na univerzite, prírodovedecká fakulta, katedra biochémie...“
„A to si nemohol povedať skôr!? Čo nás tu zdržuješ?! Padáme, chlapi!“
Profesor Pogáň rozvalený v staromódnom koženom kresle si ich pozorne vypočul, súhlasne pokýval hlavou a šibalsky prižmúril oči.
„Ak som vám správne rozumel, páni detektívi, tak vy mi prinesiete spermie a vlasy od nejakého vagabunda, ja mám z nich separovať DNA a založiť ju do databázy. Potom mi sem budete vodiť jedného podozrivého vagabunda za druhým a odo mňa budete chcieť, aby som im odobral vzorky, separoval DNA a porovnal s vrahovou a ak nájdem zhodu, mám vám zatelefonovať meno vraha, je tak?“
„No... ak to chcete takto zjednodušiť... .“
„Ale principiálne... by to zodpovedalo vašej predstave, nic?“
„Iste!“ súhlasil Burger a začala ho obchádzať zlá predtucha.
„No... v podstate by to aj šlo...“
„Vážne!?“ zajasal Krauz.
jste, to by šlo, ale má to jeden háčik... každá analýza DNA stojí niečo málo cez... sto... tisíc korán...“
„Iú...
takže sa dohodneme takto! Prinesiete mi vzorky z vraha a ja z ich separujem DNA... to by sme mali sto tisíc, potom mi sem prinesiete vzorky podozrivých a ku každej vzorke priložíte sto takých modrých papierikov... a po čase, možno o rok, o dva sa nejaká zhoda hádam nájde...“
„Tak... my by sme už hádam aj... domov mali... aj... ísť... pán profesor...“ zaodhal Burger.

Profesor sa zabával. Bol to výborný chlap, ktorý v živote vel‘a skúsil a pretrpel a vedel si vážiť každý slnečný a šťastný deň. Veselá kopa a všetci študenti ho mali preto radi. Rozrehotal sa**.**
„Tak počkajte, chlapi... počkajte a sadnite si! Tak teraz vážne... počkajte, nech sa trochu napijem... fakt ste ma pobavili!! Ale teraz vážne... vašu robotu si vážim a vjem si predstaviť, čo asi denne zažívate a čo musíte skúsiť. Je mi cťou, naozaj veľkou cťou, že ste sa o pomoc obrátili práve na našu univerzitu a konkrétne na mňa, verte mi, že by som vám rád pomohol. Ale musíte vedieť detaily. Počúvajte. Mašina na analýzu DNA je taká drahá a... vlastne všetky chemikálie a tak d‘alej... jednoducho, dostali sme ju do daru od našich nemeckých kolegov z Berlína a dali nám aj základnú sadu chemikálií na vyšetrovanie... bezplatne, ale keď ju minieme, budeme si to musieť nakupovať, a tam už sú ceny, ako som vám hovoril. Toľko nenájdete ani na celom Ministerstve vnútra, tým som si istý, aj keby ste nejaké peniažky zohnali, určite nie tol‘ko, aby sme mohli robiť DNA každému chlapíkovi, ktorého stretnete na ulici a ktorý sa na vás krivo pozrie! To nie! Ale... jedno riešenie by som mal...“ Kuky si oblizol pery ako pri sledovaní napínavého hororu.
Počúvajte! Prineste mi vlasy a zmrazené spermie od vraha a ja ich analyzujem a vyhotovím profil DNA. Môžem ho zaradiť do nášho vyučovacieho programu ako kuriozitu a spravím to bezplatne. Potom sa budete musiet‘ trápiť a pátrať, a keď chytíte muža, o ktorom budete skalopevne presvedčení, že je to váš človek a všetky vedľajšie indície to potvrdia, urobím DNA aj jemu, a opäť bezplatne, ale iba tieto dve, na viac nemám prostriedky. Ak sa pomýlite, smola, ak nie, podám vám neodškriepiteľný dôkaz, že váš podozrivý je naozaj vrah. Čo poviete, nie je gentlemanská dohoda?“
„No... to by hádam šlo!“ vyhlásil Burger a všetci si vydýchli.
Pátrali. Po týždni ich profesor zavolal a ukázal im pár vlnoviek na milimetrovom papieri. To bol ich vrah. Hl‘adali podobné, vlastne identické.
Z určovania pohodlnej zóny, kde sa vrah cítil najbezpečnejšie a kde sa najčastejšie pohyboval, vedeli, že sa musia zamerať na staré centrum mesta, na staré pavlačové domy, na úzke uličky so slabým osvetlením, s nízkymi oknami, **so** smradľavými dvorčekmi...
Rozdelili si miesta a čakali ho. Boli ich už stovky, pomáhali muži v uniforme, dobrovoľníci, informátori... pracovali v troch zmenách a psychický tlak a vyčerpanie si vyberali svoju daň na každom z nich.

ZIMA 1991
Priiel koniec roka a šumivé nápoje odpútali pozornosť chlapov z Oddelenia vrážd od práce vyšetrovacieho tímu, adrninistratívy a podobných nezmyslov.
Ponožkový vrah sa neozval už páť a pol mesiaca. Detektivi zorganizovali koncoročnú ožie... koncoročné vyhodotenie práce spojené s občerstvením... a občerstvili sa, ako zákon káže. Okrem toho, že jeden z chlapov vypľul umelý chrup a po1 hodiny ho lovili zo záchoda, Váňa opát‘ stihol napísať dva výhražné listy Gorbačovovi za to, že rozbil svetovú socialistickú sústavu, a Burger, bývalý predseda ZO KSS rozdával všetkým bez výnimky staré stranícke známky a osobne ich každému lepil na čelo, sa počas vyhodnotenia nič zvláštne nestalo. Kým to promile dovoľovalo, hovorili aj o nových prípadoch a Mayor stihol prečítať stručné vyhodnotenie práce za uplynulý rok a informovať tých pár, ktorých to zaujímalo, že za rok mali veľa nevyriešených vrážd.
Potom ho už prehlušili slovenskéé máámičkýýý a šup sem šup tam náám už je to fšecko jedno, a tak neotravoval s číslami a tiež si nalial.
Hovorí sa, že nevstúpiš dvakrát do tej istej rieky... ale to neplatí o koncoročných vyhodnoteniach práce.
Pár sekúnd po polnoci sa začal rok 1992, posledný rok neznámeho vraždiaceho Démona, fantóma bez tváre

a identity. Postrachu noci. Postrachu žien bez rozdielu veku. Onedlho sa mu mali pozrieť do očí... hoci to nikto
z oslavujúcich detektívov netušil.

MAREC 1992
Prvý deň mesiaca. Ešte tri...
„Čo to piješ?“ spýtal sa ráno Burger Váňu, sotva sa kancelária naplnila detektívmi.
„Mrkvovú šťavu. Je vynikajúca na žalúdočné vredy, daj si,“ a podával mu pohár.
„Díky... ja už vredy mám, daj si ty.“
Váňa sa nedal znechutiť a naozaj sa napil. Slastne zamľaskal, odhryzol si z kabanosu a po chvíli sa zasnene spýtal kolégia.
„Chlapi... akosi sa mi začali páčiť mladé baby... čím to bude? Ide na mňa jar?“
„Nie, kríza stredného veku, ‘ osolil ho Krauz.
„Kríza... kríza... Do kdu aj s krízou! Keď‘ sa mi páčili v dvadsiatke, to bolo čo?“
„Puberta... oneskorená,“ dorazil ho Canis.
Hanzel sa iba natiahol na stoličke a ruky si zopol za hlavou. Príma, takto si predstavoval začiatok pracovného dňa. Chlapi sa rehotali a Váňa hundral.
„Chujenci... každý sa ráno naláduje vtipnej kaše a ja si nemám s kým ani seriózne pokecať... banda jedna vygumovaná...“
Dvere sa rozleteli a vpochodoval trpaslík.
„No... už ti ide komplic, môžete si hrkútať... duo!“ ešte raz si rypol Krauz a odišiel na záchod, lebo o chvíľu sa mali presunúť do zasadačky, kde si ako každé ráno rozdeha rajóny a pôjdu v plnej sile hľadať chlapa, ktorý sa z nepochopiteľných dôvodov odmlčal na tri štvrte roka. Napriek tomu ho stále hľadali.

Stál na toalete a v meravom záklone vytláčal včerajšie pivo. Pristúpil k nemu a chvíľu stáli mlčky rameno vedľa ramena. Potom nesmelo prehovoril:
„Richard... ja by som... sa potreboval s tebou o niečom... poradiť...“ bol to mladší kolega a tiež nastupoval do rannej smeny.
„Čujme...“
„Fu...“
„Tak poď do fajčrohu, dáme po jednej.“
Pripálil mu a chalan akoby previnilo sklonil hlavu. Potom sa nesmelo ozval.
„Vieš... ako sme sem celú jeseň... a aj zimu vláčili ksichty, čo sa hoc len pristavili pod nejakým oknom v centre mesta...“
„Viem!“
„Tak... aj ny sme mali jedného... Cigána. Bob to v ten deň... tú noc, keď zabili tú prostitútku. Vypočuli sme ho... to áno, ale prišla tá vražda a čo malo ruky-nohy utekalo na miesto činu a... no... my sme ho pustili a išli sme tiež. Ja som bol štyri mesiace v nemocnici, po nehode, pamätáš?“
„Pamätám, pretláčal si sa s električkou... v žiguláku, čo?“
„Presne! Nedávno som si prezeral spis... po návrate, aby som si oživil miesta, kedy som pauzoval a... narazil som aj na moju správu z toho obdobia. Ten chlapík nebol dorobený a nikto mu nepreveril alibi a... tvrdil, že bol srať v jednom dvorčeku, kde nazízal do okien, a ani tam sme neboli, iba sme zatelefonovali do hotela, či tam naozaj robí, a... jednoducho, niečo mi tam nehrá.“
„A... čo ja s tým?“
„No... na konci výsluchu, než sme ho vykopli, som mu dovolil fajčiť. Veď to poznáš, dáš im napiť a máš odtlačky, dáš im cigaretu a máš vajgel aj so slinami,“ chalan zalovil v náprsnom vrecku a vybral obálku. „Na! Možno sa ti ten vajgel zíde...“ zadusil cigaretu a odišiel.

Krauz mal ešte tri šluky, a tak v pokoji dofajčil. Obrátil obálku a na rube si prečítal ceruzkou napísané meno a nacionálie...
Krauz sedel za stolom a nech tú prekliatu obálku položil kamkoľvek, po chvíli mu na ňu aj tak padol zrak, či sa mu to páčilo, alebo nie. Skúsil vybaviť pár telefonátov, skúsil prelistovať posledné výpovede predvedených osób, skúsil... no nech skúsil čokoľvek, nakoniec mu aj tak skončila v ruke a iba hľadal d‘alšie vhodné miesto, kam ju zašiť.
„Do prčíc!“ naštval sa a vybehol na dvor. Odviezol sa do labákov a prvému biológovi, čo sa mu priplietol pod nohy, ju doslova nanútil.
„Kedy?“
„Ponáhl‘a to?“
„Ako vždy...“
„No... musím ho naložiť, zistiť čije vylučovateľ antigé. nov do slín, potom stanoviť krvnú skupinu.., podskupiny... zavoláme si...“
„Budeš na tom robiť hned‘?“
„Nie, už mám rozrobené...“
„Hned‘! Prosím ťa!“
„Ste zmrdi... banda vraždárska...“
Krauz odišiel, ale z kancelárie sa nepohol. Niečo mu hovorilo... niečo mu našepkávalo, že keď sa šiastie unaví, musí sadnúť... hoc aj naňho! Canisovi sa vyhovoril, že s ním dnes do terénu nemôže ísť, lebo má neodkladnú individuálnu prácu...
„Je blond, alebo brunetka?“
„Prácu!! Povedal som prácu, a tentoraz to myslím vážne!!“
A ostal strážiť telefón. Pred fajrontom zavolal. „Ty... odkiaľ ho máš?“ spýtal sa biológ.
„Prečo?“
„Lebo... je zaujímavý... viac ako zaujímavý! Ohorok nechal muž, čo je vylučovateľ, z jeho slín sa dá určiť krvná skupina. Túto vlastnosť má aj náš vrah. Zo všetkých vajglov, čo ste nám sem za tie roky nanosili...“
„Rok a pol, nedramatizuj!“
Tak rok a pol! Bóže, boli ich tony, o to mi ide!“ „Dobre, dobre, len sa nerozčuľuj.“
„Tak zo všetkých vajgbov sme ustálili krvnú skupinu...“
„A Rh faktor negatív... už to poznáme naspamäť! Všetci!“
„Poznáte, však! Naspamäť! Ale nevieš, že presne takú skupinu má aj tento posledný! A išiel som aj ďalej, skúsil som podskupiny a podrž sa... A jedna, Rh faktor negaív MN!! Presne ako vrah! Richard... asi si niečo našiel...“ Bolo ich tam plno a Krauz musel zarevať „držte huby!“ aby si počul aspoň vlastné slovo vo vlastnej kancelárii. Držte huby patrilo aj riaditeľovi kriminálky, aj Mayorovi, aj desiatim detektívom z Oddelenia vrážd a všetkým nastupujúcim do nočnej zmeny. Nikto sa neurazil. Nebol čas.
„Trvalý pobyt máme, je to sotva dvadsať kilometrov od Nášho Mesta, ja by som sa s ním nepáral! Navrhujem... Kuky a Váňa jedna dvojica, ja a Canis druhá dvojica, Burger a Hanzel tretia dvojica... jdeme preňho. Ostatní do mesta a zaujať stanoviská, keby sme sa s ním minuli a chcel by zaútočiť práve dnes... sme na vysielačkách, ke- by sa niečo dialo, improvizujeme a informujeme sa navzájom!“
Všetci stíchli. Čakali, čo na to riaditel‘.
„Vesty máte?“
„Načo? Nestrieľa!“ ohradil sa Krauz.
„Nestrieľal! Zatiaľ. Nemal dôvod, ale keď mu budete chcieť vydlážditť cestičku na popravisko, môže sa mu to nepáčiť... Berte si vesty, a bez debaty a... inak súhlasím! Pod‘me na to...“ a potom mierne, skoro až otcovsky dodal,
chlapci... moji...“
Žalúdok od nervozity vibroval každému. Šesť chlapov v prvej línu ju muselo ovládnuť a

podržať sa navzájom. Išli do finále. V takýchto chvíľach, keď si išli pre podozrivého, sa sila partie nedala nahradiť ničím.
Rodinný dom stál na konci dediny. Ošarpaný, bez omietky. Iba holé tehly a okno zatienené dekou. Dvor a na konci rozpadnutý hlinený múrik z nepálených tehál. Bola tma, jediná lampči pouličného osvetlenia sliepňala o dva domy ďalej.
Burger a Hanzel šli zozadu, Váňa z jedného boku, Kuky z druhého. Krauz zabúchal na dvere. Canis s namierenou pištoľou ho istil.
„Čo je?“
„Otvor!“
„Kto je tam?“
Imro!“
„Kerý... Lofo?“
„Nóó!!“
Dvere sa otvorili a Krauz ho zrazil na zem. Canis a Kuky vbehli za ním. Decká okolo pece iba vyvalili oči. Stará jačala a chlapík si trel hrču na zátylku. Namiesto dlážky mali iba udupanú hunu. Všade smrad a na prípecku zdochýnajúci pes, ktorý iba lenivo nadvihol viečko a vybodol sa na nich.
„Kde je Ondrej?“
Ked‘ odchádzali, Kuky si odplul a mal neodolatel‘né nutkanie osprchovať sa a vydrhnúť si telo solvinou. Váňa sa škrabal na pupku. Už vedeli, že dom predali pred pár rokmi a presťahovali sa do Nášho Mesta, niekde k vel‘kej továrni na benzín.
Druhý deň mesiaca. Ešte dva.
„Na evidencii občianskych preukazov majú jeho fotografiu z posledného dokladu, čo mu vystavili po návrate z výkonu trestu. Bob to v decembri 1989. V noci nám ju technici rozmnožili. Všetci sa rozídeme za informátormi a budeme ho hľadať podl‘a nej. Je čerstvá, sotva tri roky stará, a aj keby sa prefarbil alebo ostrihal, črty ostanú. K novému trvalému pobytu sa nikde neprihlásil, netušíme, kde býva. Sídliská okolo rafinérie sú obrovské,“ Krauz striedavo zíval a striedavo referoval o výsledkoch nočnej akcie. Nespal... nikto nespal ani minútu, a ani nechceli.
„Bol niekto za tou maliarkou, čije to on?“ spýtal sa riaditeľ.
„Bol. Hovorí, že tak na päťdesiat percent. Skôr by ho potrebovala vidieť celého, postavu a jeho pohyb a cítiť pach... tvár príliš nevidela, bola tma a bili sa a... no, na ňu sa teraz spoľahnúť nemôžeme.“
„Pod‘me, nestrácajme čas... všetci von a hľadať. Informátor, ktorý ho nájde, má prémiu tri tisíc...“ vyhlásil ria diteľ.
„A poliš?“ skúsil Krauz.
„Je platený štítím. Pod‘me!“
„Tak odchádzam do civilu, môžete si ma vydržiavať ako informátora, fízli!“ vyhrážal sa Krauz a riaditel‘ mu strelil výchovnú po hlave, aby nedemoralizoval osadenstvo. Iba slabú. Inak by mu najradšej vlepil pusu na čelo! Konečne stopa! Konečne pach lovnej zveri na obzore a policajné psy vyjú a obojky sa im zarezávajú do krku, ako sa snažia odtrhnúť z reťazí...
„Richard.. ty kam?“ stiahol si ho Mayor nabok mimo hlučného davu. „Idem s Canisom za zlatníkom. Je to jediný svedok, ktorý ho videl za bieleho dňa... ak nám ho potvrdí... Šaňo! Ak nám ho potvrdí.., že mu predával náušnice s modrým očkom, tak vjeme, koho hladáme!“
Šéf sa zamyslel a pevne zovrel pery.
„Chod‘... dočerta, choď, a ked‘ prídeš, povedz to magické slovo a tie tri litre ti dám zo svojho, prisám, fakt zo svojho, len teraz nechoď do zasraného civilu, lebo ma už drbne... z vás... a z tohto cirkusu!!“
Krauz opatrne nazrel dnu. Ani nohy, iba o pult sa opieral nejaký starec. Dvere rozozvučali

zvonček a starý zhrbený chlap so silnými okuliarmi sa vystrel. Pochybovačne si premeral zákazníka, potom sa nahol dozadu k plachte a zavolal.
„Karol, prines tú novú kolekciu náramkov... ááá... srdečne vás vítame, mladý pán! Čím môžeme poslúžiť?“ usmial sa a tentoraz to myslel vážne. Krauz zalovil v náprstnom vrecku a pred hrubé okuliare mu strčil odznak.
„Kriminálka, Oddelenie vrážd...“ a bob po kšefte.
„Je to on... pozri Karol, však je to on... s tými náušnicami a prsteň s turbanom... no, hovorím vám, je to on! Dúfam, že som vám pomohol?!“ rozplýval sa zlatník a celý natešený mu vrátil fotografiu.
„Vel‘mi! Tak to tu zavrite... musí vás vypočut‘ vyšetrovatel‘... že ste ho spoznali.“
„Ja sa na to móóžem.

Tretí deň mesiaca. Ešte jeden.
„Našli sme ho!“ zahlásil chalan z nočnej a krvavé opuchnuté oči svedčili o tom, že tentokrát nechrápali.
V zasadačke by bob počuť spadnúť špendlík a všetci čakali, kto rozhodne. Bob to vážne rozhodnutie. Maliarka na päťdesiat percent, zlatník na sto percent, labáky na sto percent. Intuícia na dvesto percent. A intuícia ostrieľariého Burgera, tlstého Váňu, svetáka Canisa, strelca Hanzela, skoro zeleného Krauza a úplne zeleného Kukyho... to bola záruka pre všetkých! Označili ho za vraha. Tak teraz mlčau a čakali. Niekto v zasadačke musel rozhodnúť.
„Informátor ho pozná z videnia, počul, že ho oslovujú Ondrej... v krčme pri rafinérke ropy. Kde býva, nevie, ale musí to byť blízko, lebo tam chodí pravidelne. Občas platí, občas nie, ale nalievajú mu, to znamená, že je štamgast.“

„Takže?“ začal riaditeľ. V zasadačke bolo dvadsať chlapov a niektorí ostali aj z nočnej a predčasne prichádzali aj chalani z poobedňajšej. Muži cítili korisť a chceli *byť* pri tom, keď sa začne lov.
„Richard... rozdeľ to...“ namočil ho Burger, ale nikto to nebral ako podraz.
„Ja...“ trochu sa mu triasol hlas, by som... navrhoval... nepodcenif a zabezpečiť okolie. Krídla a boky budeme musieť kryť dvadsattyni hodín a preverené adresy a osoby tiež, to znamená, s kým budeme hovoriť a kto uvidí fotografiu, už musí ostať pod naším dozorom. Nesmie ho nikto varovať! Budeme potrebovať veľa ľudí a môže sa stat, že na striedanie nebudú kapacity. Kto pôjde von, stravu zo sebou a... žiadne úľavy, vydržať. Kto je chorý, alebo sa necíti, nech to povie teraz, lebo potom už... nikto?“
Ani ruka. Išli by aj so zápalom pľúc.
„Tak fajn! Ideme na to! Počúvajte...“
Krčmy pri rafinérii boli tri a pred obedom našli tú pravú. Krauz ukázal výčapníkovi fotografiu a keď sa ten nadýchol, aby zavolal na čašníka, Canis mu skoro skočil po krku.
„Ticho!! Veď sme vám povedali, že tu nie sme!!“
„Aha! Boha! Skoro som to posral, čo? Tak počkajte, kým príde s ďalšou objednávkou, a poďte dozadu, tam budeme mať pokoj...“
Prišiel a po fotografii iba tak hodil očkom.
„Ondrej... poznám!“
„Kde býva?“
„Dve zastávky autobusom, v robotníckych domčekoch rafinérie.“
„Chodí často?“
„Podl‘a toho, ako má prachy.“
„Dnes tu bol?“

„Nie.“
„Má nejakú pravidelnú hodinu?“
„Nie... keď má prachy.“
„Kde pracuje?“
„To myslíte vážne?!“
„Tak nie! Díky... za pomoc... a telefón na neho nemáte?“
„Nikdy sme mu nevolali! Tak súrne sme ho ešte nepotrebovali! A... čo vyviedol?“ „Nič, iba sa ho chceme spýtať na jednu krčmovú bitku, čo videl... ako svedok.“
„Aha!“
Ani krčmár, ani čašník im neverili.
Odišli a auto zaparkovali za najbližším rohom. Dvaja detektívi v montérkach si k nim prisadli.
„Chlapci, sem chodí. Sadnúť, slopať a sledovať okolie. Ak by sa výčapník alebo čašník vzdialili, zavolať motohliadku a odprevadíme ich. Nesmú ho varovať, možno sú kamoši, ktovie?“
Odviezli sa dve zastávky po trase autobusu a auto odparkovali na brehu ramena. Dvaja chlapci ešte v zimných bundách chytali ryby, zákaz-nezákaz.
„Tu nemôžeme ostať‘,“ namietal Canis, „sme ako na dlani. Tam... pozri... je kultúrny dom a parkovisko, tam nebudeme nápadní... zvolaj ich tam!“
Krauz zadal do vysielačky koordináty a osem áut sa zliezlo ako na povel. Zaplnili jeden roh parkoviska. Z každej dvojice vystúpil jeden a na trávniku pri parkovisku si zapálili.
„Dvojice do každého vchodu. Nájsť domovníka, ak nie, kohokoľvek v baraku. Ukázať fotografiu. Po skončení ostať pri hlavnom vchode a sledovat‘ odchádzajúcich. Na každého sa musíme zavesiť a sledovať ho do cieľa. Jeden nás dovedie k nemu, keď ho pójde varovať, ak nie, vrátiť sa na východiskové postavenie a čakať na pokyny. Kto nájde jeho byt, zavolá ma, na vlastnú päsť nebude zatýkať nikto, jasné!? Hrdinov nepotrebujeme, ja sa po páťdesiatke na veniec skladať nehodlám! Otázky?“
„Richard, tých robotníckych dornčekov je asi tridsat‘, každý dva vchody, štyri poschodia... je nás málo! Bude to trvat‘!“
„Ostatní zabezpečujú sledovanie vychádzajúcich osôb, sedíme v okolitých krčmách, stojíme na autobusových zastávkach, obkolesili sme lokalitu a obsadili cesty... viac ľudí nemáme!“
„Tak... pod‘me... večer bude tma!“
Bola. Keď prišla, Krauz s Canisom zazvonili pri ďalšom, desiatom, možno už dvanástom byte v prízemí a otvorila im staršia počernejšia pani, ktorá im povedala, že býva sama a zadnú izbu prenajíma mladým bezdetným manželom.. „viete, každá koruna dobrá“... a že jej syn Ondrej býva v pivnici aj s Vierkou...
Krauz jej trasúcou sa rukou ukázal fotografiu. „Nóó! To je Ondrej!“
Krauz pozrel na Canisa a Canis pozrel na Krauza a...
„A čo spravil, prečo ho hľadáte?“
„Nič vážne, potrebujeme ho vypočuť ako svedka jednej krčmovej bitky.“
„Aha!“
Ani ona im neverila.

Muž jej strelil zaucho, a keď‘ sa rozplakala, prekvapene sa obzrel. Sedela na posteli a rurnádzgala.
„Čo ti šibe!? Krava, veď ty neplačeš?“
„Dnes mám narodeniny... a ty... namiesto darčeka... ani nevieš, kedy mám sviatok, vieš iba to jedno... kedy mam...
„Narodeniny? Krista... tak sa obleč! Skočíme do mesta... na krémeš, alebo do kina... a nerev!!

Usmej sa... je to druhý najlepší spôsob, ako vieš využiť ústa... Boha tvojho, ale tý blond vlasy ti hovadsky len svečá!“

„Nič... nič nespravil... iba sa s ním chceme porozprávať.“ „Aha... no neni doma... hovoril, že idú do kina.., počkajte! Kam utekáte?! A čo naozaj vyviedol!?“
Krauz a Canis zbehli po schodoch a o dva bloky d‘alej zvolali vysielačkou chalanov, aby prestali snoriť, lebo ho už našli.
„Je to v trinástke, prízemie a pivnica, v prízemí býva matka a manželský pár v podnájme, v pivnici má prerobený brloh on s nejakou Vierou. Z každej strany dvojica, dvaja chlapi do auta a na parkovisko k ramenu, ostatní...“
„Richard,“ prerušil ho Canis, „ale mesto nám ostalo otvorené a... išiel do kina...“
„Doboha!!“
„Ako sa ti to páčilo?“
„Samá kry... ja som chcela nejaký zamilovaný...“
„Furt len drdleš, s ničím si neni spokojná... na budúce ťa vezmem víš kam!“
„Nedrdlem... ináč to bob *fajn*... ale prečo sa to volalo mečanie oviec, šak tam žádne ovce neboli...“„Ty krava... sprostá... Mlčanie, a nie mečanie, a nie oviec, ale jahňát... to sú mlád‘atá oviec!“
„Ale ani tí tam nehrali...“
„Si krava...“
„A... ten s tú mrežu na papule... ten bol akože drbnutý?“
Sedeli v trolejbuse a viezli sa mestom. Tárala hovadiny, a tak ju po chvíli prestal počúvať. Na nasledovnej zastávke pristúpil a prihovoril sa mu:
„Tak čo!? Ako sa ti to páčilo?“
Muž sa mykol a skoro spadol zo sedadla. Už si myslel, že je preč, že... už išiel mam, že... keď sa tak dlho neozval... ale..
„No čo jéé? Nedebatujeme spolu, alebo čo?! Pýtam sa, aké to bob? Mne sa to páčilo. Vždy! Videl som to už stokrát... stále sa mi to páči... keď‘ si šije šaty z kože tých úbohých dievčat... perfektné... alebo keď‘ umáti toho drbnutého fízla jeho vlastným obuškom a mozog strieka kade-tade... nádhera! !“
Muž zopol dlane a silno ich stlačil kolenami.
„A... mal by si vystúpiť... máme robotu...“
Muž pevnejšie zopol dlane a ešte silnejšie ich stlačil kolenami. Chvíľu bojoval, potom Viere povedal:
„Choď domov... prídem neskór! Ľahni si a spi... možno prídem naozaj neskoro!“ a rýchlo vystúpil. Chvíľu postával na zastávke, akoby nevedel, kde je. Bob tesne po po1- noci a ľudia náhliaci sa na posledné spoje do neho narážali. Kymácal sa ako bárka na rozbúrenom mon a presne tak sa aj cítil. Potom sa prebral a zamieril do centra smerom na Nákupnú ulicu...
Vo vysielačke zaprašťalo a chlapi strážiaci vchod do trinástky hlásili: „V pivnici sa rozsvietilo. Do domu vošla iba nejaká baba... sama... asi tá jeho priateľ‘ka! Ideme dnu?“
„Nie! Čakať! Rozhodneme!“ Krauz prerušil spojenie a spýtavo pozrel na Canisa.
„Ivan? Tvoj názor?“
„Prišla sama, niečo sa stalo. Ak ostal v meste a je sám...“ „Tak poďme za ňou! Nemá význam čakať!“
„Kto je?“ spýtala sa Vierka.
Priateľ!“ „Kašlem ťa! Chod‘ si zajebať niekam mam... a načo si sa vrátil, veď si hovoril, že ideš domov.., na východ? Zmizni! Raz ti stačilo, ty sviňa! Poviem Ondrovi...“
„Slečna... otvorte! Tu je polícia! Detektív Krauz, Oddelenie vrážd, v mene zákona otvorte!“
Ti šibe? Čo si ešte nevymyslíš?“

Zabúchali pásťou a dievčina počula dupot ťažkých topánok... vel‘a topánok... to asi nebude on... sám! Opatrne odchýlila dvere. Poriadne sa zl‘akla. Schody do pivnice nebob vidieť, boli obsypané cudzími mužmi a ani jeden sa netváril, že by nebol fízel!
Vtlačili ju dovnútra. Najprv jej ukazovali kadejaké odznaky a čierne preukazy a vysvetľovali jej, že sú z nejakých špeciálnych oddelení, čomu aj tak nerozumela, až napokon prešli k Ondrejovi a tomu už rozumela.
„Kde robí?“
„Mamka mu vybavila takú... brigádu... v hoteli, kde robí šatnárku. Robí tam údržbára, abebo také niečo... a občas jej vypomôže v šatni... a ja tam pomáham v kuchyni a... cebkom fajn podnik.“
„Kde ste boli?“
„Boli sme v kine... v Dukle.“
„Prečo si sama?“
„Vystúpil v meste, že sa ide prejsť a aby som si ľahla, že príde neskoro!“
Postávali, prešľapovali a nevedeli, čo skôr. Potom to rozsekol Canis. Opatrne, skoro až s úzkosťou v hlase sa jej spýtab.
„A... čo hrali?“
„Mečanie oviec... nie! Už vjem. Mlčanie tých oných... jahňát... ale aj tak tam ani jedno nehralo.“
„Ježišukriste!“ zastonal Krauz.
Kavalkáda neoznačených policajných áut sa vovalila do mesta a z periférie im to trvalo sotva päť minút, hoci to bol kus cesty. Pár chlapov ostabo strážiť dom, keby sa znenazdajky objavil, ale ostatní sa vrátili do centra. Zaplnili zasadačku. Mayor a riaditeľ kriminálky si ich vypočubi.
„Je natlakovaný trištvrteročným absťákom a práve videl ten debilný film o psychopatovi a masakrovaní dievčat. Vystúpil z trolejbusu a ide do mesta... ide zabíjať! Musíme ho zastaviť, musíme ho nájsť, lebo niekto umrie...“ stručne zhrnul Krauz.
Riaditel‘ reagoval bleskovo a pohotovo.
„Volám operačné stredisko, stiahnuť všetko, čo je zdravé a schopné služby, prerušiť všetky dovolenky, zburcujem všetkých okresných riaditeľov, každý musí poslať do centra, čo zoženie, to je jedno, uniforma-neuniforma, všetko!! Každá ruka a noha sa zíde! Obsadíme celé centrum, na každom rohu musí byť policajt s fotografiou a budú ju ukazovať každému, kto pôjde okolo! Koľko je hodín?“
„Skoro jedna.“
„To je veľa, alebo málo?“
„Ktovie... preňho možno akurát,“ úprimne mu odpovedal Canis.
„Von! Všetci detektívi von! Krauz!! Richard... preboha... nájdite ho... vyhrabte ho hoci aj spod zeme... lebo...“ a potom si tíško akoby sám pre seba zašomral... „už nie... Kristepane... už nie!“

Štvrtý deň mesiaca. Už ani jeden...
Muž sa tichučko ako mačka zakrádal pavlačou na prvom poschodí a nazeral do okien. Ešte bola zima a príliš veľa ich bolo zahasprovaných a zavretých. Cez zavreté okná nepočul známe odfukovanie a chrápanie, ktoré ho navádzalo ako rádiový signál zblúdenú strelu. V strede balkóna zbadal svetlo. Nazrel. Bola tam! Konečne! Práve sa ukladala, sadla si na peľasť a vyzula si papuče. Dlhá nočná košeľa jej ovísala až k členkom. Potom si to rozmyslela, opäť sa obula a prešla k oknu. Švihol bokom a dúfal, že ho nevidela. Nevidela. Pootvorila okno, ľahla si a zhasla. Odkradol sa do kúta a pričupil sa za hfbou haraburdia. Chrbtom narazil na niečo tvrdé a studené. Medzi haraburdím bola opretá železná rúra. No čo už...

Počítal. Počítal do sto a potom opäť. Vedel aj viac, ale nechce! sa pomýliť. Počítal pomaly a vytrvalo. Bol trpezlivý... veľmi trpezlivý.
Dole na dvore sa niečo dialo. Počul hlasy. Opatrne nazrel cez zábradlie. Milenecku dvojicu v pevnom objatí obstáli traja chlapi. Príma! Bude bitka! Do ticha opusteného dvorčeka sa rozliehali hlasy.
„Polícia! Čo tu robíte?“ „Občianske preukazy!“
Chlapec ju pustil a z vrecka bundy im niečo podal. Sliepňajúce svetlo baterky osvetlilo malú knižočku, potom jeho tvár, potom jej tvár a opäť knižočku.
„Tu bývaš?“
„Ano!“
„A... ona?“
„O dva týždne tiež. Budeme sa brať!“
„Niekoho takéhoto ste tu nevideli?“ a muž bez uniformy im čosi podal. Študovali to, potom im to vrátili.
„Ani hore?“
„Hore sme neboli, bývam tu na prízemí... ale sme tu už dosť dlho a hore nikto nešieL“
„Aha... tak pokračujte...“ skoro sa pomýlil a zasalutoval. Odišli skontrolovať vedľajší dom. Milenecká dvojica si preplietla jazyky a bol im ukradnutý celý svet. Potom zaštrngotali kľúče a vtiahol ju dnu, lebo starí už určite spali...
Muž sa vynoril z prítmia. Z nízkeho parapetu zložil dva kvetináče a opatrne rozhrnul záclonu. Spala a ťažko odfukovala. Vliezol dnu. Postavil sa k posteli a ako golfový hráč chvíľu drobčil a hľadal správnu pozíciu. Zahnal sa a švihol...

Svitalo. Nespali už tretí deň. To by ani tak nevadilo, ale aj dve noci medzi tým. Podupávali v rannej hmle a zahnevah sa rýchlou chódzou na krátke vzdialenosti. Krauz prechádzal mestom a kam pozrel, všade stál policajt. Nicktorí postávali a fajčili, mí behahi z brány do brány a otravovali Tudí náhliacich sa do práce.
Krauz odparkoval auto a chcel navrhnúť Canisovi čerstvú šišku a horúci čaj, ale vo vysielačke to zaprašťalo a...
„Chlapci... Nákupná uhica číslo sedemdesiat... pavlač na prvom...“
Parkovali tri kroky odtiaľ.
Dvor sa zaplnil a stále prichádzali ďalší a d‘alší. Dlho bolo ticho. Krauz stál na prahu zdemobovanej spálne a nemohol... nemohol spraviť krok, nemohol prekročiť magickú hranicu, pretože potom by to už bola vražda. Zatiaľ to bolo iba oznámenie prestrašenej susedky, že niečo nie je v poriadku a že pani Uhrovecká, šesťdesiatsedemročná pani, leží akosi čudne..
„Viete...“ vzlykala suseda, „o tri dni mala ísť za dcérou do Ameriky, už mi ukazovala aj letenku, všetko mala vybavené... ako teraz... pôjde?“
Našla ju, lebo sa jej včera večer zabudla opýtať, čo jej má priniesť z obchodu, chcela to napraviť ráno a...
Krauz stál na prahu spálne a nemohol... tak vošiel Lengyel. V kuchyni a v obývačke sa už zvŕtali technici, všade mali porozkladané svoje nezmyselné pachšametle... Krauz mal pocit, že tam nepatrí, že všetkým iba zavadzia, že by mal byť niekde úplne inde, kde by ho mali radi, vážili by si ho a kde by za ním bolo vidieť kus poctivej, peknej roboty! Zatúžil pracovať v záhradníctve a vysádzať na nábreží tulipány a narcisy...
Zbehol po strmých schodoch a pripojil sa k fajčiacim. Na dvorčeku obkolesenom z každej strany troma radmi pavlačí už bol riaditeľ, Mayor, Canis a Burger a... vlastne všetci, všetci stáli a čakali. Väčšina z nich zamračene čumela do zeme ako maturanti pred tabuľou.
Lekárovi to netrvalo ani pol hodinu. Pripojil sa k nim. Ani ho nepočúvah.

„Osemdesiatcentimetrová železná rúra... útok smeroval na hlavu... zneuctená mŕtvola... vyrabované zásuvky...“
Riaditeľ rozšliapal ohorok a nespoločensky si odpľul... a ešte nespoločenskejšie zaklial.
„Kurva!! Bola to zbytočná smrť, úplne zbytočná... ale nechcem, aby niekto čo i len naznačil, že to bola chyba toho abebo toho, alebo chalanov odtial‘ alebo odtial‘... jasné?! Žiadne osočovanie sa, žiadne výčitky, žiadne vzájomné útoky a napádanie... Nič! Iba my vieme, ako to naozaj bolo, a tak to aj ostane! Naveky! A teraz... Krauz... kde... aha, tu si! Richard, chcem počuť posledný pokyn tohto skurveného prípadu!“
Krauz mal sto chutí povedať všetkým, že sa na to môže zvysoka vykašľať, že končí, že už na to nemá nervy, nech niekto iný... namiesto toho precedil pomedzi zuby.
„Má už iba dve možnosti. Pivnica, abebo hotel. Polovica tam... polovica tam...“
Recepčný v hoteli iba oči vyvaľoval. Skoro ráno taký nával hostí nezažil od revolúcie. Predtým, keď prišla sovietska delegácia, to bolo iné! Hostí bolo podstatne viac, ale v poslednom čase akosi nechodili. Dnes prišli čudní hostia. Postávali po dvaja, po traja, kto sa zmestil, posedával v obrovských kožených kreslách, čítali časopisy, ale akosi rýchlo, vlastne iba listovali... fajčili, ale nezapísal sa ani jeden. Oslovil najbližšieho.
„Prosím, pane... vaše prianie? Prišli ste zďaleka?“
„Iste... ešte chvíľu počkám... rozmyslím si to...“
„Nerozmýšľajte, lepší hotel nezoženiete... pomôžeme vám s batožinou? Služba!“
„Nie! Ešte nie... počkám...“
Čakali.
Vo vysielačkách to zaprašťalo.
„Vidím ho! Je na Mosadznej... ide smerom k hotelu... máme ho zbaliť?“
„Nie! Nevyplašte ho... všetci do strehu!“ zasyčal Krauz. Hostia poodkladali časopisy, zadusili cigarety a recepčný s chamtivým odleskom v očiach otvoril veľkú knihu hostí.
„Vchádza bočným vchodom pre zamestnancov...“ bola posledná správa do éteru. Hostia sa vyhrnuli von. Recepčný posmutnel.
Muž zaštrngal veľkým zväzkom kľúčov a keď ich vyberal z vrecka kabáta, skoro mu vypadla vreckovka zbalená do malého uzlíčka. Bola plná, plnučká... bola to dobrá rana! Táto posledná... bola dobrá rafla, má vystarané na dlhý čas... pomyslel si.
Mal pravdu.
Odomkol dvere do šatne pre zamestnancov, naučeným pohybom zapálil svetlo a zamieril k plechovej skrinke na konci radu. Siluetu zbadal skôr, než stihol prekročiť lavičky v strede uličky.
„Do... čo tu robíte!? Toto sú šatne pre zamestnancov... hádam ste nechceli kradnúť!?“
„Nie, Ondrej, ja nekradnem, ja nie som zlodej,“ povedal mu Krauz. „Ja takých ako ty chytám!“
Chcel sa zvrtnúť a vybehnúť von, ale stihol sa iba zvrtnúť. Vybehnúť nebolo kam. Cestu mu zahatali dvaja tlci... presnejšie, jeden hromotlk a nejaký trpaslík... možno... keby ho dobre kopol, abebo ovalib... keby tak mal pri sebe svoju rúru... práve teraz by sa mu zišla! Krpec sa usmial a prial si... zo srdca si prial, aby muž mal pri sebe rúru... Nemal, a tak to išlo veľmi hladko. Iba mu z ničoho nič vykrútil ruku a chlap ostal v meravom predklone. Žiadna pasia, pre krpca žiadny súper!
Vzali mu kľúče a otvorili skrinku. Na hornej poličke ležala stará ušpinená vreckovka zbalená do velkého uzlíka. Keď ju otvorili, pripadali si ako vo filme Poklad na Striebornom jazere. Náušnička na nich žmurkla modrým očkom a Krauz si zhlboka vzdychol.
„Končíme, páni, zavolajte technikov. Všetko poprášiť a odfotografovať... vlastne, čo vám budem hovoriť, štandardný postup, ako vždy.“
Muž v predklone si ešte uvedomil, že mu za chrbtom vykrúcajú ruky, potom pocítil chladný kov na zápästí a... vtedy k nemu pristúpil. Smutný hlas mu pošepol:

„Prepáč... asi sme niečo pohnojili! Keby sme sa už nevideli... tak prepáč... Ja pôjdem svojou cestou a ty... no... však uvidíš!“
Hlas zmlkol. Už ho nikdy nepočul.

JAR 1992

Sedel uprostred kancelárie na nepohodlnej stoličke a zopnuté ruky si zakliesnil medzi kolená. Bosé nohy v rozčaptaných poltopánkach zasunul pod seba. Sklonil hlavu a hypnotizoval špinavý vzor na koberci. Ani Krauz, ani Canis si stoličky nepritiahli, sedeli každý za svojím sto lom. Kuky sa pokúsil pochodovať po diagonále, ale keď sa poobzeral, pochopil, že dnes to bude o niečom mom, aj on sa posadil. Iba Burger, jediný verný starým tradíciám, sa rozvalil v pohodlnom kresle a čmáral si do zošita.
Všetky oči sa upierali na muža. Dlho ho čakali, dlho ho hľadali a, ak sa to tak dá povedať, ešili sa na jeho príchod, a teraz, keď‘ tu bol v celej svojej kráse... a úbohosti... teraz nevedeli, čo s ním.
„Tak spusť.. Ondrej...“ začal Krauz... a aj skončil.
Ondrej sa poškrabal v rozkroku, ale hlavu nezdvihol. Po zatknutí nepovedal ani slovo, zaťal sa a vydržal tak až do vynesenia rozsudku.
Pýtali sa ho celý deň a celú noc až do nasledujúceho rána. Dvadsaťštyri hodín bez prestávky. Nikto sa ho ani nedotkol, ani Kuky nie. Bolo by to pod ich úroveň. Pýtal sa ho obhajca, pýtal sa ho prokurátor.. pýtali sa ho všetci, ale Ondrej sa zaťal. A tak sa museli vrátiť na začiatok a postupovať krok za krokom.
Policajti nelenili, behali ako najatí. Ondrej mal oblečené tmavé tesilové nohavice a hnedý kabát. Na kabáte našli hnedú škvrnu a na nohaviciach... na nohaviciach poklad najváčší! Striekanec hnedočervenej farby. Vyzliekli ho a dali mu Váňove staré tepláky, ktoré chceli použiť na handry. Nohavice aj kabát putovali expresným dostavníkom do labákov. Pred polnocou už vedeli výsledky. Aj kabát, aj nohavice boli od krvi. Bola to krv poslednej obete z pavlačového bytu. Kabát nebol dôležitý, aj advokát tretej tnedy by postavil obhajobu na skutočnosti, že jeho mandant sa bol v byte iba pozrieť, keď hľ‘adal vhodné miesto na vykonanie veľkej potreby, a náhodou sa obtrel o ženu, ktorá už v tom čase bola dávno mŕtva... ale nohavice... nie! Z toho by ho nevysekal ani advokát prvej triedy s tromi hviezdičkami. Stopa na nohaviciach sa v odbornej terminológii nazývala krvný striekanec, a ten môže vzniknúť jedine tak, že nositeľ nešťastných nohavíc stojí dostatočne blízko pri obeti. Tak blízko, že ho zasiahne striekajúca kry... napríklad z čerstvo roztrieštenej lebky. To bol fakt, ktorý experti z kriminalistických laboratónií dali na papier a s veľkou chuťou sa pod to aj podpísali.
Už nemusel hovoniť. Nikto ho nenútil. Strávili nudnú noc s múmiou a ráno ho predviedli k vyšetrovateľovi. Advokát už bol pripravený. Poradil mandantovi, aby využil paragraf sto trestného poriadku a odmietol vypovedať. Ondrej ani netušil, čo je to paragraf sto, ale aj tak odmietol. Nepomohlo. Na základe zistených faktov, krvného striekanca na nohaviciach a zlata nájdeného v jeho skrinke a vo vrecku nohavíc ho vyšetrovatel‘ zadržal ako osobu dôvodne podozrivú zo spáchania poslednej vraždy a spracoval návrh na väzbu, Sudca návrh akceptoval. Ondrej putoval do cely. Chlapci si vydýchli. Mohli ísť na pivo... a zazvonil zvonec a rozprávky je koniec! Lenže...
Lenže v živote to nie je také jednoduché!
Dokazovanie bol nepredstavitel‘ne zdlhavý proces. Začali s maliarkou Jankou, jedinou žijúcou svedkyňou. Zorganizovali rekogníciu, opoznávanie. Ondreja postavili do radu medzi šesť podobných mužov a všetkým dali do rúk žité čísla. Ondrej mal trojku. Šťastné číslo. Jana ho cez dymové sklo z vedl‘ajšej miestnosti spoznala na prvý pokus. Ani raz nezaváhala, hoci ich pomiešali, stavali ich z profilu a všakovako sa ju snažili zmiasť. Nezaváhala.
„Číslo tri!“ znel nekompromisný rezultát.

Potom jej dali jeho nohavice. Bez zaváhania ‘.oznala tabakový šev v rozkroku, ktorý držala na konci bitky. Váňa navrhol, aby jej dali do rúk aj Ondrove vajcia, či ich nespozná, ale vyšetrovateľ bol zásadne proti. Vraj, načo dráždiť šťastenu, čo keby sa**...** pomýlila. Nestrácali humor a makali.
Aj tak sa to zatiaľ vyvíjalo viac než slúbne. Na rad pnišiel svedok, čo ho vyrušil pri okne a naháňal až na nábrežie. Aj on ho jednoznačne spoznal a aj ďalšie dve svedkyne, ktoré sa prihlásili, že videli muža, čo im nazízal do okien. Vtedy sa báli prihlásiť, ale teraz sa im už lepšie dýchalo. Spoznali ho!
Vzali mu krv a vlasy a navštívili profesora Pogáňa. Až mu oči zažiarili. Vlnovky spravil v rekordne krátkom čase a nevzal ani korunu, hoci mu boli ochotní priniesť zo štátnych zásob zlata aj dva fúniky. Vlnovky boli identické! Profil DNA Ondreja bol totožný s mužom, čo vraždil a zneucťoval mŕtvoly, a to rozhodlo. Pri usvedčení najmasovejšieho vraha, s akým sa Krauz kedy stretol, zohrala analýza DNA kl‘účovú úlohu. Najdôležitejší dôkaz robili na prístroji, ktorý polícii vóbec nepatril, a tak trochu ich pri tom bolelo srdiečko. Až neskôr, oveľa neskôr... až keď nejaký úradník na ministerstve podpísal papier, im ho kúpili...
Ondrejova krv bola zaujímavá aj z iného dôvodu. Urobili venerologické vyšetrenie a... boli tam! Chrobáčiky so štyrmi chápadielkami. Lengyel ich nazval Trichomonas vaginalis, ale aj keby im hovoril moji zlatí, ani tak by ich nechceli, ani jeden. Ondro ich mal a už dosť dávno a dopriali mu ich! Aj to bol nepriamy dôkaz.
Dlhé mesiace hľadali pozostalých a ukazovali im zlato z Ondrejovej zbierky. Helenine hodinky, rôzne náušnice, prstene... a pozostalí s výkrikmi úžasu, prekvapenia a radosti spoznávali šperky svojich nebohých... a potom... potom plakali. Všetci do jedného. Niektorí aj poďakovali...
Potom prišli na rad rekonštrukcie. Každé miesto činu museli opäť nainscenovať a Ondrej alebo figurant, keď odmietol spolupracovať, ukazovali, ako k vražde došlo. Tu mu dokázali, že je ľavák a že vraždiaci muž bol tiež ľavák. Ďalší nepriamy dókaz.
Na jednej rekonštrukcii sa zúčastnil aj Krauz. Cez prestávku mu vrazil medzi zuby cigaretu a spýtal sa ho:
„Aspoň tie ponožky mi vysvetli? Prečo? Kód? Odkaz pre nás?“ Odtlačky prstov...“ zamumlal. Krauz pochopil. Vyriešil záhadu ponožkového kódu jednou vhodne načasovanou otázkou. Žiadna záhada totiž nebola. Ondrej ako jedenást‘násobný recidivista veľmi dobre vedel, akým nebezpečenstvom pre zlodeja a vlamača a... vlastne pre všetkých môžu byť odtlačky prstov. Rukavice nemal, a tak používal ponožky natiahnuté na rukách. Ked‘ bolo po všetkom, bud‘ ich našiel a odniesol, alebo ich nechal tak a jednoducho zdrhol bosý. A oni si lámali hlavy nad počtom, farbou, umiestnením... Odtlačkov prstov sa bál, to ho v base naučili, o DNA mu zabudli povedať. Odtlačok prsta im nechcel nechať ani jeden, zato semienko rozdával, kade chodil.
Zavolali si na pomoc psychiatrov a sexuológov. Na poučudovanie sa všetci zhodli, že v osobe obžalovaného ide o psychopatickú osobnosť so subnormálnou inteligenciou, pričom nebola zistená závislosť na alkohole, ani na mých návykových látkach...“
Ortieľ bol nemilosrdný. Vyšetrovaný objekt je normálny, inteligenčne slabší, ale v čase páchania vrážd bol príčetný a mohol rozpoznať nebezpečenstvo svojho konania! Keby tušili...
Vyšetrovanie pokračovalo a detektivi zháňali dôkazy. Postupovali systematicky od prípadu k prípadu, od vraždy k vražde, od svedka k svedkovi a darilo sa im. Na Ondreja sa to sypalo z každej strany a prokurátor si mädlil ruky. Pripravoval obžalobu.
Ale ani to ešte nebolo všetko.

LETO 1992
Jedno teplé ráno začal šéf Oddelenia vrážd ranné rozdelenie do zamestnania trochu netradične.
„Banda, dnes príde ten nový, tak nie aby ste ho vystrašili hneď prvý deň! Richard... ty môžeš zarýpať ako prvý, ale až zajtra, Kuky pozajtra a Váňa s Hanzelom ho dorobia po víkende, jasné!?“
„Kedy príde? Už je pol ôsmej, nemá hodinky?“ pripravoval sa Kuky.
„Už je v budove, ale musel ísť na personálne... začneme bez ne...“
Dvere sa rozleteli a potomok španielskych toreadorov stihol nástup skoro na sekundu.
„Čaute... sorry... musel sam ísť na personálne podpísať rozkaz, inak nemám vo zvyku meškať! Pán riaditeľ..“
„Riadieľ je ten na konci chodby, ja som velitel‘ oddelefia vrážd ...“
„Čo nie je môže byt‘, môj hlas máte.“
Krauz s Burgerom si vymenili prekvapené pohl‘ady. Váňa sa maškrtne zalizol a Kuky si iba veľavravne odkašlal. Všetci sa už tešili. Ukecané zelené ucho, hotová pochút‘ka!
„Volám sa Jozef Fischer, ale kamaráti mi hovoria Chosé.“
„Tak si sadni... *Jozef*...“ načal ho Kuky a zdóraznil slovo Jozef. Chosé nestratil duchaprítomnost‘, opatrne si uhladil aj tak pedantne ulízané uhlvočierne vlasy a palcom a ukazovákom sa uistil, že fičúrske fúziky sú na mieste.
„Posledný nájazd španielskych konkvistádorov zanechal stopy aj u vás doma, čo?“ neodolal Váňa a Mayor len ubolene vzhliadol k nebesiam. Máma jeho snaha, už ho mali v prádle. „Od toreadora k detektívovi na vraždách.., príma kariéra...“ nechcel sa dať zahanbiť Hanzel.
„Tak dosť! Ako malí chlapci... začneme! Sadni si... kde je voľné. Tam... ku Krauzovi...“
Chosé si sadol, kam mu ukázali, a chvíľu mal pocit, že sa ocitol v tmavej komore. Pozitív a negatív. Blondiak s modrými očami vedľa čiernovlasého fičúra s kreolskou pokožkou. Blondiak sa nahol a podal mu ruku.
„Krauz... Richard... kto sa prvý naserie, narastie mu na nose vred, to poznáš?“
„Poznám! Zelenáči majú ťažký život.., všade.., nech si len ryjú!“
„Tak drž hubu a krok. Potom t‘a tu možno týždeň-dva znesieme... bohvie, čo z teba bude!“
„O to sa neboj! S tebou v živote robiť nebudem... aby si sa nezafarbil.“
„Tak bude tu ticho!?“ zahulákal šéf a Chosé bol prijatý. „Burger, Canis, Krauz! Dokedy vám to ešte bude trvať?“ Mayor pokračoval v rannej buzerácii.
„Už je to hotové! Dnes dopíšeme záver a môže to ísť do redakcie.“
„Chlapi, uvedomte si, že takú možnosť prezentovať našu robotu na verejnosti už možno nebudeme mať nikdy! Kriminalistický zborník čítajú všetci policajti. Toto je jedinečná príležitosť, ako sa zviditeľniť a dokázať všetkým kolegom, že nie sme darmožráči a neberieme platy zadarmo! Nešetrite odbornými výrazmi a zdôraznite úlohu analýzy DNA, jasné?“
„Jasné... hovorím ti, už je to skoro hotové, v najbližšom čísle môže článok o Ondrovi vyjsť aj s fotografiami...“
Vyšiel. Kriminalistický zborník bol mesačník Ministerstva vnútra, ktorý naozaj čítali všetci policajti. Zverejňovah v ňom najzaujímavejšie aktuálne prípady a požiadavka redakcie na Ondrejovu sériu vrážd prišla okamžite po skončení vyšetrovania a odovzdaní spisu na prokuratúru. Článok si prečítala aj Helga Dvorakova... našťastie! Bol to nový zlom vo vyšetrovaní.
Helga sa narodila v Mníchove ako prvorodená dcéra emigrantov z Československej socialistickej republiky. Otec trval na tom, aby doma rozprávali rodnou rečou, a tak od malička vyrastala takpovediac bilingválne. Na strednej sa venovala angličtine a španielčine a ked‘ skončila policajnú akadémiu, nikoho z kolegov neprekvapilo, že si dala žiadosť na

Interpol a iba ju jedinú prekvapilo, že ju zobrali prakticky okamžite a bez výhrad. Štvalo ju iba to, že s tou francúzštinou tak strašne poľavila.
Po revolúcii ju otec vzal domov. Navštívila rodnú hrudu a spoznala strýka. Otcov brat bol policajt a ich prvé objatie holo o to úprimnejšie. Do revolúcie robil technika na ietisku, lebo za emigráciu v rodine sa od zboru nemilosrdne vyhadzovalo, ale potom ho vzali späť. Keď sa vrátili z prvej spoločnej lyžovačky z Tatier so slzami v očiach prisahala, že krajší kút na svete ešte nevidela. Potom sa pravidelne vracala aj sama, bez otca. Plat komisárky Interpolu jej zaručoval letenku prvej triedy, kedy sa jej zachcelo a kam sa jej zachcelo, a zopár makových vždy nechala aj strýkovi... na pivko! Najprv sa bránil, ale potom pochopil, že plat kapitána polície mu zaručoval akurát tak... tak si ich zobral a prestal robiť machra.
Kriminalistický zborník číslo sedem našla na záchode a pretože strýkova opekaná sekaná s fazuľovým prívarkom robila zázraky, mala dosť času prečítať si článok do konca. Dovolenku ukončila predčasne a hneď ráno odletela do Mníchova aj napriek strýkovým protestom. Kriminalistický zborník mala v príručnej batožine, ale na letisku jej nikto žiadne problémy nerobil. Už nie.
Zložku Heleny Stillikeovej, zavraždenej deviateho júna 1990 v Mníchove, mala nedávno v rukách, pretože vybavovala žiadosti do ostatných členských krajín Interpolu o znovuobnovenie a zintenzívenie pátrania po neznámom páchateľovi a o vytipovanie podobných prípadov, kde by modus operandi nasvedčoval tornu, že ide o sériovo spáchané vraždy. V Mníchove mali z toho obdobia dve. Nesmelo, ale predsa sa jej vtedy ozvali Holandčania, vraj aj u nich bolo niečo podobné... Podrobnosti našla v počítači. To boha mašina, ktorú jej strýkovi tiež sľúbili, ale v kancelárii ju bude mať, až keď na rninisterstve podpíšu papiere... Potom to už bolo jednoduché. Šéfa oddelenia vrážd v Mníchove ešte stále robil Wilhelm Knapp, a keď mu do telefónu povedala, čo na dovolenke objavila, dal si s ňou rande. Osobne prebrali detaily a dostala od nebo presné rozkazy. Vybaviť letenky, dohodnúť osobné stretnutie a zabezpečiť tlmočníka... skoro sa počúrala od srniechu.

AUGUST 1992
Riaditeľ vpadol do Mayorovej kancelárie a zhrozene zagúľal očami. Prehltol, povolil si kravatu a sípavo sa spýtal.
„Kde je Canis?“
Sedel pred ním.
„Ešte vieš po nemecky?“
„Ujde, pán riaditeľ. Ale aj po rakúsky a švajčiarsky...“ „A holandsky?“
„Nie! lba trochu flámsky...“
„To je nám na prd. Letia sem!“ oznámil im, akoby úplne samozrejme mali vedieť kto, kam a prečo.
„Nemci a Holanďania našli podobné vraždy, šéfovia kriminálky z Mníchova a z Amsterdamu letia sem aj so spismi, ráno deväť pätnásť pristanú. Kde dovtedy zoženieme tlmočníka... a kam ich ubytujeme a... čo žerú také delegácie, háá?“
„Klídek... to zvládneme... ja sa s nimi už nejako dohodnem a uvidíte, ako sa budú zalizovať, keď im natneme májku na pravý sedliacky chlieb,“ mávol rukou Canis.
„A... ak tam budú aj baby, mohli by prespať u mňa,“ ponúkol sa Chosé.
Riaditel‘ si musel ešte raz povoliť kravatu a Mayor iba bezmocne spl‘asol rukami a očami obrátenými k nebu vzýval niekoho, kto by ho zbavil tejto bandy.
„Pán riaditel žiadny strach, postaráme sa o nich! Niekto ich musí ísť vyzdvihnúť na letisko... Krauz a Fischer, ale dajte si čisté košele a kravaty... a aj osprchovať by ste sa mohli... ako

často si meníte slipy?“ „Ja pravidelne po každom sprchovaní.., vždy v sobotu...“ predbehol ich Váňa.
Prišli, videli a zvíťazili. Tlmočníka nepotrebovali. Brunetka s prekrásnymi hnedými očami rapotala všetkými možnými jazykmi sveta a Chosé mal celý čas iba jeden jediný problém, ako by ten svoj dostal čo najbližšie k jej... Lenže Helga bola profesionálka, a keď sa druhý deň cestou z obeda vo výťahu pomýlil a kľúče od kancelárie hl‘adal na jej pologuli, capla ho po ruke. Ale usmiala sa na neho, lebo babe vždy dobre padne, keď je o ňu záujem... a okrem toho bol fešák.
Kópie spisov im nechali na preloženie a naštudovanie a vzali si biologické vzorky z Ondrejovho prípadu. Vlasy a stabilizovanú krv. Keď odchádzali, na letisku každý dostal flašu slivovice a drevenú valašku... čo už dáte Nemčúrom a Holanďanom, čo majú všetko, na čo si len pomyslia? Helga jediná mohla dostať aj viac... ale vraj sa ponáhl‘ajú!
Keď sa lietadlo odlepilo od zeme, všetci im s úľavou zamávali. Jedine Chosé sa tváril ako lasička v kuríne. Vo vrecku ho hnal lístoček s telefónnym číslom... vraj príde v zime na lyžovačku. Chosé bol vytrvalý, mimoniadne vytrvalý a trpezlivý.
Nemeckí a holandskí experti mali výsledky prakticky okamžite. Analýza DNA potvrdila nevyvrátiteľnú zhodu vo všetkých troch vraždách. Trasologická expertíza navyše potvrdila, že topánky so zvláštnou podrážkou Ondrej vyfasoval začiatkom roka 1990 v zbernom tábore pre utečencov vo Furholzene pri Freisingu, iba pár kilometrov od Mníchova, odkiaľ neustále utekal a nedodržiaval podmienky pobytu. Nemecká a holandská prokuratúra požiadala o medzinárodnú právnu pomoc a o jednotné konanie pred našim súdom. Ondrejovi pribudli na pažbe tri zárezy.

7. SEPTEMBRA 1994
Všetci stáli.
Muž v okovách stál a zaryto hľadel do zeme.
Muž v čiernom talári stál a Čítal... „Rozsudok v mene republiky...“ a čítal dlho. Súdni proces trval štyristosedemnásť dní, samotný rozsudok mal päťdesiatosem strán a každá musela byť prečítaná od a po z, spisový materiál obsahoval päťtisícpäťstoosemdesiatšesť strán, bolo vypočutých sedemdesiatosem svedkov, dvadsat‘šesť expertov a znalcov, boli potrební štyria tlmočníci. Sudca nechcel urobiť chybu. Musel si byť istý, že je to ten pravý. Predvolával jedného svedka za druhým a vyhovel prakticky všetkým námietkam obhajoby, len aby bolo spravodlivosti učinené zadosť.
Čítal...
za vraždu Heleny Stillikeovej, Ilky Zummovej, Marie Wolfovej, Terézie Rabajovej, Anny Pálenej, Juraja Žilinského,
Heleny Novotnej, Heleny Ottlovej a Matildy Uhroveckej...“
Ondrej zavraždil deväť ľudí. Toľko mu dokázali...
Chúďa Angela a tie ostatné... Nikdy sa k žiadnemu zo svojich činov nepriznal, ani na hlavnom pojednávaní nie.
Vždy tvrdil, že je nevinný a že iba Boh vie celú pravdu. Iba Boží Hlas... a on...
Po jeho zatknuti už nebola podobným spôsobom zavraždená žiadna žena.
a odsudzuje sa na... trest smrti obesením...“
Krauza myklo. Vyplašene pozrel na Burgera, či to počul
aj on. Iba stál a civel. Aj ostatní iba stáli a civeli. Celá súd na sieň stála a civela. Nič také nepočuli. Počul to iba Krauz... a nebola to pravda. Počul to, lebo... to tak veľmi chcel.
V skutočnosti sudca povedal... a odsudzuje sa na úhrnný výnimočný trest odňatia

slobody... na doživotie, .“
Je to dosť, alebo málo? A... je to vôbec spravodlivé?
Trest smrti zrušil jeden naivný prezident dva roky pred Ondrejovým zatknutím. Aspoň v niečom mal v živote
šťastie.

Napriek všetkému sa drží statočne, nerepce, nesťažuje sa, považujú ho za bezproblémového väzňa. Dodnes neošedivel
Asi po desiatich rokoch vypočúval Krauz v špeciálnej väznici vraha, ktorý sa rozhodol priznať ešte k dvom vraždám.
Stretli sa. Spýtal sa ho:
„Ondrej... a... nie je ti ľúto za tým všetkým tam? Nechcel by si sa niekedy dostať... pozrieť von?“
Zlepené dlane zovrel medzi kolenami, zahľadel sa do zeme a na malú chvíľu sa zasníval. Asi spomínal... ale bolo akoby ožil... v očiach sa mu rozhoreli ohníčky a povedal- Von? Dostať sa von? Ale... áno... ešte... aspoň... raz...“

Ondrej si svoj trest odpykáva v špeciálnej väznici v cele číslo 129 v zariadení prispôsobenom pre najťažších zločincov. Od okolitého sveta ho oddeľuje deväť mrežových systémov a na každom kroku ho pozoruje päť kamier. Múry sú v niektorých miestach hrubé jeden a pol metra. Je sám... iba so svojimi spomienkami. Počúva rádio, pozerá farebný televízor... staré čiernobiele im museli vymeniť za modernejšie, lebo Liga na ochranu vázňov tvrdí, že nie sú zvieratá a aj oni majú svoje práva! Tak im kúpili aj video... Na raňajky má čaj, chlieb a másovú mítierku, na desiatu syr a pečivo, na obed si dá dusené mäso s cestovinou, v nedeľu kurča, alebo rezeň. Večera je chudobnejšia, šišky, marmeláda, malinovka... Jeden rok jeho pobytu stojí daňových poplatníkov tristoosemdesiatpäťtisíc deväťstodvanásť korún osemdesiat halierov. Je ich tam tristo. Nepracuje. Na skúšku ho zaradili do krajčírskej dielne, ale prácu nezvládol. Nikdy v živote nepracoval a... už ani nebude. Načo meniť staré dobré zvyky. Jeho dni plynú pomaly a monotórine. Väčšinu času, presne dvadsaťtri hodin,
strávi v cele sám. Jednu hodinu musí povinne chodiť na vzduch. Vyženú ho do výbehu s nepravidelným trojuholníkovým
pódorysom a múrmi vysokými šesť metrov. Do neba to má iba kúsok, ale delí ho ostnaté pletivo, inak by vzlietol... veľmi rád by vzlietol... Návštevy nemá. Je sám.
Aj pozostalí po zavraždených sú sami, a nie vlastnou vinou. Jeho vinou...

EPILÓG Bosé chlapča v zašpinenej košeli a s holým zadkom pobehlo po priedomí, kopancom zahnalo drzého psa od
konzervy prenikavo páchnucej po rybičkách v oleji, skontroloval
jej obsah a keď sa presvedčilo, že je prázdna, presným hodom zasiahlo psí ňufák. Pes

zaskučal, stiahol chvost a odbehol. Chlapča našlo dáždovku. Chvíľu ju stláčalo a pošťuchovalo mrňavým palcom na nohe, potom pritlačilo a pritláčalo stále viac a viac. Dážďovka nevydržala nešetrné zaobchádzanie a praskla. Krvavá kaša mu umazala nohu. Chlapec sa usmial.
Stará žena na priedomí ho ticho pozorovala, vzdychla si a okríkla ho. „Ondrej... Ondrík... to sa robí? Ubližovať zvieratkám sa nesrnie, aj to sú stvory Božie, aj ich to bolí... nesmieš ich týrať...“ „Dobre... babka! A kedy už príde tata?“ . „Otec... je...“ „Zavretý... ja viem! Mama mi to uz povedala... a nadlho?“
„Nadlho... vnúčok môj milený, na vel‘mi dlho... na ..„Seriem na to!“ a kopol do zdochýnajúcej dážďovky, lebo pevná otcovská ruka... akosi chýbala. Rozbehol sa do..Stará žena za ním apaticky hl‘adela, až kým nezmizol za rohom. Vzdychla si: „Bože, chlapče... čo len z teba... vyrastie?“

Ja.. ,